

CARTEA ANULUI 2021 DAILY MIRROR

MELANIE BLAKE

„Întorsătura despre care
vei vorbi ani de zile!”

DAILY MIRROR

„Nova regină a
poveștilor erotice.”

THE TIMES

„Nu o vei putea
lăsa jos!”

DAILY EXPRESS

„Răsturnări de situație
neasteptate.”

HEAT

„Trădare și pasiuni
fierbinți.”

SUN

„Strălucire, farmec și
ambiciile!”

WOMAN & HOME

FEMEI CARE ȘTIU CE VOR

... și cum să obțină

BOOKZONE

IADUL NU ARE ATÂTA FURIE CA O FEMEIE TRĂDATĂ

Un thriller efervescent despre intrigile din culisele unuia dintre cele mai îndrăgite seriale de televiziune din Marea Britanie, filmat pe o insulă privată, exotică din Canalul Mânecii.

Pe fondul audienței din ce în ce mai slabe, Madeline Kane, noua deținătoare a trustului de televiziune, este hotărâtă să facă tot ce este nevoie pentru a readuce serialul la gloria de altădată.

Echipa de actori și cea de producție obișnuiau să fie „o mare familie”, dar acum s-au întors unii împotriva celorlalți în lupta pentru a-și impresiona noua șefă și a supraviețui crizei instalate brusc.

Scenarista și regizoarea Farrah, actrița principală Catherine și producătoarea Amanda sunt femeile ambițioase care fac ca serialul să reziste. Dar episoadele create de Farrah pierd teren în fața celor concepute de mai puțin talentatul rival al ei, Catherine începe să fie îngrozită de faptul că publicul nu o s-o mai iubească, iar Amanda este pe punctul de a fi exclusă din echipă prin complotul propriului soț, Jake, vicepreședintele trustului.

Vor reuși aceste femei să facă echipă pentru a-și doborî rivalii? Doar dacă sunt pregătite pentru o bătlie a sexelor în care vor trebui să fie la fel de nemiloase ca bărbații pentru a ieși învingătoare...

BESTSELLER SUNDAY TIMES

MELANIE BLAKE

FEMEI CARE ȘTIU CE VOR

...și cum să obțină

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Să facem cunoștință cu personajele

Jake Monroe – Regizor, creator și producător principal al serialului *Golful șoimului*, cândva renumită telenovelă, acum însă cu un rating scăzut. Un escroc versat, misogin, cu prejudecăți față de vârstnici.

Amanda King – Producător executiv, miloasă și îndrăgită de oameni. Se ocupa inițial și de creație, alături de Jake, dar a fost retrogradată în perioada de concediu pentru creșterea copilului.

Madeleine Kane – Noua deținătoare a trustului de televiziune *Golful șoimului*, incredibil de frumoasă, venită din Statele Unite ca să supravegheze reanimarea serialului și readucerea lui la audiențe-record.

Chad Kane – Soțul milionar al lui Madeleine. Un tip necizelat și foarte simpatic, fiu al unui baptist, reprezentând ce are mai specific Sudul american.

Helen Gold – Responsabilă cu distribuția, având rolul de corespondent de presă pentru serialul *Golful șoimului*; a făcut parte din echipa trustului TV de la înființarea acestuia. O femeie hotărâtă și senzuală.

Catherine Bell – Actrița care joacă rolul principal în *Golful șoimului*; are 70 de ani și este extraordinară. A cucerit toate premiile pentru rolul lui Lucy Dean, adorabila proprietară a barului de pe plajă din *Golful șoimului*.

Farrah Adams – Scenaristă ambițioasă și regizor-sezonier al serialului *Golful șoimului*. Și-a croit cu greu drum într-un domeniu dominat de bărbați.

Sheena McQueen – Impresară pentru Catherine Bell, Stacey Stonebrook și Lydia Chambers și director executiv al Agenției McQueen. Sexy, dură și obraznică, se impune cu forța în profesie.

Aiden Anderson – Regizor principal al serialului *Golful șoimului*. Șarmant și aristocrat – dacă apreciați aceste trăsături.

Dan Cochran – Noul șef al Departamentului Financiar. Surprinzător de sexy pentru un bărbat care lucrează cu cifrele.

Ross Owen – Ziarist de tabloid din showbiz, lipsit de scrupule, editor la *Herald* și *influencer* pe rețelele de socializare. Dacă este ceva neplăcut și apare prezentat la știri, atunci probabil că el se află în spatele acelei relatări.

Honey Hunter – Actriță care a câștigat Oscarul, singuratică, trăiește în umbră de zeci de ani. Este în continuare o bombă sexy, chiar și la 55 de ani, mulțumită banilor dați pe operațiile de chirurgie plastică, obținuți din numeroasele divorțuri încheiate.

Stacey Stonebrook – Actriță în producții difuzate la ore de maximă audiență, momentan șomeră, care își petrece timpul luând antidepresive și re trăind amintirea zilelor ei de glorie.

Lydia Chambers – Fostă vedetă de telenovelă, imagine a fetei rele din seriale, obligată acum să apară în talk-show-uri TV din timpul zilei și să participe la audiții preliminare jenante.

PARTEA ÎNTÂI

1

Sala de ședințe nr. 6 era atât de strălucitoare în zilele însorite, când lumina inunda orbitor încăperea prin ferestrele înalte din tavan până în podea, încât scenariile sau însemnările de pe masă se estompau vizibil pe durata unei ședințe prelungite. În zilele înnorate, sala devenea imaginea opusă a golfului perfect din vederi. Căsuțele de pe plajă, construite direct pe stâncă, colorate ca niște acadele, se întindeau cât vedeai cu ochii și imediat sub cea mai îndepărtată se afla o plajă ascunsă unde, dacă știai să ajungi, puteai să asculți valurile spărgându-se de țarm și să pretinzi că te afli oriunde pe pământ, și nu doar la câțiva pași de zarva actorilor și a echipei care lucrează într-una dintre cele mai faimoase locații pentru platouri de filmare din lume.

Golful era sursa de energie a sălii de ședințe. Fără golf nu ar mai fi existat nicio sală de ședințe. Din acest motiv fusese stabilit aici biroul de producție al serialului *Golful șoimului*, renumit pe plan internațional și cu difuzare la nivel global. Și tot aici, în Sala de ședințe nr. 6, s-au întrunit producători, scriitori și asistenți ca să creeze și să se ocupe de poveștile alese pentru a ține milioanele de privitori pe recepție. Al doilea motiv pentru care existau atâtea ferestre era ca echipele din afara clădirii să vadă că mințile creatoare ale serialului lucrau tot timpul și erau în permanență alerte.

În mijlocul sălii se afla o masă mare, albă, ovală, având de jur împrejur scaune de un roz țițător, nici prea solide, nici prea comode. La masă erau așezate persoane foarte diverse, iar zumzăitul molcom al discuțiilor se îmbina cu zgomotul însemnărilor așternute pe hârtie, cu cel produs de tastaturile laptopurilor folosite în același scop și cu clinchetul mesajelor primite pe telefoane. Cei doi pereți care încadrau priveliștea golfului erau albi. Unul avea etajere suspendate, pe care erau îngrămădite premii de diferite forme și mărimi, de la tradiționalele Emmy aurite la cupole din cristal, ornate și clasicul chip de aur al premiului Bafta.

Peretele opus era plin de imagini ale actorilor din *Golful șoimului*, toate prinse în piuneze de un poster mare al platoului, presărat cu post-it-uri care fluturau ușor sub adierea aerului condiționat. Camera era luminată discret, întrucât de cele mai multe ori era suficientă lumina naturală. Dar când se adunau pe cer nori de furtună, lumina cu aprindere automată creștea în intensitate progresiv, încât cei din încăpere nici nu observau schimbarea.

Fără îndoială că Sala de ședințe nr. 6 era locul unde se petrecea magia.

Ușa se deschise cu zgomot și toate privirile se întoarseră spre Jake Monroe, care traversă încăperea cu pași mari, ignorând masa plină de oameni, și se îndreptă mut spre panoul de prezentare care se afla chiar pe peretele de la intrare. Rămase nemișcat, uitându-se fix la cuvintele înșirate. Îmbrăcat cu jeanși mulați pe picioarele musculoase și cu o geacă din piele neagră care-i scotea în evidență umerii largi, arăta mult mai tânăr de cei 60 de ani ai săi. Totdeauna prezența lui Jake fusese remarcată, dar, cum fusese de curând numit supervisor al creației de către noii proprietari ai trustului, pe care nimeni dintre cei prezenți în cameră nu-i întâlnise deocamdată, părea

și mai de neatins și arogant. Era în vârful lanțului trofic și dorea să fie sigur că toată lumea știe asta.

Parcă trecuseră ore, deși, de fapt, abia venise de vreo două minute, când se întoarse din semiprofil spre ceilalți.

— Asta e tot? întrebă, arătând spre panou și uitându-se pe rând în ochii tuturor celor de la masă, care simțiră fiori de gheață pe șira spinării când vocea lui gravă răsună în tăcerea absolută din jur.

Ultimul chip pe care se opri se privirea lui era al unei femei timide, cu părul prins în coc în vârful capului, ochelari cu lentile groase și o statură despre care răutăcioșii ar fi spus că este bondoacă. Scaunul ei se afla chiar sub aparatul de aer condiționat și femeia resimțea valul de frig. Sau poate că era răceala care emana dinspre șeful ei. Oricare ar fi fost motivul, își strânse un șal bej în jurul umerilor. Legănarea ciucurilor acestuia îl înfurie și mai tare pe Jake.

— Ce-i cu tine? mârâi el.

Femeia se făcu palidă în timp ce se fâțâia pe scaun, agitând iar ciucurii.

— Eu... Mi-era frig..., așa că...

Până să-și termine răspunsul bâlbâit, el se apropie de ea venind chiar lângă scaun.

— Fir-ar! Chiar ai dreptate, mormăi el, privind în jur spre ceilalți așezați la masă. Și nu ești singura.

Mai devreme, în aceeași zi, Jake trimisese un mesaj: „Lăsați ce aveți în lucru – ședință de urgență”, convocându-i pe toți scenariștii, producătorii și cei din direcțiile de casting să se reunească în Sala nr. 6 și adăugând „pronto” în loc de semnătură. Iată-l, trei ore mai târziu, cum îi examina pe cei despre care se credea că ar fi crema minților creative din țară. Dar Jake nu vedea decât priviri goale și un șoarece tremurând într-un șal

de cașmir. Aruncă o privire spre marea agitată. Valurile se spărgeau cu zgomot de stâncile de pe țărm. Atât în lumea reală, cât și în cea imaginară se apropia o furtună cu fulgere și trăsnete. Cineva avea să se înece.

Serialul *Golful șoimului* urma să celebreze curând cea de a patruzecoa aniversare, dar dacă odinioară câștigase toate onorurile și premiile din lume, acum pierduse mai bine de jumătate din audiență. Primea recenzii negative nu numai în țară, unde te-ai fi așteptat să aibă puțină susținere, ci și presa internațională începuse să critice serialul, iar odată intrat în vizorul ei de obicei asta însemna începutul sfârșitului. Trustul TV care realiza câteva reality-show-uri cu de toate, ieftine și apreciate de public, dar numai un singur serial, se văzuse constrâns să vândă unui grup de investiții american, iar noii proprietari tocmai îl promovaseră pe Jake pe a cărui listă de acțiuni imperative figura un singur lucru: să readucă serialul *Golful șoimului* pe locul întâi.

Avea o țintă de atins și nu-l interesa dacă trebuia să concedieze pe toată lumea din sală și să înceapă de la zero ca să îndeplinească ce își propusese. Dar cum avea experiență îndelungată în domeniu, știa că era de ajuns dacă dădea afară o singură persoană ca să-i sperie pe ceilalți și să-i motiveze. În ziua respectivă oricare dintre ei putea fi luat drept exemplu. Din nefericire pentru Șoarece, alesese greșit momentul să-i atragă atenția.

— Vouă, tuturor, vă este al naibii de frig! răcni el.

Cei din sală se crispară. Marea devenise agitată și împrăstia spumă și jeturi fine de apă spre cer. Nimeni nu îndrăznea să privească afară pe fereastră, așa cum nimeni nu îndrăznea să-l privească în față pe Jake.

Știau ce va urma și știau cum să supraviețuiască. Să-i evite privirea, să nu iasă în evidență.

Jake dădu din cap disprețuitor:

— Uitați-vă la panoul cu prezentarea poveștii... Nu vezi nicio idee decentă, niciuna! O adunătură jalnică, asta sunteți!

Fata timidă, care era nouă și încă nu i se spusese că nu trebuie să te miști atunci când Jake își schimbă dispoziția, dârdâia, simțind că i se face și mai frig de când țiase la ea. Cu mâinile tremurânde, începu să își strângă șalul în jurul ei, ca pe o pătură confortabilă. Asta îi atrăsese atenția lui Jake când se dezlănțuise, încât frumoasa lui față devenise roșie de mânie.

Țipa în continuare, folosindu-și degetele ca să indice niște ghilimele în aer:

— Oameni buni, aici se presupunea că este „zona creativă” Și niciunul dintre voi, leneși nenorociți, nu a creat niciun rahat. Ba nu, de fapt nu este adevărat. Cu toții ați creat o mizerie, una la care nu se uită nimeni.

Cum Șoarecele începu să tremure, iar odată cu ea și capătul șalului de sub piciorul ei, Jake nu mai suportă. Pocni din degete și arată spre ea:

— Ieși afară! Ești concediată!

Cei din sală inspirară înfiorați.

Ținând încă mâna îndreptată spre Șoarece, Jake trase de ușa care până atunci nu se clintise, deschizând-o larg. Știa că în realitate nu o putea concedia așa, pur și simplu. Cei de la Resurse Umane aveau să petreacă o zi întreagă amintindu-i că avea nevoie de avertisment scris și de alte chestii plictisitoare. Iar mai târziu Șoarecele urma să vină în biroul lui și el avea să-i explice deschis: era nouă și nu mai era bine-venită, așa încât putea fie să primească niște bani pe care îi oferea el ca să plece în liniște, fie, dacă riposta, pierdea luni bune ca să ajungă la același rezultat.

— Dar domnule Monroe..., începu ea să scâncească în șoaptă.

— Taci și ieși naibii afară!

Jake nici nu se mai uita la ea. Îi privea atent pe ceilalți, ca să fie sigur că înțeleseseră ce se întâmplase. Ea fusese persoana sacrificată care trebuia să dea un imbold creativității colective, altminteri i se alăturau ei.

În timp ce își strângea lucrurile într-o liniște desăvârșită, o singură lacrimă îi cursese femeii pe obraz. Nimeni nu îi luase apărarea; nimeni nu îi aruncase nici măcar o privire. Când ajunse la ușă, Șoarecele privi în urma ei doar o dată, ca să vadă dacă intervine cineva, dar nimeni nu-i spuse nimic. O a doua lacrimă i se prelinse pe obraz, în timp ce Jake trântea ușa în urma ei. Așa se încheie povestea.

Afară, valurile se mai calmaseră puțin – tot înspumate erau, dar mai puțin agitate. Norii întunecați se dispersaseră și o fâșie de lumină se strecura pe plajă și în Sala de ședințe.

Jake trântise ușa cu atâta putere, încât două fotografii ale actorilor căzuseră de la locul lor de pe perete. În timp ce echipa de creație procesa cele abia întâmplare, bărbatul traversă încăperea să le ridice, în scârțâitul ciocatelor sale din piele, maronii și cu toc cubanez.

Una dintre fotografii era a lui Jude Roscoe, care era destul de nou în film, dar extrem de cunoscut, mai ales în rândul telespectatoarelor. Juca rolul unui om bun la toate, care ajungea la bustul gol, indiferent ce treabă i se dădea de făcut.

Cealaltă fotografie era a lui Catherine Belle. Catherine era, fără îndoială, actrița principală din film și fusese în serialul *Golful șoimului* încă de la primul episod, lansat în 1980. Rolul lui Lucy Dean, proprietară a faimosului bar de pe plajă și punct de atracție, numit *Golfulețul*, câștigase de-a lungul anilor câteva dintre cele

mai râvnite premii pentru cea mai bună actriță, în pofida competiției internaționale acerbe. Cumva, accentul ei britanic fascinase audiența de la Malibu la Mumbai, astfel încât ultima televiziune îi făcuse onoarea de a subtitra dialogul mai degrabă decât să dubleze vocea, așa cum era obiceiul pentru filmele străine în acele zone.

Jake privi lung fotografia lui Catherine, pe care o vedea ca fiind făcută cu cel puțin douăzeci de ani înainte, de când artista era încă în zilele ei de glorie. Pe moment, fața i se îmblânzi amintindu-și cât de plăcut era pe atunci să stai în jurul unei mese la ceremonia de decernare a premiilor, cu actorii și echipa alături, golind rapid nesfârșite cupe de șampanie, sărbătorind în avans, atât de siguri erau că *Golful șoimului* va fi premiat, ceea ce se și întâmplase în mod repetat. Discursuri, aprecierea ziariștilor, fotografii în paginile publicațiilor de divertisment, felicitări din partea trustului de televiziune și bonusuri consistente.

Surâsul vag al lui Jake dispăru când își aduse aminte că vremurile acelea erau la fel de îndepărtate ca fotografia-portret retușată a lui Catherine Belle. Îi lipseau popularitatea de atunci, puterea pe care i-o conferea aceasta trustului și le voia din nou.

Helen Gold retrăia și ea în gând acele vremuri. Era încă o femeie atrăgătoare la cei 60 de ani și puțin ai săi. Cu o ramă roșie la ochelari, costum Escada, de culoarea lămâii, și părul vopsit roșu intens, tuns într-un bob stilat, ieșea în evidență față de ceilalți de la masă îmbrăcați mai puțin pretențios. Helen, ca șefă a distribuției, fusese responsabilă cu angajarea celor mai buni actori și actrițe în serialul *Golful șoimului*. De la personajul negativ la cel de vampă, le găsisse pe toate. Inclusiv pe Catherine Bell. Helen nu fusese niciodată intimidată de Jake Monroe, poate din cauza vârstei sau a experienței. Nici măcar un pic. Își aducea aminte de vremea când el era doar

un asistent de producție, care aducea fiecăruia cafeaua dimineață, încurcându-le așa de tare între ele, încât era nevoit să repete comanda. Iar el detesta că ea ținea minte acest amănunt.

— Știi că ne poate da în judecată pentru asta, da? spuse Helen despre Șoarece, lăsându-se dezinvolt pe spate în scaunul care scârțâia sub ea. Nu pentru că era prea grasă, ci pentru că era un scaun vechi, uzat și fără luciu. Cam așa se simțea uneori și Helen, chiar dacă nu arăta asta.

Jake o fixă cu privirea și ezită. I-ar fi plăcut foarte mult să îi spună să se ducă după Șoarece – pe aceeași ușă –, dar asta ar fi fost puțințel exagerat. Întârzie să răspundă, puțin mai mult decât era firesc, lăsând aerul condiționat să scoată singurul zgomot din sală. Apoi vorbește.

— Mulțumesc, Helen, replică el sarcastic. Chiar dacă nu mă bazez pe creativitatea ta, sunt convins că-mi aperi spatele când e vorba de chestii monotone, juridice.

Pe Helen o cam atinse replica, dar nu lăsa să se vadă. Îi plăcea să creadă că era foarte creativă, dar rareori i se oferise timp de transmisie de către bărbații cu putere de la conducerea trustului, care își imaginau cu toții că jobul ei consta în a indica pur și simplu cu degetul o actriță și a comunica: „Ea este.”

Jake spuse mai departe:

— Bine, atunci. Vă voi explica încă o dată, pentru ultima oară, deoarece se pare că nu pricepeți în ce situație jalnică este serialul nostru. Ratingurile recente sunt cele mai proaste din istoria noastră de treizeci și nouă de ani. Săptămâna trecută am fost întrecuți de o altă telenovelă...

— ...Serial în derulare, interveni Helen.

Nu era foarte sigură când anume termenul de „telenovelă” devenise unul de evitat în industria de specialitate, dar era conștientă că filmele care se bucurau pe vremuri de „Premiile pentru telenovele” se numeau acum „Seriale în derulare”, de parcă asta le-ar fi ridicat deasupra a cine știe ce prag imaginar. Nu-i făcea plăcere să folosească termenul, dar o încântase să-l corecteze pe Jake. Și nu trebuia ratată nicio șansă de a-l prinde pe picior greșit, fie și numai ca să se distreze.

Jake făcu ochii mari, dar depăși momentul neplăcut.

— Așadar, pe lângă faptul că ne-au luat-o înainte toți din concurență, am fost întrecuți și de serialul *The Real Housewives of Beverly Hills* – difuzat în reluare.

Lăasă să se așeze puțin esența acelei constatări și privi cum, din cauza stânjenelii, angajații dădeau din colț în colț. Apoi se mai împlânzi un pic, își puse mâna atent îngrijită pe masă și se sprijini de ea, ca să arate că era flexibil, uman.

Reluă:

— Proprietarii trustului de televiziune iau în considerare să taie un episod sau două. Să reducă producția, iar vouă, povara.

Acum chiar le captase atenția. Dacă urma să se întâmple lucrul acesta, veniturile din publicitate se vor micșora, ceea ce însemna că salariile tuturor aveau să fie drastic tăiate, că vor fi episoade trunchiate, că rechinii din media se vor năpusti asupra lor în număr și mai mare. Următorul pas: anularea. Nu trebuia să spună toate acestea. Era amenințarea implicită care urma precizării că producția va fi redusă.

Continua să stea în aceeași poziție, cu o mână sprijinită de masă și cealaltă ținută la spate. Poziția îi dădea dureri de coloană, dar știa că așa are o postură

care exprimă puterea. Citise asta în numeroase cărți despre management: cum să stea, cum să își folosească trupul pentru a transmite un mesaj subliminal.

Erau cu totul absorbiți de el. Își trecu nonșalant mâna prin păr și vorbi din nou:

— Dar i-am asigurat că nu va fi nevoie. Le-am spus: „Am cei mai buni scenariști, cei mai buni producători, tot ceea ce este mai bun în telenovela asta, în „serialul acesta în derulare”, se corectă el înainte să intervină iarăși Helen. *Golful șoimului* va reveni pe primul loc. Am jurat solemn că așa va fi.

Îi cuprinse din nou cu privirea și își întinse brațele într-un gest de bunăvoință, gest preluat dintr-o carte, vrând să spună: „E rândul vostru.”

Îi privea și aștepta.

În cele din urmă, una dintre scenariste, o începătoare de fapt, care avea un creion după ureche, se lăsă în față ca și când dorea să vorbească. Până să deschidă gura, Jake o opri, ridicând un deget care îi indica să aștepte.

Bărbatul încheie:

— Și nu vreau să aud cuvintele *cancer*, *sarcină* sau *Alzheimer*.

Novicea se lăsă pe scaun cu obrazii îmbujorați, fără alte idei de propus.

Sala se cufundă într-o tăcere asurzitoare, până când altcineva rosti pițigăiat:

— Ce părere ai despre un asediu?

Jake își întoarse privirea spre un tip cu o spectaculoasă barbă blondă, lungă, cu blugi tăiați și vestă elegantă. *Ce era tâmpitul ăsta: scenarist sau viking?*

— Am folosit asta acum cinci ani, spuse el rânjind. Următorul!

— Moarte în chinurile facerii? strigă tare cineva, o femeie, ca și când ar fi fost o idee grozavă, vrând să fie sigură că propunerea ei este auzită. Însă se albi la față, când Jake refuză să-i întâlnească privirea.

Umerii lui Jake coborâra.

— Am avut deja o naștere cu făt mort și gemeni, chiar anul acesta, cred că putem evita poveștile referitoare la ovare, mulțumesc.

— Un accident auto sau aviatic? propuse un flăcău cu ochelari de tociar și salopetă.

Salopeta afurisită! Era vorba despre *Golful șoimului*, și nu despre un magazin de feronerie. Lui Jake îi trecu o clipă prin minte să-l pună la punct referitor la stilul vestimentar, dar, dându-și seama că astfel ar fi trebuit să ceară tuturor femeilor să poarte rochii negre, scurte, de petrecere, cugetă mai bine și renunță.

— S-a folosit exagerat de mult, inclusiv la episodul special de aniversat noul mileniu. V-ați uitat prin arhive, leneși cretini ce sunteți?

Acum îi clocotea sângele în vene. Dacă nu ieșea repede din sală, și-ar fi pierdut de tot cumpătul și ar fi rănit pe careva. Primise la un moment dat o atenționare scrisă din partea celor de la Resurse Umane, pentru că azvârlise un scaun într-un asistent de platou, și nu-i plăcuse deloc musturarea. Nu voia să le arate cât de intensă era furia lui, ar fi însemnat să pară că este slab, așa că își folosi vocea în locul limbajului trupului.

Strigă:

— Doar atât? Unde vă este creativitatea dusă la extrem?

— Un schimb de focuri de armă? mai încercă o dată Barba de Viking.

— 1999 și 2005! ripostă Jake.

— Fugă din fața altarului? Încercă să vină cu o sugestie o roșcată cu ochelari.

Helen vedea că Jake era gata să își verse nervii pe mobilă. Se săturase pe ziua de azi de ifosele lui și nu mai dorea să mai fie și altcineva atacat, așa că, deși intriga filmului nu era domeniul ei, hotărî să-i arunce bătrânului Rottweiler un os.

— Știu exact ce îi trebuie serialului *Golful șoimului*, zise ea, aplecată provocator peste masă, cât să atragă atenția tuturor.

— Păi, spune-ne, Helen, rânji Jake, gata să combată eventuala idee jalnică pe care ar fi propus-o.

După o pauză – suficient de lungă pentru a crea tensiune, dar nu destul de lungă cât să-i dea lui Jake șansa să mai comenteze – Helen își turnă niște apă carbogazoasă din sticla din fața ei, savurând zgomotul bulelor care pocneau în pahar. Apoi vorbi dinadins rar.

— *Golful șoimului* are nevoie de o tipă rea..., de calitate superioară, personaj negativ până în măduva oaselor, fără scrupule, capabilă să rănească pe oricine ca să obțină ce își dorește.

Insistă asupra cuvântului „rea” pentru a avea un efect maxim.

Toți din sală se uitară la Jake, așteptând.

Jake era surprins de sugestia foarte bună a lui Helen. Personajele feminine tind să fie mai degrabă genul cumsecade, nu care te înjunghie pe la spate; în *Golful șoimului* starurile masculine interpretau personajele negative. Deodată simți atmosfera din *Killing Eve* cum plutește în jurul capului său și, oricât îi era de greu să admită, cu siguranță nu ar fi dorit să o arate, era interesat de idee.

— Te ascult, anunță el simplu, încurajând-o prin gesturi să continue.

Toate privirile erau îndreptate spre Helen. Știa că le captase atenția și nu se grăbea.

— Și nu doar ticăloasa obișnuită care vine și incită unul sau două personaje, reluă ea. Nenorocita care vrea să se ia de toți din *Golful șoimului*. Și care face asta rând pe rând, cu fiecare. Nu se știe, dar are în spate o poveste care o leagă de toate poveștile celorlalte personaje, așa încât va avea probleme de rezolvat cu fiecare dintre ele. Și va trebui să distribuim în rol pe cineva care să fie recunoscută imediat, dar care nu a fost văzută o vreme, iar publicul va da buzna tocmai ca să afle cine este și ce le va face celor de la *Golful șoimului*.

La naiba! gândi Jake, controlându-se să nu fi spus cu voce tare. Era furios și entuziast totodată. De ce nu-i venise lui ideea asta? Pe moment nu mai știa ce să spună.

Helen zâmbi și-l întrebă:

— Ei?

Știa că fusese punct ochit, punct lovit, pentru că Jake își găsea mereu cuvintele. Atunci i se strânse inima, dându-și seama că victoria ei ar dura doar aceste câteva secunde. Că nu va putea să-și asume meritul pentru ea. Se va vorbi despre idee în sală, ar trece de la un scenarist la altul, iar într-un final ar reveni la ea pentru distribuție, ca și cum nici n-ar fi știut vreodată de asta.

În cele din urmă Jake răspunse, scoțând-o pe Helen din spirala acelor gânduri.

— Îmi place, afirmă el încet.

— Oh, mă bucur!

Helen ridică dintr-o sprânceană, hotărâtă să savureze măcar momentul – doar cu atât rămânea. Ar fi vrut să adauge *Ești liber să o faci – chiar se potrivește de minune, pentru că într-o oră tot ai să spui că a fost ideea ta*, dar ținea la serviciul ei, așa că se abținu.

Jake privi spre membrii întruniți, examinându-le fețele.

— Așadar, să fie tare sexy? De 21 de ani? Un chip proaspăt? Până la urmă putem să câștigăm un premiu pentru cea mai sexy apariție feminină. Să nu mai pierdem telespectatori pentru că toate femeile noastre sunt trecute...

— Nu, clătină din cap Helen. Va funcționa doar dacă are cel puțin 50.

— 50 de ani! exclamă Jake râzând. Nu fi ridicolă! Cine naiba dorește să vadă ceva ca o oaie bătrână mergând șontâc-șontâc prin jurul golfului? Ne trebuie un mieluşel.

— Dacă este prea tânără, nu va părea serioasă, continuă ea fără să cedeze. Doar așa va funcționa. Lucy Dean avea 50 de ani când episodul cu nunta ei ne-a adus cel mai mare rating de până acum.

— Asta era acum douăzeci de ani, Helen. În zilele noastre e la mare căutare tinerețea.

— Faptul că lumea încă vorbește despre episodul cu nunta ne arată cât de reușit a fost, îl ignoră ea. 50 de ani este o vârstă incredibil de puternică în zilele noastre, Jake. Afurisita trebuie să fie o femeie, nu o fătucă și, desigur, trebuie să arate bine.

În ciuda celor 60 de ani ai săi, lui Jake îi venea greu să admită că o femeie cu o vârstă similară ar putea să fie considerată atrăgătoare. Dar, după ani mulți de muncă în domeniul telenovelelor, ajunsese să înțeleagă că nu el era ținta audienței serialului, prin urmare sugestia lui Helen era bună.

— Ar fi cazul să aibă intervenții făcute. Dacă are vârsta asta, măcar să nu și-o arate.

Se uită la Helen cu subînțeles: ea fiind exemplul viu a ceea ce botoxul și fillerele dermice pot face să mascheze

anii din pașaportul unei femei. Dar el îi știa vârsta. Se uitase la detaliul acesta când preluase conducerea, doar ca să-l aducă din când în când în discuție, știind că o scotea din sărite.

Revăzu în minte perioada în care Joan Collins fusese cooptată în serialul *Dynasty*, care mergea greu în anii 1980. Prezența ei ajutase atât la continuarea serialului, cât și la menținerea lui pe primul loc la nivel internațional vreme de aproape un deceniu și probabil avea cam 50 de ani atunci. Așa că, da, ar putea funcționa, gândi el.

Își trosni degetele și se prefăcu că îi vine să caște, încercând să nu pară atât de încântat pe cât era, apoi adăugă:

— Este singura idee de astăzi cu care putem lucra și, dacă trebuie să ne bazăm pe o femeie ca fiind atât de telegenică încât să recuperăm toată audiența pierdută, atunci ar fi cazul să fie o actriță al naibii de bună.

— O, va fi. Și publicul va reveni. Cu asta mă ocup. Distribuția, anunță Helen, dându-i de înțeles lui Jake că știa deja că el va spune că ideea a fost a lui. Îți promit solemn, continuă ea, repetând ce le transmisese Jake noilor proprietari ai trustului.

Jake zâmbi. Îl încolțise din vorbe. Dar, de fapt, și ea era în aceeași situație. Dacă el nu reușea să-i mulțumească pe noii proprietari, își punea la bătaie și funcția, și reputația, iar acum același lucru era valabil și pentru Helen. Dacă reușea să găsească actrița perfectă pentru rolul afurisitei, iar serialul își recâștiga aplauzele, premiile și telespectatorii, avea și el de câștigat. Dar dacă Helen dădea greș, putea, în sfârșit, s-o dea afară pe acea „grămadă de silicon”, așa cum îi plăcea să-i spună când nu era de față.

Înclină încet din cap, considerând că avea șanse să fie bine.

— OK, Helen. Ți-a ieșit scamatoria. Găsește-ne cea mai bună actriță pentru rolul feminin negativ. Dar ai face bine să te grăbești, pentru că vreau să apară în episodul special de Crăciun.

— Ce?

Mintea lui Helen începu să zbârnâie, vrând să-și dea seama de cât timp dispunea pentru a le vedea pe toate actrițele talentate la probe, să aleagă una și să încheie contractul.

— Ai auzit bine, spuse Jake. Azi este 1 septembrie, așa că ai mai puțin de patru luni. Hai, repejor!

Savurând panica pe care o crease în sala de ședințe, Jake se gândi că se mai putea bucura de o mică surpriză, înainte de una și mai mare. Ridică fotografiile cu actorii din serial, care căzuseră mai devreme de la locul lor. Le țină întoarse spre el astfel încât cei din încăpere vedeau numai reversul.

Întorcând spre exterior fotografiile cu Catherine și Jude la o înălțime convenabilă pentru ca toți să le poată vedea, anunță:

— După cum știți cu toții, cred foarte mult în destin. Helen, ca să-i deschidem calea și să o putem plăti pe nou-venită, va trebui să ne lipsim de acești doi membri ai distribuției din serial.

Helen deveni lividă.

Jake duse la spate cele două fotografii.

Propuse:

— Te las să alegi: dreapta sau stânga?

— Nu fi caraghios, comentă Helen, ridicându-se de la locul ei și îndreptându-se spre el. Catherine *reprezintă*

Golful șoimului, iar Jude este cel mai popular actor al nostru.

Jake zâmbi.

— Stânga sau dreapta? Trebuie să fie unul dintre ei.

Helen se uita la el nevenindu-i să creadă. Fusese mereu un tâmpit, dar asta era prea mult.

Bărbatul insistă:

— Deci, nu știi ce să alegi, Helen. Pam-pam! OK, voi alege eu în locul tău. Catherine va rămâne eroina noastră principală, ceea ce înseamnă că *Minunea la bustul gol* poate fi dat afară.

Îi așează în palmă fotografia lui Jude și se îndepărtă:

— Te las să lucrezi la scoaterea lui din serial și la intrarea noului personaj, timp în care mă întâlnesc cu noii proprietari.

Porni spre ușă cu mers țațoș. Când ajunse lângă ea, se uită peste umăr. Acum putea să lanseze bomba. Dacă Helen se gândise că nu-i bine să joace ruleta rusească cu o fotografie de distribuție, stai să vezi cum o să reacționeze la asta.

Adăugă:

— A, și încă ceva la final. Episodul nostru de Crăciun... Cum se nimerește să fie în ziua celei de-a patruzecea aniversări a serialului, îl vom face live.

Se auzi o respirație ca de geamăt din piepturile tuturor celor așezați la masă.

Helen rămase locului, ținând strâns în mână fotografia lui Jude.

— De Crăciun? Un episod în direct? Având numai câteva luni la dispoziție ca să fie pregătite toate aceste schimbări?

Aproape că nu mai putea respira.

Jake adora senzația de șoc care plutea în aer. Dar cel mai mult îi plăcea că îi ștersese lui Helen Gold zâmbetul acela îngâmfat de pe buze.

— Întocmai! Ho, ho, ho! intonă el zgomotos și ieși din cameră.

2

Era un lucru obișnuit pentru fanii uneia dintre celebrele telenovele din lume să stea ore întregi pe Google Earth, dând zoom la imaginea locației serialului *Golful șoimului* și admirând panoramic plajele nisipoase ale insulei Sf. Augustin în căutarea decorurilor sale cunoscute. Unii dintre ei ajungeau chiar să închirieze bărci de pescuit ca să fie mai aproape de golfuluț unde era filmat serialul, sperând să repereze ceva ce nu le era permis și s-o vadă poate pe vreuna dintre vedete în afara programului. Dar serviciul de securitate era strict, așa că de zeci de ani nimeni nu trecuse de paza de coastă.

Aflată în zona Jersey din Canalul Mânecii, insula Sf. Augustin, de mărimea unei cărți poștale, era la 19 mile depărtare de coasta franceză și la 100 de mile de sudul coastei britanice și îți dădea impresia unei mici bucăți de paradis într-o pustietate înconjurată de apă. Drone ale mass-mediei încercaseră adeseori să surprindă imagini ale actorilor și ale echipei muncind din greu la filmările unuia dintre cele mai longevive seriale TV în derulare, dar mai bine că nu puteau auzi înăuntrul birourilor de producție cu ferestre înalte, pentru că, dacă ar fi putut, și-ar fi dat seama rapid că acțiunea din culise era cu mult mai artistică decât ce vedeau milioanele de telespectatori.

Sala de ședințe nr. 6 – unde Jake Monroe hotărâse, cu doar câteva clipe mai înainte, ca episodul de Crăciun să fie filmat în direct – se afla la capătul celălalt al studiourilor. Acestea includeau câteva clădiri de mărimea unor hangare de avioane, care erau destinate să adăpostească tot ceea ce putea fi de folos pentru un spectacol de succes internațional, difuzat de șase ori pe săptămână. Undeva pe coridor se afla un birou de producție, cu spațiu deschis, unde lucrau regizori, asistenți, scenariști și majoritatea echipei serialului. Acesta era principalul centru de activitate din clădire. Era Centrul de comandă unde lumea striga de la un birou la celălalt, discuțiile se amestecau și reîncepeau, alimentate de bârfe și de idei noi. Fanii convinși ai serialului ar fi vrut să audă aceste discuții, le-ar fi plăcut la nebunie să știe deciziile instantanee care influențau telenovela. Doar cinci minute petrecute de orice vizitator în biroul de producție ar fi fost suficiente să-i inoculeze acestuia pentru totdeauna microbul televiziunii. Era ceva sexy, animat și incitant, dar, asemeni altor microbi, era veninos, mortal și riscai să îți închei cariera.

Cum ieșeau din biroul de producție – spre stânga –, te îndreptai spre platoul de filmare. Aici se aflau interioarele locuințelor personajelor: case de butaforie, fără tavan, cu pereți mobili, create pentru a lăsa impresia că pretinsele reședințe sunt reale. Platourile se întindeau pe 200 000 de metri pătrați, fiecare dintre ele amenajat cu grijă ca să reflecte tipul de personaj care locuia acolo – o impresionantă lume a imaginarului.

La dreapta biroului de producție începea un coridor lung, cu uși până la capăt. Erau pentru șefii departamentelor. În spatele unuia se afla biroul lui Helen Gold. Camera ei era mai mare decât altele, pentru că trebuia să aibă întâlniri cu actori, uneori cu mai mulți în același timp. Așa că numeroși oameni celebri îi trecuseră pragul,

pe lângă cei mai puțin cunoscuți, dar care, mulțumită lui Helen, urmau să devină superstaruri. Era încăperea în care orice individ obișnuit putea să ajungă chipul de promovat pe viitor.

Un birou masiv, acoperit cu piele, era plasat lângă fereastra care dădea spre plajă. Pe el Helen făcuse sex cu o mulțime de aspiranți. Tocmai pentru asta îl alesese. În afară de birou era nelipsita sofa, așezată lângă perete, sub un poster enorm, înrămat, reprezentând toată distribuția serialului *Golful șoimului* la cea de-a treizecea aniversare a sa.

În spatele biroului era un fel de spațiu pentru a interpreta roluri. Nu tocmai o scenă, ci un podium acoperit cu mochetă, unde un actor putea să stea nestingerit și să citească un scenariu. Era și o cameră de filmat pregătită, așa că se putea înregistra la nevoie. Lui Helen nu i-ar fi displicut să facă și niște filmări cu ceea ce se întâmpla. Doar ea și actorul, încingând atmosfera încăperii, zvârcolindu-se înlănțuiți și cu unghiile unuia înfipite în trupul celuilalt, făcând genul acela de filmare pe care ar fi păstrat-o pentru sine, pentru nopțile acelea când nu avea timp să fie cu cineva, dar își dorea un orgasm rapid.

Nu se simțea niciodată vinovată pentru activitățile ei extracurriculare. Nu profita de nimeni și nu mințea, spre deosebire de directorii de casting bărbați pe care îi știa. Nu lăsase pe nimeni să creadă că, dacă se culca cu ea, însemna că poate ajunge în vârful piramidei; pur și simplu și-o trăgea cu oricine îi plăcea și care, de asemenea, simțea o atracție pentru ea, după ce îl lămură pe respectivul că nu va face parte din casting. Aflând asta dinainte, bărbații păreau hotărâți să o impresioneze și mai mult cu talentele lor în materie de sex, dar, chiar dacă ar fi reprezentat cea mai bună partidă de sex din lume, iar unii actori inexpressivi se aflau încă pe

primele cinci locuri pe lista celor mai buni amanți ai ei, nicio șmecherie din alcov nu ar fi influențat în vreun fel alegerea distribuției. Din punct de vedere profesional, Helen era extrem de corectă.

Biroul ei era ordonat și-i reflecta mintea limpede. Avea câteva etajere unde erau așezate dosarele cu scenarii și cărți de TV și film, iar pe perete câteva fotografii personale înrămate, majoritatea cu ea la distracții cu prieteni sau staruri, care erau ambele de obicei. Fusesse mereu o fată petrecăreață căreia îi plăcea să se distreze. Cândva un profesor îi scrisese exact asta în carnetul de note, iar mama ei o certase, dar Helen luase acest lucru ca pe un compliment.

În clipa de față Helen se afla goală pe sofa, zvârcolindu-se extaziată, în timp ce stătea călare peste Jude Roscoe, la rându-i gol.

— O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne! țipa ea când Jude Roscoe o penetra adânc.

Era bine că biroul ei fusese antifonat. Le spusese celor din conducerea administrativă că trebuie să rămână confidențiale discuțiile cu actorii și îi fusese lesne să își ascundă de ani buni propriile activități intime.

Lumina soarelui pătrundea prin fereastră, orbind-o pe moment, dar nu avea nevoie să vadă nimic în clipa aceea pentru că se simțea prea bine. Vremea se îndreptase, iar căldura razelor soarelui îi atingea spatele ca o mângâiere în plus. Să ai o partidă de sex după o ședință de creație și să te bucuri de o priveliște spre mare era întotdeauna o plăcere și, chiar dacă Jude Roscoe o irita, spre surprinderea ei, era bun la pat.

Adora să facă amor pe sofaua pe care stăteau cei veniți la casting și îi plăcea să creadă că și ea contribuia un pic la schimbarea de paradigmă: femeia director de distribuție îl domina pe actorul bărbat. Jude își pusese

măinile mari pe sâni ei și îi frământa, strângându-i sfârcurile între degetul mare și arătător, în timp ce ea îl prinsese cu palmele de față. Își vârî degetele în gura lui și începu să se miște mai repede, savurând fiecare centimetru al sexului tare al lui Jude, lăsându-l să acționeze spre avantajul ei, apăsând cu putere pe clitoris, în timp ce ea alunecă în sus și-n jos pe penisul gros.

Jude îi privi chipul în timp ce zvâcnea în ea. Simțind-o că este aproape de orgasm, o prinse de umeri, aplecându-i corpul, făcând-o să-l călărească din ce în ce mai apăsător și mai repede, astfel încât să o penetreze mai adânc, tot mai adânc până când femeia scoase un țipăt eliberator.

Helen închise ochii, iar în mintea ei explodară culori; orgasmul îi traversă tot corpul ca un spasm și juisă, udându-l cu lichid pe cel de sub ea.

Femeia se opri. Sexul lui Jude era încă tare. Nu ejaculase. Se abținuse de dragul ei. Îl lăsă să stea încă în ea. Așteptă, lăsă să-i treacă valul de îmbujorare. Când ridică mâinile să-și atingă pielea, simți că aceasta vibra, o furnica, iar acum atingerea lui era asemenea unui milion de pene care îi făceau pielea de găină. Respirația i se calmase. Adierea rece a aerului condiționat veni ca o descărcare electrică pe spatele ei. Stătea nemișcată. Ultimele urme ale orgasmului se îndepărtau ușor de ea, când reîncepu asaltul asupra lui.

Douăzeci de minute mai târziu, Helen își refăcea machiajul. Își schimbase rochia. Jude își lăsase amprentele degetului mare murdar pe costumul ei Escada și îi rupsesse furoul când încercase să fie dur; în sinea ei reținu să-i trimită nota de plată. Important era să facă asta înainte să afle că era concediat. Îl auzea din baie cum, sub duș, termina și el. Sărmanul: ea avusese orgasm de mai multe ori, dar nu se sinchisisese să-i întoarcă favoarea.

Făceau sex de vreo patru luni. Și numai asta: sex. El era bine-mersi căsătorit, iar ea era bine-mersi nemăritată. Se simțiseră atrași unul de celălalt vara, la o petrecere; iar alcoolul îi făcuse să se dezlănțuie. Îl lăsase să-i facă sex oral pe plajă, așezat în genunchi pe nisip, iar ea cu rochia suflecată, simțind cum i se înmoaie genunchii de la limba lui. Fusesse periculos și incitant. A doua zi, la serviciu, crezuse că el apăruse să-și ceară scuze, dar îi spusese că venise ca să termine ce începuseră, așa că o făcuseră pe birou. Slavă Domnului că încăperea avea și un duș! Detesta să meargă la ședințe mirosind a sex, însă adora să participe la ședințe imediat după ce avusese una. Niciodată nu se simțea mai calmă. Și mai împăcată.

Își spusese în sinea ei că, astăzi, după ce Jude pleca din biroul ei, era pentru ultima dată. Totdeauna avusese o regulă personală: să nu se culce cu actorii din *Golful șoimului*. Se putea culca cu ei înainte ca aceștia să semneze contractul sau după ce ieșeau din serial (nu că o făcuse, îi asocia cu bunurile folosite), dar, cât timp erau împreună în același proiect, era imposibil. Era ceva mult prea încurcat, de aceea păstra distanța față de distribuția obișnuită a telenovelei. Din fericire avea destule oferte alternative. Se culca cu actori în primul rând fiindcă îi găsea atât de serviabili. Era ca și când participau și la audiția propriu-zisă, și mai dădeau una în pat. Părea un clișeu, dar era foarte plăcut în majoritatea cazurilor.

Jude fusese primul pentru care încălcase regula ei *de a nu se culca cu actorii din serial*. Chiar dacă partidele de sex cu el erau grozave, nu avea să-i ducă dorul. Tocmai de aceea întâlnirea lor intimă de astăzi fusese atât de aparte, pentru că Jude Roscoe – din pricina unei uși trântite și a fotografiei sale ajunse pe jos – avea să fie concediat. Fiind pe picior de plecare, în mintea ei considerase că nu-și mai încălca propria regulă.

Cât Jude era sub duș, Helen se întoarse la birou, marea agitându-se în spatele ei. Avusese nevoie de o întâlnire agreabilă după acea ședință de creație agitată cu Jake; clar simțise că îi trebuie puțină plăcere după chinul de a fi o vreme în aceeași încăpere cu el.

Încălțându-și din nou pantofi cu toc, simți o durere în tendonul lui Ahile și îi fugi gândul la doctorul Kirk, un alt tip care pretindea că le știe pe toate, plin de propriul ego. Mersese la el să se vaite că o doare piciorul, iar răspunsul lui fusese că vine o vreme când orice femeie trebuie să renunțe să poarte tocuri și să se încalțe cu pantofi cu talpă plată. Ar fi vrut să-l plesnească, dar îi luase sfatul ca pe o provocare și suferise două operații chinuitoare, doar ca să mai poată purta pantofi cu toc cui de 15 centimetri așa cum își dorea. Mersese apoi ostentativ la clinica lui, purtând cea mai strâmtă fustă și pantofi cu cele mai înalte tocuri, ca să-și afișeze victoria. Când dăduse să plece, văzuse dorința din privirea doctorului, iar asta îi îndulcise și mai mult reușita.

Amintindu-și acel triumf, își simți șoldurile zvâcnind; se pare că stresul și confruntările îi activau întotdeauna libidoul. Acum, că Jude nu va mai fi multă vreme prin preajmă și când urmau să apară numeroase schimbări la producția telenovelei, Helen intui că probabil nu va mai găsi timp să înceapă o relație nouă, așa că începu deja să analizeze în gând lista ei de contacte, întrebându-se ce armăsar disponibil l-ar putea înlocui în jurnalul ei de sex. Zăbovise asupra numărului de telefon al instalatorului Peter pe care îl angajase să refacă una dintre băile pentru oaspeți. O făcuse să aibă numeroase orgasme în timpul celor două săptămâni cât fusese prezent și niciodată nu ratase să o facă să tremure în alte câteva împrejurări când îl mai întâlneau.

Era cu gândul la chestii erotice când mânerul ușii se răsuci. Găsind ușa încuiată, vizitatorul ciocăni ușor,

bătând darabana melodic cu degetele. Helen cunoștea semnalul. Merse la baie și deschise ușa. Gol, Jude era în fața ei în toată splendoarea, încântat că Helen i se alătura pentru runda a doua de sex. Penisul i se întărise deja, dar vorbele ei îl făcură imediat să se pleoștească.

— E cineva la ușă, spuse ea încet, ducându-și degetul la buze. Stai aici și să nu faci zgomot!

Jude ridică din umeri, asigurând-o că nu este nicio problemă și începu să-și șteargă trupul impresionant.

Fir-ar! gândi ea și se întoarse spre ușă. Văzându-l cum lucește de apă, simțise că-i vine cheful de a doua rundă de sex, dar mai întâi trebuia să scape de musafir.

Nici n-apucă bine să deschidă, că ușa se dădu în lături și intra Farrah Adams.

— O, Dumnezeu, căutarea unei eroine negative este o idee genială!

Se strecură pe lângă Helen și se tolăni pe aceeași sofa unde cu doar zece minute mai înainte Helen îl călărise pe Jude cu toată priceperea de care era în stare.

Lui Farrah nu-i păsa prea mult de politețuri și spunea mereu orice gândea.

— De ce era încuiat?

— A, am fost la duș, zise Helen nonșalant, atât cât era posibil pentru o femeie care tocmai avusese orgasme multiple.

Farrah ridică o sprânceană.

— Nu mă miră. Mereu am fost de părere că ai nevoie să te speli bine după ce ai fost în Sala de ședințe nr. 6 cu idiotul ăla.

Helen dădu din umeri nepăsător, privindu-și prietena. Amintirea momentului în care se întâlniseră, deși trecuseră mulți ani de atunci, părea să-i fie proaspătă în minte.

Înaltă de peste 1,80 metri, cu pielea de culoarea ciocolatei dense și ochi verzi, Farrah avea o siluetă ca a lui Grace Jones, de pe vremea când jucase rolul iubitei lui Bond, și ar fi putut să-și găsească locul cu ușurință pe orice podium de prezentare de modă. Se tundeă scurt, pentru că, lucrând într-o lume a bărbaților, îi plăcea să afișeze o alură androgenă, ca să-i țină la distanță pe colegii ei bărbați (toți aveau cu ea fantezii nebunești). În ciuda preferinței ei pentru haine masculine, nu-și putea ascunde linia superbă a corpului: un fizic subțire, longilin, picioare netede, brațe și abdomen tonifiate și sâni mici și obraznici. Asemeni unei opere de artă, prezența ei atrăgea privirile.

Cu toate că era o diferență de vreo zece ani între ele, Helen și Farrah se știau de mai bine de treizeci de ani. Helen era o tânără asistentă de distribuție când se întâlniseră, venită de curând la *Golful șoimului*, și lucra sub privirea vigilentă a mentorului ei, formidabila Catherine St James. Cei de la telenovelă căutau pe cineva de 14 ani ca să joace rolul copilului nelegitim, pierdut demult, al lui Lucy Dean. Așa cum se obișnuia deseori, unul dintre membrii conducerii se pregătea să o propună pe fiica sa pentru rol, dar, ca să dea impresia că existase un proces de audiere și se efectuaseră căutări amănunțite, în locul optării automate pentru varianta nepotistă care aștepta în culise, ingenua Helen fusese desemnată să coordoneze acțiunea. Tinerele speranțe nu aveau nicio șansă, indiferent de talent. Genul acesta de comportament era foarte răspândit în sistemul studioului și o dezgusta pe tânăra Helen.

Pe atunci, Helen avea un birou mic, fără ferestre, cam de două ori cât o debara. Avea mai puțin aer decât o roată dezumflată, iar lumina tubului de neon care pâlpâia îți dădea dureri de cap, așa că Helen se gândea să anuleze restul audițiilor. La urma urmei, ce rost avea?

Dar atunci intră Farrah, iar Helen rămase transfigurată. Avea ceva din Marilyn Monroe – nu ca înfățișare, ci la cum strălucea de îndată ce era sub obiectivul camerei de filmat. Helen știa că Farrah ar fi de un milion de ori mai bună decât varianta dubioasă, considerată ca fiind sigur selectată, și care făcea deja probe de coafură și machiaj. În plus, Farrah era mulatră, ceea ce însemna să aducă o notă de diversitate, atât de necesară în telenovelă. Și ar fi arătat lumii întregi preferințele lui Lucy în materie de bărbați, un subiect aproape tabu în acea perioadă. Helen era sigură că, prin primirea lui Farrah în serial, toată lumea avea de câștigat.

Însă Helen era novice. Adică: adu cafele, capsează scenariile și fii frumoasă, în banca ta. Nici nu i-ar fi trecut cuiva prin minte ca începătoarea să își exprime părerea. Dar Helen nu acționa niciodată conform regulilor. Făcuse lobby pe lângă toți – de la șeful ei la producătorul serialului –, inclusiv pe lângă scenariști și echipa de operatori. Le arătă tuturor scena de la audiția lui Farrah. Majoritatea admiseră că Farrah avea ceva special, dar niciunul nu dorea să fie observat că ar contrazice opinia trustului de televiziune de a o angaja pe fata unuia dintre membrii conducerii. Helen văzuse înregistrarea acelei audiții și se îngrozise; fata era mai rigidă în mișcări decât Pinocchio. Așa că făcu ceea ce era de neimaginat. Hotărî să ceară părerea cuiva talentat. Era un risc imens, dar Farrah avea ceva magic, încât Helen trebuia să încerce. Porni cu pași mari pe coridor, spre cabina de machiaj, tăcând cu tocurile ei înalte.

Catherine Bell era geniul care o interpreta pe Lucy Dean, inima matriarhală a serialului; la ea se gândise Helen. Fiind imaginea fizică a personajului principal, era așadar în vârful piramidei talentelor din *Golful șoimului*. Pe atunci Catherine avea cam 30 de ani, dar arăta mult mai bătrână. Nu fizic, ci prin seriozitatea și încrederea în

sine care îi permiteau să rămână calmă în orice situație neplăcută.

Când, în sfârșit, Helen cea de 21 de ani ajunsese în fața cabinei de machiaj și ciocăni încet în ușă, se rugă s-o prindă pe Catherine în starea zen a personalității sale și să nu se arate deranjată de intruziunea sau încălcarea regulamentului profesioniștilor.

În studiourile TV nu existau multe locuri unde membrii distribuției ar fi putut fi singuri. Camera verde – fiind rareori sanctuarul care ar fi trebuit să fie, cu pereții în nuanțe pale de limetă și mocheta într-o culoare neutră – era mereu plină de actori care își învățau replicile sau se uitau la serialele TV ale concurenței, pe care le bălăcăreau, așa că singurul colț de rai pe care îl aveau era cabina de machiaj. De obicei era o cameră mică și banală, cu o singură fereastră, un loc unde să te schimbi, unde să mai arunci o ultimă privire pe text înainte să vină un asistent de platou să te conducă în haosul filmărilor. Deseori aceste cămăruțe erau împărțite de câte trei sau patru actori, dar Catherine Bell avea propria cabină de machiaj, care nu era nici mică, nici banală. Încăperea avea trei ferestre, un balcon care dădea spre mare și câteva picturi ale artiștilor din Jersey a căror popularitate era în creștere și despre care lui Catherine îi plăcea să creadă că îi încurajează cumpărându-le lucrările abstracte. Mai erau și câteva fotografii ale lui Claude Cahun, ca să arate că era o tipă fină. Nimeni nu ciocănea la ușa cabinei de machiaj a lui Catherine Bell; doar dacă era vorba despre un producător principal, cu o informație foarte importantă. Sau un prieten drag.

Acum, Helen ar fi putut să bată la ușa lui Catherine la orice oră din zi, dar pe atunci, cu siguranță nu se regăsea pe lista celor cărora le era permis acest lucru.

— Domnișoară Bell, aveți un minut?

— Am mai multe și sunt toate ale mele, scumpo. De aceea nu vreau să fiu deranjată până intru la filmare, îi spuse Catherine lui Helen care deschisese ușa și o găsisese pe încântătoarea Lucy Dean într-o poziție de yoga.

Helen sesiză tonul și înțelese că nu e semn bun. Catherine putea să o facă să-și ia adio de la serviciu numai pentru că intrase. Cel mai rațional lucru de făcut ar fi fost să își ceară scuze pentru deranj, să închidă ușa și să plece. Dar Helen nu făcu asta.

— Nu mă cunoașteți..., lucrez pentru Caroline, la distribuție..., riscă Helen.

— Așadar, tocmai pe Caroline trebuie să o sun dacă nu pleci imediat, o întrerupse Catherine.

La naiba! se gândi Helen. Nu așa își imaginase că va fi. Dacă o va suna pe șefa ei, nu va mai prinde nici măcar perioada de probă pentru serviciu. Era ultima șansă să plece cu speranța că nu o va recunoaște în mulțime. Din moment ce Catherine nu o privise încă, era încă posibil. Dar Helen nu era genul care să renunțe la ceea ce credea. Simțea intens că trebuie să profite de această ocazie — era acum sau niciodată.

— Vă rog, acordați-mi doar un minut și vă promit că nu veți regreta. Dacă dau greș, mă puteți concedia pentru că nu mi-am văzut lungul nasului și nu voi crâcni. Dar știu un lucru: dacă nu vă veți uita la înregistrarea asta video, noua dumneavoastră fiică de pe ecran va strica tot scenariul. Ar fi ca și când ar juca pe nisipuri mișcătoare și v-ar atrage și pe dumneavoastră în ele, anunță cât putu de repede, sperând să poată rosti tot ce intenționa să spună înainte să fie dată pe ușă afară.

După câteva secunde de liniște care părură ore, Catherine deschise, în sfârșit, ochii și începu să o privească pe Helen. Rămase complet neclintită în poziția ei de yoga. Helen păși foarte încet în cameră, considerând

tăcerea lui Catherine nu tocmai o aprobare, dar nici dezaprobare. Până să poată fi întreruptă, vârî caseta video în aparatul aflat într-un colț al camerei. Amândouă se uitară la proba lui Farrah. După expresia întipărită pe chipul lui Catherine, era limpede că fusese convinsă.

Dar Helen voia să pecetluiască acordul.

Explică:

— Este fiica ta, aici. Joci cu ea, iar chimia dintre voi două vă va aduce încă un premiu internațional pentru telenovele.

Catherine continuă să se uite fix la televizorul portabil minuscul și la imaginea neclară a casetei video puse pe pauză, iar Helen o privea atent. Devenise clar că, asemenea lui Helen, nici Catherine nu mai văzuse vreodată o tânără atât de neexperimentată, dar atât de veridică și al naibii de interesantă. Și nu-i venea să creadă că nu era albă. Nu era un secret că actrița în rolul principal aștepta să-i confere lui Lucy Dean un element imprevizibil, iar dacă Farrah se dovedea a fi fiica la care renunțase, ei bine, asta putea fi ceva revoluționar în termenii serialului *Golful șoimului* anilor 1980.

Helen se înșelase doar asupra unui singur lucru: Catherine nu câștigă doar un premiu internațional pentru telenovele, ci și primele sale premii Emmy și Golden Globe. Iar opt ani mai târziu, cu ultimul episod al serialului când apărea Farrah, în care Lucy trăgea la mal cadavrul fiicei sale adus de mare, obținu primul ei premiu Bafta. Nici nu se putea altfel. Tandemul lor fusese pentru serialul TV aur curat. Publicul din toată lumea era disperat să vadă că tandemul lor se încheia când Lucy Dean târa cadavrul fiicei sale pe nisipul auriu înainte să cadă în genunchi și să îl roage pe Dumnezeu să îi ia viața ei, și nu pe a fiicei sale. Sirenele urlau, pescărușii țipau, iar valurile furioase șuierau, timp în care mai bine de 200 de milioane de oameni plânseră

văzând-o pe Lucy Dean cum jelea moartea unei fiice pe care nu o acceptase niciodată cu adevărat. Suferința de a înțelege că nu va mai avea vreodată șansa de a corecta tragica greșeală impresionează publicul ca niciodată, iar Lucy Dean își asigură un loc în inima acestuia pentru totdeauna.

Catherine devenise un fenomen mondial, cel mai mare star al unei telenovele din lume, iar cariera lui Helen se întemeiase destul de mult pe curajul acelei mișcări îndrăznețe din ziua în care dăduse buzna peste cel mai mare star al serialului. Luând acea casetă ca să i-o arate lui Catherine, fusese pentru Helen o modalitate să o împingă pe Farrah înaintea fiicei cadrului de conducere, dusesse la o primă izbândă în cadrul serialului o făcuse pe Helen să strălucească, ca în numele ei de familie, Gold.

Când veni vremea să se pensioneze Caroline St James, Helen deveni șefa distribuției și primi biroul mare în care stăteau acum Helen și Farrah. După ce hotărî să activeze în spatele camerei, Farrah ajunsese șefa scenariștilor și aproape treizeci de ani mai târziu începu să regizeze episoade. În pofida diferenței de vârstă dintre ele, cele trei femei se împrieteniră în timpul derulării telenovelei *Golful șoimului* și decisese să rămână prietene până la sfârșitul serialului. Actorii și echipa știau de acest trio al Titanilor din *Golful șoimului*.

Farrah se ghemui într-un colț al canapelei lui Helen, cu buzele strânse într-un zâmbet sardonice și ochii de cățeluș vioi și malițios.

— Deci, Jake mi-a spus că ideea i-a venit ca un fulger de sus, zise ea răsfoind un exemplar din revista *Variety* care zăcea pe măsuta joasă din biroul lui Helen.

Helen dădu ochii peste cap. *A fost o chestie notabilă, chiar și pentru el, gândi ea.*

— Numai dacă fulgerul ăla seamănă și sună ca mine, atunci da, replică ea pe un ton cam tăios.

— Am știut că era ideea ta. Bărbații! oftă Farrah, aruncând revista într-o parte. Nu-mi trebuie decât muniție nelimitată pentru o noapte și imunitate totală.

Helen râse auzind o idee atât de scandalos de ispititoare. Apoi, conștientă că trebuie să scape de Farrah din birou înainte ca Jude să își facă simțită prezența, scăpând probabil ceva din neglijență, ridică o mână și-i atrase atenția lui Farrah să păstreze tăcerea. În prezent, ocupa temporar și postul de corespondent de presă al serialului – ultimul fusese concediat, pentru că divulgase informații, iar Jake, în loc să angajeze unul nou, preferase să facă economie. Apucă telefonul și cu unghiile date cu oja roșie formă numărul de telefon al lui Ross Owen, editorul de la *Herald*. Majoritatea oamenilor puteau doar să o sune pe solicitata asistentă personală a lui, dar numărul format de Helen era direct. Avuseseră ceva pasager în trecut, ceea ce însemna că, oricând avea nevoie de difuzare în presă, putea să-i telefoneze rapid. O înțelegere în beneficiul amândurora, chiar și fără sexul aferent, care se întâmpla să fie chiar bun și ciudat de pervers din partea unui bărbat care își petrecea timpul făcându-i de rușine pe ceilalți ca să fie astfel orice altceva decât virtuos.

— Helen? Ești bine? întrebă Ross.

Deși era dur, chipeș și în formă, avea o voce ca de copilaș la telefon.

— Aveam niște apeluri ratate de la tine, minți Helen, făcându-i cu ochiul lui Farrah care părea intrigată.

— De la mine? se arată el cu adevărat confuz.

— Nu mai suna! Știi că întotdeauna îți spun ce pot, dar asta nu ți-o pot spune.

Fața lui Farrah se destinse într-un zâmbet când înțelese brusc despre ce era vorba.

Helen continuă:

— Uite ce e, te iubesc, ești gazetarul meu preferat.

Helen știa că termenul *gazetar* o să-l înfurie pe Ross, din acest motiv îi și spunea mereu astfel.

— Dar de data asta nu îți pot da nimic în exclusivitate. Nu înainte ca totul să fie semnat, parafat și pus în practică.

— Înainte să fie semnat, parafat și pus în practică?

Peștele mușcase momeala. Putea să distingă asta în vocea lui subțire. Simțise că e vorba despre o știre în exclusivitate și își dorea asta.

— De îndată ce pot să confirm ceva, vei fi primul nume pe lista mea. Promit. Trebuie să fug, e o nebunie aici.

Închise telefonul și-și răsuci o șuviță de păr în jurul arătătorului, gest pe care îl făcea ori de câte ori era mulțumită de ea.

Amândouă se uitară în treacăt pe fereastră la scena liniștită de afară. Doar clipocit de valuri și, din când în când, un țipăt de pescăruș.

— E așa „o nebunie aici”? râse Farrah, înțelegând planul chiar înainte ca Helen să închidă. Cât va dura până să o sune pe Amanda?

— Aș spune că este deja în așteptare. Am avertizat-o să nu răspundă astăzi niciunui apel din partea presei. Dar mâine toată lumea va dori să știe ce se pregătește la *Golful șoimului*.

Farrah își privi draga prietenă și îi aruncă un zâmbet larg și aprobator.

Era ușor să fii impresionat de o actriță asemenea lui Catherine, al cărei talent se vedea zilnic. Dar într-o

slujbă precum cea a lui Helen, talentul se remarcă în acțiune. Iar Helen excela în așa ceva.

— Cum spuneam, este o idee genială, zise Farrah, ridicându-se. Și care va fi actrița ce o va interpreta pe afurisită?

— O, am vreo două idei, susură Helen, mulțumită de ea însăși. Avea acea privire care îi plăcuse întotdeauna lui Farrah; însemna că vin vremuri amuzante. Acum du-te, ca să încep să lucrez la ceva extraordinar pentru ca Jake să-mi recunoască meritele.

Farrah râse și ieși din birou.

Helen așteptă o clipă, apoi încuie ușa și intră în baie.

— Hei, iubi, ai o secundă? spuse Jude, privind-o la fel cum se uita spre cameră la filmări, lucru care îi aducea în fiecare săptămână mii de scrisori de la gospodine excitate. Dar pe Helen nu o impresionează. Și detesta să i se spună *iubi*, deși hotărî în gând să nu-l critice pentru asta, din compasiune. La urma urmei, era pe cale de a deveni șomer.

— Nu chiar. Trebuie să pleci înainte ca altcineva să mai încerce să deschidă ușa.

Cu toate acestea, el continuă să gafeze.

— Doar că... să nu crezi că am tras special cu urechea, dar am auzit ce vorbeai cu Farrah despre schimbările în legătură cu serialul, nu vreau să par paranoic, dar se întâmplă ceva care m-ar putea afecta?

— A, nu. E vorba despre selecția pentru o nouă actriță, minți ea, aranjându-și părul în oglinda înaltă care acoperea partea dinăuntru a ușii de la baie, ca să-și ferească privirea.

— Super atunci, zise el, încheindu-și nasturii de la cămașă, extrem de fericit fără să știe că era iminentă schimbarea vieții sale.

Prinzându-i privirea în oglindă, o întrebă din nou cu o căutătură de cățeluș:

— Dar mi-ai spune dacă aș avea de ce să-mi fac griji, nu-i așa?

— Sigur că ți-aș spune, răspunse ea, întorcându-se să-i mângâie fața aspră, în timp ce își ținea degetele încrucișate la spate, sperând că asta o va feri de păcatul juratului strâmb.

3

Când fusese lansat trustul TV Channel Island, la sfârșitul anilor 1960, de către echipa alcătuită din soții Tina și Harry Pearson, producea numai știri locale și documentare de patrimoniu. Prin anii 1970, când acumulasera ceva profit la bancă, soții Pearson pariară pe umor și ajunseră să vândă câteva seriale de comedie celor de la BBC, care se transmiseră și în Canada. La acel moment, își reinventară sigla folosind inițialele C.I.TV ca să nu mai pară post local. Tot în anii 1970, se aventurară în coproducții prin Europa, implicându-se în cele din urmă în thrillere de spionaj luxoase și filme de epocă. Fiecare serie de film mergea bine câțiva ani, apoi ajungea în cele din urmă să se demodeze.

C.I.TV avea cu adevărat nevoie să creeze ceva care să adune la un loc mai mulți producători din lume și să genereze o audiență de milioane. Tina și Harry trăiau pentru televiziune și doreau ca și telespectatorilor să le placă programele la fel de mult pe cât le plăcuse lor să le realizeze; pentru ei nu fusese niciodată doar o chestiune de bani. După ce convocară mai multe ședințe pentru găsirea unei idei bune, o scoaseră la capăt cu *Golful șoimului*, care se dori inițial a fi o telenovelă simplă ce le-ar fi putut aduce bani. Soții Pearson concepură telenovela ca pe o serie de episoade ale vieții cotidiene a

minunaților oameni din Channel Island, filmată într-un sat idilic, de la malul mării, drept o rampă de lansare pentru insula Sf. Augustin pe care o adorau. Aveau să fie localnici care se îndrăgosteau și se despărteau unii de ceilalți, crize conjugale și triumfuri profesionale, rivalități și tragedii, dar soții Pearson nu luară niciodată în considerare să facă intriga sau personajele din cale afară de realiste. Distracția era cheia. Când lansară serialul în acea zi de Crăciun a anului 1980, deveni un succes spontan, vizionat în perioada sa de apogeu, de aproximativ un miliard de oameni peste tot în lume.

Cu un succes internațional în mâini, C.I.TV primi oferte de vânzare și sugestii să se extindă și să deschidă filiale peste tot în lume, dar ei erau devotați celor din Sf. Augustin și își jurară să nu vândă niciodată emisiunile lor sau să părăsească draga lor insulă. Și n-o făcură. Soții Pearson muriră la câteva luni unul de altul, înainte de începerea noului mileniu. Amândoi aveau 80 de ani când se stinseră; munciseră până în ultimul moment, profitând de agitația și zarva obișnuită zi de zi a golfului, luându-și energia din fabrica de teatru pe care o creaseră, pentru a-și alimenta fenomenul internațional.

Tina suferi un infarct pe faimoasa promenadă a serialului de la malul mării, căzând și murind în câteva minute. Harry nu își reveni niciodată după pierderea dragii sale soții și muri în somn, în casa lor care dădea spre plaja din Golful Șoimului, câteva luni mai târziu. Raportul medicului legist menționa cauze naturale pentru decesul lui, dar toți de pe insulă știau că murise de inimă rea. Cenușa lor fu aruncată în mare de Catherine Bell, actori și echipă într-un serviciu religios de comemorare, transmis în toată lumea de mass-media. „*Cuplul de aur al televiziunii este din nou împreună*” era unul dintre titlurile de pe prima pagină a ziarelor. Citind asta, Catherine zâmbi, sperând să fie adevărat.

După moartea lor, Guy și Luke, fiii soților Pearson, continuă să producă serialul, dar, spre deosebire de părinții lor, erau foarte nepricepuți. Erau rareori văzuți în studioul construit la comandă care domina partea de sud a insulei Sf. Augustin, plasat chiar lângă idilicul golfuleț unde erau filmate toate locațiile din exterior, iar aparițiile lor deveniră și mai rare în biroul de producție pe care odinioară părinții lor îl făcuseră înfloritor, un birou atât de mare, că adăpostea peste patruzeci de birouri, fiecare dotat cu telefon, computer și inevitabila grămadă de scenarii, contracte, planuri și însemnări. Dar Guy și Luke nu erau cu adevărat interesați să ungă motoarele mașinăriei pe care o construiseră dragii lor părinți, așa că nu fu deloc o surpriză când își vândură acțiunile către un grup de active în 2010. De atunci, C.I. TV trecu prin mai multe mâini și, din păcate, dintre noii proprietari, nimeni nu mai fu ca Tina și Harry.

Înăuntrul imensului birou de producție, cu ochii ațintiți în computerele lor, atenți cât era ziua de lungă la listele cu ce au de făcut, angajaților serialului *Golful Șoimului* nu le era greu să uite cu totul de locația unică a clădirii, dar din când în când, în mijlocul unei convorbiri telefonice sau al unei dispute despre ce fel de plasare de produs se potrivea mai bine unei anumite scene, unul dintre ei se întâmpla să ridice privirea și să surprindă imaginea nisipului auriu și a palmierilor care se legănau ușor în vânt și-și amintea că lucrează în paradis.

Totuși, Amanda King nu uită cât de frumos era Golful Șoimului. Înainte să nască, obișnuia să meargă să înoate în apa agitată de culoare albastru-verzui și, dacă ar fi putut, și-ar fi încheiat ziua cu o revigorantă plimbare pe cărarea de pe faleza stâncoasă și bătută de vânt. Chiar dacă era numărul doi din conducerea serialului, totdeauna își găsisese timp să se bucure de locul unde lucra, să intre în armonie cu împrejurimile luxuriante.

Uneori doar se oprea o vreme și inhala mirosul tufelor de cimbru sălbatic, în timp ce admira priveliștea care o impresiona întotdeauna.

Acum se îndrepta cu privirea spre un alt loc impresionant: spre partea din față proeminentă a pantalonilor lui Dan Cochran. Și o făcea să roșească. Ea era așezată, iar el în picioare, asta însemna că ochii ei ajungeau la nivelul fermoarului de la pantaloni. Știa că ar fi trebuit să evite să fie atentă la asta, dar nu se putu abține să nu zăbovească un pic mai mult.

Cuvinte precum cheltuieli, bonusuri taxabile, fluiditate economică pluteau în jurul ei, dar în gând nu auzea decât gemetele unei tandre partide de amor, accelerate în sex pasional și culminând cu tipătul orgasmului din fantezia ei. Directorul executiv al serialului *Golful șoimului* se imagina făcând sex cu Dan, noul șef de la Finanțe. Amanda știa că asta nu se putea întâmpla vreodată. Niciodată. Imposibil. Dar, în ciuda îmbujorării, o încânta fantezia.

Dan nu era deloc genul Amandei. *Nu, corectează gândul ăsta.* Fizic, era exact genul ei. Musculos, cu picioare butucănoase, cu un fund bombat și un trup tonifiat, dar nu foarte masiv, suficiente detalii cât să-i dea Amandei impresia că o mângâiau încet între picioare niște aripi de fluture. Dan își întreținea corpul, dar era clar că nu simțea nevoia să pună masă musculară pe el; avea încredere în cea care exista deja. *Și chipul acela...,* suspină în sinea ei. *Zâmbetul tineresc, barba tunsă îngrijit, ochii de un albastru cobalt. Părul ici-colo cu fire albe, gen sare și piper, atent ciufulit ca să aibă o alură nepretențioasă.* Dacă nu-și revenea din visare, avea să fie nevoită să iasă tiptil din încăpere și să-și producă singură un orgasm.

Din nefericire, motivul pentru care toate rămâneau doar o fantezie era că Amanda era măritată – cu Jake

Monroe –, iar ea nu era genul neloial. Căsnicia cu Jake era complicată și departe de a fi numai pe roze, dar în fine, Jake era Jake și îl cunoștea de multă vreme, erau căsătoriți de doisprezece ani și era hotărâtă să continue să facă lucrurile să meargă, în pofida comportamentului său teribil de jignitor. Iar fără Jake nu ar fi avut-o pe Olivia. Cel mai desăvârșit lucru din viața ei. Dulcea Olivia de opt luni, miracolul despre care medicii spusese că nu se va întâmpla niciodată.

Amanda fusese gravidă și înainte, și o lăsaseră gravidă mai mulți, dar niciuna dintre aceste sarcini nu fusese viabilă, pentru că trupul ei nu reușea s-o țină mai mult de șapte săptămâni. Era o binecuvântare într-un fel că avorta într-un timp atât de scurt; o prietenă de-ale ei dusesse sarcina opt luni și trebuise să treacă prin suferința nașterii, chiar dacă știa că nu avea să audă niciodată plânsul bebelușului. Șapte săptămâni erau o nimica toată, obișnuia să-și spună Amanda. *Copilul tău a fost cât o afină*, îi spusese un medic, iar ea se consolase cu asta. Ea nu pierduse un copil, pierduse o afină, iar ei niciodată nu-i plăcuseră afinele.

După cea de-a patra afină (a doua de când era cu Jake), cineva sugera să încerce o fertilizare in vitro. Știa totul despre așa ceva, deoarece personajul Lucy Dean se confruntase cu problemele survenite la o inseminare in vitro. După ce fiica sa iubită se înecase, Lucy își dorise să mai aibă un copil, deși mai avea un fiu pierdut de mult cine știe pe unde și o fiică la care renunțase de când era bebeluș, iar asta încă o apăsa... Asta era o telenovelă. Lucy Dean își dorise să fie iar mamă și crezuse că un copil avea s-o ajute să-și revină după pierderea fiicei. Așa încât, deși avea 49 de ani, vârsta de acum a Amandei, personajul recursese la procedura in vitro. Națiunile plânseseră când nu reușise, iar Catherine Bell, depășindu-se pe sine, primise și mai multe premii.

Povestea Amandei cu inseminarea in vitro avu un final mult mai fericit. Trecu fără complicații de stadiul *afină* și se bucură să depășească primul trimestru, mergând acasă cu ecografia fetei (își dorise să afle sexul copilului, nu ar fi suportat să nu știe). În al doilea trimestru, uita uneori că era realmente gravidă. Situația la *Golful șoimului* era foarte încordată la acea vreme. Rapoartele de rating erau în declin, iar sub presiunea noilor proprietari de a se „mișca în pas cu vremea”, incluseră în telenovelă teme riscante, inclusiv o intrigă controversată referitoare la pedofilie. Criticii, dar și publicul detestară partea întunecată, sinistră a poveștii; și acesta fu momentul în care audiența începu să cadă de la cifrele amețitoare, faimoase în toată lumea.

Golful șoimului era cunoscut pretutindeni pentru că spunea povești luminoase, pline de bucurie, celebrând viața și, din start, Amanda fusese foarte pornită să distrugă noua intrigă înainte de a prinde contur. Însă, până să apuce să vadă conducerea trustului cât de rău era primită de public, erau deja prea prinși în derularea noii intrigi. Telenovela era criticată pretutindeni de un public nou, prezent online, care nu ezita să ia atitudine privind schimbarea de direcție a subiectului.

Amanda era în concediu de maternitate când pe rețelele de socializare începură de peste tot să le fie adresate comentarii jignitoare. Până și pescărușii păreau dezinteresați; în zona golfului se roteau de obicei stoluri de pescăruși, dar acum majoritatea zburau în altă parte, poate că simțiseră că telenovela era într-un mare bucluc. Căzuse din topul celor mai bune o sută de telenovele din lume și era la un pas de a-și pierde atât de necesara difuzare națională, încât ultimii proprietari nu mai avură altă variantă decât să vândă trustul C.I.TV unui investitor american. Și, în timp ce se efectua schimbul de putere, Amanda era la spitalul

Jersey General Hospital în patru labe, aspirând gaz și aer și țipând ca un urs prins în capcană.

Jake nu asistase la nașterea fetei. Pretinse că i se făcea greață ușor și recunoscă că prefera să fie la studio, „să muncească serios și să protejeze telenovela de viitoare situații complicate”. O parte din Amanda îl admira pentru asta – pentru profesionalismul său și pentru onestitatea sa. Cealaltă parte din ea se simțea profund jignită. Deși Farrah, superba sa prietenă, îl înlocuise admirabil pe Jake în sala de nașteri – mângâietoare, simpatcă și spurcată la gură ca de obicei –, Amanda se îndoia că avea să poată vreodată să-l ierte cu adevărat pe Jake pentru că nu fusese prezent la nașterea Oliviei. Se ivise o ruptură de o altă natură peste toate fracturile existente deja în relația lor.

Opt luni mai târziu încă mai resimțea mirosul de spital, bucata de pânză plastifiată sub genunchi și o auzea pe moașă spunându-i că *a fost cuminte*. Își aducea aminte fiecare secundă a acelei agonii, chiar până în momentul în care Olivia țâșnise, apoi abia dacă mai ținea minte ceva.

După câteva luni de când se întoarse acasă cu Olivia, Amanda intră pe paginile ei din rețelele de socializare în timp ce își alăpta fiica și observă un sondaj pe Twitter despre ce telenovelă ar fi trebuit să fie anulată. Deși *Golful șoimului* câștigă, cu 74% (din păcate, primul „premiu” pe care îl câștigă de ani întregi), nu luă asta prea în serios. Mediul online era un loc al urii; își dăduse cincisprezece ani din viață pentru *Golful șoimului* și merita ca lunile acestea prețioase să și le petreacă alături de fiica sa. Așa că își impuse să se deconecteze și să petreacă acest timp stând pe șezlong, în camera însoțită cu pereți de sticlă din casa lor de la malul mării, privind apa și pe fetița de la pieptul ei. Niciodată nu se simțise atât de împlinită, lipsită de orice ambiție în afara

ficei sale. Da, era frustrată și lipsită total de compania persoanelor adulte – și asta reprezenta cea mai mare anomalie în viața ei –, dar niciodată nu fusese mai fericită.

Șase luni mai târziu când își încheie concediul de maternitate, o înscrise pe Olivia la creșa de la *Golful șoimului*. Prietenele ei se așteptaseră să folosească o babysitter, iar aceasta să locuiască împreună cu ei și să se întoarcă rapid la viața ei de dinainte – Farrah și Helen începuseră deja să programeze să iasă ca fetele, noaptea în oraș, nerăbdătoare la gândul că o vor lua pe calea cea bună –, dar Amanda nu cedă, pentru că dorea să fie cât mai mult timp posibil alături de Olivia. În plus era îngrijorată că Jake ar fi putut să încerce să se culce cu o babysitter cu aspect oarecum decent pe care o angaja ea. Prin urmare, creșa era soluția perfectă.

Cu mulți ani în urmă, pe când era doar asistentă la producție, Amanda începuse ceea ce părea bătălia unei celibatate pentru o creșă construită în sediul C.I.TV din Sf. Augustin. Colaborase cu contabili, cu șefa de la Resurse Umane și cu toți cei pe care îi putu recruta, crezând că asta le-ar fi permis mămicilor să revină mai repede la lucru. Undeva în mintea ei exista speranța că într-o bună zi și ea avea să își ducă propriul copil acolo. Iar acea zi veni în cele din urmă și, când o lăsă pe Olivia în camera strălucind în culori primare și plină de mângălituri, trebui să se abțină să nu plângă.

După cum avea să afle mai târziu, ar fi trebuit să plângă pentru viața ei profesională în ziua respectivă. Lacrimi de frustrare și trădare.

Înainte de a intra în concediu de maternitate, ea și cu Jake fuseseră producătorii coexecutivi ai telenovelei *Golful șoimului*. Împărțeau funcția cea mai importantă, coordonau responsabilitățile la nivel înalt. Să fie parteneri la serviciu și acasă era o provocare, iar ei

obișnuiau să se certe ca Bruce Willis și Cybill Shepherd din *Moonlighting*, dar erau egali, iar faptul că niciunul dintre ei nu era singur în funcție însemna că trebuiau cumva întotdeauna să găsească un compromis, o cale de care să beneficieze în general telenovela. Reușiră vreme de zece ani, dar interveniră scăderile de rating, vânzarea trustului TV și concediul de maternitate al Amandei. Furtuna perfectă. Noii proprietari hotărâseră că le trebuie un singur șef, responsabil de toate. Așa că, în timp ce Amanda plimba căruciorul cu fetița în zilele molcome ale euforiei resimțite pentru bebelușul ei, Jake era promovat să preia controlul asupra telenovelei.

Revenind la lucru, Amanda află că își pierduse poziția de la vârful conducerii, deși era încă producător executiv. Acum Jake avea putere totală asupra telenovelei. Și, pentru ca retrogradarea să fie și mai eficace, fusese dată afară și din biroul privat pe care îl împărțeau înainte și transferată în spațiul deschis al aceluiași birou de producție. Jake fusese extrem de discret cu privire la această schimbare aparte; nu știau nici măcar cei din echipa C.I.TV sau prietenele ei, care ar fi putut să o avertizeze. Izbucni în lacrimi de umilință când totul fu făcut public în ziua în care reveni la serviciu. Helen, Farrah și Catherine încercară s-o convingă să îl confrunte, dar tot ceea ce putu debita Jake ca motiv al acelei secretomanii, nemapoimenind de trădare, era ceva de genul că nu voise să tulbure limitele între casă și muncă și cât de imperativ era să aibă intimitate totală acum că era principalul șef.

Și iat-o acolo, la biroul ei, între alte multe birouri, cu zona atrăgătoare din spatele fermoarului pantalonilor lui Dan Cochran în fața ei în timp ce îi expunea cheltuielile din ultima lună. Îl știa pe Dan de doar câteva luni – fusese adus de noii proprietari când ea fusese

concediată – și deja îl plăcea foarte mult, dar nu pentru că era teribil de sexy. Era și o persoană drăguță, care știa să asculte, un băiat cumsecade. Jake nu era amabil. Era incitant, imprevizibil, sucit, iar ea se simțise mereu atrasă de asta la un bărbat. O făcea să se simtă vie sau cel puțin obișnuia să fie astfel.

Cu coada ochiului îl vedea pe Jake stând pe masa portabilă de masaj, beneficiind de un masaj cu pietre calde, în biroul pe care îi plăcuse atât de mult să-l aranjeze. Toți știau că era cea mai bună încăpere din clădire: mare cât să încapă în el zece birouri și tot mai avea o cameră de rezervă. Priveliștea spre golf era excepțională: puteai să vezi la mile depărtare de țărm și tot drumul care ducea din pădure până în apropierea stâncilor. Mai era și un balcon pe care puteai să ieși ori de câte ori aveai chef să simți aerul marin. Înăuntru, covorul cu fir de mătase era ademenitor de moale, de multe ori coborâse storurile și se întinsese pe jos ca să tragă un pui de somn.

Adora acel loc. Iar acum trebuia să se mulțumească doar cu un birou mic, ale cărui sertare se blocau și nici vorbă de intimitate.

Amanda încercă să nu se uite prin fereastră la Jake care era întins pe masa portabilă de masaj. Altceva și-ar fi imaginat poate luând o piatră caldă și aruncându-i-o în mutra aia îngâmfată, dar nu și Amanda. Îl cunoștea mai bine decât oricine, îi știa punctele slabe, știa că ședința de masaj la care apela în miezul zilei însemna că era stresat. Orice putea să-l ajute să fie calm era un lucru bun – pentru telenovelă, pentru personal și pentru ea. Nu intenționa să își piardă energia fiind invidioasă pe el pentru asta.

— Este împotriva politicii companiei, spuse Dan, arătând cu degetul pe foaia de lucru.

Cuvintele lui o readuseră în prezent, la ceea ce făceau, și anume, analizau cheltuiala ei. Privirea Amandei era tot la nivelul părții din față a pantalonilor lui, care părea să formeze o umflătură mai mare ca înainte prin pantalonii strâmți. Roșeața din obraji i se răspândi pe gât, când îi trecu prin minte că bărbatul posibil avea erecție. Oare aruncase o privire prin bluza cu nasturi descheiați care îi dezvelea mare parte din sânii ei generoși?

În mod obișnuit ar fi fâstâcit-o astfel de gânduri, dar i se întâmplă ceva ciudat: deodată fu luată prin surprindere de impresia că el o privea și că-i plăcea foarte mult ceea ce vedea. Dădu vina pe efectul hormonilor de după naștere și încercă să se concentreze.

— Nu poți să incluzi aceste cazări peste noapte în cheltuielile tale, continuă el.

Femeia se ridică de pe scaun, simțind că trebuia să se oprească din fantezii. Își întinse brațele în aer, trăgându-și bluza cu mult peste talia înaltă, fără să își dea seama că așa i se vedea pielea. Avea câteva vergeturi, dar îi plăcea să creadă despre ele că erau niște cicatrici din bătălie, dovezile miracolului care i se întâmplase.

Dan își mută greutatea de pe un picior pe altul, ca și cum ar fi încercat în secret să își miște sexul umflat într-o poziție mai confortabilă.

— Dar au legătură cu serviciul, zise ea, hotărâtă să revină la chestiunile de afaceri.

— Cazările peste noapte care au legătură cu serviciul trebuie convenite în avans.

— Cu tine?

— Pardon? întrebă el, poticnit.

— Trebuie să stabilesc cu tine o cazare peste noapte, în avans?

El ridică pe fugă privirea, înghiți în sec și preferă să se uite peste umărul ei decât în ochii ei.

— Ăăăă...

Văzând că ezită, Amanda își dădu seama ce spusese și cum și cât se dăduse de gol.

— Nu am vrut să spun..., se bâlbâi ea.

— Știu.

— Așa mi-a ieșit.

— Știu, repetă el și ridică mâna semn că era OK.

Amanda ridică și ea mâinile în același timp, făcând același gest, astfel încât mâinile lor se atinseră cu stângăcie.

Amândoi se traseră îndărăt, de parcă ar fi împins un buștean aprins. Mișcarea #MeToo bântuia prin industria de divertisment și îi ținea pe toți în alertă.

Amanda simți că bluza i se lipea de piele. Privind în jos, observă că sânii îi curgeau, pătându-i bluza Armani de culoarea piersicii. Două pete circulare se lăteau în jurul sfârcurilor tari. Se răsuci repede într-o parte, astfel încât bărbatul nu apucă să le vadă. Privi rapid ora de la computer și înțelese că era vremea să o hrănească pe Olivia, ceea ce, în felul său, o anunțase ceasul biologic.

Din fericire, chiar în acel moment sună telefonul. În timp ce ducea receptorul la ureche, încercă să descifreze expresia întipărită pe chipul lui Dan. Ochii lui erau ațintiți asupra gâtului ei gol. Flutură din pleoape pentru a îndepărta imaginea din mintea ei, în care buzele lui îi atingeau pielea, și se concentrează asupra apelului primit.

— Amanda King..., rosti ea cu glas răgușit.

— De data asta mă fac că pe plouă, dar pe viitor... să mă anunți pe mine mai întâi, șopti Dan, grăbindu-se să iasă.

— Așa am să fac, confirmă ea încet, privindu-l cum se îndepărtează.

— Amanda, sunt Ross Owen de la *Herald*.

Amanda apucă brusc un burețel de machiaj din sertarul de jos al biroului și îl puse în cupa sutienului. Trebuia să trimită bluza la curățătorie și să-și găsească până una-alta ceva de schimb de la garderobă. Brad o putea ajuta cu asta; era un geniu când venea vorba despre astfel de lucruri.

— De ce spui mereu *de la Herald*? Te știu de cincisprezece ani, întrebă ea, în timp ce își pune un alt burețel în dreptul celuiilalt sân.

— Din obișnuință. Ascultă, îmi zici și mie ce se întâmplă acolo?

Helen îi trimisese deja un e-mail în care o anunța că Ross urma s-o sune. Amanda știa cum să procedeze: să nu-i transmită nimic, dar să-i dea impresia că ascundea ceva. Făcu o pauză ca să sugereze că, de fapt, se gândea să-i spună ceva.

— Îmi pare rău, nu pot să-ți spun nimic și trebuie să ajung la o ședință urgentă, Ross Owen de la *Herald*.

— Dă-mi voie să te invit la cină. Acolo poți să îmi spui orice, cât voi încerca să te îmbăt, suficient ca să te dai de gol.

— Ultima oară mâna ta s-a dat de gol.

Tonul ei părea al unei mame care îl dojenea. Nu-i scăpă liniștea de la celălalt capăt al firului.

— Da, îmi pare rău. Dă-mi voie să te invit în oraș ca să îmi cer scuze astfel.

La un moment dat, îi permisese. Să ții presa mulțumită făcea parte din munca sa. Iar din tăcerea lui înțelegea că mai mult ca sigur nu avea să încerce din

nou. Dar acum era vorba să nu-i spună nimic, așa că trebuia să facă orice ca să-l atragă.

— Altă dată, cu siguranță. Dar acum chiar trebuie să plec, lucrurile sunt cam tensionate aici. Îmi pare rău.

Și închise înaintea ca Ross să poată să o mai întrebe ceva, conștientă că el avea să sune rapid un alt contact de la telenovela *Golful șoimului*. Însă în momentul acela era cazul să o alăpteze pe Olivia. Își luă în grabă legitimația, trecu pe după gât șnurul și se îndreptă spre ușă.

În același timp, fie din coincidență, fie cu bună știință, Jake ieși din birou și, cu blugii lui mulați, la bustul gol, lucind de ulei de masaj, i se proțăpi înaintea.

— Ai auzit de ideea mea?

— Ideea ta? îi întoarse ea zâmbetul. Nu, ce idee?

— O să avem audiții cu o grămadă de femei atrăgătoare de 50 de ani.

Câteva femei ridicară capul de la birou, ca să-și coboare apoi rapid privirea când își dădură seama că vorbea Jake.

Fără să le observe, continuă:

— Helen spune că poate garanta că sunt încă sexy. Cea mai bună va fi noul personaj negativ feminin din *Golful șoimului*.

— Oh! dădu ea din cap foarte interesată să plece rapid și să nu se mai dezvăluie alte informații. Vrei să spui ideea lui Helen? Da, e grozav. Pare cu adevărat interesant, dar trebuie să plec. Ne vedem acasă și discutăm despre asta mai târziu.

Îl privi cum se încrunta.

— Ce vrei să spui? o întrebă.

— Ideea cu personajul feminin ticălos a fost ideea lui Helen, nu?

— Nu-mi pasă ce ți-a spus...

— *Ea* nu mi-a spus nimic..., s-a notat în procesul-verbal al ședinței.

Bărbatul făcu ochii mari, apoi se înroși la față când își dădu seama că fusese prins asupra faptului.

— De când facem procese-verbale pentru ședințe?

— De când *tu* ai cerut asta. Tu ai dorit să se consemneze cine a vorbit și ce scenariști au venit cu idei.

Amanda aproape că auzi cum îi lau foc sinapsele. Era ca și când mintea lui ar fi părăsit pur și simplu trupul, iar carcasa rămasă aștepta să revină, ceea ce se și întâmplă, pentru că își mișcă din nou ochii. Și zâmbi. Îi știa acea expresie: era varianta clasică a lui Jake. Evident ajunsese la concluzia că, în stilul lui Donald Trump, cea mai bună cale de a ieși din încurcătură era să pretindă o știre ca fiind falsă.

— A aranjat cineva procesul-verbal ca să dea bine Helen. O să clarific eu misterul ăsta. Nu te teme.

— Sunt convinsă că așa va fi.

Încercă să se strecoare pe lângă el fără să-i atingă trupul alunecos. Era setat pe jocuri de putere, iar ea nu avea nici timp și nici talent pentru astfel de jocuri. Probabil că în momentul acela Olivia plângea de foame.

Jake întinse un braț uleios, blocând-o. Câțiva își ridicară din nou capetele de la birouri simțind că ceva era pe cale să se întâmple.

— Unde pleci?

— Nu este important, răspunse ea încet, încercând să treacă pe lângă el, în timp ce își ferea bluza pătată de lapte, nevrând ca cineva să creadă că a fi mămică îi afecta cumva munca.

Dar Jake nu se înduplecă.

— Să știi că este important pentru mine. În calitate de șef al tău. Noii proprietari nu vor fi încântați că îi permit soției să plece tiptil mai devreme, nu-i așa?

— Dă-mi pace, Jake, spuse ea. Apoi adăugă încet, astfel încât cei din birou să nu poată auzi: Lasă-mă să trec, bine? O să te informez mai târziu.

Amanda încercă din nou să treacă de el, dar el veni mai aproape cu un pas și îi blocă ieșirea.

O femeie nu se putu abține și se uită la ei, paralizată, ca și când ar fi fost personajele unui film. Jake o fixă furios cu privirea, apoi își îndreptă furia teribilă spre Amanda.

— Tu, stai jos la birou și lucrează! La urma urmei pentru asta ești plătită.

Ca să nu intre într-o ceartă care îi implica și pe ceilalți, Amanda încercă iarăși să treacă de el. De data asta mâna lui uleioasă îi apucă antebrațul, agățându-i-se de bluză. Nici măcar spălătoria chimică magică a lui Brad nu ar mai fi putut face ceva ca să scoată pata aceea. Oftă supărată. Încăperea era dominată de tăcere. Nimeni nu știa ce urma să se întâmple. Amanda se apropie de el încât l-ar fi putut săruta, dar asta cu siguranță era un lucru pe care nu și-l dorea niciunul dintre ei.

— Ia-ți mâna de pe mine.

— Nu fi atât de ridicolă.

Se smulse de lângă el îndreptându-și statura de 1,67 metri, își lăsă brațele să cadă pe lângă corp, dezvelind petele de lapte de pe bluză, și îl privi lung. Ca toate femeile din încăpere. Bărbații se uitară în lături.

În cele din urmă, pricepând că îl urmăreau toți, o lăsă să treacă și făcu un pas înapoi.

Amanda îl ocoli stânjenită, privindu-l drept în ochi, căutându-l pe Jake Monroe cel de care se îndrăgostise, cel cu care se căsătorise în urmă cu doisprezece ani pe aceeași plajă unde acum se războiau. Proaspăta promovare scosese la iveală ce era mai rău în el, iar faptul că devenise tată nu-l domolise așa cum ea sperase, dar cu siguranță cel vechi era încă prezent, nu?

Disperată să nu i se observe emoția, se forță să inspire de trei ori adânc și încercă să nu-și amplifice nodul din gât. Nu putea să fie văzută plângând de față cu toți – indiferent că era sau nu mamă de bebeluș –, așa că își impuse un zâmbet și se concentrează să pășească echilibrat. *De îndată ce noii proprietari se vor obișnui, Jake va fi mai puțin stresat. E doar o etapă. Putem să trecem peste asta*, gândi ea.

Când apăsă pe butonul de la lift, auzi pași în urma ei.

— Așteaptă-mă și pe mine! strigă Dan.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să mai fie cu cineva acum, dar lăsă ușa de la lift deschisă, iar el sări înăuntru.

— Am vrut doar să verific dacă ești bine, spuse el, cu fața lui frumoasă, ușor înclinată într-o parte.

— Sunt bine, mulțumesc, bâigui ea, apăsând pe butonul pentru parter, unde se afla creșa.

Gândurile senzuale de dinainte dispăruseră cu totul. Tot ceea ce mai spera era ca bureții pe care și-i pusese în sutien să reziste până se deschideau ușile și ieșea din lift.

— Știu că nu e treaba mea să o spun, dar, dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, sunt aici, continuă el.

Amanda era șocată. Cu excepția bunelor ei prietene – Farrah, Helen și Catherine –, niciun alt membru al echipei nu o întrebase vreodată cum se simte sau dacă

este bine. Era prea sus alături de șef, prea aproape de Jake. Probabil că Dan, fiind nou, nu știa lucrul acesta sau nu-i păsa.

Acest simplu gest de bunătate o făcu să plângă. Era gata să izbucnească în hohote când ușile liftului scoaseră un bip și ea reuși cumva să se îndepărteze clătinat, înainte să se facă de râs căzând în brațele lui, disperată să fie prinsă.

4

Apartamentul lui Stacey Stonebrook se afla la etajul al patrulea al unei clădiri neogotice, veche de trei sute de ani, cu vedere spre Grădinile Kensington din centrul Londrei. Avea un portar care purta uniforma obligatorie și își scotea pălăria ori de câte ori o doamnă intra în clădire. Prin ferestrele largi, Stacey putea vedea parcul înfrunzit unde obișnuia să facă jogging. În trecut o observase acolo pe Prințesa Diana și cele două discutaseră ocazional, gâfâind în timpul antrenamentului zilnic, urmărite de paparazzi.

Diana ura să aibă presa pe urmele ei, dar lui Stacey, cândva, îi plăcea foarte mult. Deși pe vremea aceea nimeni nu era de talia prințesei, în zilele în care aceasta nu era prezentă, Stacey primea aceeași atenție din partea echipelor de paparazzi. Pe atunci nu doar zona în care locuia era selectă, ci și ea. Își alesese apartamentul nu doar pentru că în apropiere locuiau oameni importanți (Elisabeth Taylor, Cher și Elton John avuseseră cu toții locuințe la etajul ei când se mutase), ci și pentru că era o locație perfectă. Suficient de centrală ca să ajungă unde voia în doar câteva minute, dar cu aer rural, datorită grădinii luxuriante de vizavi.

În parc, soarele strălucea așa de puternic, încât cei care făceau jogging alergau, copiii se jucau, iar

îndrăgostiții se sărutau. Afară, viața londoneză era foarte animată, dar în apartamentul lui Stacey atmosfera era cu totul alta.

Stacey era în ceață, dar fusese alegerea ei. Ceva similar cu norul de abur din *Valea Păpușilor* o învălui, stând întinsă în cadă. Când se mișca, apa sărea pe pardoseala de marmură. Umpluse cada prea mult cu apă și stătea întinsă cu capul sprijinit pe marginea căzii și bărbia scufundată în apă. Sorbea șampanie vintage Krug dintr-un pahar Baccarat, înalt, cu picior, și privea spre apa roz strălucitoare, rezultat al sării de baie speciale care îi fusese expediată din Himalaya. Apoi se încruntă, amintindu-și că era ultima rezervă. Nu avea să-și mai permită costul acestor specialități de import. Cum aproape că nu mai muncise de aproape cinci ani, contul ei bancar, cândva formidabil, nu mai era paradisul monetar de dinainte. Deși detesta ca ideea să i se strecoare în mintea ei confuză, știa că avea să vină o vreme în care avea să renunțe la apartamentul ei, iar vremea aceea nu era departe.

O să-i lipsească baia zilnică în aceste săruri. Citise în *Vogue* că, fiind bogate în minerale, hrănesc în mod natural celulele pielii, lăsându-le mai hidratate și cu o textură netedă. Nu știa dacă aveau efect, dar rozul-pal rezultat din dizolvarea lor arăta cu siguranță adorabil; era ca și când te-ai uita în ochii persoanei iubite și nu ai vedea în ei niciun reproș, doar o primire cu brațe larg deschise. Lui Stacey i se întâmpla să aibă aceste gânduri de paradis sălbatic cam la o jumătate de oră după ce lua antidepresive, amestecate cu șampanie.

Alunecase sub apă aproape cu totul, cu excepția sânilor perfecți, a nasului și a gurii. Știa că această combinație de șampanie și pilule calmante era o greșală (deja îi provocau mesaje contradictorii în minte), dar să adaugi o baie caldă acestui cocktail..., să te scufunzi

în fierbințeala apei, cu muzică relaxantă în fundal și forma ca de tobogan a căzii... păreau toate ingredientele fericirii, dar și ale unei morți premature și tragice.

Firește, o tânără la vârsta de 18 ani – vârstă la care devenise de altfel celebră – nu s-ar fi așteptat prea devreme la propriul necrolog. 49 de ani pentru o adolescentă..., ei bine, chiar i-ar putea considera o vârstă înaintată. Dar când viața gonește până la 50 de ani, cu adevărat părea al naibii de devreme.

O altă reacție atunci când amesteci antidepresive cu șampanie este că nu poți să controlezi când adormi. Stacey se gândi că ar fi mai bine să iasă din cadă în cazul în care somnul ar lua-o prea repede și s-ar îneca. Minte i se întunecă la gândul acesta și deveni și mai întunecoasă când se întrebă: oare cui i-ar păsa dacă ar muri?

Cu zece ani înainte lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Ar fi fost pe prima pagină a fiecărui ziar și poate chiar la știrile din toată lumea – nu chiar ca Whitney Huston, dar destul de aproape. Ar fi fost publicate filmările cu ea și cu Prințesa Diana dând ocol parcului când alergau. Dar dacă s-ar întâmpla în noaptea asta, ar avea parte de treizeci de secunde înainte să intre știrile despre vreme, asta dacă avea să fie menționată.

Cât privește ziarele, ar fi norocoasă dacă i-ar publica fotografia la pagina de bârfe și ar fi una care să o avantajeze. Poate una cu ea ieșind de la centrul de botox, înfășurată strâns în eșarfă și cu fruntea umflată de parcă ar fi stârnit un roi de albine. Ar putea fi o noutate de o după-amiază pe Twitter, în cel mai fericit caz, atunci nu era niciun dubiu că toată activitatea porno pe care încercase s-o îngroape prin hotărâri judecătorești la începutul carierei avea să apară în mediul online. La urma urmei nu poți să-l calomniezi pe cel mort. Gândul că bărbații se masturbau în timp ce ea era rece într-un mormânt o făcu să zâmbească malițios doar cu

puțin înainte de a-și da seama cât de tragică era reacția. Doamne, sigur este disperată să i se dea atenție, dacă îi venise să zâmbească la așa ceva.

Simțind că o a doua reacție a pastilelor întrecea șampania și conștientă că nu trebuia să moară acum că-și imaginase dezamăgitoarea reacție la sfârșitul ei prematur, scoase dopul căzii și apa începu să se scurgă. Încă o uimea cum cineva atât de fierbinte poate fi cât ai clipi atât de rece.

În loc să iasă, preferă să stea și să se uite la apa care se scurgea și îi dezvăluia corpul încă perfect. La 49 de ani nu era ușor. O ajutau ședințele de două ore cu Han, un instructor sexy de yoga, cu trup arătos și febril. Venea la ea de trei ori pe săptămână. De asemenea, cele trei operații de implanturi îi asiguraseră niște sâni roz și obraznici de parcă ar fi avut 25 de ani.

Ieși din baie cu prosopul italian sută la sută din bumbac înfășurat în jurul șoldurilor rotunde și al abdomenului ei tonifiat și merse împiedicat spre măsuța de toaletă, cu margine aurită. Înainte să se așeze, se privi și se admiră, apoi se întrebă de ce nimeni altcineva nu o făcea.

După ce se așeză, începu să se uite atent la ea. Mulțumită bisturiului chirurgilor, ochii ei migdalați erau încă fără riduri. Își trecu degetele pe sub bărbie căutând vreo urmă de grăsime. Cum nu găsi niciuna, zâmbi. Desfăcu clamele din păr – strâns pe cap ca să nu-l ude –, își prinse șuvițele înmuiate în coadă de cal, își înveli un prosop în jurul capului și se dădu pe față cu cremă de hidratare La Prairie.

Cândva primea o sumedenie de produse gratis, dar mai nou, nu. În trecut pachetele-cadou veneau ca fotografiile cu penisuri și numărul de telefon al tipului care le ambalase. Nu-i sunase niciodată..., în fine, asta le spunea prietenelor ei.

Nu-i mai trimisese nimeni vreo dovadă de genul ăsta de multă vreme, nici măcar pe Instagram, care era principalul loc al celor care își exhibau părțile intime. Soneria de la apartamentul vecin suna mai des decât telefonul lui Stacey, iar vecina locuia doar ocazional acolo. Nici măcar aceasta nu mai venea prin zonă acum că Stacey nu mai avea posibilitatea să dea petreceri cu cocaină la discreție.

Nu, nu, nu! Dacă o să gândești în continuare așa, o să începi să plângi, își zise în gând. Deja își simțea ochii plini de lacrimi. Trebuia să depășească acest moment. Trebuia să se abțină. Chiar dacă era doar amiază, hotărî că e timpul să meargă la culcare și nu putea să doarmă decât dacă lua înaintea nenorocitele alea de pastile. Noaptea trecută se complicase bând prea mult și nici măcar nu se distrase cine știe ce. Va trebui mai târziu să-și facă o programare pentru o ședință de coafat, după ce mersese la culcare cu el ud, constată ea, lăsând să cadă prosopul pe podea și așezându-se pe uriașul pat oval. Mai bău o ultimă înghițitură din pahar, îl puse pe noptiera de la marginea patului și, după ce se frecă pe coapsele superbe cu gel medical cu încărcătură hormonală administrat la menopauză, lucru care îi dădu o idee senzuală, se strecură goală pe așternuturile de mătase albă și răcoroasă.

Dacă era rapidă, avea suficient timp ca să se desfete cu un orgasm. Căută cu o mână în sertarul de la toaletă după vibratorul Lelo – placat cu aur de optsprezece carate, în formă de piatră de râu –, iar cu cealaltă porni televizorul aflat pe peretele opus patului; și deodată pe tot ecranul apăru imaginea corpului ei gol, înconjurat de bărbați, care i-o trăgeau pe rând.

Niciodată nu voise ca publicul să-i vadă filmările pornografice și cheltuisese o grămadă de bani ca să ascundă acest lucru, dar era ceva brut în ele care împreună

cu *piatra perfectă*, cum îi plăcea să spună, îi ofereau întotdeauna ceea ce dorea în mai puțin de două minute.

Derulă repede până la momentul în care era dublu penetrată din spate, în timp ce alți doi bărbați îi foloseau gura, și apăsă curba vibratorului tare pe clitoris. În timp ce vibrațiile începeau să tremure adânc în ea, se concentra pe chipul ei de pe ecran, așa cum era cu ani în urmă. Își imagină că erau toți acolo în pat, cu ea, din nou, și comută pe nivelul maxim, frecându-și tare corpul în jos de dispozitiv; îl simțea rece pe piele. Brusc atinse momentul maxim. Din ea țâșni un lichid, când i se arcui spatele, și începu să gâfâie. Deodată simți cum notele finale ale cocktailului de medicamente încep să-și facă efectul.

Vine, gândi ea. Coma de fericire. Treptat, toată zbaterea ei despre faima care îi fusese răpită se risipi. Gândurile negative dispărură din mintea ei plină de droguri. Închise televizorul, împinse vibratorul pe latura patului și-și trase cuverturile peste trupul încă spasmodic. Își aținti privirea pe mulura aurie care șerpuia de jur împrejurul camerei și se pierdea în tapetul de culoarea mierii; lumina zilei pătrundea printre draperiile grele de catifea, desenând motive pe peretele opus. Stacey se lăsă ca purtată în vis de senzațiile provocate de droguri, le îngădui imaginilor în continuă transformare să-i îndepărteze orice gânduri negre despre eșec sau nefericire. Își dădu frâu liber să o cuprindă efectele antidepressivelor și ale fericirii postorgasm și să o poarte spre somn.

Visa profund despre o lume de adorație feminină și dorință masculină când telefonul de pe noptieră se aprinse fără sonor, iar numele „Impresara” clipi de câteva ori. Iar clipi și iar se stinse. Clipi... și... se stinse.

5

În spatele clădirii de producție era un platou cu celebre uși roșii. Erau prea grele ca să le împingi și să le deschizi de aceea exista în apropiere un buton argintiu cu imaginea unei mâini alături. Era imposibil să apeși pe buton fără să n-auzi clinchetul ușilor care, culisând, dezvăluiau Narnia peisajului tropical exterior al telenovelei *Golful șoimului*.

Trecându-le pragul în după-amiaza aceea, Catherine Bell ezită puțin ca să absoarbă schimbarea în senzații: mângâierea blândă pe piele a brizei de la malul mării, soarele care îi bătea pe față și clipocitul ritmic al valurilor care se loveau de țarm. Nisipul auriu al plajei devenea pietros în apropierea falezei și, într-o zi atât de calmă precum cea de astăzi, pietrele mici rotunde erau perfecte de pășit pe ele prin apa albastră. Catherine era ispitită, dar, pentru că avea treabă la platou, renunță la acea plăcere.

Fuseseră construite câteva case printre stânci, iar unele dintre ele se întindeau pe plajă. Casele lucrate în piatră erau vechi de sute de ani și aparținuseră pescarilor din zonă, dar C.I.TV se grăbise să pună mâna pe toate când alesese acest colț din Sf. Augustin pentru filmarea noii telenovele. La vremea aceea fusese un scandal să cumperi pentru a deveni unic acționar față de insularii ale căror

familiei erau aici de generații, dar oamenii de afaceri din industria de divertisment plăteau bine, peste prețul pieței, iar Tina și Harry Pearson obișnuiau să-i invite pe foștii proprietari la petrecerea anuală dedicată distribuției, ca să rămână în relații bune cu ei. Căsuțele ar fi valorat o avere acum, dar să filmezi aici în fiecare zi, conform unui program încărcat, ar fi fost un coșmar pentru locatari, așa că rămăseseră goale.

Dacă aceste case erau reale, în schimb barul de pe plajă, Golfulețul, fusese construit în întregime. Fiecare serial necesită un loc în care lumea să se adune, așa că trustul de televiziune cheltuisese milioane ca să construiască fațada încărcată care era lipită de un doc de lemn ce se întindea pe o distanță de peste 15 metri în mare. În jur se aflau bărcuțe. Nu se filma niciodată înăuntrul acestui bar construit. Era pur și simplu o locație. Interiorul barului și casele de pe faleză erau, toate, platouri de filmare.

Fiecare bar are nevoie de o proprietăreasă și fiecare telenovelă are nevoie de un personaj matriarhal, iar Lucy era personajul acesta din *Golful șoimului*. Crescuse greu și învățase să se lupte pentru orice dobândise. Era inima telenovelei și a comunității acesteia. Lucy Dean, proprietara barului Golfulețul, era centrul a tot.

Catherine Bell, femeia care interpreta rolul lui Lucy Dean, era fără îndoială o actriță strălucită. Lucra de la debutul telenovelei și, cu toate că scenaristul primului sezon îi dăduse un nume, Catherine fusese cea care îi insuflase viață. Catherine fusese cea care făcuse din ea cel mai îndrăgit personaj de telenovelă din lume. Mulți credeau că fără Lucy Dean nu ar fi existat telenovela *Golful șoimului*.

Azi era ziua de filmări în bar. Filmările aveau loc pe docul acestuia. Camerele erau instalate. Tehnicienii de sunet erau gata. Farrah era scriitorul și regizorul acestui episod și discuta cu directorul de imagine și cu producă-

torul, îngrijorată de norii din depărtare care se apropiau rapid. Filmările erau întrerupte cât timp discutau. Asta însemna că actorii trebuiau să stea pe loc până când Farrah se pregătea să strige iarăși: *Motor!*

În pauză, Catherine păși în afara umbrelei și lăsă soarele s-o învăluie în strălucirea lui. După trei tratamente de peeling chimic, era conștientă că nu ar fi trebuit să stea direct în bătaia razelor de soare, dar nu putuse rezista ispitei. Cu ochii închiși asculta susurul liniștitor al apei lovindu-se de pilonii de lemn ai digului și fluturarea de aripi a pescărușilor care își luau zborul în stoluri de pe crestele valurilor. Se bucura de liniștea acestor pauze care interveneau când lucrau aici. Deși în jurul ei se agitau șefi de echipă, sunetiști, tehnicieni, directori de imagine, asistenți personali, era încă în stare să se piardă în gânduri, în peisajul sonor al naturii din jurul ei.

Cu toate că fusese în Sf. Augustin pe durata celor treizeci și nouă ani, nu se sătura niciodată de clima plăcută a insulei și de calmul netulburat al acesteia. Însă personajul ei avea toate motivele să nu mai suporte locul: Lucy Dean, căsătorită de câteva ori, violată și în doliu, pierzându-și un copil și găsind un altul, cu o fiică înecată și cu un fiu dispărut; avea spatele accidentat în urma unui accident de bărci când se aniversaseră douăzeci de ani de la prezentarea telenovelei, supraviețuise unui cancer și depășise menopauza, fusese împușcată, închisă pentru o crimă pe care nu o comisese și își ucisese accidental soțul și inevitabil avusese multe relații amoroase cu bărbați de care nu ar fi trebuit niciodată să se amorezeze.

Chiar avea motive să fie extrem de obosită. Dar, din fericire, era doar un rol, iar când camerele se opreau, redevenea Catherine Bell care era o persoană simplă.

Simți cum o bate cineva pe umăr. Era Brad de la costume.

— Mai bine stai la umbră sub umbrelă sau dermatologul o să măucidă.

— Doar un minut? întrebă Catherine.

Deși Brad era conștient că nu era doar o întrebare. Ca toate vedetele de valoare ei, Catherine știa cum să-și potrivească tonul vocii și să transforme o propoziție în ceva care nu admitea negarea sau contrazicerea.

În timp ce privea bărcile clătinându-se ușor, gândurile lui Catherine se îndreptară spre scăderea accentuată a ratingului. Spera că în cele din urmă problema asta va fi rezolvată de noii producători. *O să trecem și peste asta, gândi ea. Trebuie.*

Nu obosise niciodată să fie Lucy Dean și nici să uite norocul ei etern. Era dureros de conștientă că ar fi avut o cu totul altă viață dacă nu ar fi acceptat rolul acum aproape patruzeci de ani printr-un noroc chior pentru care îi era veșnic recunoscătoare.

Catherine crescuse în câmpiile rurale din Oxfordshire, iar numele ei era Susan Lewis. Cândva dorise să devină medic, însă totul dispăruse când, adolescentă fiind, se îndrăgostise de un activist consumator de cannabis care locuia într-o comunitate. Își abandonase studiile pentru a-și petrece trei ani la mitinguri împreună cu el și i se frânse inima când o părăsise pentru o adeptă a stilului gotic, mult mai slabă. Asta dusesese la o tulburare de alimentație la 20 de ani, când trecea de la un bărbat care o abuza emoțional la altul, ultimul fiind mai rău decât precedentii. Ultima relație amoroasă fusese atât de devastatoare pentru ea, încât fugise la Dublin, un loc pe care îl văzuse doar în reviste și acolo, printr-un noroc, se îndrăgostise din nou, dar de data asta partenerul era mult mai potrivit pentru ea: actoria.

Se apropia de 30 de ani, lucra la un bar ca să-și câștige existența, când își găsi adevărata chemare. Rosie,

proprietara barului pentru care lucra, activase odinioară la Royal Shakespeare Company, dar asemenea multor actori dăduse greș și se întorsese acasă, la Dublin, ca să se ocupe de barul familiei. Ca să nu-și piardă deprinderea, Rosie hotărî să pună în scenă o piesă de Oscar Wilde, în camera goală de deasupra barului. Ea avea rolul principal, dar nu putea juca din cauza unei infecții cu o bacterie, așa că se oferî să o plătească pe Susan cu aceeași sumă cu care o plătea să umple halbele de bere. Fu o surpriză pentru toată lumea, mai ales pentru Catherine, care dovedise naturalețe pe scenă. Iar la a treia reprezentație, soarta îi oferî tinerei de 29 de ani o evadare.

Foindu-și picioarele incomod în scaunul ei făcut dintr-o ladă de bere, Caroline St James, responsabilă distribuției de la C.I.TV, număra minutele rămase până să scape și să se întoarcă la hotelul ei de cinci stele, departe de această parte a orașului. La drept vorbind, plătise binișor ca să vină să-și vadă nepotul în barul ăla sărăcăcios jucând oribil în *The Importance of Being Earnest* (o piesă pe care o văzuse de mai multe ori decât era indicat și în care știa că nepotul ei avea să fie lamentabil), dar familia era familie, iar Caroline venise în vizită ca să-l susțină. Pe la sfârșitul actului întâi, deodată călătoria se dovedi a fi meritat. Văzu o vedetă în cea care o interpreta pe Gwendolen. Tânăra avea atâta energie, încât Caroline nu-și putu lua ochii de la ea. La pauză se retrase discret și dădu un telefon de la barul zgomotos, apel cu taxă inversă.

C.I.TV avea mari speranțe cu *Golful șoimului*. Cu un an înainte lucraseră la noua lor telenovelă, acum aflată în preproducție, și aproape toată distribuția gata să înceapă. Mai era un rol pe care se luptau să-l distribuie, cel mai important dintre toate: Lucy Dean. Le văzuseră pe aproape toate actrițele din țară și niciuna nu părea să se potrivească, asta până în acea seară.

Deși prezentarea ei în programul sărăcăcios imprimat pe suportul pentru bere era inexistentă, tânăra aceasta era ceea ce trebuia, iar Caroline știa asta. O aștepta la sfârșitul piesei și o convinsese să se întoarcă împreună cu ea la Sf. Augustin pentru o audiere. Catherine – Susan pe atunci – ezită. Juca doar de trei zile într-o piesă – chiar ar fi putut ea să facă un salt enorm și să accepte un rol într-o telenovelă despre care citise în ziarele lăsate în urma lor de bețivii de la bar?

Dilema se risipi când Rosie, furioasă că nu fusese ea descoperită, o concedie pe Susan și o lăasă și fără acoperiș deasupra capului, pentru că se înțeleseseră să locuiască la bar. Neavând nimic de pierdut, luă avionul înapoi la Channel Island împreună cu Caroline St James ca să dea proba pentru ecran și fu angajată pe loc. Schimbarea rapidă a numelui îi oferî un alt început, iar Catherine Bell era gata să pornească în noua ei viață. Își plătise datoriile, iar soarta hotărâse să-i ofere lozul cel mare.

După tot ce pătimise, acea combinație laborioasă dintre simplă, dar sexy, demn de încredere, dar excitantă, adorabilă, dar în stare să-și arate colții când era atacată, pur și simplu o făcu să strălucească. De îndată ce primul episod fu lansat, Catherine Bell și *Golful șoimului* deveniră un succes. În câteva săptămâni era cunoscută milioanei de privitori ca fiind cea pe care ți-o doreai ca soție, mamă, soră sau prietenă. Se afirma deseori că fără ea telenovela nu ar fi avut atât de mult succes și că ea fusese unul dintre principalele motive pentru care milioane de privitori se uitau la televizor. Teribila Rosie nu acceptase niciodată ca telenovela să fie urmărită la televizorul din barul ei. Nu trecuse peste norocul lui Catherine și ani buni după aceea continua să toarne oricui o asculta povestea fetei care îi răpise ultima șansă de a deveni celebră.

La circa 800 kilometri sud de Dublin și cu aproape patruzeci de ani după aceea, Catherine continua să se minuneze, așa cum o mai făcuse, cât de norocoasă fusese. Nu interpretase decât două roluri în viața ei – Gwendolen Fairfax și Lucy Dean –, dar cunoscuse succesul, atât cât se putea în domeniul telenovelelor. Se rugă în tăcere zeilor telenovelelor, cerându-le să își mențină norocul, când se îndreptă ascultătoare spre umbrela de soare uriașă tocmai când Farrah striga: „Toată lumea la locul ei, vă rog!”

Astăzi, interpreta una dintre acele scene înșelător de simple: jumătate de pagină și atât. Părea pentru toată lumea că, dacă ar fi fost *din prima*, ar fi fost o scenă suficient de scurtă și de simplă ca să necesite doar o dublă. După care ar fi urmat: „Ne mișcăm, oameni buni, vă rog.”

Farrah scrisese scena, poate tocmai de aceea pune probleme. Știa cât de esențială era pentru întregul scenariu. Cunoștea toate nuanțele necesare pentru aceste patru rânduri de dialog. Se monta următorul episod în duble de o oră; era un moment de maxim interes pentru public. Dacă o nimereau, audiența mare era garantată pentru următoarea zi, iar asta era exact ceea ce *Golful șoimului* avea nevoie chiar acum.

Ca scenaristă și regizoare a episodului, scopul lui Farrah era să îl facă atrăgător, nu doar ca să țină publicul în fața televizorului, ci și ca telespectatorii să le spună prietenilor lor că în episodul de a doua zi avea să se întâmple ceva extraordinar, suficient cât să-ți dorești să-l vezi. Dacă avea o încredere absolută că protagonista avea să contribuie la acest succes, în schimb nu avea niciuna în actorul din rol secundar, deși scenariul era cât se poate de simplu.

Lucy Dean trecuse prin multe. În timp ce se uită la mare, crede că va birui. Crede că viața va reveni la normal. Cu ochii închiși, cu garda jos, un zâmbet

firav i se întipărește pe față. Până când calmul ei este tulburat de o voce.

JEREMY: Sper că te-ai dat cu factor de protecție solară 50.

Lucy deschide ochii, dar nu se întoarce către el.

JEREMY: Nu suport să te văd arsă de soare de două ori în aceeași zi.

Se interpune între ea și lumina soarelui, cu o hârtie în mână.

JEREMY: Golfulețul este al meu. Semnat, parafat, predat.

Ea nu se uită la hârtie: știe că a fost trădată. Îl privește în ochi, cu totul în genul lui Lucy Dean.

LUCY: Doar peste cadavrul meu.

Acum zâmbește Jeremy, iar zâmbetul îi dezvăluie gândurile ascunse: „Bine, sper să se întâmple asta.” În ciuda prefăcătoriei, Lucy înțelege. Bătălia nu s-a terminat încă. Scena se încheie cu teama ei că își va pierde barul la care ține atât de mult.

SFÂRȘITUL EPISODULUI 9048

În CV-ul său, Lucien Horsefall menționa că jucase în toate spectacolele din West End din Londra, dar, dacă se întâmplase asta, fusese un dublaj care avusese mai

puțin public decât un asistent din box-office. Apăruse în distribuția telenovelei *Golful șoimului* din sezonul al cincilea și cumva se agățase de rolul lui ca Jeremy Lloyd, deși se încercase de câteva ori să fie înlăturat. Nu pentru că era un actor prost sau pentru că era plictisitor, ceea ce nici nu era ceva neobișnuit, ci pentru că se dovedea inabil în a-și citi scenariul, iar asta îl făcea să fie pe listele tuturor drept imposibil de lucrat cu el.

Să citească scenariul era ceea ce fiecare actor trebuia să fie în stare să o facă în mod garantat. Actori asemenea lui Catherine erau excepționali, fiindcă erau talentați și fiindcă erau iscusiți în a scoate la iveală ceea ce era dincolo de rânduri, să aducă modificările care schimbau textul. Asta era magia de a interpreta un rol. Citirea scenariului era o condiție minimă. Dar și acest neajuns ar fi fost iertat în ceea ce-l privește pe Lucien dacă ar fi recunoscut-o și ar fi cerut un prompter.

În loc să ceară un prompter, Lucien inventa replici fără să le gândească. Asta avea efectul bulgărelui de zăpadă în ceea ce privea continuarea; firește că îi înfuriase pe scenariști, dar și pe regizor și actori. Totuși, publicul nu avea idee de coșmarurile pe care le declanșa Lucien, iar personajul lui era popular în ratinguri, așa că în cele din urmă toți trebuiră să se resemeneze și să lucreze cu el. Și, în timp ce Catherine acționa ca o profesionistă în colaborarea cu Lucien, fu nevoită să facă un efort uriaș ca să nu-i ardă una în boașe, ceea ce însemna că și Farrah era atentă la dispoziția lui Catherine. Era de vină și căldura de astăzi; toți cei din echipă erau apatici. Așa că această jumătate de pagină, „înregistrare din prima”, deveni brusc un butoi cu pulbere gata să explodeze. De aceea Farrah avea un tremur în voce când strigă: *Motor!*

Catherine privi marea, apoi închise ochii. Încerca să exprime faptul că Lucy era obosită, dar ușurată. Ea însăși era înspăimântată, ca întotdeauna, când lucra cu

Lucien. Când vocea lui țâșni agitată, știu că spaima ei era justificată.

— Ai niște cremă de soare?

În scenariu scria că ea trebuia să stea acolo, să-i asculte cuvintele fără să se întoarcă. Oare nu vedea ce încurcătură monumentală crease? Știa că Lucien era încântat că își amintea replica despre crema de soare, dar parafraza lui schimba două lucruri importante: în primul rând, acum întrebarea inofensivă impunea un răspuns diferit din partea lui Catherine și, în al doilea rând, nu se potrivea cu următoarele două replici.

Totuși, Farrah îi dădu voie lui Lucien să încerce. Catherine aproape îl auzi scrâșnind de parcă rumega. Glasul lui exprimă brusc bucurie când își aduse aminte replica. Sau măcar o parte din ea.

— Nu mi-ar plăcea să te văd arsă de soare.

Și asta era: „Ai niște cremă de soare, pentru că nu mi-ar plăcea să te văd arsă de soare”. În versiunea nouă, părea un prieten amabil, care avea grijă de ea. Exact opusul a ceea ce se dorea în scena respectivă.

În cele din urmă Farrah strigă: *Tăiați!*

Imediat fu deschisă o umbrelă mare de soare, ca să o protejeze pe Catherine. Nu se întoarse să se uite la Lucien. Era mai bine să nu o facă. Farrah era pricepută; știa ce avea de făcut.

— Bravo, Lucien! Ai fost pe-aproape. O singură chestie mărunță... Era de fapt: „Sper că te-ai dat cu factor de protecție solară 50.”

Vocea lui Farrah părea a fi cea a unui copil cu o zi proastă la ora de sport.

Lucien își trecu mâna prin părul des. Nu era un secret că era mândru să aibă un păr cu bucle atât de dese la vârsta lui. Știa că greșise replica, dar, în loc să accepte

asta, încercă să o dreagă folosind trucul tipic al actorilor: improvizația.

— De fapt, nu cred că Jeremy ar putea spune asta.

— Bine, bine, este în regulă, răspunse Farrah dând dovadă de binecunoscuta ei răbdare pe platoul de filmare. Cu condiția ca următoarea replică să fie: „Nu suport să te văd arsă de soare de două ori în aceeași zi.” Asta e important.

— Asta am și spus, insistă el.

— Hmmm, urmă răspunsul lui Farrah.

Cum era prima dublă din ceea ce puteau fi multe altele, cedă și zise cu stoicism:

— Greșeala mea, spuse ea. Hai s-o reluăm. Și, dacă ai putea să-ți iasă bine replica aia, ca să ne asigurăm că nu o ratez iar. Scuze. Este vina mea, oameni buni. Hai s-o reluăm.

Lucien își încruntă sprâncenele și preț de câteva secunde se făcu liniște cât se pregătea pentru a doua dublă generată de minciuna lui. Se întoarse către operator:

— Adică știu că este drăguță și restul, mormăi el, dar o femeie regizor...?

Ceea ce voia să facă era să-l confrunte în legătură cu comentariul sau mai bine să-i ardă una peste dinți, însă, ca o profesionistă ce era, Farrah se calmă, își reluă locul și strigă: *Motor!*

Catherine îl privi pe asistentul de sunet cum dispăre. Era clar că nu voia să-l contrazică pe Lucien, dar nici nu dorea să aprobe comentariul misogin al acestuia – o reacție masculină deja clasică, neutră. Deși vedea că era într-o situație delicată, Catherine considera că gestul era unul laș. Ca reprezentantă a matriarhatului în telenovelă, nu ezita să spună verde în față ce crede.

— Bărbații cred că este corect să le folosească pe femei ca pe niște obiecte închiriate, chiar când ei greșesc. E un talent și un handicap, spuse ea tare.

Lucien încercă să nu analizeze afirmația complicată și doar dădu replica, singurul lucru de care era în stare:

— Cred că nu ne mai este permis să spunem *handicap*.

— *Tu poți*, răspunse Catherine. Pentru tine este ca și când l-ai revendica.

Lucien vru să deschidă gura formând un O, încercând să bâlbâie un răspuns pentru afirmațiile complicate ale lui Catherine. Semăna cu un călugăr budist care primise o povestioară cu tâlc din partea maestrului său și se chinuia să priceapă adevărul din ea.

— Motor! strigă Farrah.

Și începură. Catherine privea marea, ținea ochii închiși așteptând. Și așteptă. Și așteptă. Apoi...

— Vrei să spui că sunt handicapat? Ceea ce înseamnă *invalid*. Și eu nu sunt așa.

Dă-o dracului! Lui Catherine îi venea să-l strângă de gât.

Farrah interveni din nou.

— De fapt, sintagma este *persoană cu dizabilități*, spuse ea. Și, dacă nu te superi, chiar aș vrea să fac dubla asta. Mai avem încă cinci duble cu tine, Lucien, iar norii ăștia nu ne vor aștepta mereu.

Respiră adânc, ezitând și continuă:

— Catherine... pentru mine... ai putea să spui că îți pare rău?

Catherine o privi pe Farrah în ochi cu răceală și asprime, privirea lui Lucy Dean care însemna: *Pe bune?*

Farrah își împreună mâinile implorând și rosti pe mutește: *Te rog!*

Lucien luă privirea de sfânt pe care o au bărbații când greșesc, dar cred că o vor scoate la capăt. De data asta având și un bonus, că domnița vocală fusese muștrată. Gura lui în formă de O schiță un zâmbet mulțumit, iar asta o făcu pe Catherine să vrea să-l pocnească.

Așteptă un pic. Ar fi putut și ar fi trebuit să-l pocnească. Avea putere aici, era numărul unu pe orice listă de apeluri. Ar fi putut să facă în așa fel încât să-l concedieze pe Lucien și, dacă s-ar fi străduit, chiar și pe Farrah. Dar asta nu ar fi ajutat să încheie dubla. Iar ceea ce își dorea cel mai mult Catherine era să fie în miezul lucrurilor.

Îi plăcea vremea acolo, cu soarele de septembrie și briza mării, dar căldura devenea din ce în ce mai greu de suportat pentru ea. Brad avusese dreptate, ar fi trebuit să stea sub umbrela de soare. Lesley Reyndols, „Regina din Harley Street”, femeia care arăta atât de tânără, ar fi avut un șoc să afle cum Catherine încălcase codul celebrității permițând razelor de soare să-i atingă pielea atât de bine îngrijită.

Așadar, ca să-și termine treaba, soluția potrivită era să-și ceară scuze. Era sigură de un lucru, și anume că Lucien avea să-i dea o sumedenie de ocazii să-l facă de ocară pe viitor.

— Îmi pare rău, Lucien. Nu aveam dreptul. Suntem profesioniști... e de la căldură. Putem acum...?

Zâmbetul lui o scoase din sărite, iar el chiar exageră, făcând o mică reverență. Dar atunci el făcu inimaginabilul și strigă: *Motor!*

Catherine observă reacția lui Farrah, dar aceasta înghiți în sec și-i mulțumi încet. Dar Catherine ignoră asta, pentru că o rugase pe ea să-i ceară scuze lui și asta era de tot rahatul.

Farrah surprinse privirea lui Catherine și înțelese că avea să plătească pentru asta mai târziu, dar toți erau nervoși acum; soarele era strălucitor, dar se simțea cum se adună o stare rău prevestitoare, umbrind filmările, iar ea nu voia decât să le termine.

Se întoarseră cu toții la locurile lor: Farrah repetă: *Motor!*, Catherine așteaptă și, în cele din urmă, Lucien îi dădu replica bună: „Sper că te-ai dat cu factor de protecție solară 50.”

Iisuse, doar a spus-o și a spus-o corect, gândi Catherine. Trebuia doar să se întoarcă spre el și să termine dubla, când o voce brăzdă aerul.

— Farrah, scumpo, o ai pe vedeta mea!

Un oftat străbătu echipa când Farrah strigă: *Tăiați!* și toți se întoarseră și-l văzură pe Aiden Anderson apărând dinspre dune. În ciuda căldurii, era îmbrăcat cu blugi, tricou alb și în jurul gâtului purta o eșarfă roșie, pe care scria *Rock and roll*, iar pe cap, claia de păr blond aranjat ca în anii 1970 pentru o reclamă la șampon. Chiar era un stereotip pe două picioare. Chiar înainte de criza bărbatului la vârsta a doua, arătase ca un bărbat lovit deja de criza asta.

La 52 de ani, după ce ai scăpat cu viață din două accidente de motocicletă, ai putea să te gândești să o lași mai moale, gândi Farrah când el se apropie, mestecând gumă zgomotos. Încercă să se potolească și să nu arate cât de nervoasă era, pentru că, asemenea lui Hugh Grant, chiar și când era enervant, Aiden Anderson era simpatic.

— Îmi pare rău! Vă cer scuze tuturor.

Farmecul lui nu avea efect în fața iritării ei. Faptul că Aiden Anderson chiar era văzut ca regizorul nr. 1 al filmului *Golful șoimului* o scotea din minți, așa cum se întâmpla și când obișnuia să menționeze asta în fiecare discuție. Era sigură că o tot spusese până se adevărase. O

tactică a succesului masculin. Primise toate episoadele pe care le dorea Farrah. Dar, dacă ea se plângea, ar fi fost considerată o nenorocită invidioasă. Așa că tot ce putea face era să fie drăguță și să spere că valoarea muncii sale avea să vorbească în locul ei.

— Aiden, cu ce pot să te ajut? întrebă ea, reluându-și tonul jovial.

— Îmi pare rău că te necăjesc, dar ne bucurăm să o avem pe Miss Bell cu noi, iar programul este program.

Farrah se uită la programul ei:

— Va fi cu noi până la trei.

Încercă să i-l arate, dar el schimbă vorba.

— Ești *la prima dublă*? Cred că toată lumea se aștepta la plecarea lui Catherine până acum. Suntem pregătiți și așteptăm.

Farrah își privi ceasul. Era fără zece. Soarele era arzător și o dără de sudoare i se prelingea pe sprânceană. Se șterse, nu se aștepta ca o asemenea situație să o facă să transpire. Farrah era conștientă că Aiden îi pune la îndoială abilitățile. Dar toți știau că problemele cu replicile lui Lucien îl întârziiau pe orice regizor; se știa dinainte că dublele cu el trebuiau muncite. În plus, scena nu fusese trasă. Iar fără asta nu avea sfârșitul episodului.

Încercă să rămână calmă chiar dacă soarele îi ardea ceafa. Își dorea ca cineva să-i aducă o umbrelă de soare, așa cum avea Catherine.

Reluă:

— Va sta cu noi până la trei și, dacă depășim..., îi aruncă o privire lui Lucien..., atunci asta este. Atunci mă voi scuza. Dar acum sunt în program, iar pălăvrăgeala asta îmi ia din timp.

Aiden zâmbi, încercând să o dezarmeze cu zâmbetul cu gropițe.

— Nu sunt eu, scumpo, cel care să profite de funcție, dar trebuie să termin cu scenele cât mai repede, ca să pot să ajung la întâlnirea de diseară despre episodul în direct pe care îl voi face.

Lui Farrah îi trebuiră doar câteva secunde ca să facă față șocului și dezamăgirii. El avea să se ocupe de episodul în direct de Crăciun. Crema cremelor. Îl ajutase Jake, cel mai bun prieten al său. Nicio discuție, nicio tacla cu regizorii. Apelase la vechea gardă ca de obicei. Farrah elaborase o adevărată prezentare a motivelor pentru care ea era cea mai bună alegere pentru episodul de Crăciun în direct, cum că se găseau într-o perioadă excepțională, iar publicul dorea ceva nou, *ceva specific feminin*.

Dar Jake nici măcar nu-i dăduse o șansă. Iar Farrah realizase că nici nu avea să i-o dea. Clubul băieților era bine-mersi și la suprafață în ceea ce privea serialul, indiferent de câte femei extraordinare lucrau la el.

— Farrah, dragă..., spuse Catherine. Poate ar trebui... și arată cu degetul spre echipa care aștepta.

Farrah se uită la echipă și apoi la Catherine. Era subtilă, dar sesizabilă: o schimbare în manierele lui Catherine față de Aiden. Și față de restul echipei. Felul în care Catherine făcu câțiva pași mai aproape de regizorul care ar fi putut să o țină în rol principal o oră în direct la TV. Se alia cu puterea. Și tocmai din pricina asta supraviețuia clubul băieților, pentru că femeii extraordinare nu se solidarizau, iar asta le permitea bărbaților să rămână la putere.

Farrah își mușcă tare buza. Era furioasă și dezamăgită. Dar și rănită. Catherine Bell dintre toți ceilalți! Femeia care, la 70 de ani, era exemplul desăvârșit al talentului care făcuse din *Golful șoimului* un centru de forță, talent care se întâmplase să fie al unei femei. Catherine Bell care ținuse piept de-a lungul întregii sale cariere șefilor bărbați. Farrah își înăbuși furia. Nu era

cazul să se certe. Nici despre program și nici despre faptul că Aiden era regizorul episodului în direct. Totul era deja hotărât, iar ea nu fusese invitată în încăperea unde se luau hotărârile. Mai rău, nici măcar nu se amintise despre ea când hotărâseră.

— Sunt convinsă că putem face dubla asta dintr-o singură dublă, adăugă Catherine, convinsă că nu trebuia să o privească pe Farrah, pentru că știa că o dezamăgise. Spera că Farrah va înțelege, poate la schimb cu scuzele absurde pe care o obligase să i le ceară lui Lucien.

De fapt, Farrah înțelegea. Înțelegea foarte bine. Și o plăcea mai puțin pe Catherine pentru asta. În acel moment, vechea și draga ei prietenă, femeia care interpretase rolul mamei ei pe ecran și îi fusese mentor în carieră, o trădase.

Aiden o privi pe Farrah, conștient că obținuse victoria, dar ochii lui erau cei ai unui cățeluș care cerea iertare.

Neavând încotro, Farrah se întoarse spre echipă:

— OK, oameni buni, la locurile voastre.

Farrah și Catherine meraseră în tăcere la locurile lor. Catherine, simțind că atmosfera era tensionată, voia să se scuze, dar Farrah o întrerupse.

— Mai bine ai spera ca Lucien să dea replica, zise furioasă Farrah.

Cum nu mai avea nimic de pierdut în scenariu, Catherine hotărî să-i răspundă cu aceeași măsură:

— De fapt, dragă, tu te ocupi. Așa că, dacă Lucien nu dă replica, tu o să fii în rahat, nu eu.

Și, ca să pună sare pe rană, adăugă:

— Începem? Aiden așteaptă.

Farrah privi spre Aiden, care îi oferă în schimb zâmbetul lui ucigaș. *În nici un caz nu am să-i fac pe plac să mă vadă ratând*, gândi ea și se întoarse spre Catherine.

Oricât de furioasă era, Farrah hotărî să nu arate. Trebuia să găsească o soluție ca până și Lucien să n-o dea în bară.

— Bine, asta vreau de la voi, spuse ea zâmbind, strângând din dinți și dându-i liniștită instrucțiuni lui Catherine, apoi se întoarse spre echipă, strigând: Oameni buni! O să facem asta din prima! Să-i dăm drumul. Acțiune!

Lucy Dean privea marea. Încearca să transmită că era obosită, dar și ușurată. Auzi pași în urma ei. Înainte ca Jeremy să deschidă gura, Lucy se întoarse și văzu că avea o hârtie în mână. Se îndreptă spre el și i-o smulse din mână.

Lucien era șocat. Jeremy nici măcar nu deschisese gura. Dar Catherine se grăbi, așa cum îi spusese Farrah s-o facă.

Lucy se uită la contract, apoi la Jeremy și i-l aruncă la picioare.

— Doar peste cadavrul meu! exclamă, îndepărtându-se de rivalul ei, hotărâtă să se bată până la capăt.

— Tăiați! strigă Farrah. Am terminat filmările.

Apoi se întoarse către Catherine și Aiden:

— Acum plecați dracului de pe platoul meu!

Catherine tresări auzind, dar lui Farrah nu-i păsa. Îi privi pe cei doi îndreptându-se spre ATV-ul care avea să-i ducă la următoarea locație. Era mult mai furioasă pe Catherine decât pe bărbații care stârniseră asta. *Vedeta din Golful șoimului va afla data viitoare pe platoul de filmare ce înseamnă să nu fii ajutat*, gândi ea, protejându-și ochii de nisipul fin lăsat în urmă de pneurile ATV-ului care demara prin nisip.

6

La sute de mile distanță de plaja unde se filma *Golful șoimului*, o altă actriță trecea printr-o perioadă dificilă, tot într-un loc apropiat de apă. Decorul nu era pitoresc: un depozit din East London, aproape de un canal murdar. Când șoferul ei găsi în cele din urmă adresa, era convinsă că nu avea cum să fie cea corectă, dar, odată ajunsă înăuntru, pricepu cu tristețe că se înșelase. Lydia Chambers nu-și imagina că Gwyneth Paltrow ar fi putut să fie lăsată aici. Nu exista nici aer condiționat și nu erau nici măcar ferestre în studio. Camerele erau atât de mici, încât semănau cu niște jucării, iar iluminatul era mai rău decât cel folosit la fotografia obligatorie pentru deținuții arestați.

De îndată ce pătrunse în studio, Lydia avu o presimțire rea. Când agenta ei îi organizase audiția, îi spusese: „Nu vine din partea unui post important, dar este bine plătită, iar canalele prin cablu sunt foarte vizionate în zilele noastre.” Așa că Lydia era hotărâtă să dea tot ce are mai bun.

Totuși, înțelese foarte repede că făcuse o greșală enormă. Luminile era prea tari și nici toată pudra din lume nu ar fi împiedicat ca machiajul profesionist să nu se transforme în sudoare și să i se prelingă pe față.

Echipa se holba la ea părând că așteaptă ceva, întrebându-se dacă acel ceva avea să fie un accident de mașină sau o revenire.

Gurul ei de autoajutorare îi promisese cea din urmă versiune. Amândouă urlaseră toată dimineața, iar ea pur și simplu acceptase. Erau multe motive pentru care cedase: furia că fusese uitată de fani; trădarea, resimțită profund, de a fi fost înlăturată din cea de-a doua cea mai bună telenovelă din Marea Britanie; suferința de fi a ignorată de bărbați de aceeași vârstă cu ea, care o luau peste picior fiindcă era „expirată”, neținând seama că era încă foarte atrăgătoare, indiferent de ce scria în certificatul de naștere. Și, în fine, nesiguranța urla în ea, vocea ei interioară îi spunea întotdeauna că toți acei trădători aveau dreptate, că nu fusese suficient de bună, că nu era nimic altceva decât una căreia îi trecuse vremea, că încetase să mai fie o poveste de succes.

Lydia își canaliza afirmațiile pozitive la care lucrase, în timp ce camera minusculă făcea zoom spre ea.

— Ce locomoție grozavă! spuse ea mijind ochii spre teleprompter. Vreau să spun *locație*!¹

Se corectă singură mai apoi, continuând să greșească fiecare cuvânt pe durata celor cinci minute îngrozitoare ale audiției.

— Iar doamna Crawford, în cele din urmă, a povestit că a fost îngrozită de chipul înnegrit, continuă ea.

Urmă un moment în care tuturor li se tăie răsuflarea, iar ea miji din nou ochii spre teleprompter:

— Scuze! ... îngrozită de adunătura de veleitari²!

1 Confuzie în limba engleză între *locomotion* și *location* (n. red.).

2 Confuzie în limba engleză între *black face* și *rat race* (n. red.).

Încăperea se umplu de tăcere, cu excepția câtorva hohote înăbușite. După ce audiția se termină, Lydia rămase încremenită, îngrozită de cât de mult se zăpăcise. Nu fusese chiar un accident, ci o sumedenie de accidente. Echipa, alcătuită din bărbați de vreo 40 de ani care o complimentau servil când sosise, spunând ce grozavă era și cât de impresionați fuseseră să îi vadă numele pe listă, părea stânjenită. Era limpede că erau dezamăgiți pentru că Lydia Chambers pe care o adorau în trecut era cu totul alta. Intrase în platou ca o icoană LGBT și ieșea ca o actriță care își pierduse strălucirea. Toți îi zâmbeau, încercând s-o liniștească, dar ea știa că era terminată.

Și asta pentru că era prea mândră ca să își pună nenorociții ăia de ochelari. Nu mai putea să poarte lentile de contact după ce intervențiile cu laser din anii 1990 făcute de mântuială îi distruseseră ochii. Era în regulă dacă îi folosea când citea, așa cum făcea în intimitatea propriei locuințe, dar în ruptul capului nu avea să fie văzută în *public* purtând ochelari. Venise la audiție cu speranța că va scăpa ușor cu ajutorul teleprompterului, dar nu luase în calcul cât de mic era scrisul. Nu-și pierduse doar vederea, ci și strălucirea, îngropată sub nămolul audițiilor ratate și al încrederii distruse.

Cum mergea clătinându-se spre ieșire, observă că afară erau niște fani care așteptau pentru autografe și poze cu ea. Își șterse ultimele resturi de sudoare de pe frunte, își ciufuli părul, dar când ajunse la ieșire, toată numai zâmbet, vânătorii de selfie-uri nici măcar nu îi aruncară o privire. Nimeni nu o aștepta pe ea. De fapt, nimeni nu o privea.

Lydia ar fi vrut să urle la ei: *Știți voi cine sunt?* Dar se potoli repede când își dădu seama cât de disperată ar fi fost. Cândva era pe pagina fiecărei reviste, dar asta fusese acum cincizeci de ani, o viață de om în televiziune.

În cea mai bună parte a acestor ani, câștigase de trei ori consecutiv premiul pentru Personajul Negativ din Telenovele al Anului, dar își supraestimase valoarea refuzând să semneze un contract dacă nu i se dădea un supliment de 40 la sută pentru onorariu per episod. Sheena McQueen, impresara ei, o sfătuisese insistent să nu aibă o asemenea pretenție, dar Lydia, știind că se afla pe lista celor mai cunoscute actrițe, fusese agresiv de insistentă. Doar trei luni mai târziu, personajul interpretat de Lydia murea călcat în picioare de o cireadă de vaci.

Personajul negativ de anul trecut câștigase premiul pentru cea mai bună scenă de comedie, dar Lydia nu era acolo ca să ridice premiul. Scena cu turma de vaci nu cauzase doar moartea personajului, ci și a carierei sale de actriță. Nimeni nu a mai văzut-o în roluri importante sau sexy. Vru să adopte un brand nou și să joace în scheciuri sau să apară în emisiuni difuzate noaptea târziu, dar se ivea mereu câte o aluzie la o vacă. Și, repetându-se totul, devenea atât de plictisitor.

Ceva similar simțea acum.

Încă se ținea extrem de bine, având în vedere că abia trecuse de 60 de ani, dar zilele astea trebuise să muncească de două ori mai mult ca de obicei ca să arate măcar pe jumătate la fel de bine cum era anul trecut. Și era extrem de obositor.

Uneori își imagina cum ar fi să lase natura să își urmeze cursul. Să accepte procesul de îmbătrânire, să procedeze ca Helen Mirren. Dar, când vedea pe stradă femei care permiseseră anilor să le distrugă, atunci își amintea că, fără personajul actriță care câștigase premii, Helen Mirren ar fi arătat foarte diferit. Așa că în perioadele în care nu lucra alerga, lucru care se întâmpla în fiecare zi, și când nu făcea jogging, se tonifia, se aranja,

se ajusta și făcea tot ce trebuia ca să arate în continuare bine. La 1,75 metri, abdomen plat, piele strălucitoare și fără riduri, păr roșu aprins și buze cărnoase, încă îi făcea pe bărbați să-și întoarcă privirea după ea.

Bâjbâi în geanta roșie matlasată, model Chanel vintage, după telefonul mobil. Inelul cu diamante de cincizeci de carate și citrine se prinse o clipă în căptușeală. Apoi ea formă numărul de telefon al Sheenei McQueen, numai că intră căsuța vocală. Lydia înjură, iar înjurătura se pierdu în traficul londonez. Apăsă pe buton și îl închise fără să lase mesaj, când mașina se opri la marginea trotuarului ca ea să urce.

Jeff, șoferul ei de multă vreme, ieși din mașină ca să-i deschidă portiera. Jeff o condusesese cu mașina de mai bine de douăzeci de ani, așa că era destul de perspicace să-i interpreteze postura cocoșată, lucru care îl privea și pe el. Nu-i plăcea să o vadă astfel. Era foarte atașat de ea, iar ea avusese mereu grijă de familia lui. El decisese ca, în ziua în care ea se punea din nou pe picioare și își găsea o slujbă nouă, un alt șofer să îi ia locul și să iasă la pensie, fericit să știe că era alături de ea chiar și când se afla la ananghie. Joyce, soția lui, își dorea foarte mult o căsuță așa cum văzuse în *Poldark*. Era obsedată de serial și era convinsă că ea și Jeff ar fi putut să trăiască anii care le mai rămăseseră în Cornwall, dar cum amândoi aveau acum 70 de ani, ea îi tot amintea că timpul se scurgea implacabil. Privind-o pe Lydia, descurajată și extenuată, Jeff fu sigur că visul soției sale mai avea încă de așteptat.

— Cum a fost? întrebă el. Pariez că i-ai făcut praf, așa-i?

Jeff mimă lovitura cu bâta de baseball, urmărind mingea imaginară dincolo de stradă.

Lydia nu răspunse, de teamă că ar fi putut să spună ceva nelalocul lui. Ținea la Jeff, care fusese atât de loial.

Odată chiar se luase la bătaie pentru ea, ca să o apere de niște paparazzi francezi. Paparazzii englezi erau răi, dar cei francezi erau de neoprit. Dacă te duceai pe ascuns la plajă, închiriau jet-skiuri ca să te urmărească. Precum Catherine ducesa de Cambridge, dăduse odată în judecată o revistă franceză care publicase fotografii topless cu ea și câștigase procesul, dar, spre deosebire de ducesa de Cambridge, nimeni nu mai dorea să facă genul acesta de fotografii cu ea. Privindu-i chipul blând, Lydia încercă să-l mintă pe Jeff. Îi amintea de fratele ei mort, care se prăpădise cu mai bine de zece ani în urmă. Jeff avea aceeași putere ca și el, aceeași manieră de a fi domn. Așa că ridică din umeri și se urcă în mașină.

— Păi, întotdeauna mai este o dată viitoare, domnișoară Chambers, spuse el blând și închise portiera.

Lydia se întrebă dacă așa stăteau lucrurile. Câte „data viitoare” mai avea de pregătit ca să le treacă? Când fusese la școala de actorie, i se spusese că nici nu se punea problema să fie acceptată dacă nu avea obrazul gros. Le răspunsese prin tenacitate. Încasa loviturile cu demnitate, ridicând din umeri și pregătindu-se pentru data viitoare, exact ca Liza Minnelli urlând: „Poate data viitoare” și refuzând să se lase împiedicată de ceva. *Dacă mă gândesc la Liza de acum, poate ar trebui să-mi actualizez rolul după cineva mai energic*, gândi ea.

Își reaminti că, spre deosebire de majoritatea starurilor rămase fără slujbă, mulțumită investițiilor din zilele ei de glorie, măcar contul ei bancar era încă plin, chiar dacă nu mai producea nimic, prin urmare era mult mai bine decât alții aflați în aceeași situație. Și brusc se simți mai bine.

Ducă-se naibii, își zise în gând. Terapeutul ei o sfătuia întotdeauna să își controleze emoțiile. *Voi accepta roluri croite pentru mine. O să termin cu asta*

și nimeni care o să se ocupe de Proiectul Lydia nu se va mai comporta astfel.

Își îndreaptă umerii cam supradimensionați ai sacoului lila Dior și luă din nou telefonul. Formă iar numărul, în timp ce mașina se strecura prin trafic, încercând să ajungă înapoi în centrul civilizat al Londrei.

Din nou, cum era de presupus, întră căsuța vocală, dar de data asta se hotărî să lase un mesaj.

— Sheena, sunt Lydia. Aș aprecia dacă ai răspunde când te sun. Știi că tocmai am avut o audiție, așa că era clar că te sunam ca să-ți spun cum a fost...

Rosti aceste cuvinte pe un ton pe care majoritatea oamenilor l-ar putea considera politicos când îl aud în telefon, apoi respiră și se dezlănțui:

— Păi a fost al naibii de rău. Ceea ce trebuie că știi, altminteri mi-ai fi răspuns. E greșeala ta. Rolul a fost complet nepotrivit pentru mine. Sunt actriță și sunt una al naibii de bună. Nu vreau să citesc telepromptere de tot rahatul pentru un post TV de nișă lângă un canal puțin a urină. Vreau un rol. Mă auzi? Și nu de comedie nenorocită. Dacă ai uitat cine sunt, atunci îți sugerez să dai o căutare pe Google ca să-ți îmbroscătezi dracului memoria! Sunt o actriță care a câștigat multe premii, așa că începe naibii odată să te porți ca atare!

Jeff își astupă urechile auzind înjurăturile. Dacă era ceva ce nu putea suporta, erau tocmai înjurăturile. Mai ales proferate de o doamnă. Spera că Lydia nu va folosi cuvinte prea urâte.

Aceasta continuă:

— Faci mare caz că nu vei fi concediată vreodată. Ei bine, am fost printre cele mai importante surse de venit pentru Agenția McQueen de-a lungul anilor și faptul că nu mai câștig acum este vina ta. Ai partea ta de vină

pentru împotmolirea carierei mele. Te avertizez. Așa că ascultă... Vreau să-mi găsești cel mai bun rol. Unul de care ai auzit, despre care să spui: „Lydia Chambers va fi perfectă în el.”

Trase aer în piept – prelungind pauza ca să producă efectul scontat – și adăugă pentru mai mult efect:

— ...Iar dacă nu-l primesc, atunci gata, s-a terminat, pe bune, între noi. Și după aceea voi fi cunoscută pentru două lucruri: ca femeie care a fost distrusă de o vacă și ca actriță care a concediat-o pe Sheena McQueen.

În salonul de coafură al lui Christie St James, aflat pe o străduță la modă, nu departe de Oxford Circus din Londra, Sheenei McQueen i se coafa părul castaniu-roșcat în timp ce citea ultimul număr din *Vogue*. Dorea să arate extrem de sexy pentru întâlnirea din acea seară și știa că Christie nu avea s-o dezamăgească, mai ales că lista ei de clienți îi includea pe cei mai importanți dintre cei importanți.

Tocmai își terminase café-glacéul când mobilul se aprinse și văzu numărul de telefon al Lydiei Chambers. Cum uscătorul de păr făcea zgomot, nu prea avea cum să răspundă, fiindcă nu ar fi auzit și, în plus, știa că audiția fusese un eșec. Un prieten de pe platoul de filmare îi trimisese pe WhatsApp câteva mostre și adăugase un emoji cu o față care se strâmba. Lydia fusese norocoasă că în echipă fuseseră bărbați gay, căroră le fusese milă de ea, și nu persoane cu care avusese vreo sfadă anterior, altminteri clipul ar fi devenit viral, iar Lydia ar fi intrat, nevinovată, într-un bucluc.

Asta încă era cu putință. *Orice poate ajunge în mediul online în zilele noastre*, reflectă Sheena, privind iarăși clipul. Nu auzea sunetul, dar putea să-și dea seama că era un derapaj total. Dacă ar fi ieșit la iveală, atunci s-ar

fi confruntat cu încă o situație în care trebuia să repare o eroare. Oftă. Ceea ce clienți ca Lydia nu pricepeau era că Sheena trebuia să apeleze la favoruri și să tragă sfori ca ei să figureze pe lista unei asemenea audiții. Așa că, atunci când greșeau, era în joc reputația ei, și nu a lor.

Agencia McQueen reprezenta cele mai fierbinți vedete de televiziune, pe ecran și în afara lui, iar Sheena era director general și fondatoarea eponimă. Printre clientele ei se numărau cele mai importante actrițe din seriale și telenovele, iar Catherine Belle din *Golful șoimului* era cel mai de seamă nume. O reprezenta și pe cea mai bună și mai veche prietenă a ei, Farrah Adams, regizoare și scenaristă a telenovelei. Farrah îi spusese Sheenei de mai multe ori că actrițele ca Lydia sunt ca putregaiul uscat într-o stivă de lemne: „Trebuie să te descotorosești de ele înainte ca numele lor să afecteze restul.” Dar nu era genul Sheenei. Pentru că, deși era agresivă în contractul de negociere, avea inimă bună. Știa ce înseamnă să fii iubită în seriale și apoi să fii dată deoparte de directori. O știa pe propria piele și nu numai că supraviețuise, ci și triumfase.

— Mulțumită, scumpo? întrebă Christie cu accentul ei puternic de braziliancă în clipa în care opri föhnul.

Sheena se uită în oglindă și, admirând ceea ce ieșise din mâinile lui Christie, spuse:

— Admirabil, ca întotdeauna.

Privind în jos, văzu că telefonul mobil sunase iar. De data asta era Farrah, iar asta o făcu să zâmbească.

Ea și cu Farrah erau prietene din adolescență, de când Farrah îi salvase pur și simplu viața. Mai târziu, Sheena îi întorsese ajutorul.

În tinerețe, fuseseră amândouă actrițe de succes, dar, în timp ce Farrah era o tânără remarcabil de matură și sensibilă, povestea Sheenei o luase pe familiara pantă descendentă de la copilul-vedetă la adolescența ratată care aterizase într-un centru de dezintoxicare. Nu ajutase nici faptul că părinții Sheenei nu mai acceptaseră viața dezordonată a fiicei lor și nu mai vruseseră să aibă de-a face cu ea, în ciuda vârstei fragede. Pe de altă parte, Farrah avea o familie care o sprijinea și un tată psihoterapeut.

Și totul începuse atât de bine pentru Sheena. La doar 8 ani se lansaase în rolul Linda dintr-o dramă difuzată la nivel global și turnată în peisajul rural tipic britanic, intitulată fiind *A doua șansă*. Câștigase premiul pentru cel mai bun debut, emoționându-i puternic pe toți cu discursul ei modest și drăguț, dar la 15 ani parcă fusese blestemată. Să-și trăiască pubertatea în fața a milioane de spectatori o tulburase și o făcuse o țintă ușoară pentru prădători sexuali, dintr-o industrie în care în general sunt mulți minori tratați ca niște adulți.

Ziarele publicau poze cu ea de peste tot unde mergea și în fiecare imagine avea un bărbat alături: Ed Nichols, persoană importantă pe scara socială, abuzatorul ei sordid, un fel de Jeffrey Epstein³ din zilele noastre. Investor în studiouri, ajuns milionar prin forțe proprii, prieten cu fețe regale, politicieni și cu cei putred de bogați, ale căror interese reale erau seducerea tinerelor vedete, îndoparea lor cu droguri și ducerea lor la petreceri desfrânate, unde erau violate și pasate de la unii la alții între bărbați puternici. Sheena încercase să-și șteargă din cap ce i se făcuse, dar în toiul nopții obișnuia să se trezească țipând și să umble după băutură

3 Jeffrey Edward Epstein (1953–2019), om de afaceri american, condamnat pentru agresiune sexuală (n. red.).

și droguri ca să-și înăbușe chinul. Nu-i de mirare că nu se putea concentra pe platou.

Pentru cei care nu știau despre această practică a seducerii și o judecau pe Sheena după aparențe, părea a fi o adolescentă celebră din telenovele, care avea comportament arogant, necioplit, uneori violent și era dependentă de droguri. Mai erau o mulțime de alte staruri-copii ca ea, care se confruntau cu spaime similare. Din fericire, Farrah nu era una dintre ele, dar era un băiat, Calvin Butler, care era pasat de la unul la altul în aceleași cercuri. El îl interpreta pe fiul lui Catherine Bell în telenovela concurentă a *Golfului șoimului*. Cu mult înainte ca Sheena să devină impresara lui Catherine, în ceea ce pare a fi desprins dintr-o altă existență, adolescența Sheena se pomenea laolaltă cu Calvin, drogați bine la aceleași petreceri și abuzați de aceiași bărbați. Ulterior, când se vedeau la petrecerile de decernare a premiilor pentru telenovele, se salutau din cap și schimbau câteva cuvinte, dar nu vorbeau niciodată despre experiențele prin care treceau.

În cele din urmă Nichols fusese prins încercând să-i vândă unui șeic, care era dispus să plătească milioane, un adolescent de 13 ani. Ziarul *Herald* intrase în posesia poveștii și îl atacase pe Nichols care, după ce fusese timp de o lună subiectul titlurilor de primă pagină din ziare de scandal, se sinucisese în celula din arestul preventiv. Dar la acel moment răul față de Sheena și de mulți alții se produsese deja.

Numele ei devenise sinonim cu Nichols. Ori de câte ori erau amintite victimele, pe ecran apărea fotografia ei, deoarece era imediat recognoscibilă. Oare știuse? Fusese implicată? Presa o hăituia cu întrebări, dar, aflându-se în stare de negare, ea refuza să comenteze. Zilele ei pe platou deveneau tot mai haotice, nopțile cu droguri

și băutură păreau nesfârșite, și totuși nu reușea să-și adune curajul să spună cuiva că și ea fusese o victimă. Inevitabil, fusese suspendată din rolul din filmul *A doua șansă* din cauza comportamentului ei; drept replică, își amortise durerea cu și mai multe droguri.

După o noapte întreagă de petrecere, se trezise din stupoarea ei dând peste o vedetă rock moartă de la o supradoză în baia ei. Dându-și seama că avusese o stare de pierdere totală a cunoștinței, apelase la șefii ei de la *A doua șansă* pentru ajutor. Dar când adolescența dependentă de droguri, violată în mod repetat, chinuită, ceruse într-un final ajutorul acelorași persoane care o puseseră în raza pericolului, fusese trădată. În clipa în care apăruse știrea morții lui, alături de poza ei, producătorii o concediaseră, citând clauza morală din contractul ei și făcând-o pe tânăra de 15 ani să semneze un contract care pretindea că pleacă la cererea ei.

Următorii doi ani fuseseră pentru ea o dezordine totală, dar apoi, într-o noapte, o găsisese la o petrecere din industrie și o salvase. Pe atunci cele două fete abia se cunoșteau, chiar dacă mai tânăra Farrah era comparată în presă ca fiind noua Sheena, dar nu degeaba Farrah era fata unui psihoterapeut. Când o văzuse pe Sheena pe canapea, cu privirea pierdută, trasă la față, dependentă de heroină, cu doi bărbați dezgustători profitând de ea, Farrah înțelesese de îndată că avea mare nevoie de ajutor. Imediat o târâse afară din club, o urcase într-un taxi și o lăsase pe mâinile singurului bărbat în care putea avea încredere: tatăl ei.

Tatăl lui Farrah avea legături cu o clinică din Statele Unite specializată în tratarea adolescenților dependenți de droguri și nu după multă vreme Sheena se pomenise în San Francisco, având vedere spre Alcatraz la linia orizontului, ceea ce era o metaforă perfectă

pentru propria-i închisoare a dependenței de droguri. Stătuse acolo trei ani, dintre care un an întreg la clinică și următorii doi la terapie. Își serbase aniversarea a 21 de ani singură, într-o mansardă micuță din Haight-Ashbury, în compania pisicii gazdei. Banii erau pe sponci, dar avea demnitatea ei, mintea ei și pe Farrah care îi scria scrisori săptămânal. Pentru prima dată în viață se simțea întreagă. Și trebuia să-i mulțumească lui Farrah pentru asta. Privind în trecut la prietenia lor începută pe când erau foarte tinere, îi aducea aminte de CC Bloom și Hillary din *Prietenele*.

În timp ce Christie făcea ultimele retușuri coafurii cu volum a Sheenei, aceasta mai primi un mesaj. Era despre cina din acea seară. Aranjase totul online. De fapt, era o întâlnire de sex fără obligații, dar îi plăcea să ia mai întâi cina, ca să vadă dacă există chimia aferentă. În trecut, făcuse greșeala de a merge direct în dormitor chiar și atunci când lucrurile nu erau strălucite, așa încât acum, dacă nu simțea ceva pe la felul întâi, sărea peste desert și mergea acasă. O partidă proastă de sex nu figura cu siguranță în meniul pe care dorea să-l comande. Nu avusese niciodată o problemă să iasă cu cineva, și unele întâlniri se transformaseră în relații, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să stea cu un iubit. Îi plăcea libertatea de a alege și știa cum să se protejeze de suferința din dragoste.

Oamenii vorbeau că ea nu își revenise după scandalul cu Ed Nichols și amicii lui pedofli. Dar abia când ajunsese în Statele Unite avusese deschiderea, perspectiva și intimitatea de a descoperi ceea ce își dorea cu adevărat din punct de vedere sexual și profesional. După ce terminase terapia, își petrecuse anii tinereții savurând libertatea de a experimenta, libertatea de a fi departe de luminile scenei și de a nu fi recunoscută.

Locuise multă vreme în Noua Zeelandă, lucrase acolo la un festival de artă stradală, apoi își croise drum spre New York și produsese câteva spectacole în săli mici, stătuse câteva luni în Laos cu cineva, se întorsese în Statele Unite, își găsisse o slujbă ca operator la un spectacol muzical TV și se împrietenise cu o fată zăpăcită care cânta într-o formație. Acolo își găsisse locul în cele din urmă. Devenise managerul lor, le găsisse un nou aranjament și mersese cu ei mai departe într-un turneu, cu casa închisă, prin toată lumea. Se întorsese în Regatul Unit la 28 de ani, dăduse la o parte tot ceea ce fusese rău în viața ei – și fusese mult rău când plecase.

La acel moment, Farrah avea și ea nevoie de o schimbare. Se impusese timp de zece ani ca fiica lui Lucy Dean în *Golful șoimului*, dar actoria nu o mai mulțumea și dorea să scrie. Sheena nu înțelegea de ce trebuia ca Farrah să abandoneze serialul. Nu putea pur și simplu să se alăture echipei scenariștilor?

— Dar asta e de neconceput în genul acesta de afaceri, spusese Farrah.

Sheena râsese.

— De neconceput înseamnă că nu s-a mai întâmplat încă. Las-o în seama mea.

În dimineața următoare își făcuse apariția la recuzita de la *Golful șoimului* ca să-l vadă pe Brad, noul stilist, un homosexual specializat în ultimele trenduri din modă, care își începuse cariera creând costume pentru teatre muzicale, dar, supărat să fie singurul afro-american din culise, se hotărâse să lucreze pentru trustul TV ca să pătrundă într-o branșă mai diversă. Avusese noroc când îi aranjase părul și machiajul lui Farrah pentru o ceremonie de premii și ea fusese atât de impresionată, încât îi convinsese pe cei de la C.I.TV să-l angajeze imediat. La rugămintea lui Farrah, Brad o îmbrăcase pe

Sheena cu o rochie impunătoare de afaceri tip *power dress*, cu pernțe la umeri și un decolteu adânc în formă de V. Gândindu-se acum la asta, Sheena se minuna de hainele folosite pe atunci. Cu un nor de fixativ pulverizat în jurul capului și exact cantitatea necesară de Chanel, se dusesse la biroul directorilor fără să își facă programare.

Responsabilul executivului era pe atunci Colin O'Connor, care fusese și producătorul serialului *A doua șansă*, așa încât, când o văzuse pe Sheena, fusese impresionat de cât de bine, de echilibrată și de întreagă la minte era. Sheena spusese cu mândrie că nu se mai îmbătase de opt ani și că nu mai avea nimic de-a face cu fata de odinioară. Colin fusese cu adevărat încântat să o vadă cât de bine era și îi spusese că el credea că șeful lui din serialul *A doua șansă* greșise când o concediase. La drept vorbind era minoră, așa încât, chiar și cu problemele pe care le avea, ar fi trebuit să-și onoreze îndatorirea și să aibă grijă de ea...

— Chestii fumate, comentase Sheena, întrerupându-l. Spunea asta de fiecare dată când cineva îi aducea aminte de trecutul ei dubios ori de spectrul lui Ed Nichols. Am ceva de vorbit cu tine chiar acum, continuase ea cu hotărâre.

Colin crezuse că venise pentru o audiere. Și, destul de amuzant, zisese că era într-adevăr nevoie de un actor pentru un rol nou. Nu avusese suficiente audieri, dar...

Pentru o clipă, Sheena își imaginase cum ar fi fost să revină în telenovele, să fie iar sub lumina proiectoarelor unuia dintre serialele cele mai iubite din lume. Apoi se gândise la petreceri, la nevoia de a-și spori stima de sine după o cronică proastă, la alcool, la droguri...

— Nu, mulțumesc, Colin. Nu o să mă mai vedeți niciodată în fața camerelor de filmat, răspunsese ea calm.

— Atunci ce dorești?

— Farrah Adams. Aș vrea să discut cu tine despre viitorul ei pe termen lung.

— Ce? Acum ești impresara ei?

— Da, mințise ea.

Dar mintea începuse să i se învârtă la gândul acesta. Ideea de a fi impresara lui Farrah i se rotea prin minte, încât se întrebuse de ce nu-i venise ideea mai înainte. La drept vorbind mai făcuse asta când se ocupase de formația de muzică, așa că nu avea niciun motiv să nu fie reprezentantul unor actori. Și o făcuse cum trebuie, spre deosebire de porcii lacomi cărora nu le păsa decât cum să-i mai taie din câștig, și nu de bunăstarea ei.

Dar mai întâi trebuia să aibă grijă de Farrah.

— Farrah este incredibil de talentată și ar fi mare păcat să o pierzi.

— Vrea să plece? întrebuse Colin cu răsufierea tăiată.

Ar fi fost nevoie ca o mare parte din scenariu să fie rescris dacă Farrah ar fi plecat fără a-și reînnoi contractul, dat fiind că povestea ei cu fiica-și-mama din jurul lui Catherine Belle reprezenta o parte însemnată din telenovelă. Sheena era conștientă de asta. Citise panica în ochii lui și pricepuse că este o breșă.

— Da și nu, spusese zâmbind. Așa că hai să discutăm.

Apoi vreme de mai bine de jumătate de oră își expusese planul. Farrah ar mai fi putut să continue un an la *Golful șoimului*, ceea ce le-ar fi dat posibilitatea celor responsabili cu telenovela să scrie scenariul privind personajul ei, astfel încât să câștige un premiu. Ca să mai rămână, Farrah trebuia să fie mutată la echipa de scenariști cu cel puțin un episod garantat.

O strângere de mână mai târziu parafase înțelegerea.

Când Sheena se întâlnise cu Farrah ca să-i dea vestea bună, Farrah o sunase pe impresara ei și o concediasse pe loc. Sheena nici nu-și putea imagina cât de greu trebuie să-i fi fost acelei femei. Cu un minut în urmă reprezenta un talent uimitor, iar în minutul următor nu-l mai reprezenta. O luase cu frig și se hotărâse pe loc că va face orice numai să nu o concedieze un client, să nu mai simtă niciodată acel frig. Și, până acum, se descurcase.

Deși Sheena și Farrah fuseseră apropiate înainte de acel incident, deveniseră cele mai bune prietene după ce se încheiasse afacerea. Era rezultatul perfect pentru amândouă. Farrah devenea scenarist cum își dorise, iar Sheena începea o carieră în care avea să exceleze peste așteptări.

De îndată ce Farrah semnase acordul de a-i fi clientă, Sheena începuse, cu binecuvântarea lui Farrah, să i se adreseze starului alături de care juca. Catherine Belle era cea mai mare vedetă de telenovele din lume și, dacă Sheena ar fi reprezentat-o, știa că multe alte actrițe i s-ar fi alăturat. Nu fusese ușor. Știind trecutul Sheenei, Catherine era mai mult decât sceptică, dar, când văzuse ce aranjament obținuse pentru Farrah, fusese mirată, dar ezita, așa că Sheena o luase cu binișorul. Oricând avea Catherine nevoie de ajutor (un tratament secret pe ici sau o intervenție de chirurgie estetică pe colo), Sheena se descurca și întotdeauna o făcea cu o loialitate secretă. În cele din urmă, Sheena devenise o prietenă în care Catherine avea atâta încredere, încât, atunci când trebuise să-i fie renegociat contractul, Catherine (care nu avusese niciodată un impresar, fiind angajată direct) acceptase să vadă dacă Sheena putea să obțină o ofertă mai bună decât a ei. Aranjamentul cu care se întorsese

Sheena fusese suficient ca să o convingă pe Catherine să accepte contractul cu ea, iar Agenția McQueen se lansase.

Nu doar clienții ei țineau prima pagină a ziarelor. *Starleta adolescentă cu probleme a devenit cel mai puternic impresar din țară* era o laudă tipică pentru Sheena. Revenise în top.

Și era o poveste de succes pe care încă o scria. Se apropia acum de cea de-a 60-a aniversare, în continuare aproape fără să mai bea (își depășise dependența suficient de mult ca să fie în stare să bea ceva fără să-și piardă controlul, dar nu se mai atingea de droguri), arăta încă foarte bine, încă se bucura de un succes extraordinar, încă era fabuloasă. În fiecare săptămână, peste douăzeci și cinci de milioane de oameni se uitau la vedetele ei. Aceasta însemna că își putea menține puterea față de posturile TV așa cum niciuna dintre agențiile rivale nu o făceau. Și știa exact cum și când să și-o exercite.

Bunăoară Lydia. Orice alt impresar ar fi abandonat-o când telefonul încetase să mai sune. Sheena știa că menopauza Lydiei era în floare și, deși îi luase ceva să o constrângă să-și accepte vârsta, se dovedise a fi o perioadă lucrativă și de succes aproape zece ani. Din păcate, se părea că Lydia ajunsese la capătul drumului, la doar 60 de ani.

Acum în salon nu mai era decât Sheena, așa încât Christie, odată ce-i termină de coafat părul, se apucă să coboare storurile peste ferestrele uriașe. Sheena se privea în oglindă în timp ce își trecea degetele prin coama impresionantă, cu unghiile date cu lac roșcat. Își admiră chipul, fericită de ceea ce vedea. Pielea ei deschisă la culoare, ca porțelanul, avea un aspect tânăr, fără riduri, mulțumită tratamentelor faciale săptămânale și faptului că se ferea de soare. Ochii mari violeti, conturați cu tuș, și extensiile de gene îi făceau ochii de pisică și îi dădeau

un aer de vedetă vintage de la Hollywood. Dacă ar fi stat în fața camerelor de filmat, oricare dintre actrițele importante pe care le reprezenta ar fi simțit ce înseamnă competiția.

Când vizita platourile, era deseori uimită de starea unora dintre clientele sale, de cât de repede se abandonau odată ce obțineau un rol constant. Aflați sub contract, era aproape sigur că dobândeau mărimile ideale în prima lună; după aceea urma consumul de alcool în cantități mari și vacanțele în locuri însorite. Inevitabil apărea o fotografie compromițătoare pe plajă, publicată pe prima pagină a unui ziar, și apoi veneau plângând la Sheena. După ce le trăgea un perdaf, le trimitea în Harley Street pentru reinventare, apoi le lansa într-un joc de-a v-ați ascunselea, pentru ca paparazzii să nu le surprindă în plin proces de refacere. Niciun alt impresar nu reușea să acopere adevărata poveste din spatele talentului așa cum o făcea Sheena. Și Lydia era un astfel de caz.

Se gândi cum să răspundă mesajului primit de la Lydia, pe care îl asculta acum și în care o amenința s-o concedieze. Și nu exista niciun motiv pe pământ pentru ca Sheena să accepte să se întâmple așa ceva. Iar asta însemna un singur lucru: să-i ofere Lydiei auditiia vieții sale. Și știa exact ce rol i se potrivea. Plănuise să ofere acest rol unei anumite cliente, și Stacey chiar avea nevoie de asta, dar acum trebuia să-și dubleze magia.

Deși era un lucru obișnuit ca impresarii să-și dispute vedetele – un rezultat care împăca pe toată lumea dubla șansele unui procentaj consistent –, Sheena era prea onestă ca să facă din asta o rutină. Dar era o împrejurare excepțională: nici vorbă să afle cum era să fie concediată pentru prima oară în treizeci de ani. Deja o propusese pe Stacey Stonebrook pentru rol, dar, la

naiba!, Lydia Chambers se ținea pe poziții în bătălia asta pentru rolul de ticăloasă.

Luând telefonul, o sună pe Helen Gold. Era în afara programului, așa că intră mesageria, cum era de așteptat. Presupunea că Helen era peste măsură de ocupată, în cel mai bun sens al termenului. Tocmai terminase de trimis mesajul când Christie începu să stingă luminile.

— Crezi că poți avea încredere să fii singură cu mine pe întuneric? spuse Sheena, învârtindu-se cu scaunul spre Christie, care stătea în penumbră, cu numai o dâră de lumină care îi evidenția chipul, și arăta grozav în rochia mulată cu imprimeu leopard.

— Scumpo, știi că sunt măritată, zise Christie încetișor, cu accentul care o scotea din minți pe Sheena.

— Asta nu te-a împiedicat ultima oară, replică Sheena clipind, ridicându-se de pe scaun și venind spre ea.

Christie nu se mișcă, iar când Sheena ajunse lângă ea, cele două femei se priviră adânc în ochi.

— De altfel, nu e ca și când l-ai înșela, așa cum ai face-o cu un bărbat, comentă Sheena cu glas dogit.

Se apropie mai mult, iar privirea lui Christie se aprinse de excitație.

— Am crezut că ai planuri pentru cină, zise ea.

Sheena făcu un efort să meargă la ușă și o împinse, apoi își concentră atenția asupra lui Christie. Își trecu buzele ei perfect rujate peste pielea cefei lui Christie, simțind freamătul care o cuprinsese pe aceasta. Îi mozoli urechea, își strecură mâna prin rochia lui Christie și îi apăsă ușor sânii, rotindu-și unghia dată cu lac peste sfârcuri. Se sărutară, mâinile lor mângâind trupul celeilalte, până când Sheena făcu un pas mic în spate.

— Prefer să te mănânc pe tine, spuse ea, trăgând de rochia desfăcută a lui Christie și plonjând între genunchii acesteia.

Sala de ședințe nr. 6 era din nou arhiplină. Luminile erau toate aprinse, fiindcă afară începuse furtuna. Cerul era negru, iar o ploaie grea bătea în ferestre făcând atmosfera și mai tensionată. Valurile izbeau stâncile încercând să evadeze din marea furioasă. Filmările în exterior fuseseră oprite pentru ziua în curs, actorii și echipa fuseseră aduși înăuntru, iar scenele de studio au fost mai multe. Conform prognozei, vremea urma să-și revină spre seară, dar în sala de ședințe nu era niciun semn că apele tulburi s-ar putea calma prea curând.

Scenariștii și producătorii fură aduși și să concretizeze episodul patruzeci aniversar de Crăciun. Amanda stătea în capul mesei, responsabilă, în absența lui Jake. Ședințele conduse de ea erau totdeauna mult mai productive, nu în ultimul rând pentru că ea, spre deosebire de Jake, credea că obții cele mai bune rezultate din partea oamenilor folosind bunătatea. Televiziunea fusese condusă în mare parte de oameni ahtiați după putere, dar Amanda se formase cât fuseseră la conducere Tina și Harry Pearson și, asemenea lor, iubea *Golful soimului* și îi păsa foarte mult și de audiență, și de echipa care îl realiza. Își dorea să conducă un serial care exista prin iubire, grijă și respect.

Doi producători stăteau pe aceeași parte cu ea, amândoi încercând să pară adjuncți vajnici, având carnețelele și pixurile alături, dar nu notaseră nimic. Mai departe de ea, în dreapta, se afla echipa de scenariști care nu prea dormise de câteva zile, iar la stânga ei erau scenariștii redactori care încercau să dea o noimă scenariilor pe care abia le primiseră. Ambele echipe păreau extenuate, dar nimeni nu îndrăznea să-i întrebe dacă sunt OK, fiecare l-ar fi învinovățit pe celălalt pentru propriile neliniști.

Era o ședință urgentă, la care fuseseră chemați și scenariștii, care nu erau invitați mereu, iar asta însemna că li se scurta timpul de scris, care era deja limitat. Grupul lor număra aproape douăzeci de persoane, printre ei aflându-se și Farrah. Să spui că nervozitatea domina sala de ședințe ar fi fost un eufemism.

Totuși, Helen Gold era în formă, nepermițând niciodată ca ceea ce este negativ să o doboare. Îi plăcea să fie într-o ședință și îi plăcea să găsească soluții.

Sala de ședințe era ticsită cu aproximativ patruzeci de oameni, dar de fiecare dată când Amanda ridica privirea din dosare, vedea aceiași ochi uitându-se la ea. Dan, de la Finanțe, stătea lângă Helen, făcând calcule în carnețelul lui, și în mod repetat îi oferea Amandei cel mai drag și mai încurajator dintre zâmbete. Nu-l mai văzuse de când fuseseră amândoi în lift, iar acum nu prea știa cum să se comporte.

— Amanda?

O voce o trezi la realitate. Era Candy, unul dintre producătorii sub conducerea ei. Candy ajunsese într-o poziție mai bună de asistent-scenarist și putea să ajungă după editor-scenarist, dar tenacitatea ei și amabilitatea maternă a Amandei se bătuseră cap în cap. Când Amanda fusese în concediu de maternitate cu Olivia, dorise să aibă pe cineva de încredere care să împartă responsa-

bilitatea cu Dustin, producătorul din dreapta Amandei. Acesta era fără niciun dubiu prea sumbru și indispus ca să-l placă. Totul la el era negativ, nimic nu era posibil, iar când erau ședințe creative, puteai conta pe el pentru niște grindină metaforică la fel de mare și de zgomotoasă precum cea adevărată care bătea acum în ferestrele sălii de ședințe ca niște mici gloanțe. Singurul ei antidot era grația lui Candy.

— Karin tocmai a spus că este foarte greu să scrii un episod când nu știi ce actriță va juca, veni cu o părere Candy.

— De acord, comentă Amanda, dând din cap compătimitor. Nu e varianta ideală.

— Dă-o naibii, e un haos de tot rahatul! adăugă Helen.

O amuza cum se tulbura Candy când auzea înjurături. Candy refuza să înjure și înlocuia *rahat* cu *zahăr* și *la naiba* cu *prostii*. Și, când auzea într-o discuție pe cineva înjurând, obrajii ei de alabastru se făceau roșii. Așa că Helen înjura în prezența lui Candy cât putea de mult. Îi făcu cu ochiul Amandei. Candy se uita oriunde altundeva decât la Helen; fața ei se îmbujorase și toți cei prezenți observaseră. Amanda se uită urât la Helen, ceea ce o făcu pe aceasta să se amuze și mai mult.

— Bine, este o provocare, zise Farrah. Dar nu asta ne dorim? Să fim la înălțime, să arătăm noilor șefi că putem face față oricărei probleme?

Ceilalți scenariști se prăbușiră pe scaune. Cândva Farrah făcuse parte din echipă, fusese cea mai bună dintre ei. Dar de când se apucase de regie și de scrierea de scenarii, nimeni nu mai știa exact din ce tabără face parte. Farrah știa asta și nu-i păsa. Nu accepta ca paranoia lor să o oprească, așa că vorbi mai departe.

— Spune-ne și nouă cine este afurisita noastră – și nu mă refer la actriță, vreau să spun cine este ea de fapt, ce vrea, de ce a venit – și vom putea pleca de aici, zise Amir, un talentat, dar destul de nou scenarist.

— Jake vrea mai întâi să avem actrița, zise Amanda. Simte că vom ști mai multe când vom afla cine este actrița. Vom modela personajul după actriță.

La drept vorbind, știa că asta e o cale groaznică, dar nu voia deocamdată să arate ce părere are.

Unul dintre scenariștii de școală veche își exprimă părerea despre asta, ridicându-se și îndreptându-se încet spre platoul cu prăjituri. Amanda și-ar fi dorit să i se alăture; fursecurile arătau excelent, dar îi veniră în minte cuvintele aspre ale lui Jake: *Nu o să pierzi kilogramele în plus de după naștere pretinzând că mănânci pentru doi*, era replica lui preferată ori de câte ori o vedea mâncând altceva decât salată.

Era nevoie de o altfel de abordare pentru a face lucrurile să avanseze.

— Ce-ar fi să jonglăm cu o cascatorie? Știm că Jude este supărat că pleacă din serial de Crăciun în direct, așa încât hai să scriem despre moartea lui Jimmy, pișicherul nostru om bun la toate...

În încăpere energia se dinamiză brusc. Lucrul care le plăcea cel mai mult scenariștilor era o ieșire din scenă bună. Jude Roscoe, actorul care îl interpreta pe Jimmy, deși era foarte apreciat conform audienței, nu era agreat de cei de la masă. În rarele ocazii când scenariștii și actorii se întâlneau, la petrecerea estivală sau la cea de Crăciun, ar fi putut să continue să lucreze împreună cu echipa de scenariști discutând unde au greșit în legătură cu personajul și să-l încarce și mai mult.

Avusese parte de ceva acțiune – spărsese o bancă, trecuse printr-un transplant de rinichi, avusese o relație

cu două femei în același timp – și nu făcuse altceva decât să critice, prin urmare existase ceva încântare când se confirmase sfârșitul nerecunoștinței sale. Erau încântați că se găsisse o cale prin care actorul să fie concediat.

Deodată ideile începură să vină de-a valma, iar Amanda se bucura ascultându-i pe toți. Zgomotul din fundal îi permitea să arunce câteva ocheade spre Dan. Nu pricepea de ce bărbatul acesta se preocupa atât de mult de ceea ce gândea ea. În timp ce făcea yoga, încercase să analizeze asta. Și până una alta găsisse două motive: buna ei cuviință și trupul ei.

Era ceva nou pentru ea și chiar doar gândind asta i se părea că nu-i este fidelă lui Jake. Hotărât lucru hormonii își băteau joc de ea. O auzea pe Helen spunând: *Uită-l pe ticălosul tău soț și fă-ți moftul, scumpo!*, dar Amanda nu era asemenea prietenelor ei totdeauna gata de sex. Credea în fidelitate și în a face lucrurile să meargă. Viața alături de Jake era mereu furtunoasă; se obișnuise cu asta.

Pe când era tulburată de propriile gânduri, scenariștii găsiseră câteva soluții creative ca să-l omoare pe Jimmy.

— Ce spuneiți despre asta: merge în întuneric, citește mesajele primite pe mobil și face câțiva pași greșiți pe faleză, cade în mare și se îneacă. Mi s-a întâmplat.

— Doar că nu ai murit...

— Bine, era un dig. Dar orișicât...

Amanda nu știa cât va mai dura ședința creativă a scenariștilor, dar le mai permise o vreme să se agite. Uneori este nevoie să te bălăcești prin povești neconvincătoare ca să descoperi ceva important.

— Niște cai sălbatici coboară de pe deal, gonind în galop spre plajă... Marea este în fundal... Un copil face castele de nisip, caii vin spre el... Jimmy îl împinge la o

parte pe copil, dar este călcat în picioare de cai. Devine erou, riscă Amir din nou.

Încăperea vibră de sunete aprobatoare. Cei prezenți erau impresionați.

— Foarte cinematografic. Îmi place, spuse Farrah, dar își aminti că Aiden Anderson va regiza episodul, așa că încercă să nu privească cu ochi buni ideea.

— Bine, interveni un alt scenarist. Hai să ne axăm pe simultaneitate, dar să nu facem din Jimmy un erou. Să fie copilul lui Cheryl, iar el se răzbună, fiindcă ea vrea să divorțeze.

— Vrea să-l omoare pe copil? întrebă Amanda care nu era sigură că este aproape de o idee modestă, darămite de una genială.

— Nu pe bebelușul Bjorn? Îmi place atât de mult bebelușul Bjorn! spuse Candy care simți nevoia să se bage în vorbă.

— Exact. Îl urâm pe Jimmy. Iar copilul trăiește – e clar. Caii trec pe lângă el și îl lovesc pe Jimmy care se uită de pe tușă.

— Băga-mi-aș, e tare! exclamă Helen, care nu respingea ideea, și înjură de data asta pentru că într-adevăr simțea nevoia, nu doar pentru a râde de Candy.

Dan ridică mâna, iar pălăvrăgeala se opri.

Amanda se trezi gândindu-se că mâna lui avea măsura perfectă pentru a-i cuprinde sânii și atunci se înroși, în aceeași nuanță cu cea a pixului.

— Da, Dan? întrebă ea, încercând să respire totuși. Toți ochii se întoarseră spre el.

Ce-ar suna înțelept? se întrebă Amanda. Ce ar mai fi de adăugat la ceea ce este deja o nebunie?

— Detest să fiu antipatic, începu el. Dar bugetul nu ne permite să avem cai dezlănțuiți.

Și vraja se rupse. Pe scurt, asta era problema Amandei. Era un tip fain, dar orice făcea nu era artistic. Se limita doar la buget. Nu era creativ și, la drept vorbind, era chiar șters, dacă ajungea să-l cunoască mai bine.

— Ce spui despre un singur cal? întrebă ea.

— Nu prea poți crea o goană dezlănțuită, bombăni Helen.

Dan analiză argumentul și propuse un compromis.

— Putem să o facem dacă este vorba despre un singur cal.

Cei din încăpere nu mai erau interesați.

— O explozie? întrebă un scenarist, enervat că o cascatorie nu mai era un artificiu.

— Depinde ce anume vrei să arunci în aer, replică Dan.

— O mașină?

El scutură din cap, timp în care ceilalți se uitară iar la Amanda.

— Hmmm, ezită ea.

— Poate e mai bine să lăsăm deocamdată datele exacte ale cascatorii. E limpede că avem nevoie de mai mulți bani ca să facem asta, așa că mă voi duce la reprezentanții trustului TV, să văd dacă putem primi un buget mai mare. Dacă facem ceva măreț, avem nevoie de un buget mai mare.

De îndată ce rosti cuvintele magice, ușa de la sala de ședințe se deschise și intră Jake însoțit de noul proprietar al trustului TV. Oamenii auziseră tot felul de lucruri despre Madeline Kane, dar nimeni nu o întâlnise încă. Era vizibil cum toți bărbații din cameră își întorseseră fețele spre ea s-o analizeze. Inclusiv Dan, ceea ce o făcu

pe Amanda să se simtă geloasă, dar pricepu repede că nu avea dreptul să simtă asta. Câteva femei păreau, de asemenea, impresionate. Și, obiectiv vorbind, Amanda vedea de ce.

Era greu să-i dai o vârstă lui Madeline Kane, dar Amanda putea ghici și era destul de pricepută la asta; putea sesiza o intervenție de chirurgie estetică excelentă de la un kilometru, așa încât estimă că avea în jur de 50 de ani, deși arăta cu cel puțin zece mai tânără. În pantofii cu imprimeu de șarpe Jimmy Choo era mai înaltă decât Jake, care stătea lângă ea, și foarte elegantă. Picioarele ei lungi și bronzate erau bine proporționate; purta o fustă-creion care îi evidenția formele și șoldurile suple. Cămașa cu elastan îi punea în evidență silueta zveltă și sânii formidabili care deveniseră punctul de atracție al majorității bărbaților din sală.

Fără să vrea, Amanda își mișcă puțin picioarele, făcând ca inclusiv punctul ei forte – sânii ridicați – să iasă și mai mult în evidență. Plini de lapte, sânii ei erau mai mari decât de obicei. De cealaltă parte a încăperii, Farrah era aplecată în față fără să observe, așa că și sânii ei erau incluși în joc. Helen era prea sigură pe ea și rămase relaxată, astfel încât sânii ei să se prezinte singuri, fără să-i expună strident.

Deasupra decolteului larg al lui Madeline atârna un colier splendid: o perlă mare prinsă de un lăntișor de aur. Simplitatea acestuia îi punea în evidență gâtul pe care își venea să-l săruți. Fața îi era netedă, albă ca zăpada, cu buze de culoarea cireșii și un nas care ar fi fost departe de a fi perfect dacă nu ar fi existat intervențiile chirurgicale. Sprâncenele groase și un păr des, negru intens completau portretul. Arăta ca o sculptură. Respira din toți porii putere și sănătate, așa cum se cuvenea să fie proprietarul trustului TV.

Madeline făcu înconjurul încăperii, vorbind în timp ce mergea.

— Totdeauna am iubit serialul *Golful șoimului*, spuse ea cu un ușor accent american care îi sună Amandei ca fiind din sudul Americii. Ca fan de multă vreme al acestui serial minunat, mi-am imaginat deseori cum ar fi aici, cum ar fi locul acesta în care se hotărăște ce va urma. Oh, de câte ori am visat să fiu în camera aceasta! Poate că tot ce a trebuit să fac pentru ca visul meu să devină realitate a fost să cumpăr trustul TV!

Jake izbucni în râs, de parcă Madeline spusese cea mai amuzantă glumă din lume, și se întoarse către cei aflați în încăpere spunând:

— Oameni buni, ea este Madeline Kane. E șefa mea, iar asta înseamnă că este și a voastră. Ce ați spune despre niște aplauze ca să o salutăm?

Urmă o tăcere jenantă preț de o secundă. Nimeni nu aplaudase vreodată în sala de ședințe doar pentru că erai cine erai. Totuși, ea era șefa, așa că... Unul câte unul, scenariști, redactori și producători aplaudară – o făcură politicos, dar fără vreun entuziasm deosebit. Amanda era singura care nu aplaudase, iar asta fu observat de Jake și Madeline.

În cele din urmă, Madeline se prefăcu că este stânjenită și le spuse celor prezenți că nu era nevoie de asta.

— Gata, Jake! râse dându-și capul pe spate, astfel încât părul strălucitor i se învolbură. Simplul fapt de a fi aici este un privilegiu. De aceea mărturisesc: deja mă simt acasă.

— Este casa ta. Iar noi suntem privilegiați să te avem printre noi.

Jake deja era preș în fața ei.

Helen își duse un deget în dreptul gâtului și mimă că-i vine să vomite, iar asta o făcu pe Amanda să-i vină să râdă, dar se potoli și luă o gură din apa carbogazoasă, așa că nimeni nu-i putu vedea zâmbetul. Madeline nu se prinsese, dar Jake, da. Se uită furios la Helen și ea îi susținu privirea cu răceală.

Madeline își continuă plimbarea și ajunse în fața fotografiilor celor din distribuție. Era chiar în fața fotografiei lui Lucy Dean.

— Ah, acolo este bătrâna adorabilă, comentă ea. Mama favorită a tuturor. Vedeta serialului.

Vocea ei avusese o ușoară înăsprire, dar zâmbetul îi era atât de sincer, încât majoritatea celor prezenți nu sesizară. Totuși, Amanda înțelese. Era capabilă să prindă asemenea nuanțe tăioase, de aceea era atât de pricepută la ședințe; îi putea citi pe toți din încăpere.

— Cred că ideea lui Jake de a introduce o nouă femeie fatală în serial este chiar ceea ce ne trebuie. Cineva care să o provoace cu adevărat pe Lucy Dean. Publicul va fi încântat, spuse ea lungind vocalele și rostind clar fiecare cuvânt.

Accentul era puțin din Blanche DuBois, din *Un tramvai numit dorință*, și puțin din Blanche Devereaux din *Fete de aur*.

— Slavă Domnului că Jake are idei! zise Helen.

Jake miji ochii.

— Am dori doar să știm cine este, interveni Farrah.

Madeline se uită la Farrah inexpressivă mai mult decât s-ar fi cuvenit. Apoi spuse:

— Tiffany Dean?

— Am fost. Într-o viață anterioară. Acum sunt regizor. Și scenarist.

Toți din încăpere observară ordinea pe care o folosisese. La fel și Madeline.

— Ar trebui să fii mai întâi scenarist, dat fiind că tu scrii scenariul pentru episodul special de Crăciun? Regizor este Aiden Anderson, am dreptate?

Madeline îl privi pe Jake pentru confirmare, chiar dacă era evident că știa tot ceea ce se întâmplă, așa că întrebarea ei era superfluă.

Jake aprobă din cap cu hotărâre, ca un cățeluș.

— Este, dar nu ar trebui să fie, continuă Farrah. Însă asta se întâmplă când oferi joburi fără să îi intervievi pe toți candidații potențiali.

— Mie îmi spui! adăugă Amanda, care nu se putu stăpâni.

Nu intenționase să își exprime în public furia cu privire la retrogradarea ei, dar mocnea în ea în urma incidentului de ieri de la birou și a felului în care se purtase Jake cu ea, așa că îi scăpase porumbelul din gură.

Madeline întoarse capul încetișor spre ea.

Rachel, de la Resurse Umane, care, de obicei nu participa la aceste ședințe, dar fusese chemată ca să facă procesul-verbal, ridică brusc mâna, de parcă ar fi fost la școală și ar fi vrut să atragă atenția profesorului.

— Aș putea să spun..., începu ea, dar Madeline o întrerupse și comentă ferm:

— Mi-a spus Jake, Amanda, că odată cu nașterea copilului nu ar fi momentul oportun să îți asumi un asemenea nivel de dedicare.

Rachel se albi în timp ce își flutura mâna, încercând cu disperare să întrerupă ceea ce amenința să devină un adevărat teren minat din punct de vedere legal.

— Vrei să spui copilul *nostru*, replică Amanda, gesticulând spre Jake, dar vorbind cu Madeline. Dar

se pare că ai crezut că acum era momentul perfect pentru el.

— Cred că asta e o discuție mami-tati, zise Madeline cu accentul ei leneș și fonfăit de Louisiana.

Toți priveau cum femeile se atacă reciproc. Rachel continua să se agite și acum părea foarte panicată. Amanda era extrem de furioasă.

— Fiind cea care ești în funcție, am sperat că vei restabili demodatul echilibru de gen de aici.

— Întocmai, remarcă Farrah.

— Nu a fost nicio discuție, adăugă Amanda. Nicio încercare de a găsi o soluție.

Jake încercă jenat să schimbe subiectul.

— Ce ai spune, Madeline, dacă ți-aș arăta locurile unde lucrează redactorii? rosti el în grabă, încercând să oprească lucrurile să degenereze. Era enervat pe el însuși, pentru că uitase să anuleze întocmirea proceselor-verbale după nenorocirea de consemnare a ideii lui Helen pe care i-o servise Amanda.

Madeline nu-l luă în seamă și se întoarse spre Farrah și Amanda.

— Credeți că fiind femeie ar trebui să vă fac vouă favoruri?

— Nu.

Farrah nu bătea în retragere.

— Amanda nu ar fi trebuit niciodată retrogradată. Jake s-a folosit de concediul de maternitate al *propriei soții* ca să ajungă șef. Din punct de vedere moral este corupt.

Acum Rachel era extrem de panicată, așa că le întrerupse.

— Ascultați cu toții: din punctul de vedere al celor de la Resurse Umane această discuție chiar trebuie...

Dorind ca răspunsul lui să fie notat, Jake o întrerupse:

— Nu sunt..., începu el, dar Amanda își asumă răspunderea și vorbește peste el:

— Iar Farrah este cel mai bun regizor pe care îl avem, dar Aiden este amicul lui Jake, iar Jake este director... mulțumită ție, domnișoară Kane..., l-a pus pe el. Lucrurile trebuie să se schimbe aici.

Tremura uimită că ea fusese cea care îl pusese pe Jake în situația asta în fața tuturor. Asta era o noutate și și-ar fi dorit să nu o facă. Dovedea lipsă de profesionalism. Nu avea nimic împotriva lui Aiden, dar nu putea suporta nedreptatea, nu putea suporta felul în care lucra clubul băieților. Iar Farrah merita o șansă cinstită.

— Amin! spuse Farrah, strângându-și pumnul într-un gest de solidaritate aprobatoare.

Și Helen se uita cu mirare la Amanda: era de obicei împăciuitoarea, cea care nu ar fi făcut nimic ca să-i jignească pe ceilalți. Niciodată umilă, ci totdeauna drăguță, totdeauna gata să gândească ce-i mai bun despre fiecare. Helen, Farrah și Sheena glumeau între ele spunând că, atunci când Amanda chiar își va dezvălui latura ei ticăloasă, se va adevăra că totul a fost o eroare. Totuși, nu astăzi.

Jake o privea ucigător pe Amanda, abia își stăpânea furia. Dar Madeline era mult mai calmă. Rachel mai avea puțin și leșina.

— Oh, scumpo, am să schimb. Dar nu poți aștepta ca ceilalți să schimbe lucrurile pentru tine. Asta nu înseamnă schimbare, asta înseamnă pomană.

Amanda și Farrah se priviră; cu siguranță Madeline Kane nu era o femeie care se înțelegea mai bine cu femeile decât cu bărbații. Depășiseră deja linia invizibilă, așa că se așezară pe scaun dezumflate.

În sala de ședințe se făcu liniște. Madeline simți că mersese puțin prea departe. Îmblânzindu-și tonul, vorbi din nou:

— Doamnelor, hai să nu începem cu stângul. Farrah, vreau să te felicit pentru că ai supraviețuit ca adolescentă dintr-o telenovelă. Este cu adevărat ceva rar. Prea multă glorie pentru o adolescentă poate să ducă la deprinderea unor apucături cu consecințe devastatoare, așa că am toată încrederea că vei fi cu capul pe umeri. Dacă ești așa de bună cum spune Amanda, vei găsi o soluție. Vreau să spun: uită-te la tine... de la actor la director peste scenariști și de aici... regizor... înseamnă că vei fi curând mai mult de atât. Depinde de tine să găsești soluția.

Furia lui Farrah nu se domolise, dar fusese impresionată de cuvintele amabile. Mângâierea îi făcuse plăcere și egoului ei.

Madeline se întoarse apoi spre Amanda, iar glasul i se înăspri puțin:

— În ceea ce privește promovarea lui Jake. Avem nevoie de cineva care să fie disponibil 24 de ore din 24, șapte zile pe săptămână, iar mămicile cu copii mici nu sunt în stare, e limpede, să-și asume așa ceva.

Rachel ridică din nou mâna cerând să vorbească.

— Domnișoară Kane, chiar nu cred că ați putea afirma lucruri ca...

Mai fusese întreruptă o dată.

— Dar tații cu copii mici? întrebă Helen intervenind în favoarea prietenei sale.

— Este deja dovedit faptul că Jake este genul acela de părinte care pune pe primul loc munca, iar asta este grozav pentru noi, la C.I.TV, dar nu așa de grozav pentru tine, scumpo, replică Madeline, aruncându-i scurt Amandei un zâmbet condescendent.

Jake nu știa ce să spună, iar asta nu era ceva obișnuit pentru el.

În sala de ședințe se făcuse o tăcere profundă, până când din cel mai liniștit colț interveni Dan pe neașteptate:

— De fapt, ai putea să schimbi sistemul în așa fel încât nimeni să nu trebuiască să depindă de prezența la serviciu 24 de ore din 24, șapte zile pe săptămână. Astfel nu ar conta că persoana este sau nu părinte.

Toți își întoarseră privirile spre el. Nu era roșu la față. Nici nu părea nervos. Stătea în picioare, argumentând și luându-i apărarea Amandei, care simți că este mândră de el. Jake era aproape de el, așa că putu să-i compare: nu era niciun termen de comparație.

Rachel, prinzând în cele din urmă momentul să vorbească, interveni.

— Chiar cred că lucrurile care s-au spus nu ar fi trebuit spuse, și nu în public. Nu este nimic personal, domnișoară Kane, sunt aici doar ca să vă protejiez de orice chestiune legală.

Cum reușise într-un sfârșit să spună ce avea de spus, luă loc și așteaptă reacțiile adverse.

— Și îți apreciez efortul, scumpo, replică Madeline. Dar nu cred în chestii echivoce și prea facile. Ai să începi să înveți asta despre mine, la fel ca toți cei care veți supraviețui noului început. Eu și echipa mea legală putem face față oricărui proces care va surveni și, dacă va trebui să plătesc niște polițe pentru că sunt incorectă politic ca să salvez acest trust TV, atunci o voi face. Din fericire, am cu ce.

Extrem de relaxată, dădu imperceptibil din cap și zâmbi amuzată.

Jake era disperat să schimbe subiectul, așa că gesticulă spre Dan și spuse:

— Lucrează la Finanțe, nu ar trebui să fie aici.

— Dar iată că este, replică Madeline. Jakey, se pare că soția ta chiar s-a schimbat de când nu i-ai mai dat atenție, spuse ea ridicând o sprânceană perfectă înspre Amanda.

Între timp Amanda și Dan se înroșiseră. Jake se holba la amândoi, și mai confuz.

Madeline râse și-și aruncă părul pe spate, dominându-i pe toți cu gestul ei.

— Efortul nostru principal este să oprim scăderea necontrolată a ratingului, așa că am hotărât să facem ceva nemaipomenit: un episod special, în direct, *din culise*. Va începe cât mai repede cu putință. Va fi *Golful șoimului* spectaculos, o șansă pentru ca publicul să vadă cum se realizează acest serial și care sunt oamenii talentați din spatele lui.

Se auziră scaune scârțâind și pixuri zornăind pe tăblia mesei ca și cum ar fi căzut un obuz în încăpere. Jake își dresе vocea, fiind avantajat de situație, dar Madeline era pe val. Reluă:

— Va fi strălucitor, va fi atrăgător și va fi captivant, și îl vom numi *Petrecerea ticăloasei*.

Cum Candy scoase un oftat sonor la auzul cuvântului cu „t”, Amanda înlemni, capul zbârnâindu-i de tot ce putea implica asta.

— O *Petrecere a ticăloasei*? întrebă Amir, a cărui minte prindea mai greu aluziile.

— Pe lângă starurile spectacolului nostru, vom invita toate actrițele pe care le avem în vedere pentru rolul noii noastre ticăloase și, ca să-i implicăm pe fanii noștri, ca să le arătăm că ne pasă de ce cred, vom cere audienței online să voteze pe cine vor să se alătore familiei noastre, zise Madeline cu un chicotit ușor, vizibil entuziasmată.

Helen tăcea uimită.

Asta îi permise lui Jake să spună câteva cuvinte.

— Vom discuta cu fiecare despre asta, ca să creăm cu adevărat interes în realizarea episodului în direct care se va difuza de Crăciun.

Madeline se întoarse spre Helen, care tăcea în continuare.

— Domnișoara Gold, directorul nostru de distribuție, așa-i?

Își răsuci buzele perfecte, dar nu îi ieși un zâmbet și nu așteptă răspunsul. Continuă:

— Vreau să găsești șase dintre cele mai potrivite actrițe pentru *Petrecerea ticăloasei*. Spune-le că episodul acesta face parte din audiția lor nemaipomenită, au nevoie să fie impresionate.

Helen făcu ochii mari.

— Uite care-i treaba, eu nu știu cum se face asta în State, Madeline..., începu ea.

— Domnișoară Kane.

Helen își mușcă limba când fu corectată. Toți din jur simțiră tensiunea. Poate că Madeline Kane arăta bine, dar cu siguranță nu era genul de persoană cu care să te pui.

— Dar aici, *domnișoară Kane*, actrițele joacă și lasă genul ăsta de lucruri pe seama vedetelor de reality show-uri, spuse ea cât mai categoric.

Madeline nu era surprinsă.

— Păi, dacă oricare dintre cele aflate pe lista ta scurtă dorește să fie luată în considerare pentru cel mai bun rol din televiziune, atunci este mai bine să aibă de-a face cu *realitatea* acestui lucru. Vremurile se schimbă enorm, domnișoară Gold, iar noi și actrițele trebuie să

ne schimbăm odată cu ele. Dacă nu vor face parte din spectacol, atunci nu vor intra în această cursă.

Helen nu găsi nimic prin care să replice, iar asta era ceva nou pentru ea, așa că păstră tăcerea. În acest timp Jake rânjea la ea ca un Joker nebun.

Madeline se îndreptă spre ieșire.

— Este și o formă de prezentare a noastră. Vreau ca publicul să vadă nu doar distribuția serialului *Golful șoimului*, ci și toată familia acestuia. Faceți-mă să fiu mândră de voi, spuse ea făcând cu ochiul și ieși din încăpere.

Jake o urmă.

Toate privirile se întoarseră spre Amanda a cărei reacție fu instinctivă și spontană:

— Imbecili.

— Care dintre ei? întrebă Helen și toți izbucniră în râs asemenea unor copii după ce directorul a ieșit din clasă.

Rachel se opri din întocmirea procesului-verbal.

— *Petrecerea ticăloasei...* Adică... *pe bune?* spuse Farrah.

Amanda continuă sarcasmul acesteia:

— O mulțime de actrițe, toate luptând pentru același rol, îmbibate de alcool, cărora le spui că trebuie să *impresioneze* în direct în fața a milioane de oameni... Ce poate fi greșit aici?

PARTEA A DOUA

Carnaby Street, faimoasă pentru că fusese inima Londrei în perioada cunoscută ca *Swinging Sixties*⁴, era acum sediu pentru Fonda Books, care știa câte ceva despre adepții acelui trend dat fiind că spre sfârșitul anilor 1970 și începutul anilor 1980 era cel mai mare producător de romane erotice din lume. Decenii mai târziu, când acestea nu au mai fost la modă după moartea lui Jackie Collins, familia Fonda se hotărî să vândă.

Mickey Taylor, noul proprietar, cumpărase afacerea îndeosebi pentru că venea la pachet cu o clădire în centrul orașului, dar el și împinsese Fonda Books spre un nou teritoriu: biografiile celebrităților. Plin de bani, dar lipsit de gust, Mickey se asigurase ca noua sa versiune a Fonda Books să fie una grandioasă: prețuri pentru un singur scaun în sala de conferințe cu tapet de mătase putea contribui la hrănirea unei țări în curs de dezvoltare – și erau zece scaune. Materialul din care erau făcute covoarele avea cristale Swarovski în el și foița de aur de pe stucaturi era de douăzeci și patru de carate.

4 Sau „Swinging London” – o revoluție culturală a tinerilor din Marea Britanie în a doua jumătate a anilor 1960, care promova modernitatea și hedonismul (n. red.).

Rafinamentul nu era partea forte a lui Mickey, dar, asemenea lui Frank, tatăl său, care făcuse averea familiei din afaceri cu mașini la mâna a doua, mirosea din prima un chilipir. Numai că pe el nu-l interesau mașinile paradite, ci doar celebritățile expirate.

Putea să recunoască de la o poștă o asemenea celebritate cu o poveste picantă. Și punea bani mulți la bătaie ca să-și expună povestea editurii lui. Alte edituri disprețuiau Fonda Books și metodele sale stângace, dar, spre meritul său, avea în portofoliu câteva best-selleruri. Deși nu avuseseră parte de vreo cronică în *The Telegraph* sau *Variety*, vânduseră milioane de exemplare soțiilor casnice înnebunite să afle cum își spălau celebritățile rufe murdare în public și ce mai spunea una despre alta.

Pe Mickey îl bucurau scandalurile. Dacă o vedetă nu putea să primească un contract de editare în altă parte, ajungea la editura lui. Dacă aveai nevoie de un avans mare și de multă publicitate, mai multă decât era nevoie ca să rămâi integru și demn, atunci aceasta era ușa la care trebuia să bați.

La recepție, Honey Hunter stătea proțăpită pe marginea unei canapele albe din piele, în stilul anilor 1950. Purta blugi strâmți roz pe picioarele-i lungi, la care asortase un blazer Hermès de exact aceeași nuanță, și era încălțată cu ghete albe până la gleznă, cu talpă groasă. Pe sub haină avea o cămașă cu un decolteu generos. Peste bustul ei de renume mondial avea un pandantiv de acvamarin mărginit cu diamante. Îi fusese dăruit de studiourile de la Hollywood unde lucrase în adolescență și unde, într-o serie de filme de aventuri, jucase rolul unei orfane care devine foarte bogată după ce găsește harta unei comori îngropate. În anii 1970 acest rol o făcuse celebră în lume, dar, asemenea multor staruri adoles-

centine înaintea ei, totul încetase când tânăra Honey se revoltase împotriva imaginii ei de fată ușor abordabilă.

La 18 ani părăsise franciza confortabilă pentru un film franțuzesc neinspirat, în care apărea goală. Se îndrăgostise de regizorul filmului, Patrice Bernard, care era de-o vârstă cu ea. Se întâmpla cu treizeci de ani înainte ca Britney Spears și Miley Cyrus să șocheze lumea dezvăluind că nu mai sunt naive; și pe atunci decizia lui Honey de a dezvălui tot iscase genul de scandal care făcea ca volumele publicate anterior de Fonda Books să pară cumințele. La 20 de ani i se oferise o nouă șansă la Hollywood de către primul ei regizor, care se apucase de comedii romantice cu actori de top. Fusesse selectată să o joace pe inocenta Imogen Tate în *Băieții buni ajung în rai*, un succes de casă impresionant, care a făcut ca steaua ei să se înalțe mult în perioada aceasta pe bolta showbiz-ului, câștigând un Oscar, un Emmy și un Golden Globe.

Dar peste un an era din nou la pământ. Și din nou din pricina iubirii. Avusese o relație cu cel mai rău băiat al rockului, Damon Gilligan, membru al grupului Fader din LA, și fuseseră surprinși de tabloide. Damon era un împătimit al petrecerilor, iar zăbovitul până noaptea târziu și telefoanele de dis-de-diminează nu se împăcau unele cu altele. Viața lui Honey se degrada văzând cu ochii. Damon o înșela și ea bea, apoi ea îl înșela și el o bătea, apoi ea îl bătea... toate acestea deveniseră la ordinea zilei pentru paparazzi. Era un cerc vicios, îndrăgit de tabloide, de la arestări pentru furt din magazine la cele trei cure de dezintoxicare și câteva relații cu bărbați sus-puși și însurați.

Dezastrul din tabloide continuase și după ce se întorsese în Anglia, până când, la 35 de ani, după un circuit istovitor de emisiuni TV la care era invitată și

fotografii pentru revistele pentru bărbați, cariera ei luse cu adevărat sfârșit. Cu premiul ei Oscar în geanta Prada, se retrăsese în Elveția (aleasă în zilele ei de glorie pentru că era un paradis fiscal), la casa ei de pe malul lacului Geneva, unde rămăsesse departe de privirile jurnaliștilor timp de douăzeci de ani. Asta până când fusese sunată de cei de la Fonda Book, care îi oferiră o sumă fabuloasă pentru autobiografia ei. Filmele ei originale fuseseră remasterizate și redifuzate, creând nou val de fani, ceea ce însemna că avea parte de un dram de revenire – recent pe Twitter devenise un trend sub formă de GIF.

Fata de la recepția editurii Fonda Books o evalua pe Honey de la biroul ei. Deja se informase despre ea online, dar în realitate Honey arăta mai bine decât se așteptase. Era evident că făcuse niște operații estetice – sânii ei, la vârsta pe care o avea, nu ar fi stat așa de ridicați fără sutien –, iar fața ei avea finețea conferită de substanțele care umplu ridurile, dar, ținând cont de viața pe care o avusese și de cei 50 de ani conform Wikipedia, Honey Hunter arăta bine.

Beculețul roșu se aprinse la telefon, semn că Mickey era gata să o primească pe Honey. De obicei fata de la recepție îl informa pe vizitator despre asta și îi indica ușa cu pricina, dar voia să o vadă mai de aproape pe Honey, așa că o conduse chiar ea.

— Domnul Taylor vă poate primi acum, spuse ea în timp ce privea atent fața umflată, dar bine machiată a lui Honey.

Honey, care știa că este atent observată, își luă geanta Valentino, îndepărtă câteva fire de praf invizibile de pe aceasta și privi spre fata de la recepție care îi făcea semn cu capul spre ușa deschisă.

— Masa aia trebuie curățată. Dacă te-ai fi uitat la ea așa cum te uiți la mine, ai fi observat, zise ea cu dispreț și se îndreptă spre biroul lui Mickey.

Acesta era la birou, iar scriitoarea din umbră – o doamnă care petrecuse mai bine de o sută de ore la telefon cu Honey în ultimele șase luni – era, de asemenea, prezentă. Aceasta se oferi să-i aducă ceva de băut lui Honey, dar aceasta, care nu mai bea de mai bine de zece ani – un triumf despre care scriitoarea din umbră scrisese deja în detaliu –, refuză. Chiar spera ca întâlnirea să nu dureze foarte mult. Nu o interesa deloc autobiografia ei, pe care nici nu catadicsise să o citească.

— Și ia spune, ce crezi despre cartea ta? întrebă Mickey, zâmbind cu un trabuc în gură și zângănind gheața în paharul de cristal din care își bea coniacul.

— Cred că este excelentă, minți ea.

— Este excepțională, spuse scriitoarea din umbră. Am fost cam intimidată... Unele pasaje erau atât de scabroase! Cred că ați fost foarte curajoasă.

— *Scabrosul* îi face pe oameni să plătească mulți dolari pentru ediția cartonată, completă Mickey rânjind.

Honey intră în panică. *Scabroase? Curajoasă?* Căuta în memoria ei instabilă și încerca să-și amintească ce anume îi spusese scriitoarei din umbră. Știa că discutaseră la telefon noaptea târziu, că toate convorbirile fuseseră înregistrate, dar ce anume...? Nu credea că spusese ceva interesant. De fapt, nu putea să înțeleagă de ce îi ofereau un avans atât de consistent de la început. Într-o perioadă în care de pe YouTube puteai să încarci și să descarci ilegal, drepturile ei de autor din reluări fuseseră modeste, așa că păruse o idee bună pe atunci. Dar acum se întreba de ce se băgase în chestia asta.

— Chiar crezi că le va plăcea oamenilor? întrebă ea.

— Nu, o vor adora! răcni Mickey de pe scaunul lui.

Nu pricepea de ce, dar brusc se simți foarte emoționată.

— Am crezut că nu mai interesez pe nimeni niciodată, zise ea, întinzându-se să ia o batistă de hârtie de pe biroul editorului.

— Mickey are dreptate, spuse scriitoarea din umbră, împingând cutia mai aproape de ea și atingându-i mâna. Iar după ce va apărea, oamenii își vor aminti de dumneavoastră din motive întemeiate.

Honey era vizibil mai relaxată pe scaun.

— Poate că asta mă va readuce pe platourile de filmare, șopti ea.

Mickey se aplecă peste masă, își mai umplu paharul, luă o înghițitură zdravănă, îi prinse mâna și îi spuse sincer, prima oară de când se întâlniseră:

— Honey, ești o actriță extraordinară. Mai mult decât atât... ești un star. Sigur, ai avut probleme, nimeni nu își scrie autobiografia dacă nu a avut o viață plină de evenimente dramatice! Ai dat tot ce-ai putut când a fost cazul și meriți să te afli în fața camerelor de luat vederi din nou, într-un rol care îți va face dreptate.

Își șterse o lacrimă. Abia îndrăznea să viseze că va auzi pe cineva spunând iar asemenea lucruri despre ea. Își suflă nasul încet.

— Nici măcar nu mai am un impresar!

— Ba da, ai, spuse el. Eu sunt. Și știu foarte bine ce îți trebuie. *Golful șoimului* caută o nouă ticăloasă.

De îndată ce îl auzi rostind aceste cuvinte, lui Honey i se tăie respirația.

— Scrie în toate ziarele, interveni scriitoarea din umbră. Va fi un episod în direct, din culise, în care toate actrițele aflate pe lista scurtă vor fi prezentate publicului.

Lui Honey i se strânse stomacul – asta o agita, dar, straniu, o și entuziasma.

Mickey preluă ștafeta.

— Și, pe oricine ar alege, vor prezenta această alegere a lor de Crăciun, ca să ducă mai departe serialul. E un rol de o viață și nu caută pe cineva nou, caută pe cineva care este bine cunoscut, care a fost pe ecrane o vreme. Cineva serios și care să fi făcut ceva în viață.

— Și asta sunteți dumneavoastră! o încurajă scriitoarea din umbră. Sunteți speranța pentru femeile ajunse la 50 de ani. Un model care să facă dovada că puteți încă să dați ce aveți mai bun!

Să fie cu puțință? se întreba Honey. Ar putea ea să revină într-o telenovelă cunoscută în toată lumea așa cum era *Golful șoimului*? Și, în timp ce se vedea revenind în lumina reflectoarelor, inima îi bătea mai repede.

— OK, spuse ea, dibuind portfardul din poșetă și refăcându-și machiajul pentru ochi.

Nici nu se punea problema să o vadă toanta aia de la recepție că plânsese.

— Dați-mi rolul ăla de ticăloasă.

10

Pe platoul de filmare, Farrah își folosea ora liberă pentru prânz ca să se plimbe prin interioarele unde urma să se filmeze în acea după-amiază scena cu două personaje. Era o scenă intensă și plină de emoție, filmată în jurul mesei din bucătăria frumoasei case a lui Lucy Dean, între aceasta și Emily, nepoata ei adolescentă.

Farrah parcurgea distanța dintre ușă și bufet, pentru a găsi exact locul necesar din bucătărie unde Lucy Dean trebuia să fie când Emily avea să-i dea vestea năucitoare că este însărcinată. Număra pașii concentrată când ridică privirea și văzu că cineva o privește.

Era Lara Collins, fata de 16 ani a lui Nate, unul dintre scenariști. Fusesse angajată pentru telenovelă pe o perioadă limitată, ca să capete experiență și, așa cum se întâmpla adesea în televiziune, nepotismul avusese rolul lui în acceptarea ei pe platourile de filmare. Farrah o văzuse ieri, la filmările de pe plajă, când biata fată stătea tăcută și retrasă. Înconjurată de unele dintre celebrele chipuri din lume, se închisese în sine și abia reușea să rostească vreun cuvânt.

Dar Farrah simțise la fata asta ceva năvalnic, poate din cauza părului vopsit în verde, a mesajelor directe și poate a piercingului din limbă sau poate din cauza

volumului *Sexismul de zi cu zi*, volum pe care Farrah îl îndrăgea foarte mult. Oricum, Farrah se dusesese la ea și se prezentase.

— Vino mâine, spusese ea. Am să-ți arăt cu ce mă ocup.

Astăzi, Lara arăta altfel, mai vorbăreată și mai încrezătoare. Și părul ei avea altă culoare: era roz flamingo.

— Mulțumesc foarte mult, Farrah, că m-ai invitat, zise ea entuziasmată. Sunt atât de bucuroasă să te văd la lucru! Tata vorbește întotdeauna despre tine, despre faptul că ești singura femeie scenarist și regizor din serial...

Farrah zâmbi strâmb.

— Nate mă bombăne mereu cu privire la asta, crede că nu sunt loială făcând ambele meserii în același timp. Dar hai să nu ne preocupe nervii bărbaților, ce zici, Lara? Eu și Amanda King – cred că ai cunoscut-o? – ne-am bucurat întotdeauna să aducem tinere în partea de producție a afacerii. Așa că astăzi filmez o scenă cu două personaje, în care joacă starul nostru: Catherine Belle.

— Catherine Belle e atât de, ăăă, intimidantă, așa-i? comentă Lara. I-am fost prezentată ieri, dar nu am fost în stare să spun nimic. Are o aură...

Farrah inspiră brusc.

— Știi, Lara, cu riscul de a fi indiscretă, Catherine este una dintre acele actrițe cu care trebuie să te porți cu mare grijă. Este prietena mea, dar uneori poate fi... ei bine... arogantă. În genul ăsta de afacere trebuie să lupți din greu ca să obții ceea ce vrei. Fie că ai 17 ani, fie că ești cea mai mare vedetă a telenovelei, fie că ești ca mine, o modestă scenaristă și regizoare, nevoită să mă

lupt mereu cu mine însămi ca să încerc și să reușesc să fac cele mai bune episoade și totdeauna neacceptată de regizori cu un ego prea mare și prea puțin talent.

Farrah trase două scaune de la masa din bucătărie a lui Lucy Dean și o invită pe Lara să ia loc.

— Am observat că la producție parcă sunt mai mulți bărbați decât femei, spuse Lara. Dar asta nu m-a descurajat.

— Bine! spuse Farrah, bucuroasă că începuse să vorbească. Din nefericire, asta este o chestiune de care ne lovim mult în munca asta.

— Mi-ar plăcea să fac ce faci tu. Să am o muncă adevărată în televiziune, una la care să merg cu plăcere, și nu să sfârșesc ca toți ceilalți care își risipesc viața făcând ceva ce nu-i interesează. Ai început ca actriță, nu-i așa? Jucând rolul lui Catherine Belle?

Farrah ridică din sprânceană.

— Sunt impresionată. Frumos efortul de a te informa, Lara, îmi place asta. Da, așa am început, dar nu mi-am dorit să continui tot așa. Actrițele adolescente trebuie să-și sporească valoarea cu o sumedenie de rahaturi josnice... la fel și băieții.

Ezită, revăzând-o în minte pe Sheena în anii aceia de demult, hotărâtă să nu intre în detalii. Reluă:

— Așa au fost distruși mulți dintre prietenii mei. Deci am ieșit, i-am convins să-mi ucidă personajul și nu a fost nevoie să mă răzgândesc și să revin! Doamne, cât m-am luptat ca să-i conving să mă accepte ca scenarist. Iar acum o iau de la capăt pentru regie, oftă ea și apoi tăcu.

Lara o privea radioasă. Se ridică și ea în picioare.

— Farrah, ești un model! exclamă. Vei fi modelul meu! O femeie puternică într-o lume a bărbaților, croind un drum pentru generațiile viitoare.

Farrah rămase uimită, auzind-o. Ochii i se umplură de lacrimi. Niciodată nu ar fi gândit despre ea așa ceva. Totdeauna fusese prea ocupată să lupte pentru a ajunge acolo unde își dorea decât să admită cât de departe mersese deja. Își dresе glasul și puse o mână prietenoasă pe brațul Larei.

— Sunt onorată, Lara. Mulțumesc. Sper să fiu la înălțimea așteptărilor tale. Probabil că nu ne vom mai întâlni înainte ca tu să pleci săptămâna viitoare, dar poți să ții legătura cu mine direct atunci când te vei gândi la următoarea ta mișcare în televiziune.

În timp ce Lara părăsea platoul, toată numai zâmbet, Farrah avu un gând răutăcios. O să ajusteze scenariul scenei cu două persoane și o să ceară celor de la recuzită să-i dea nepoatei lui Lucy Dean un exemplar din *Sexismul de zi de zi* pe care o să-l lase pe masa din bucătărie, așa încât să poată fi bine văzut. Catherine o să priceapă, oare, mesajul? Farrah era mai mult ca sigură că da.

Lumina după-amiezii târzii învăluia tot biroul de producție într-o strălucire aurie. Acesta era momentul cunoscut ca ora de aur, un moment al zilei în care datorită superbului filtru natural ai fi putut să faci poze fără să fie nevoie să folosești Photoshop. Amanda, singura care mai era la birou, își închise MacBookul și îl puse în sertar. Nu avea nevoie de el acolo unde mergea.

Tocmai strângea o grămadă de lucrușoare pentru copii de sub birou când intră Dan.

— Scuze că te deranjez, Amanda, spuse el ezitând. Trebuie să verific o grămadă de chestii referitoare la socotelile de luna trecută, dar văd că te pregătești să pleci...

Rămăsese în prag, așteptând permisiunea să intre în încăpere.

— Bună, Dan, răspunse Amanda zâmbind. Ăăăă, da, mă cam grăbesc, ca să spun drept.

Arată spre plasa cu pampersși:

— Trebuie să aranjez lucrurile cu Olivia înainte să plec diseară. De fapt, este prima ieșire de când s-a născut Olivia.

— Chiar așa? Atunci trebuie să fie..., să văd..., nouă luni de când nu ai mai ieșit undeva? Cred că de-abia așteptai.

Își lăsă capul într-o parte în felul acela al lui, observând expresia ei confuză:

— Sau poate puțin îngrijorată? Să lași fetița singură pentru prima oară, te simți vinovată că faci ceva și pentru tine?

Amanda confirmă, așezându-se la birou.

— De fapt, sunt puțin nesigură. Da. Ai copii, Dan? Se pare că știi cam despre ce este vorba.

Dan scutură din cap și pocni din degete.

— Nu, din păcate. Fosta mea soție și cu mine..., ei bine, spusese că vrea, dar s-a răzgândit după ce ne-am căsătorit...

Dan privi spre cerul colorat în roz-deschis și portocaliu:

— Dar am o nepoată, zâmbi el. Săptămâna trecută tocmai a împlinit trei ani. Mitzi. O păpușică. E singura persoană de care mi-e dor cu adevărat de când m-am mutat aici la Sf. Augustin.

Amanda își verifică telefonul – avea să întârzie.

— Mi-aș dori să văd niște poze cu ea, Dan. Dar îmi pare rău, chiar trebuie să plec. Ne putem vedea mâine ca să discutăm despre socoteli?

Se ridică de la locul ei, luă sacoșa cu lucrurile pentru copil și se îndreptă spre biroul lui Jake. Intră pe ușa deschisă și se opri. Jake își lungea degetele după ce terminase de înfulecat prima dintre cele două prăjituri cu foitaj, apoi reveni la corectura scenariilor cu stiloul lui Montblanc roșu, pe care îl folosea totdeauna și pe care ea i-l făcuse cadou când împlinise 50 de ani.

Lui Jake îi plăceau dulciurile, dar prăjiturile cu foitaj însemnau ceva mai mult pentru el, iar Amanda era poate singura persoană din lume care știa lucrul acesta. Fiecare prăjitură cu foitaj îl ducea cu gândul la copilăria lui când, revenind de la ultima zi de internat pentru vacanța de vară, mama lui îl aștepta acasă cu prăjituri cu foitaj făcute de casă pe care scrisese numele lui cu glazură. Stăteau împreună și mâncau. Ea nu era genul care să scrie scrisori sau să dea telefoane, așa că tot anul aștepta cu nerăbdare clipa în care să simtă gustul prăjiturii cu foitaj pe buze. Îi spusese Amandei că era singurul moment în care simțea că cineva are grijă de el, fie și numai pentru câteva ore. De îndată ce tatăl lui se întorcea acasă de la serviciu, tot răsfățul dispărea. Amanda știa că și acum, adult fiind, de câte ori vedea o prăjitură cu foitaj, nu se putea abține. Chiar dacă trebuia să uite de dieta fără carbohidrați și zahăr.

Pentru o clipă, cu soarele care îi lumina fața lui frumoasă, Amanda îl văzu pe bărbatul pe care îl iubise. Își aduse aminte de o vreme în care el o făcuse să creadă că puteau avea totul: carieră și copii. Numai că, atunci când copilul lor, ca un miracol, venise pe lume, devenise curând clar că doar *unul* era părintele Oliviei. Jake nu mișcase un deget când Amanda fusese retrogradată din funcție pentru că devenise mamă. Chiar dacă nu se schimbaseră, de-abia îl mai cunoștea pe bărbatul căruia îi spusese DA.

Simțind o umbră spre ușa de la intrare, Jake se întoarse și se uită lung la ea prin ochelarii cu rame în formă de semicerc.

— Ai o problemă despre care trebuie să știu? întrebă el.

Ca și cum de-abia s-ar fi cunoscut. Tipic pentru Jake. Chiar și când erau singuri nu putea uita de putere. Asta fu de ajuns ca să-i risipească nostalgia romantică.

— Da, bugetul pentru episodul de Crăciun nu este suficient, avem nevoie de cel puțin un milion ca să ieșim la liman, spuse ea neutru, plimbându-și privirea peste cele două scaune retro aranjate în fața ferestrei, pe care obișnuiau să stea împreună mână în mână și să privească marea.

— Va fi foarte greu să mai schimbăm bugetul. Mă tem că nu se mai poate negocia. Spune echipei să dea dovadă de creativitate, zise el de-abia privind-o și întorcându-se la foile lui.

Amanda își controlează respirația. Era hotărâtă să nu-l lase să o domine, nu în seara asta.

— Au încercat. De la cai superbi gonind pe plajă am ajuns...

— Frumos. Îmi place, răspunse el ridicând din sprânceană.

— ... la doar un cal.

Amanda aproape că auzea cum creierul lui filtra informația. Jake știa că ea avea dreptate, așa că acum se gândea cum să întoarcă asta în favoarea lui, cum să facă totul să sune ca și cum ar fi fost ideea lui. Știa exact ce trebuia să spună ca să-l scoată din sărite.

— Uite, mă întorc și îi determin pe cei din echipă să muncească mai mult, propuse ea. Am să le spun că o să le faci rost de mai mulți bani, dar, cum va trebui să lupți pentru asta, vor trebui să tragă tare până la urmă și să facă un tur de forță despre care se va vorbi peste ani. În plus, să cheltuiești un milion pe un buget bun îi va determina pe cei de la PR să propună niște titluri grozave. E bine pentru toată lumea.

— Am glumit când am spus că bugetul nu se mai poate negocia.

Ridicase o sprânceană, încercând să se prefacă.

— Deja le-am spus celor de sus că mai avem nevoie de cel puțin un milion și se gândesc la asta, așa că spune-le că am rezolvat-o deja.

Se priveau. Ea știa că el minte și el știa că ea știe, dar continuau în același fel.

— Am vrut doar să știu ce se întâmplă cu echipa înainte să afle că îi voi ajuta, spuse el, zâmbind cu dispreț.

— Minunat, răspunse ea, lăsând impresia de casnică supusă soțului ei.

Lăsă sacoșa cu lucruri pentru copil pe birou și se trase îndărăt zâmbind.

— Pentru ce sunt astea? întrebă el.

— Așa cum ne-am înțeles săptămâna trecută, stai cu Olivia diseară. Trebuie să fie luată de la creșă peste zece minute.

— Olivia...?

— Fiica ta, spuse ea încet, pe tonul de casnică blajină. Știu că nu ai văzut-o prea mult în ultima vreme, dar nu am crezut că i-ai uitat numele.

În sinea ei, clocotea. Ar fi vrut să țipe. Dar era hotărâtă să nu lase să se vadă asta și, în loc să strige, își concentrează privirea pe vena de pe gâtul lui care se zbătea ca o bombă minusculă gata să explodeze. Fusese întotdeauna semnalul că urma o scenă de furie, dar rămase calmă în timp ce el se roti pe scaun și veni în fața ei.

— Oh, ai dreptate, începu el calm, imitând-o. Deci, doar... și, sărind de pe scaun, izbucni: ... eu salvez nenorocitul ăsta de serial de la desființare, așa-i?

Urla așa de tare, încât oricine se mai afla în clădire, indiferent de etajul unde s-ar fi aflat, ar fi luat-o la picior ca să nu-l mai audă:

— Plănuisem să *lucrez* până târziu, dar evident că pentru tine este mai important să ieși diseară!

Se îndreptă spre ea, cu fața roșie ca sfecla și nările umflatei. Un pic de salivă îi atinse obrazii – de parcă Jake ar fi detonat cuvintele –, dar nu reacționează.

— E o cină de lucru cu fetele, așa că nu cred că voi sta până târziu, dar cu siguranță că va fi după miezul nopții, zise ea, conștientă că vulcanul activ Monroe va erupe. Este și lapte de sân, așa că va avea chiar mai mult decât este necesar, încheie ea pe un ton neutru, în timp ce Jake clocotea în continuare.

— Și te mai întrebi de ce ai fost retrogradată!

Vocea urcase cu câteva octave, iar asta era semn că urma să arunce cu ceva. Amanda știa că nu trebuie să privească în urmă, dar când ajunse la ușă, nu se putu abține și se întoarse cât să vadă că era cu mâna pe un trofeu dintre cele care stăteau pe dulap.

— Nu cred că vrei să-l arunci chiar pe acela, spuse ea privind premiul Golden Globe pe care Jake îl ridicase deasupra capului. Are numele tău înscris pe el.

O privi furioasă, îl puse la loc și luă un altul.

— Uite, trebuie să plec, avionul așteaptă să ne ducă la Paris, zise ea unduindu-se, disperată să iasă mai repede.

Înainte să iasă, Jake mai urlă o dată:

— Nu aș sta prea târziu, dacă aș fi în locul tău, spuse el pe un ton mai degrabă răutăcios decât furios.

Amanda ar fi trebuit să-l ignore pur și simplu și să plece, dar curiozitatea învinse. *Fir-ar el să fie!*

— De ce? Ce se întâmplă mâine?

Pe fața lui Jake se lăți un rânjel insinuant, de parcă ai fi zis că își revenise. Amandei i se strânse inima. Ce plănuia?

Începea să-și revină. Puse premiul la loc în dulap și se prefăcu că-l lustruiește, apoi se întoarse spre ea și o privi:

— Jude Roscoe a devenit conștient că scenariile lui nu vor rezista. O să trebuiască să-l pui pe liber mâine-dimineață.

— Eu? întrebă Amanda șocată.

Detesta să concedieze oameni; era un coșmar pentru ea, și toți știau asta. Pe de altă parte, lui Jake îi plăcea asta și o făcea întotdeauna cu încântare.

— Dar asta e treaba unui director... și este foarte clar că eu nu mai sunt unul.

Așadar, asta era răzbunarea lui pentru că o făcea pe dădaca. Aerul de casnică docilă îi dispăruse.

— Iar un director poate delega pe cineva cu funcție de execuție.

Jake legăna o rachetă de tenis invizibilă spre ea.

— Mingea este în terenul tău. Numai dacă renunți la ieșirea de diseară și stai cu Olivia.

Chiar a spus asta? se întrebă ea când pricepu ce vrea să spună. *Da! Chiar a spus-o!*

Mai făcu un pas spre el, așa că erau din nou față-n față.

— Îmi oferi concedierea unui om dacă nu stau cu fiica noastră?

Simțind că mersese prea departe, Jake dădu înapoi.

— Nu asta am vrut să spun.

Amanda, care își regăsise calmul, se uita la el.

— Îți sunt recunoscătoare cum mă ajuți cu fiica noastră când ai de stat o singură noapte, numai una; partea bună este că e prea mică pentru a înțelege ce scuză neconvingătoare a găsit cel care îi este tată.

Apoi se răsuci pe călcâie și țâșni afară din birou trântind ușa după ea.

12

Câteva ore mai târziu, în toaleta pentru doamne de la Claude Belrose, restaurantul cu trei stele Michelin, Amanda se sprijinea de chiuvetele din aur de douăzeci și patru de carate, cu robinete din cristal, încercând să nu se privească în oglindă. Nu mai băuse atât de mult de ani buni și își putea imagina doar cum ar fi fost mahmureala dacă ar fi băut mai mult. Se gândi să-și golească de lapte sânii dureroși în chiuvetă, încercând să-și amintească cum de ajunsese într-o asemenea stare atât de repede.

După cearta cu Jake, seara ei cu fetele începuse bând șampanie Krug pe canapelele pufoase ale avionului privat pentru cadrele executivului C.I.TV. Trebuie că băuse o bună parte dintr-o sticlă înainte ca soarele să răsară, încercând să uite de probleme în timp ce zburau cu viteză spre Paris.

— Chiar mă bucur că cineva îi va spune în cele din urmă lui Jude. Mă înnebunise cu paranoia lui, spuse Helen, invitându-i pe chelnerii de la bord să-i umple paharul, când Amanda îi spusese că acum îi revenea ei sarcina să-l concedieze de dimineată.

— Nu este paranoia, interveni Catherine, care nu era o admiratoare a lui Jude, dar considera că Helen ar

fi putut să fie mai drăguță, mai ales că toată lumea de pe platourile de filmare știa că se culca cu el.

— Dar de ce trebuie să fii tu cea care îl va anunța? întrebă Farrah, agitându-și paharul spre chelner ca să i-l umple.

— E răzbunarea lui Jake pentru că l-am lăsat să se descurce singur cu Olivia, pentru prima oară de când s-a născut, trebuie să precizez, povesti Amanda înainte să bea dintr-o singură înghițitură șampania.

— Ce nenorocit! izbucni Farrah. Scuze, dragă, dar pe bune, ce naiba te ține lângă tâmpitul ăla? Știu că te-am mai întrebat asta, nu-i așa, doamnelor?

Celelalte aproară stingherite. Încercaseră să o convingă pe Amanda să îl părăsească pe Jake și mai înainte, dar această mișcare ar fi complicat și mai mult lucrurile la birou și nu voiseră să se amestece. Așa că, atunci când Farrah vru să le includă și pe ele în conversație, Catherine, Helen și Sheena priviră pe hublou, brusc interesate de nori. Amanda se concentrează asupra paharului de șampanie Krug și se gândi la amintirile ei, dar Farrah nu se dădu bătută.

— Jake a fost bun la fertilizarea in vitro, asta e drept. Cu siguranță că te-ar fi pus să distrugi acei embrioni valoroși dacă l-ai fi părăsit înainte să rămâi gravidă. Dar, ce naiba, nici nu a fost la spital când s-a născut Olivia. Adică, pe bune, ce fel de soț este?

Amanda continuă să se uite pe hublou cu gândurile aiurea, dorind ca Farrah să tacă. Ei bine, nu o făcu.

— Și apoi, ticălosul, te-a lovit și cu îndepărtarea din funcția de conducere. Un comportament tipic pentru un porc misogin. Așa m-am săturat de tot ce se întâmplă cu serialul! Nu mai suport, mereu același lucru!

Se uită la Catherine care nu reacționează; trecuseră deja câteva săptămâni de când se înfruntaseră în legătură cu Aiden.

— Ești mult mai bună decât el, Amanda. Și tocmai tu nu îți dai seama de asta.

Amanda se mai rotunjise: părul roșcat era plin de volum și, în ciuda celor trei ședințe de yoga pe săptămână, tot se vedea că se mai împlinise după naștere, iar asta o aranja foarte bine. Obrajii îi erau plini și aveau suficientă roșeață ca să se potrivească perfect cu pielea albă. Era frumoasă într-un sens comun, dar și foarte sexy. Când Amanda intra într-o încăpere, doreai să stai lângă ea și doreai să te placă. Asta gândea Farrah și nu suporta ca prietena ei să fie considerată de ticălosul ei soț drept cineva care înghite orice.

— Uite ce e, Farrah, spuse în cele din urmă Amanda, acum trece printr-o perioadă grea. Își va reveni. Pe timpuri chiar a fost drăguț și, în ciuda celor întâmplare odată cu nașterea Oliviei și tot ce implică asta, tot cred că este cel de odinioară.

Farrah își dădu ochii peste cap.

— Dar acum vreau doar să mă îmbăt ca să uit puțin de toate! trase o dușcă zdravănă din șampania cu bule, iar acestea îi veniră pe nas.

— E în regulă, atunci, spuse Sheena, mai bine hai să avem o noapte de pomină!

— Sau măcar una de care să nu fim în stare să ne aducem aminte, glumi Helen, invitând la un toast. Nenorocit să fii, Jake! Nenorociți să fie toți ca el!

Farrah dădu din umeri fără convingere și-și umplu paharul. La unison, cele cinci prietene, inclusiv Amanda, își ridicară degetul mijlociu și, cu paharele în cealaltă mână, făcură gesturi obscene spre Sf. Augustin, iar apoi izbucniră în râs.

În timp ce aterizau la Paris, erau binedispuse la fel ca Orașul Luminilor, dar hotărât lucru mult mai bete decât intenționau să fie la ora aceea Cumva încăpură toate într-un taxi galben. Șoferul încercase să se opună, dar, după ce văzuse grămada de euro din fața lui, le duse la Belrose, cu Helen în poala Sheenei, iar Farrah și Amanda pe bancheta din spate. Catherine se așează în față, încercând să-l împace pe taximetristul bosumflat.

Cum *Golful șoimului* era difuzat și în Franța (dublat îngrozitor în opinia lui Catherine), șoferul își dădu curând seama cine era Catherine și fu încântat să-i spună că în taxiul lui urcaseră oameni mai celebri decât ea. Nu reacționează; era obișnuită cu snobismul proiectat în mod obișnuit asupra vedetelor unei telenovele. I se părea amuzant că unii oameni pot respecta o actriță independentă care joacă într-un film făcut cu telefonul mobil, despre care poate că discută câțiva duri din mediul online, dar privesc de sus pe cineva care, asemenea ei, aflată în culmea gloriei, apare în 100 de milioane de case peste tot în lume timp de cincizeci și două de săptămâni pe an. Era sigură că nu va da un bacșiș mare.

În timp ce Sheena, Helen și Amanda huiduiau zgomotos spre francezii urâți pe care îi puteau vedea pe ferestrele taxiului, Catherine se uita la niște îndrăgostiți care se plimbau mână în mână de-a lungul bulevardului Champs Élysées, nu departe de turnul Eiffel.

Asemenea scene romantice o impresionau întotdeauna. Când ea și Claude începuseră scurta, dar pasionanta lor relație, urca împreună cu el în vârful turnului Eiffel și, când soarele era deasupra Parisului, obișnuia să stea în fața lui, sprijinită de balustradă, unde nimeni nu vedea mâna lui alunecând pe talie și mai jos între picioare. O treceau fiorii de plăcere doar amintindu-și. Claude era un afemeiat care îi pătase multe amintiri, dar nu și pe cele cu momentele de tandrețe sau cu maniera

viguroasă a lor de a face dragoste. În anii care urmaseră nu mai întâlnise niciodată ceva asemănător.

Catherine se întreba dacă va mai avea vreodată un alt iubit cu care să viziteze Parisul, în locul prietenelor sale. *Golful șoimului este singura relație pe termen lung pe care o am*, gândi ea cu tristețe. Trezindu-se din reverie se întoarse ca să se alăture pălăvrăgelii care începuse pe bancheta din spate și observă că Farrah se uita pe fereastră în tăcere. Catherine auzi telefonul lui Farrah sunând de mai multe ori, dar, după ce citea mesajele, devenea foarte tăcută, iar acum se uita la telefon în tăcere. Când o întrebă ce s-a întâmplat, răspunse tăios: „Nimic.”

Când ajunseră în arondismentul 10, Claude în persoană veni în ușa restaurantului ca să le întâmpine. Văzând coama lui de păr negru ondulat, cu o barbă de două zile perfectă, cu ochii verzi și faimosul său parfum care se îndrepta spre ele ca un nor fierbinte de mii de mirodenii, Catherine se întoarse în timp. De peste zece ani nu fusese nimic altceva între ei decât prietenie, dar acum doar văzându-l Catherine era mișcată. Claude nu făcea bezele, ci săruta fiecare obraz și apoi oferea un sărut pe gură pentru sinceritate.

Chiar și când erau împreună era greu să nu admiri aprecierea onestă pe care o acorda fiecărei femei întâlnite. Catherine glumise cu ea însăși încă de la început când nu aveau niciun viitor împreună. Claude nu putea niciodată să rămână prea mult cu o femeie, văzuse asta la femeile de la garderobă care salivau de la distanță. Să fi fost, oare, destinul lui să satisfacă atât de multe femei cât poate un bărbat? Dacă așa stăteau lucrurile, era sigură că în curând avea să-i facă concurență lui Julio Iglesias la numărul de cuceriri.

Catherine zâmbi, văzându-le pe prietenele ei bucurându-se să fie conduse de el, răspunzând admirativ la

comentariile lui galante despre formele feminine, în timp ce lua haina fiecăreia dintre ele.

— Nu ca slăbănoagele noastre de franțuzoaice pe care nu vrei să le atingi ca să nu le rupi.

Ele o luară ca pe un compliment, deși le spusese că nu sunt nici tinere, nici slabe. Dar cumva o scosese la capăt și cu asta.

Restaurantul era mare, *open space*, cu ferestre înalte, bogat ornamentate, care dădeau spre canalul Saint Martin. Mesele erau ocupate de persoane elegante care, vorbind, umpleau încăperea sub un splendid candelabru ce strălucea în mijlocul tavanului, oferind o lumină blândă, făcându-le pe femei să pară cu zece ani mai tinere. Bucătăria putea fi văzută de la mese: o sumedenie de bucătari și asistenții lor se agitau, aplecați peste farfurii, îndreptându-se unii către ceilalți ca într-o superbă coregrafie de tango. Civili, cum îi plăcea lui Claude să-i numească pe ceilalți oameni, trebuiau să aștepte doi ani pentru o rezervare înainte de a putea să bea măcar apă în localul lui celebru.

Lui Catherine îi plăcea în mod deosebit acest local. Nu doar că îi amintea de momentele ei și ale lui Claude de pe timpuri; dar se simțea în siguranță aici. Era un restaurant franțuzesc și, spre deosebire de Anglia sau de Statele Unite, oamenii nu veneau să o deranjeze.

În timp ce Claude le conducea la masa lor, admiră costumul Dries Van Noten al lui Farrah.

— *Arăți magnifique ce soir!* spuse el sărutându-i degetele.

Dar dispoziția lui Farrah se schimbase și acum era nepoliticoasă.

— Ți-ai pătat cămașa de caviar, replică ea și-și retrase mâna.

Claude fu extrem de jignit să fie atât de neglijent în felul în care se prezenta. Chemă un chelner, insistă că prima sticlă era din partea casei și apoi plecă să-și dea foc la cămașă.

După ce îi permiseră chelnerului să le împingă scaunele, Catherine o întrebă pe Farrah ce vor crede ei toți despre asta.

— Perioada menstruației...?

Farrah o privi crunt și spuse:

— Pariez că ai mai vrea să ai problema asta lunară din nou, așa-i? Sigur sunt ani buni de când un asemenea flux nu ți-a mai irigat uscăciunea cum trebuie.

Catherine se uită la ea șocată:

— Am glumit.

— Dar nu, întâmplător nu este din cauza menstruației, zise Farrah.

— Ai primit vești proaste sau ceva de genul ăsta mai devreme? Întrebă Amanda cu blândețe, punând o mână calmă pe brațul lui Farrah.

— Vești proaste e un fel de a spune, răspunse Farrah scoțând telefonul mobil din poșeta din piele de crocodil de la Valentino, deschizând mesageria și dându-i-l Amandei. Te rog, citește cu voce tare.

Amanda îl citi pe ultimul. Era de la Aiden Andersen.

Jake mi-a spus că iei avionul, fată rea ce ești.
Ești la Londra? Lasă-l pe armăsarul nr. 1 al
Golfului să-ți dea ceea ce meriți... Știi că ești
furioasă că am luat episodul cel mai tare, dar
lasă-mi penisul meu mare să facă ceva bun
pentru tine!

Helen și Sheena chicotiră pufnind în râs.

— O, Doamne! E adevărat? De parcă n-aș ști! spuse Helen după ce se mai liniști.

— Obraznic nenorocit! intră în vorbă Sheena. Nu mă miră, Farrah, că ești furioasă. Poți să îl înfunzi acuzându-l de hărțuire. Păstrează mesajele în caz că vom avea nevoie de ele. Doamne! Bărbații... Sunt așa de fericită că sunt lesbiană!

Amanda privi spre Catherine care părea hotărâtă să admire ikebana de pe masa lor.

Farrah se ridică fără să răspundă.

— Bine, mă duc să prizez ceva.

Helen sări ca un Hopa Mitică.

— Nimeni nu ar trebui să prizeze singur, scumpo.

Se ridică și Amanda. Helen și Farrah erau uimite, Amanda nu luase în viața ei medicamente fără rețetă.

— Doamne, nu!

Amanda râse la gândul că Jake o scosese în cele din urmă din țâțâni.

— Doamne, mor, vreau și eu puțin!

— S-a purtat cam straniu cu tine astă-seară, așa-i? comentă Sheena, dând din cap spre silueta impresionantă a lui Farrah, care dispărea pe ușa de la toaleta pentru femei.

Catherine se resimțea de pe urma vorbelor lui Farrah și dorea să schimbe subiectul.

— Nu ți-a scăpat, așa-i? răspunse ea, atingându-și nasul cu subînțeleș.

Dar Sheena n-avea timp pentru asemenea finețuri.

— Deloc.

Catherine zâmbi, mândră de cea care îi era impresar și prietenă.

Sheena tăcu o vreme, apoi reluă:

— De fapt mă bucur că am fost dependentă de droguri, și nu alcoolică. Adică, uită-te la mine acum, socializez și nu-mi ies din fire. Unii chiar nu sunt în stare de asta, continuă ea, ridicând paharul.

— Ca Honey Hunter, spuse Catherine.

— Ei, asta e o furtună din trecut. Săraca! Nu-mi pot închipui cum e să nu poți bea ceva, dar băutura a fost pentru ea ce au fost drogurile pentru mine: o chestie letală. Hai să sperăm că aerul tare al Alpilor elvețieni i-a dat prospețimea unui nou început de care avea nevoie.

În acel moment Sheena își aminti de ea și de Honey de odinioară. Cândva avuseseră multe în comun. Amândouă erau departe de scenă, treceau de la o greșală la alta și dădeau mereu de bucluc. Nu mai ținuseră legătura una cu alta de mult, dar Sheena își amintea cu drag de ea.

— Păi, este sigură că, trează fiind, va căpăta rolul din *Petrecerea ticăloasei*, zise Catherine, rupând o bucățică de pâine și înmuind-o în ulei de măsline. Rareori își permitea să mănânce carbohidrați, dar mirosea prea bine ca să se abțină.

Sheena se uită șocată la Catherine, care observă asta.

Catherine își luă răgazul să mestece și să afișeze o expresie că pâinea era la fel de gustoasă pe cât era de aspectuoasă. După ce înghiți, reluă:

— Știi că este pe lista scurtă a actrițelor care vor interpreta rolul celei care va veni după mine ca să se răzbune? întrebă ea, încercând să-i dea Sheenei, care habar nu avea, șansa de a pretinde că știe.

În timp ce Sheena digera această veste, celelalte se întorseseră la masă. Helen și Farrah nici măcar nu încercau să macheze ceea ce făcuseră, strănutând exagerat și ținându-și degetele sub nări, ca nu cumva să se scurgă

ceva. Amanda venea în urma lor, cu ochii în telefonul mobil, plin de mesaje puerile trimise de Jake.

Când se așezară la masă, Sheena i se adresă lui Helen, pusă pe ceartă:

— Nu mi-ai spus că Honey Hunter este în cărți pentru noul rol de ticăloasă?

— Alături de multe altele, răspunse Helen.

— Mi-ai promis că vei face tot ce poți pentru Stacey și Lydia. Fetele mele.

— Și voi face asta, replică Helen, vocea ei sugerându-i clar Sheenei să nu discute astfel de lucruri în public.

Uitând de tensiunea dinainte, Farrah se băgă și ea în vorbă.

— La drept vorbind, amândouă ar fi potrivite pentru rol.

— O prefer pe Stacey, spuse Catherine, oferindu-și binecuvântarea alegerii celei mai sigure. Se potrivește mai bine telenovelei *Golful șoimului*. Pe ecran și în afara lui.

— Eu o prefer pe Lydia, zise Amanda, scuturând din cap. Este imprevizibilă și tăioasă, iar asta va merge bine cu scenariul.

— Numai să o ții departe de vaci, râse Farrah, acompaniată și de celelalte; doar Catherine se strâmbă gândindu-se la o atât de mare umilință. Așa ceva putea să i se întâmple oricărui actor.

— Vezi, Helen, toată lumea este de acord, spuse Sheena. Oricât de drăguță ar fi, Honey nu este o alegere bună.

— Deocamdată nu s-a hotărât nimic, răspunse Helen, simțindu-se prinsă în capcană.

Catherine era pornită să o pună la punct pe Sheena.

— Honey nu a mai lucrat de zeci de ani. Era un coșmar pe platourile de filmare – chiar și la telenovela din

L.A., a fost doar o dată pe săptămână și a rezistat numai un an să joace în ea. Nu poate să facă față presiunii de la filmări.

Își băgă în gură o altă bucată din pâinea delicioasă, care dispăru repede după dantura ei perfect de albă.

— Ce, vrei să spui ceva de genul că o pui într-o lumină defavorabilă pe o colegă numai ca să te dai bine pe lângă noul regizor al episodului transmis în direct? Întrebă Farrah, pe care cocaina inhalată o ajutase să-și aducă aminte de ce era supărată pe Catherine.

Dar, înainte să poată răspunde Catherine, Claude veni la masa lor aducând niște gustări.

— Doamnelor, acestea sunt din partea casei. Mă tem însă că trebuie să v-o răpesc pe cea mai frumoasă de la petrecerea voastră, ca să discutăm despre câteva specialități pe care le avem în meniul din seara aceasta, spuse el privind admirativ trupul lui Catherine.

Ignorând chipul împietrit al lui Farrah, Catherine se ridică și-i permise lui Claude să o conducă de-a lungul unui coridor mic până în fața unei uși pe care scria *Privat*.

De-abia se închise ușa, că el veni lângă ea, lingându-i ceafa în felul acela care o scotea din minți. Apoi se trase îndărăt și o privi fix.

— Scoate-ți hainele! îi zise el imperativ, în timp ce își descheia nasturii de la cămașă. O cunoștea destul de bine pe Catherine ca să știe că nu vrea să apară cu hainele șifonate în public.

Catherine se conformă și, pe când își scotea rochia, el își desfăcu iute cureaua și lăsă pantalonii să-i alunece pe covor. El avea inițiativa – ca întotdeauna –, iar acum își expunea superbul trup tonifiat. Privirea ei se opri pe smocurile de păr creț care se întindeau pe piept și coborau liniar spre penisul care i se ridicase spre ombilic.

Catherine, care nu purta niciodată sutien, stătea în picioare în chiloții tanga din dantelă marca Stella McCartney de culoare bej, simțind cum vaginul i se zbate ca un fluture cu mii de aripi bătând în același timp.

— Vino, spuse Claude, trăgând-o spre el.

Când trupurile li se lipiră, o sărută apăsător, ca o maree ale cărei valuri inundă o insulă, și-și mișcă degetele în ea, gâdilându-i clitorisul umed, făcându-le dibace să alunece mai departe. Cu cât creștea intensitatea mișcării, cu atât simțea că se apropia de climax. Niciodată în viața ei, cu nimeni altcineva, nu mai avusese orgasm în două minute.

Catherine gemea cu trupul arcuit și era periculos de aproape de momentul în care toți fluturii aveau să zboare.

— Dă-ți drumul, iubito, spuse el. Pentru mine.

Claude își schimbă ritmul, până când ea începu să tremure. Cu cealaltă mână îi strânse sfârcurile întărite, întâi cu delicatețe, apoi sugându-le adânc și cu pricepere, după care își trecu limba de sus în jos între sâni.

— Oh, Doamne! găfâi Catherine.

Și asta fu. Zăgazurile fuseseră deschise și nimic nu le mai putea opri acum.

— Haide, iubito, spuse Claude și-și intensifică ritmul într-un fel în care niciun vibrator nu putea să o facă.

Catherine oftă cutremurându-se, simțind orgasmul adânc, că aproape îi venea să leșine.

Observând că lui Catherine îi tremură picioarele, bărbatul își plasă mâna pe spatele ei ca să o țină dreaptă, iar cu cealaltă își înfipse grațios penisul desăvârșit adânc în ea.

— Ești atât de udă, dragă Catherine! oftă el și o strânse mai tare lângă el. Acum, iubito, este rândul meu!

Cele cinci prietene nu știau, dar mai fusese rezervată o masă pentru cină la restaurantul lui Claude din partea cuiva care lucra pentru telenovela *Golful șoimului*, discret într-un separeu.

La masă stăteau Madeline Kane și soțul ei, Chad, întreținându-se cu câteva persoane importante de la C.I.TV, membre ale comitetului acționarilor. Frumosul cuplu era în fața a șase bărbați care păreau că sorb cuvintele lui Madeline. Era îmbrăcată într-o rochie Chanel roșie care se potrivea cu unghiile ei ascuțite, iar Chad avea 1,96 metri, umeri lați ca un tanc, purta un costum Tom Ford elegant, iar prin cămașa descheiată se vedeau câteva fire de păr castaniu-deschis care mergeau foarte bine cu părul bogat cu tunsoare scurtă și elegantă. O batistă roșie strălucitoare în buzunar îi completa vestimentația. Pe lângă Chad, Madeline cu forme sculpturale părea chiar micuță.

— Domnilor, începu Chad molcom, cu accentul lui originar din Sudul tradițional american ca al lui Madeline, și acționari, adăugă el tare, făcând cu ochiul și stârnind râsete. De când am venit, am examinat documentele contabile ale telenovelei *Golful șoimului* cu mare atenție și nu am avut niciun dubiu că minunata mea soție va

salva nava care se duce la fund, nu este niciun secret că C.I.TV și în special *Golful șoimului* sunt proiectul ei de suflet. Eu sunt doar omul cu banii. Sponsorizez orice îmi cere ea, numai să fie fericită iubita mea.

Râse din nou, în timp ce Madeline făcea pe ingenua și își puse o mână pe bicepsul lui proeminent:

— Sunt fericit să spun că pasiunea soției mele pentru această telenovelă se transformă în profit. Ideile ei au stârnit o furtună printre investitori. Promisiunea celor două episoade în direct, care ne va asigura un excelent sfârșit de an, a atras deja mai mulți sponsori noi, ceea ce acoperă deficitul din alte țări unde am pierdut, iar Canada, Italia și Australia au reînnoit contractele cu noi numai datorită planurilor lui Madeline. Nu spun că am ieșit din necaz, dar ne-am mai despovărat.

Se întoarse spre Madeline, care se îmbujorase puțin, și anunță:

— Scumpo, meriți o reverență, spuse el, aplecându-se s-o sărute pe obraz.

Madeline știa exact ce fel de reverență i se cuvenea după cină. De când îl întâlnise pe Chad, nu-și dorea decât să-i smulgă hainele de pe el și, ori de câte ori se afla în apropierea lui, strălucea admirabil. Era limpede pentru oricine îi vedea împreună că erau sortiți unul pentru celălalt. Erau exuberanți unul în compania celuilalt, iar Madeline se simțea mai sexy ca oricând când îi privea frumosul chip, pierzându-se în ochii lui ciocolatii.

Spre supărarea ei, gândurile ei senzuale fură întrerupte de hohotele care veneau din celălalt capăt al restaurantului. Madeline se uită să vadă cine o deranjează și privirea îi căzu pe Catherine și pe celelalte din echipa telenovelei *Golful șoimului*. Maxilarul i se încleștă. Bătuse atâta drum ca să aibă parte de puțină intimitate și când colo era la câțiva metri de zgomotele unor angajate

enervante. Furia ei crescuse când își dăduse seama că mai mult ca sigur luaseră celălalt avion al trustului C.I.TV fără să-i ceară promisiunea.

Unul dintre membrii comitetului ridică paharul pentru un toast.

— Domnilor, vă rog. Pentru nobila și frumoasa noastră șefă! Madeline Kane, salvatoarea telenovelei *Golful șoimului*.

— Vă mulțumesc, domnilor! spuse ea aproape cochetând, înclinându-și capul ca o confirmare și încercând să ignore zgomotul care venea dinspre cealaltă parte a restaurantului.

— Vă dau cuvântul meu că nu mă voi opri până nu voi îndepărta toate uscăciunile și voi salva stejarul minunat care este *Golful șoimului*. Cu grijă și atenție va mai trăi încă patruzeci de ani și va aduce și mai mulți bani!

În timp ce bărbații din fața ei zâmbeau, râsul strident al lui Catherine Belle mai răsună o dată. Madeline scrâșni din dinții ei perfecți.

După câteva delicioase, deși minuscule feluri de mâncare, Amanda, Catherine și Sheena erau sătule, dar nu îmbuibate. În schimb, Farrah și Helen de-abia ciuguliseră câte ceva, mergând la toaletă de mai multe ori între felurile de mâncare.

Tensiunea dintre Catherine și Farrah continuă să mocnească în timpul serii, Farrah fiind neobișnuit de taciturnă, iar Catherine încercând fără succes să intervină în discuții. În timp ce Sheena înhăță nota de plată și adăugă un bacșiș mai mult decât generos, încă fierbea în legătură cu surpriza neplăcută vizavi de Honey Hunter. Nu dorea să o lase pe Helen să scape prea ușor.

— Am crezut că suntem prietene, îi spuse lui Helen în timp ce chelnerul îi restituia cardul AmEx.

— Suntem.

— Talentele pe care ți le-am plasat de-a lungul anilor, favorurile pe care ți le-am făcut... Ți-am dat două actrițe care chiar au nevoie de acest rol de afurisită... nu-mi pasă care dintre ele.

— Tocmai de asta sunt invitate amândouă. Am făcut asta pentru tine.

— Dar te-a impresionat Honey Hunter, care dă mereu în judecată, ce naiba!

— Nu pot să dau rolul uneia dintre fetele tale, decizia e luată de cei de deasupra mea. Va fi votul publicului.

Catherine făcu ochii mari.

— Publicul va alege? întrebă ea îngrozită.

Helen confirmă din cap.

— Nu mi-ai spus asta, zise Sheena, coborând tonul.

— Nimeni nu trebuia să știe deocamdată, răspunse Helen dând din umeri. Tonul ei sugera clar că nu era fericită că propria putere era cedată clienților.

Sheena înțelese că nu mai poate continua nicicum conversația. După o pauză scurtă de acceptare, cele cinci femei se ridicară de la masă și se îndreptară spre camerele lor, când Catherine exclamă după ce se uită bine:

— E Madeline! exclamă ea foarte tare, arătând cu degetul. Hai să o salutăm!

Amanda îi tăie calea.

— Nu, zise, punându-și mâna pe brațul lui Catherine. Aș prefera să nu.

— Deci ea este, comentă Sheena, urmărind privirea lui Catherine.

Potrivirea era perfectă, poate că soarta îi oferea o șansă și putea să pună o vorbă pentru Lydia și Stacey.

— Sunt de acord. Chiar ar trebui să o salutăm.

Zâmbi braț la braț cu Catherine care își aranja părul ca să-și poată face intrarea.

— Da, hai, doar să-i spunem *Bună!*, reluă Catherine invitându-le și pe celelalte.

— Amanda a spus să-i dai pace, Cat! mârâi Farrah.

Catherine, care detesta ca cineva să-i scurteze numele, nu o luă în seamă și merse împreună cu Sheena spre masa lui Madeline.

Amanda, Helen și în cele din urmă Farrah, simțindu-se obligate, le urmară.

— Domnișoară Kane, sper că nu te deranjează intruziunea..., începu Catherine de îndată ce ajunsese la separeu.

— Oh, Catherine, nu mi-am dat seama că ești aici! răspunse Madeline ridicându-se rapid în picioare și încercând să blocheze accesul celorlalte femei. Prea târziu însă, iar toți bărbații de la masă se ridicară ca să le salute.

Chad părea încântat să o vadă pe Catherine și o urmă pe Madeline în afara separeului.

Dumnezeule, este superb! gândi Catherine, care privi spre înaltul Chad.

— Domnișoară Belle, încă nu am avut privilegiul să vă întâlnesc, zise el întinzându-i mâna. Sunt soțul lui Madeline.

Madeline se strecură printre ei – întrerupându-l –, apoi se îndreptă spre masă.

— Încântată! apucă să spună Catherine înainte ca Madeline să o atingă ușor pe umăr și să o îndepărteze de Chad.

Sheena, care era la doar câțiva pași în spate, privi curioasă. Putea, oare, Catherine să fie atât de nesigură când arăta cum arăta? Se uită spre Amanda, ridicând întrebătoare dintr-o sprânceană, iar aceasta ridică din umeri, amintindu-și foarte clar că această întâlnire neprevăzută trebuia să fie foarte scurtă.

— Domnilor, vă rog să mă iertați o clipă, spuse Madeline numai zâmbet. Trebuie să vorbim ca fetele,

continuă ea, făcând cu ochiul, împingându-le pe cele cinci femei spre ieșire. Îmi pare rău că nu putem sta de vorbă astă-seară, doamnelor, zise ea drăgălaș, aproape despărțindu-se de ele. Afaceri importante referitoare la trustul TV... totul foarte captivant, dar îmi pare rău să vă stric plăcerea de a trage cu urechea și de a surprinde ceva ce nu ar trebui. Ne vedem la birou.

Abia apucă să facă doar câțiva pași, că Sheena o strigă.

— Apropo, sunt Sheena McQueen. Ar trebui să stabilim o întâlnire cândva, se prezintă aceasta.

Madeline se opri, iar după o scurtă pauză se întoarse.

Chiar era uluitoare când se apropie. Grație și prestanță din plin. *Ar fi putut fi ea însăși o mare vedetă de telenovele*, gândi Sheena.

— Sigur că știu cine ești, domnișoară McQueen, zâmbi Madeline.

Fericită că fusese recunoscută drept impresara lui Catherine, Sheena întinse mâna spre Madeline, iar cele două femei ajunseră una lângă alta.

— Mi-a plăcut pe vremuri *A doua șansă*, spuse Madeline. Ai cam dat de bucluc pe ecran și în afara lui, dacă țin bine minte.

Sheena trebui să se abțină în mod conștient să nu plăească la această aluzie.

— A fost cu multă vreme în urmă.

— E un lucru bun că nu ai lăsat ca scandalul cu Ed Nichols să-ți strice viața, comentă Madeline pe un ton firesc de parcă vorbea cu plictisitoarea vecină de vizavi, și nu cu un copil abuzat.

De ani de zile Sheena nu-i mai auzise numele pomenit de cineva. În general, cei din industria de divertisment nu doreau să-i rostească numele. Privi în ochii lui Madeline încercând să găsească un plan, dar nu descoperi niciunul.

— Mi-a distrus trecutul, nu aveam cum să-i permit să-mi strice și viitorul, spuse ea privind peste umăr ca să vadă dacă ascultă cineva.

Nu avea nimic de ascuns prietenelor ei – care știau deja foarte multe –, dar nu dorea să împartă detalii scabroase cu toți cei din restaurantul lui Claude.

— Bravo, comentă Madeline pe un ton de parcă Sheena asta ar fi intenționat. Din câte îmi aduc aminte din cele citite în ziarele de atunci, puțini dintre cei implicați au fost atât de norocoși.

— Într-adevăr, zise Sheena.

Celelalte femei pricepeau care este subiectul discuției, deși nu auzeau ce vorbeau cele două. Helen, care se sprijinea de teigheaua de la garderobă, ca să nu se mai clatine, fu gata să cadă. Catherine se grăbi să o susțină, în timp ce Amanda și Farrah își puneau hainele. Amanda era disperată să plece înainte să spună ceva ce nu ar fi trebuit.

— Ca nouă proprietară a C.I.TV sunt mândră să spun că nu voi permite niciodată lichelelor de teapa lui Ed Nichols să pună gheara pe tinerele noastre vedete.

— Mă bucur să aud asta, spuse Sheena.

— Ai procedat foarte bine, continuă Madeline zâmbind cu răceală.

Chipul ei lăsa impresia că cele două discutau pur și simplu ceva din domeniul lor, dar, subtilă sau nu, Sheena știa că este atacată.

Unii oameni reacționau astfel – ca și cum Sheena, în goana după succes, își pângărise inocența, ceea ce nu făcea din ea chiar o victimă. Era o concepție obositoare și obtuză, dar era obișnuită.

— Nu prea sunt convinsă că un astfel de comportament va dispărea, din păcate, dar este bine să știi că cineva îi păzește pe cei vulnerabili. E important în televiziune.

— Chiar îi păzesc, domnișoară McQueen, zise Madeline zâmbind iar.

Poate că este ceva tipic american, gândi Sheena. Hipervigilența și dorința de a da cărțile pe față de la început. Iar dacă lucrurile stăteau așa, nepăsătoare sau nu, Madeline Kane era într-un totul de acord. Ea ar fi putut fi tot ceea ce *Golful șoimului* avea nevoie ca să continue. Și orice impresar își dorește pentru clienții lui o cât mai bună protecție. Iar Sheena știa mai bine decât alții ce însemna asta.

Catherine, bucuroasă că discuția dintre Sheena și Madeline se încheiase, o grăbi pe Sheena spre ieșire.

Dar, înainte să ajungă la ușă, Madeline o strigă pe Amanda.

— Oh, domnișoară King, sper că nu vei fi prea mahmură dimineață!

Amanda, beată, ridică din umeri copilărește.

Madeline insistă:

— Ai o întâlnire foarte importantă cu Jude Roscoe, ții minte.

Rostind acestea, îi sclipiră ochii. Așadar, Jake îi spusese totul. Ticălosul! Iar acum Madeline se uita la Amanda cu o privire care sugera că luase decizia potrivită să nu o ia în considerare pentru job. Amanda își dorea să găsească replica perfectă, riposta finală care să arate că

era capabilă să vorbească și că fusese neîndreptățită. Dar cuvintele nepotrivite o luară înaintea celor potrivite.

— Oh, du-te naibii! spuse ea și se îndreptă spre ușă clătinându-se.

Helen scoase un chicot care răsună în tot restaurantul. O sumedenie de capete bine coafate se întoarseră spre ele.

De îndată ce ajunseră pe trotuar, Amanda înțelese că făcuse o greșeală teribilă și oribilă.

Catherine era furioasă.

— Nu pot să cred că ai spus asta, zise ea în timp ce încerca din răspuseri să oprească un taxi.

Farrah râdea, iar asta o enerva și mai tare pe Catherine, care reluă:

— Și tu ai fi putut să o ajuți. Ai fi putut să vezi ce-i de făcut.

Farrah se enervă, iar fața i se înroși de mânie.

— Eu! *Tu* erai cea care a dorit cu disperare să fie pe placul noii șefe, așa că ți-ai cărat prietenele după tine ca să dai bine în fața femeii care a înjunghiat-o pe la spate.

— Jake a înjunghiat-o pe Amanda pe la spate, nu Madeline! ripostă Catherine cu asprime.

— Da, poți să ți-o repeți cât vrei, Cat!

— Nu-mi mai spune Cat!

— De ce? Te dai ca o pisică pe lângă toți cei care îți alimentează și-ți întăresc egoul. E numele care ți se potrivește cel mai bine.

Catherine scoase un sunet furios, părea că mai are puțin și explodează. Acum Farrah venise exact în spatele ei și continua să vocifereze:

— De îndată ce Aiden Anderson a venit la locul unde filmam și a anunțat că va fi regizorul episodului

transmis în direct, ai început să te freci de el ca o pisică în călduri. *Oh, Aiden, sfâârrrr, sfâârrrr. Sunt sigură că Farrah o să strice tot, iar noi o să ne luăm tălpășița.*

— Nu am vrut să se întoarcă împotriva ta, vorbi Catherine cu blândețe. Așa că am încercat să te ajut.

— Pe naiba că ai vrut! M-ai sacrificat în fața lui Aiden.

— Fetelor! Fetelor!

Helen reușise să facă semn unui taxi care opriase lângă ele.

— Hai să terminăm cu astea și să mergem să ne distrăm. În ce club mergem? întrebă ea, rugându-l pe șofer să aștepte.

— Nu cred că tu ești cea care trebuie să o facă pe împăciuitoarea aici.

Sheena își aprinse o țigară, iar șoferul îi arătă semnul *Interzis fumatul* lipit pe geam.

Amanda se uita la cele două perechi de femei care se certau și nu era sigură cine va rămâne în picioare dacă se vor lua de păr. Nu era sigură nici dacă va mai avea serviciu după ceea ce debitase. Ce noapte de coșmar! Mai întâi ciondăneala cu Jake, și dezmățul dintr-o noapte cu băutură și dans, iar acum totul se transformase într-un dezastru total.

Catherine își susținu în continuare punctul de vedere.

— Ce aș fi putut face? Amândoi sunteți regizori. M-am purtat la fel și cu unul, și cu celălalt.

— Dar noi nu suntem la fel. Aiden a obținut de-a gata totul – mulțumită clubului băieților –, în timp ce eu a trebuit să muncesc de două ori mai mult ca să am pe jumătate șansă la succes.

— Devii ridicolă! bombăni Catherine.

— Nu zău? spuse Farrah clătinându-se. Ar trebui să știi mai bine. Când vezi că poți să-ți ajuți o colegă să avanseze, n-ar trebui să eziți.

— Am suferit ca să ajung aici, așa că nu mă lua cu vorbe de rahat, gen *ție ți-a fost ușor!*

— Ce vrei de la mine?

— Să le ceri ca episodul în direct să fie regizat de o femeie.

— O *femeie*, adică tu?

— Da, dar nu pentru că sunt eu, ci pentru că sunt femeie.

— Niciodată un episod în direct al telenovelei *Golful șoimului* nu a fost regizat de o femeie, răspunse Catherine ca și când asta era argumentul ei.

— Tocmai! confirmă Farrah.

— Știi ce, Farrah, nu ți-a fost chiar atât de greu, mulțumită lui Helen și mie, care ne-am luptat pentru tine. Mai întâi ai fost o actriță foarte bine plătită, apoi Sheena te-a recomandat ca să ajungi în echipa scenariștilor. Nu sunt singura care s-a purtat frumos pentru a-i fi mai bine. Așa că nu e cazul să vii la mine pentru o mână de ajutor, deja ai avut mai multe decât toate dintre noi! Vrei să ai o slujbă tare de tot? Atunci luptă pentru ea, întrucât ți-ai epuizat favorurile în acest grup.

Cele două femei erau una în fața celeilalte. Amanda simți că este mai bine să intre între ele, dar Sheena fu mai iute și o trase pe Farrah departe de Catherine care se afla într-o postură agresivă.

— Oh, am să mă lupt pentru ea. Și o să-ți pară rău când o s-o obții, Cat! țipă Farrah.

O împinse pe Sheena la o parte și se urcă în taxi singură, apoi trânti portiera, iar mașina porni.

Dincolo de zgomotul de calești trase de cai care îi duceau dimineața pe turiști să vadă orașul, în camera unuia dintre cele mai rafinate hoteluri din Londra un televizor pâlpâia silențios, în timp ce vocea lui Amy Winehouse răsuna dintr-o pereche de boxe surround marca Bose. Camera de hotel era ca după o noapte de petrecere: tăvi cu comenzi room-service neatinsse erau împrăștiate pe podea și pe noptieră; resturi de doze de cocaină se puteau vedea lângă un card bancar negru Amex și câteva bancnote rulate; niște pastile albe erau împrăștiate alături și sticle goale de vin, șampanie și whisky zăceau răsturnate în frapiere.

Deși părea să fi fost o petrecere cu mulți invitați, participaseră la ea două persoane: un bărbat și o femeie. Amândoi zăceau nemișcați pe patul cu așternuturi boțite. Ambii erau goi. El dormea, ea se trezise.

Femeia era Farrah și se simțea ca naiba.

Farrah încercă să ignore durerea când mai întâi își înalță capul, apoi se ridică într-un cot. Costumul ei impresionant zăcea boțit pe dușumea. Se uită după lenjeria intimă. O văzu sub un scaun. Se dădu jos din pat cât putu de încet și se arcui ca să-și ia sutienul, simțind mahmureala și o dorință acută să bea apă. Nasul îi era

tot o rană din cauza cocainei, avea buzele crăpate, iar dinții amorțiți.

În timp ce își punea lenjeria, Aiden Anderson începea să se trezească.

Se uită la el în cele câteva secunde de dinainte să deschidă ochii: acest bărbat întruchipa tot ceea ce disprețuia mai mult în seriarele de televiziune: exclusivism și misoginism endemic.

Probabil pentru că se simțea privit, așa cum li se întâmplă de obicei oamenilor, Aiden deschise brusc ochii.

— 'Neața! spuse el, de parcă ar fi fost cea mai firească dintre situații. Asta...

Se ridică în capul oaselor, gemu de câteva ori și-și trosni articulațiile:

— A fost...

Se uită prin cameră și observă hainele împrăștiate de colo colo, dezastrul provocat de băutură și droguri și pe Farrah în chiloți și în sutien. Încheie:

— Super!

Farrah se strădui să zâmbească, iar maxilarul îi trosni de efort.

— Când am văzut că nu răspunzi la mesajele pe care ți le-am trimis, am crezut că nu vrei să vii să ne distrăm. Apoi însă am văzut că mă suni și mi-am zis: „Bum, stai așa că vine!”

Iisuse! gândi Farrah. Nu suporta genul ăsta de propoziții și ritmul cadențat. Știa că altor femei le place și le vine greu să aștepte rostirea înceată a fiecărui cuvânt. Dar pentru ea era ca și când i-ai fi fost băgat capul într-o frapieră.

Cu mers nesigur, se duse să își adune hainele șifonate, în timp ce el își continua șirul poveștii, de parcă ar fi crezut că publicul este captivat să afle urmarea:

— Și atunci am răspuns. Iar tu mi-ai spus să ne întâlnim aici. Am zis: „Da! În sfârșit!”

— Eram beată, comentă ea.

El zâmbi adorabil, făcând gropițe ca Hugh Grant, emoționant preț de o clipă.

— Știai ce faci și chiar ai început să te pregătești...

Aiden arată spre drogurile risipite prin cameră:

— Ești femeia visurilor mele! exclamă și bătu cu palma patul, invitând-o să i se alătore din nou.

Farrah se întoarse cu spatele; nu voia să i se citească adevărul în priviri. Da, știa exact ce face atunci când închiriasse un elicopter care costase aproape 10 000 de lire ca să o aducă de la Paris la hotelul ăsta ca să-și ducă la îndeplinire planul furios, de femeie beată, urzit în timpul nopții petrecute cu fetele. Își propusese să ignore mesajele lui scabroase sau, urmând sfatul Sheenei, să le folosească în instanță, dar disputa ei cu Catherine fusese picătura care umpluse paharul și totul se schimbaseră. Asta fusese doar jumătate din plan, acum trebuia să se ocupe de restul.

Își luă portofelul, vârî la locul lui cardul Amex, folosit pentru cocaină, și începu să-și pună bijuteriile.

Aiden își scutură părul, ca un leu mândru, și dădu cu pumnul prin aer.

— Ai sunat și am venit alergând.

Zâmbi și-i făcu cu ochiul, ceea ce o îngrețoșă și mai mult. Bărbatul își lovi pieptul cu mâna dusă în dreptul inimii, numai că se lovise în partea dreaptă:

— Mulțumesc. De aici.

Când se uită la ceas, Farrah știi că este în întârziere. Se aplecă și-i mângâie obrazul, ceea ce-l făcu să zâmbească, apoi arată spre baie:

— Mă duc să mă spăl pe dinți.

— Sunt gata pentru micul dejun, spuse Aiden rânjind spre cocaina aranjată pentru consum. Hai lângă mine să începem o altă tură.

— De-abia aștept! zise ea dispărând în baie.

În spatele ei Aiden era aplecat peste masă, ținând între degete o bancnotă de 50 făcută sul.

Avea câteva momente ca să scape. Când închiriasse cele două camere noaptea trecută (plătind cash și rezervându-le sub un nume fals, desigur), voise să fie sigură și verificase că balconul adiacent era sub ambele băi. Urcând pe vasul de toaletă, împinse fereastra s-o deschidă și se urcă pe ea extrem de încet. Se lăsă să alunece pe terasa care dădea spre Hyde Park, simțind că aerul proaspăt îi face greață, dar nu avu vreme să se gândească la asta.

Când tocmai închidea fereastra în spatele ei, auzi un ciocănit puternic în ușa camerei lui Aiden. Planul ei era în plină desfășurare.

Intră în camera de hotel alăturată prin ușa balconului pe care o lăsase deschisă când se cazase, se duse spre ieșire și ajunse în hol. Prin crăpătura ușii îl zări pe șeful securității hotelului în fața camerei lui Aiden. Alături de el erau Ross Owen, editorul de la *Herald*, și doi fotografi.

Înăuntru, Aiden rânjea satisfăcut, dar rânjetul de dinainte i se transformă într-o grimasă de panică la auzul ciocăniturilor în ușă, iar vocile din hol răsunară tot mai tare.

— Sper că sunteți îmbrăcat, domnule, pentru că voi intra, anunță o voce, în timp ce cardul era introdus în ușa, iar aceasta se deschise larg.

Imediat Farrah alergă pe coridor. Apăsă pe buton ca să cheme liftul când îl auzi pe Aiden deja fâstâcit.

— Nu e ce credeți. Este și o doamnă aici, nu intra! protestă Aiden, dar era prea târziu.

Blițurile aparatelor de fotografiat se puseră în funcțiune rapid, surprinzându-l pe Aiden gol și cu privirea speriată lângă cocaină, pilule și sticle goale de alcool care urmau să țină prima pagină a ziarului *Herald* de a doua zi.

În clipa în care ușa liftului se deschise cu un clinchet, Farrah se strecură înăuntru, astfel încât să nu fie văzută. Chiar nu-i venea să creadă că reușise. Pe când pășea afară din hotel, fără să fie observată, și mergea pe bulevard amestecându-se în mulțime, era convinsă că reputația lui Aiden era distrusă din cauza drogurilor și a alcoolului și nici nu se mai punea problema ca responsabilii telenovelei *Golful șoimului* să-l mai păstreze, darămite să-i permită să regizeze episodul în direct prezentat de Crăciun. Iar asta însemna că Farrah avea să completeze locul vacant care tocmai o aștepta.

Fiecare telefon care suna, fiecare scaun mutat de la locul lui și discuțiile în șoaptă din biroul *open space* al celor de la producție răsunau în urechile Amandei ca și cum era îngrozitor de amplificat de sunetul surround al unui cinema Imax. Creierul îi pocnea de durere. I se părea că eea în mijlocul unei scene culminante dintr-unul din filmele seriei *Războiul stelelor* la care fusese la prima întâlnire cu Jake.

Nu-și dădea seama dacă dorea să fie bolnavă sau să moară pur și simplu. În viața ei nu avusese o mahnireală atât de rea.

Noaptea trecută era în ceață. După ce Farrah plecase furtunos, Helen le convinsese să nu încheie noaptea pleoștite și le dusese la Raspoutine, un club din Paris, care funcționa de prin anii 1970. Cândva, acolo, Brigitte Bardot și Serge Gainsbourg dansaseră împreună într-un dans legendar pe strălucitorul ring disco. Iar de mai bine de cincizeci de ani rămăsese un loc unde să *petrrrrreci*, așa cum ținuseră să le informeze băieții francezi cu accentul lor adorabil. Reușise să doarmă o oră la întoarcere, dar, știind că Jake s-ar fi bucurat să o vadă în starea asta, în loc să meargă acasă, în jur de ora cinci dimineața se duse direct la C.I.TV unde făcuse un

duș, se îmbrăcase cu ceva din dulap și mai dormi câteva ore pe platoul de filmare al lui Lucy Dean.

Puțin după ora nouă ieși încetișor din zona platoului de filmare și luă liftul îndărăt spre locația principală. Balansul liftului îi întoarse stomacul delicat pe dos. Ar fi preferat să respire urcând scările, dar știa că nu ar fi reușit să urce cele cinci etaje. După o vreme, care i se păru că durează ore, în timp ce bruboane de sudoare îmbibată cu alcool i se scurgeau pe frunte, liftul se opri brusc la etajul ei.

Coridorul se învârtea cu ea, dar cumva izbuti să ajungă la birou și să se așeze pe scaun. Era devreme, dar încăperea era plină de agitație, discuții telefonice și pălăvrăgeli. Orice era mult prea zgomotos pentru capul ei sensibil. Se gândea să se furișeze din nou spre platourile de filmare ca să mai tragă un pui de somn – era ziua în care filmările se făceau afară, așa că nu ar fi fost nimeni acolo s-o vadă –, când Jack apăru lângă ea.

— Nu ai venit acasă, comentă Jake pe un ton acuzator, stând aplecat peste peretele despărțitor.

— Ăăăă, am fost..., dar dormeai, așa că am rămas la parter, apoi am venit aici devreme, zise ea la repezeală. Cum a fost Olivia?

— Madeline a spus că te-a văzut ieri-noapte, zise el ridicând dintr-o sprânceană.

O Doamne! gândi ea, amintindu-și de acel *Du-te naibii* adresat șefei.

Jake zâmbi larg. Amanda nu se comportase niciodată atât de rău și pricepu că el se bucura că cei de la mese savuraseră scena.

Jake îi șopti melodramatic pentru cei din jur:

— Nu te îngrijora. Te-am acoperit. I-am spus că ești tensionată în ultima vreme și că ai probleme cu hormonii de la naștere.

Naștere? se gândi ea. *Doamne, cât de rău putea fi Jack!*

— Ce drăguț din partea ei! răspunse încet Amanda, luând o gură din sticla de Evian de pe biroul ei.

— ...și că a avut dreptate să te treacă cu vederea și să mă promoveze pe mine dacă așa reacționezi sub presiune.

Amanda era pe punctul de a izbucni, când văzu că el arăta spre biroul lui. Urmări încetișor cu privirea brațul și-l văzu pe Jude Roscoe stând pe unul dintre scaunele din piele.

O informă rânjind:

— M-am gândit că e mai bine să-i spui în privat decât aici.

Amandei îi sări inima. După disputa dintre Catherine și Farrah, aburii alcoolului de la petrecerea de ieri-noapte, distracția de pe ringul de dans, luminile de la club și călătoria spre casă care părea nesfârșită, Amanda uitase că trebuia să-l concedieze pe Jude Roscoe.

Chiar era una dintre cele mai crunte dimineți din viața ei.

Se ridică încet de la locul ei și se îndreaptă spre biroul lui Jake.

El îi strigă:

— Baftă!

Bine. Tu și Madeline credeți că nu pot s-o fac? Fiți atenți! gândi ea bătoasă.

Dacă voiai să ajungi departe, trebuia să fii dur. Nu asta era mesajul din toate cărțile de management pe care

Jake le avea pe noptieră? Așa că avea să fie dură; dură, dar draguță.

Când intră în biroul lui Jake, Jude se uita pe un exemplar din *Variety*, prefăcându-se că citește.

— Bună dimineața, Amanda! Care este motivul pentru care am această plăcere? Întrebă el foarte voios, iar asta o făcu pe Amanda să se simtă și mai rău dacă mai era cu puțință.

— Bună, Jude! salută ea cu picioarele tremurând și cu glas șovăielnic. Mulțumesc că ai venit.

Se duse până la birou și se sprijini o secundă ca să își găsească echilibrul.

— Ești bine? Nu arăți grozav, observă Jude sincer îngrijorat.

Dădu să se ridice și să meargă să o ajute, dar ea gesticulă făcându-l să înțeleagă că trebuie să stea unde se află.

— Nu. Ia loc. Mi-e bine. Îmi pare rău, un guturai. Apoi strănută neconvingător.

— Săraca de tine! Nu am putea să avem întâlnirea asta – oricare ar fi subiectul – altă dată?

Optimismul lui era de fațadă, se vedea clar; știa că ceva nu este în regulă.

— Nu, nu. Acum e bine. Mai bine să o rezolvăm acum, spuse ea pe un ton mult mai sumbru decât intenționase. Jude, îmi pare rău, dar...

Deodată Jude sări de pe scaun și îngenunche la picioarele ei.

— Te rog, nu spune asta! Am fost conștiincios. Nu am întârziat niciodată, nu mi-am uitat replicile niciodată. Ca Lucien... Concediază-l pe el în locul meu! implora el de-acum.

Privi în jos, spre el, șocată să vadă atâta disperare, atâta nevoie de a-și păstra locul de muncă. Mulți actori ar fi preferat să moară decât să fie văzuți de un birou întreg implorând în genunchi, dar Jude nu avea nicio jenă să apară într-o postură nedemnă.

— Te rog! spuse ea blând, revenindu-i ameteala. Nu pot face nimic, nu este ceva personal... Ai fost extraordinar, însă episodul special de Crăciun are nevoie de moartea unui personaj.

Când o auzi rostind aceste cuvinte, ochii i se măriră și scoase un sunet pe care îl catalogă drept un țipăt, un chin pentru auzul ei.

— Personajul meu va muri?

Glasul lui îi răsună în urechi ca un aparat pinball. Chiar și așa îi părea sincer rău pentru el. Să ucizi un personaj într-o telenovelă era similar cu uciderea actorului care îl interpreta. Acesta își pierdea familia profesională, statutul din ochii publicului, salariul, cota pe piața de specialitate. Însemna că nu mai avea nicio șansă să revină în telenovelă. Era crunt. Doamne! Jake fusese egoist în privința asta. Iar Jude nu avea să plece fără să facă scandal.

Încerca să-l facă să se calmeze, continuând să se țină de marginea biroului ca să se echilibreze.

— Te rog, Jude, nu face asta! Ai fost un profesionist tot timpul petrecut aici, nu te lăsa doborât acum... Oamenii se uită la noi.

Amanda arătă spre geamuri unde cei din biroul de producție, inclusiv Jake stăteau în picioare și se uitau la ei.

— Nu-mi pasă! exclamă Jude și începu să hohotească.

Oh, Doamne! Acum plânge. Doamne, dă-mi putere!

Se strădui încă o dată să facă lucrurile profesionist, așa că încercă să-l determine să plece din birou și să coopereze.

— Cu toții îți suntem recunoscători pentru tot ce ai făcut pentru serial, dar, după cum știi, nu există nicio garanție că unui actor i se va reînnoi contractul anual. Așa stau lucrurile în general și cu personajul tău și te asigur că ultimul tău episod va fi cel în direct de Crăciun.

Jude era tot în genunchi și în lacrimi. Amanda îi întinse o batistă de hârtie luată din cutia de pe biroul lui Jake și continuă:

— Ai avut niște intervenții excelente până acum. Ne vom strădui să-ți oferim o scenă de rămas-bun care îți va aduce recenzii excelente. O declarație de presă care să arate limpede că nu ai făcut nimic, este doar o chestiune care privește scenariul, spuse Amanda și-și puse mâna pe umărul lui.

Asta, și faptul că fotografia ta a căzut când Jake a trântit ușa, punctă în sinea ei.

Amanda ridică privirea spre locul unde se afla Jake.

Jude își suflă nasul, iar zgomotul ca de sirenă pentru ceață bubui în capul ei, dar era mândră de ea. Chiar o făcuse. Spusese tot ce trebuia, vorbise pe un ton calm, respectuos și încheiase cu o notă de afecțiune și înțelegere. Ținând cont cât de rău se simțea, considera că, dacă ar fi să-și noteze prestația, ar primi note de 9 și 10.

Îl îndemnă cu blândețe:

— Hai, ridică-te! întinse mâna să-l ajute să se ridice.

Era mai greu decât își imaginase, iar greutatea făcu să i se urce sângele cap. Se clătină puțin, iar asta făcu să i se învârtă creierul. Deodată, fiecare cocktail, fiecare băutură îngurgitată – fie că era vorba despre pahare de apă minerală, de vin scump, de whisky extrem de scump – îi urcară în gât. Înainte să poată să-și coboare capul spre coșul de gunoi al lui Jake, nu se mai putu stăpâni și vomită, împrôșcându-l pe proaspătul concediat Jude Roscoe.

Acoperit de vomă, Jude se uită la Amanda cu un amestec de oroare și uimire, apoi se precipită spre ușă și trecu pe lângă toți colegii săi.

Dan, care, asemenea tuturor celor din biroul de producție, văzuse întreaga scenă nefericită derulându-se sub ochii săi, se duse imediat la dozatorul de apă, luă un pahar și câteva șervete de hârtie și se grăbi în biroul lui Jake.

Amanda se uită la el cu mirare cum acoperea cu hârtie dezastrul de pe podea și îi punea paharul cu apă în mâna-i tremurândă. Dacă nu s-ar fi simțit cumplit de rău, Amanda ar fi fost îngrozită să fie văzută de chipeșul Dan într-o asemenea situație. Și pentru ce făcuse îi era foarte recunoscătoare.

Urechile îi bubuiiau de la migrenă, dar deodată auzi sunetul unor aplauze. Își întoarse capul dureros spre biroul de producție și-l văzu pe Jake la biroul ei aplaudând-o ușor și fixându-l pe Dan, înainte să se răsucească pe călcăie și să iasă din încăpere.

Dan închise ușa repede, pocnind-o ușor, și-și puse un braț muscular în jurul umerilor Amandei conducând-o spre unul dintre fotoliile de lângă fereastră. Înainte să se poată stăpâni, își îngropă fața în gâtul lui și se prăbuși peste el.

Stătură așa cel puțin un minut: Dan o proteja de ochii holbați ai celor din biroul de producție, îndepărtându-i şuvițele de păr de pe fruntea transpirată. Amanda știa că nu ar fi trebuit să-l lase să o liniștească astfel, sub privirile celor din birou, dar de data asta chiar nu-i păsa. Undeva în mintea ei era conștientă că ar fi trebuit să-i fie rușine și că ar fi trebuit să simtă repulsie față de ceea ce tocmai făcuse. Dar în brațele lui Dan, duhnind a alcoolul consumat noaptea trecută, nu simțea nicio vină. Doar o copleșitoare și profundă ușurare.

În timp ce Amanda îl împrășca pe Jude Roscoe cu vomă în biroul de producție, un dezastru și mai mare avea să se abată asupra telenovelei *Golful șoimului*. Vestea arestării lui Aiden Anderson pentru droguri era transmisă de media. Ziare și tabloide online din toată lumea prezentau imagini cu drogurile găsite în camera lui: zece grame de cocaină, cincizeci de pastile de ecstasy, treizeci de pastile de Xanax. Să se spună că totul era pentru consumul propriu făcea din Aiden fie un mincinos, fie o persoană cu probleme serioase de dependență. În orice caz, fotografia cu Aiden prizând cocaină în timp ce agentul de securitate al hotelului deschidea ușa, dimpreună cu vestea arestării sale pentru consum de droguri, provocase un dezastru în biroul difuzorilor. Fiecare rețea internațională de televiziune care difuza serialul dorea să știe cum avea de gând C.I.TV „să repare situația”.

Ca să facă lucrurile și mai dezastruoase, cineva o filmase cu telefonul mobil pe Amanda fiindu-i rău și difuzase imaginile în mediul online. Devenise subiectul unor filmulețe contrafăcute, inspirate de situația ei nenorocită, în care era prezentată împrășcând cu vomă pe cineva. Amanda îngenunchind în fața Reginei

și vomitând pe coroana acesteia. Amanda întâlnindu-l pe Papă și, când să-i sărute inelul, vărsa pe mâna lui. Amanda cinând cu Meghan și Prințul Harry și improșcând cu vomă copilul acestora.

Amanda era îngrozită, dar Farrah, Catherine, Sheena și Helen continuau să-i trimită mesaje de încurajare pe WhatsApp, încercând să o convingă să ia mai ușor evenimentul și să-i spună că era o chestiune banală prin comparație cu Pablo Escobar al telenovelei *Golful șoimului*. Dar Helen puse degetul pe rană.

Toată lumea vorbește despre Dan de la Financiar care te-a luat în brațe. Era pe lista mea de priorități, dar se pare că mi-ai luat-o înainte. Fundul ăla mă face să vreau să-i smulg hainele și să facem niște calcule cu numerele 6 și 9!

Amanda se îndrepta spre ședința de criză din pricina veștilor referitoare la Aiden când citi mesajul lui Helen. Se înroși, bucuroasă că era singură, și nu răspunse. Trebuia să analizeze ceea ce tocmai se întâmplase cu ea și cu Dan. Era extrem de clar că se plăceau, dar îmbrățișarea aceea din biroul lui Jake fusese ceva diferit. Nu se putea abține să nu și-l imagineze ca pe un cavaler în armura lui strălucitoare venind totdeauna în ajutorul ei atunci când avea mai mare nevoie de el.

Între timp, celelalte se distrau pe socoteala ei. O sumedenie de poante erotico-matematice trimise de Sheena, iar de la Farrah ceva scurt și la obiect, deși previzibil:

Mult mai bun pentru tine decât nenorocitul de bărbat al tău!

Amanda era cu mintea în zeci de locuri când se îndreptă spre Sala de ședințe nr. 6, dar de îndată ce văzu fața sumbră a lui Madeline și chipul împietrit al lui Jake, trecu imediat în starea de profesionistă care rezolvă probleme. Evitarea contactului vizual era de ajutor.

Urmând instrucțiunile lui Madeline, trustul TV trimisese imediat o adresă către secția de poliție unde era reținut Aiden, ca să afle exact cât de grave vor fi acuzațiile. Cei trei discutau deja cum să soluționeze ieșirea lui Aiden din telenovelă când Helen dădu buzna pe ușă.

Madeline nu părea impresionată.

— Domnișoară Gold, nu ai auzit că există și ciocănit la ușă? o privi ea disprețuitoare pe Helen care de-abia mai putea respira.

— Episodul din seara asta! zise ea imperativ, gesticulând spre panoul din perete.

— Ce-i cu el? întrebă Jake.

Amanda se uită la desfășurător.

— O, nu! exclamă ea, pricepând imediat despre ce este vorba. Este episodul în care Sam merge la Jeanie ca să încerce cocaina la petrecerea de acasă.

Helen confirmă din cap, gâfâind după ce alergase trei coridoare pe pantofi cu tocuri de peste 15 centimetri.

— Regizat de Aiden, adăugă ea.

Ochii de felină al lui Madeline se îndreptară spre panou, apoi la Jake.

— Scoateți-l! anunță ferm.

— Dar ce dăm diseară? întrebă Jake nervos.

— Tu să-mi spui, replică Madeline pe un ton care îl făcu să se uite spre Amanda ca să primească răspuns.

Dar, mai înainte ca Amanda să rostească un cuvânt, Helen își încercă norocul.

— Avem ceva cu două personaje. Trebuia să fie difuzat săptămâna viitoare.

Vorbise de parcă totul ar fi fost spontan, în schimb pregătise fiecare cuvânt după cum o dăscălise Farrah. De îndată ce înlăturarea lui Aiden devenise publică, Farrah îi atrăsese atenția lui Helen că, în loc să stea cu brațele încrucișate și să vadă cum trustul lor TV atât de drag continua să fie afectat, mai bine să vadă nu doar cum puteau ajuta, ci și cum puteau profita după ce Aiden fusese distrus. Și tot ce era nevoie era o strategie prin care să fie pusă pe tapet problema cu serialul de diseară.

— Doamne, este genial! zise Amanda. Este o poveste independentă cu două personaje, așa că putem pur și simplu să-i găsim un loc în desfășurător.

— Fă-o! exclamă Madeline.

Helen luă telefonul și ceru departamentul care se ocupa de programare, în timp ce Amanda trecu prin episoadele pentru săptămâna următoare, căutând eventuale soluții. Timp în care Jake era încremenit ca un câine de jucărie de pe bancheta din spate a unei mașini.

Madeline privi toate astea cu atenție.

Amanda își ridică privirea din planificări.

— Este un episod cu urmare care era programat peste o săptămână, dar, dacă vom filma din nou prima scenă, îl putem îmbunătăți și prezenta ambele episoade unul după celălalt. Asta ne dă timp să filmăm din nou scenele de la petrecere și să schimbăm drogurile cu alcoolul. Odată ce numele lui Aiden este înlocuit, vom putea continua povestea.

Madeline oftă adânc.

— Helen, faptul că ai dat buzna a salvat situația, spuse ea. Chiar ești o vedetă.

Apoi se întoarse spre Amanda:

— Du-te și spune-i echipei și fă în așa fel încât nimic din ce am vorbit aici să nu se afle. Și încearcă să nu ți se mai facă rău peste alții, te rog.

Amanda se înroși puțin, apoi ieși din Sala de ședințe nr. 6 împreună cu Helen și, încă luptând cu mahmureala, merse să facă ce avea de făcut. După ce alergă la departamentele de programe și difuzare, episodul cu petrecerea fu eliminat și înlocuit cu scena emoționantă, dar însuflețită, cu două personaje: Lucy Dean și nepoata ei Emily care era însărcinată. Scenă care, din întâmplare, era scrisă și regizată de Farrah Adams.

Fanii online ai telenovelei *Golful șoimului* au fost absolut încântați de episodul cu Lucy și Emily Dean. Rețelele sociale zbârnâiau de comentarii despre „emoție autentică” și despre faptul că relația fusese redată „exact așa cum trebuie”.

Farrah zâmbea larg, stând la biroul ei, luându-și prânzul și verificând pe telefon noutățile. Era încântată că fanii lui Lucy Dean de aceeași vârstă cu personajul erau fericiți: „Lucy a reacționat așa cum aș fi reacționat și eu: nu aș fi fost de acord cu nepoata mea, dar aș fi iertat-o” era un comentariu frecvent, dar era mai impresionată de răspunsul fanilor tineri care rezonasera cu povestea lui Emily. Farrah spera că Lara Collins se uitase.

Tabloidele continuau cu articole despre importanța unei bunici în viața unui copil și despre „legătura aparte” care se stabilește sărind o generație. Nu trecuse neobservat de presă și de conducere nici faptul că, în toiul unui scandal enorm provocat de un bărbat, telenovela își uimise publicul cu un episod pus la cale de o femeie-șef, o femeie-scenarist și o femeie-regizor, iar asta dusesse la creșterea audienței cu zece procente. Pe Twitter era la modă #FarrahEpisodulpentruviață. De fapt, asta fusese inițiat de Sheena, care era foarte activă

pe rețelele de socializare. În câteva ore, Farrah era sunată ca să i se comunice că era avută în vedere ca regizor al episodului special de Crăciun.

În sinea ei, Farrah își spunea că jucase admirabil. Despre scandalul cu Aiden Anderson se vorbea peste tot. Deși se aștepta să-l vadă curând prin zonă, eliberat pe cauțiune, dar căzut în digrație, Farrah profitase de absența lui și arătase lumii și celor din conducere exact de ceea ce era ea în stare.

Fusese un pariu, dar Farrah învățase pe propria piele că a fi drăguț tot timpul nu te ajută să obții o poziție de top. Dacă ești nemilos, ai succes. Văzuse asta repetându-se. Helen și cu Sheena erau dovezi concrete. Așa cum fusese și nenorocita de Catherine Belle. Nu-l ura personal pe Aiden – poate fusese un îngâmfat plicticos și nici pe departe așa de talentat pe cât încercau amicii lui de la clubul băieților să facă oamenii să creadă, dar nu era suficient de interesant ca să-l urască. Ceea ce detesta cu adevărat era acea aură că se simțea îndreptățit, poziția privilegiată, faptul că primea totul pe tavă fără să miște un deget.

Voise doar să-l sperie puțin, iar conducerea să fie atentă la ea, de aceea avusese grijă la cantitatea de droguri, să nu fie incriminat de intenție de trafic. Celebritățile ieșeau întotdeauna basma curată, dădeau interviuri în care își faceau mea culpa și apoi toți treceau mai departe.

Dar apărură și vești neașteptate. Poliția găsisese o armă în apartamentul lui din Sf. Augustin și îl țineau în arest pentru anchete nerezolvate de demult. Asta produse un nou val de speculații în presă, iar acum lui Aiden i se spunea *Bestia din golf*. Curând deveni clar că arma respectivă era un duplicat, furat de Aiden din recuzită, „ca să facă joc de rol cu femeii într-unul dintre videoclipurile sale deocheate cu sex pe care partenera lui

le vindea online prin intermediul site-ului acesteia doar pentru fanii ei”, după cum se putea citi în *Herald*. Toate aceste probe noi duseră la amânarea acuzațiilor.

Lui Farrah, imaginea unui Aiden exhibiționist și înarmat îi trezi amintiri neplăcute despre noaptea lor în hotel. Imediat își pierdu apetitul, își aruncă restul de salată și ieși pe ușă ca să ia aer.

În timp ce Farrah ieșea pe ușă biroului ei, Catherine ieșea din cabina sa. Reușiseră cumva să se evite una pe cealaltă de când fuseseră la Paris, dar acum nu mai aveau cum să se ferească. Coridorul era foarte lung. Era nevoie de treizeci de secunde bune până să se întâlnească, suficient ca să se gândească ce-și vor spune dacă se punea problema.

În cele din urmă ajunseră față în față, iar Farrah găsi nimerit să-i spună:

— Bună!

Cearta lor încă îi stătea pe inimă.

— Bună! răspunse Catherine pe același ton, confirmând într-un fel că trebuie să vorbească, dar neavând idee ce să spună.

Așa că Farrah alese să vorbească despre ceva referitor la domeniul lor care le ajuta să se mai îmbuneze:

— Ai fost superbă în episodul de seara trecută. Sper că ai intrat pe Twitter și ai văzut câte comentarii sunt.

Catherine era încântată de compliment. Primise o sumedenie de mesaje și într-adevăr fusese mândră de ceea ce făcuse. Întrucât Farrah îi venise în întâmpinare cu o ramură de măslin, hotărî să răspundă pe măsură.

— Păi, tu ai fost puterea din spatele camerei. Cuvintele tale, indicațiile tale regizorale.

Farrah privi chipul prietenei sale și își dădu seama că prima scuză ar fi trebuit să fie de la ea. Ea întrecuse măsura cel mai mult – nu era iertată nici Catherine, dar măcar urneau lucrurile. Iar acum, pentru că Aiden era scos din joc, era deja mult mai înclinată să o ierte pentru trădarea ei.

— Uite, îmi pare rău pentru seara trecută. Am fost o nenorocită.

Catherine se liniștise. Ura faptul că nu-și vorbeau, dar fără scuze i-ar fi fost imposibil să aprobe. Acum, că se întâmplase, putea să-i răspundă cu aceeași monedă:

— Ai fost, spuse ea încet. Dar am meritat-o. Nu te-am susținut pe platoul de filmare așa cum ar fi trebuit. Pot spune onest că intențiile mele au fost juste, dar am greșit și îmi pare rău.

— Cred că până la urmă a ieșit totul bine, zise Farrah cu un zâmbet timid.

— Se pare că da, răspunse Catherine zâmbind.

Își lăsă capul într-o parte și se uită la Farrah, cea care îi fusese cândva fică pe ecran și prietenă de multă vreme în viața reală.

— Ai devenit recent de oțel, nu-i așa?

O clipă, Farrah crezu că este o insultă, dar, până să poată răspunde, Catherine i-o luă înainte.

— Trebuie să fug. Am filmări toată după-amiaza la dublaj. Ieri valurile au fost atât de zgomotoase, încât am fi putut mima, spuse ea luând-o din loc. Poate că nu contează, dar i-am spus lui Jake și lui Madeline că ar trebui să preiei episodul special de Crăciun, adăugă fără să se întoarcă, dispărând în spatele ușilor studioului.

Farrah rămase încremenită de uimire și zâmbi larg.

La C.I.TV fuseseră câteva zile de suișuri și coborâșuri. Ceea ce începuse cu scandalul enorm al telenovelei – Aiden fusese arestat, iar Amanda acoperise cu vomă un actor – se terminase cu o creștere consistentă a ratingului și a încrederii pentru felul în care echipa și actorii reușiseră rapid și respectuos să rămână uniți și să treacă peste toate acestea. Despre cele două episoade de sine stătătoare se vorbea ca despre candidate la premii, iar presa se întorsese la subiectul ei predilect: Petrecerea ticăloasei.

Amanda se ferise să se mai bage în buclucuri, așteptând ca filmulețele cu ea vomitând să nu mai fie de interes, dar când săptămâna ei infernală se apropia de sfârșit, o altă nenorocire o ajunse din urmă.

Când poliția intrase cu un scop anume pe la mijlocul dimineții în biroul de producție, ea crezuse că veniseră să chestioneze lumea despre Aiden, așa că le aruncă o privire și își văzu în continuare de scenariul pe care îl citea. Apoi se trezi cu cei doi ofițeri la biroul ei, dându-i vestea că Jude Roscoe depusese o plângere oficială împotriva ei în care spunea că, bolnavă fiind, îi cauzase o „vătămare corporală”.

Fosta Amanda ar fi râs de asta și chiar ar fi făcut un filmuleț cu Jude la bustul gol pus în tot felul de posturi de „vătămare corporală”. Dar Amanda post-Olivia, post-Paris era stresată, emoționată și nedormită. Relația cu Jake

se deteriorase îngrozitor. Se ignoraseră de la aplauzele lui răutăcioase. Deși ieșise din birou înainte ca Dan să o îmbrățișeze, toți colegii de birou bârfeau despre asta. Mai mult ca sigur că și Jake era conștient de acel episod și, de atunci, în fiecare noapte, Amanda stătea trează într-unul dintre dormitoare nefolosite, consolându-se alături de Olivia care gângurea și întrebându-se dacă nu cumva Farrah și celelalte nu aveau dreptate și era cazul să-l părăsească pe soțul ei crud și rece.

Așa că, atunci când femeia-sergent îi spusese *Trebuie să vă prevenim, domnișoară King, că, în urma acuzațiilor domnului Roscoe, este nevoie să ne însoțiți la secție pentru a răspunde unor întrebări*, Amanda nu se putu stăpâni și izbucni în plâns. Prea supărată ca să se apere, nu știu ce să spună, tamponându-se la ochi ca să șteargă rimelul curs și închipuindu-și că, în loc să meargă acasă, pentru a inspira mirosul liniștitor și proaspăt al Oliviei, se putea trezi băgată la închisoare în aceeași aripă ca Aiden.

Din fericire, cineva din biroul de producție avusese ideea genială de a o alerta pe Helen și în câteva minute aceasta apăruse țănoș și preluase controlul.

— Aceasta este evident o încercare ridicolă din partea domnului Roscoe de a-și face publicitate. Ca director de distribuție îl cunosc bine pe acest domn și este clar că speră că va aduce neplăceri serialului și domnișoarei King. Este un șantaj fățiș, în speranța că va schimba decizia noastră de a-l exclude din serial în schimbul retragerii plângerii sale împotriva domnișoarei King.

Helen le zâmbi grațios celor doi ofițeri și îi conduse spre ieșire:

— Dacă ați fi atât de amabili și ați lăsa în seama mea aceasta, voi vorbi cu domnul Roscoe și am să rezolv totul.

Dacă exista o persoană care să o scape pe Amanda de problema legală, atunci aceasta putea fi doar Helen. De îndată ce ofițerii de poliție ieșiră din clădire, se duse direct la ușa cabinei lui Jude și băgă capul pe ușă, spunând:

— Aș vrea să știu doar ce preferi: personajul tău să dispară în timpul episodului de Crăciun, salvând pe cineva dintr-o clădire în flăcări, sau să fii găsit în pat cu un portbebe și nepoata ta de 6 ani?

Auzind acestea și știind că deseori publicul confundă filmul cu viața reală, Jude merse să verse în toaleta cabinei sale, apoi își retrase imediat plângerea. Următoarele ore și le-a petrecu alb ca varul, spunând tuturor cât de mult îndrăgea serialul și asigurându-i pe toți cei care doreau să-l asculte că voia să rămână un profesionist până la capăt. Îi telefonă, de asemenea, mamei reale a nepoatei sale de pe ecran și îi plăti o groază de bani ca să pretindă că fata ei era bolnavă și că nu putea veni la muncă luna următoare.

Pentru orice eventualitate.

La câteva ore după vizita poliției, Catherine o zări pe Amanda mergând prin studio. Era o zi răcoroasă de toamnă, cu cer senin, iar Catherine aștepta cu nerăbdare una dintre rarele după-amiezi libere. Nu se hotărâse încă în ce fel va petrece următoarele ore, dar, văzând-o pe Amanda, își aduse aminte de mesajul îngrijorător al lui Helen primit mai înainte.

— Scumpo, ești cumva liberă pentru prânz? întrebă ea. Mă gândeam să merg la Seafood Joe pentru o supă de homar. Mi s-a făcut o poftă teribilă și e o zi splendidă pentru o plimbare.

Amanda ezita. Se întâmplaseră atâtea până acum, iar faptul că plânse în fața polițiștilor mai devreme o tulburase.

Catherine insistă:

— Sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le discut cu tine. Fac cinste.

Douăzeci de minute mai târziu cele două discutau concentrate şi se strecurau printre căsuţele pescarilor din Golful şoimului şi sumedenia de magazine de pe faleză. Catherine purta ochelarii ei Dolce & Gabana, sperând în van că nu va fi recunoscută, dar haina ei clasică şi alura elegantă de balerină îi făceau pe trecători să se oprească şi apoi să realizeze cine este. Totuşi, Sf. Augustin era o insulă mică, prin urmare orice locuitor ar fi recunoscut-o chiar dacă ar fi purtat o şapcă de jucător de baseball – ceea ce, fireşte, Catherine nu ar fi făcut în ruptul capului.

— Ce mai faci Amanda? întrebă ea, mergând anume foarte încet şi oprindu-se ca să se odihnească pe o bancă din vârful falezei. De-abia dacă te-am mai văzut după petrecerea de la Paris şi... mmm...

— Întâmplarea cu voma? spuse Amanda, incapabilă să-şi reprime un oftat.

— Da, asta, confirmă Catherine.

Se opri, privind intens stratul de crini Guernsey de un roz strălucitor din faţa lor, apoi vorbi iar:

— Ştii, Amanda, te admir atât de mult. Tu faci lucrurile să avanseze în telenovela noastră cu atâta compasiune şi integritate. Dar în ultima vreme...

Amanda tresări şi-şi întoarse privirea spre prietena şi colega ei, mai în vârstă decât ea cu mai bine de douăzeci de ani şi o persoană în prezenţa căreia se simţea în siguranţă. Catherine îşi purta bine cei 70 de ani, dar se vedea că era cineva care avea experienţa de viaţă a celui care luptase din greu ca să ajungă sus, iar Amanda respecta asta. *Voia să o certe?*

Catherine continuă:

— Am să intru direct în subiect, scumpo. Când am fost tânără, înainte de telenovela *Golful șoimului*, eram ca tine atunci când venea vorba despre bărbați. Obişnuiam să găsesc tot felul de scuze, să iert tot felul de comportamente, să mă învinovătesc.

Amanda ştia unde voia să ajungă. Îşi privi unghiile. Trebuia să-şi refacă oja.

Reluă:

— Nimeni nu pricepea cum de puteam să fiu inteligentă referitor la orice altceva şi îngrozitor de nepricepută când era vorba despre parteneri. Preferinţele mele în materie de bărbaţi au fost mereu punctul meu slab.

Îndepărtă un fir de aţă de pe haină, ajuns acolo din întâmplare, şi spuse mai departe:

— Nu am mai zis asta nimănui, dar motivul pentru care m-am mutat la Dublin – de unde am fost descoperită pentru telenovelă, după cum bine ştii – a fost că mă temeam pentru viaţa mea.

Amandei i se tăie răsuflarea.

— O, Doamne, Catherine, habar n-aveam...

— Trăiam cu un tip pe care îl chema Joe Psiho. Numele trebuie să fi conţinut vreun indiciu, dar numai eu nu mi-am dat seama. La început a fost drăguţ, dar, de îndată ce m-am îndrăgostit de el, s-a schimbat.

Vorbea în şoaptă acum:

— Niciodată nu mi-a plăcut să recunosc asta, aşa mândră de mine că sunt o femeie puternică, dar în spatele uşilor închise obişnuia să mă bată.

Amanda încercă să ascundă faptul că era şocată. Nu şi-o putea închipui pe Catherine permiţând cuiva să se poarte cu ea astfel. Dar, înainte de a putea să-şi exprime simpatia, aceasta continuă:

— Era limpede pentru toată lumea, chiar și pentru poliție, dar am negat de fiecare dată. Doar când a fost arestat pentru că a împins un străin în vitrina unui restaurant — la un Crăciun —, atunci am acceptat ajutorul oferit și am ieșit din cercul negării. A primit optsprezece luni și am zburat spre Irlanda de teama răzbunării prietenilor săi, pentru că nu i-am fost alături.

— Catherine, îmi pare atât de rău să aud asta. Atât de rău!

Catherine se strădui să zâmbească.

— Am învățat mult din experiența aceea, am învățat că trebuie să te gândești la tine de fiecare dată. Personal și profesional. Nu spun că Jake este la fel de rău ca Joe, dar abuzul psihologic... manipularea psihologică, cred că așa se spune acum, este la fel de răvășitoare. Chiar dacă nu ai vânatăi vizibile cum am avut eu. Trebuie să ai grijă de tine, Amanda. De tine și de Olivia.

Depărtă picioarele și se ridică cu o mișcare demnă de o balerină:

— Hai să schimbăm subiectul și să mâncăm supa asta de homar. Vreau să te întreb, crezi că pe Lucy Dean ar prinde-o o rochie roșu aprins, cum era cea a lui Madeline, de noaptea trecută? Știi, avea o crăpătură pe toată coapsa. Știu că nu poate fi vorba despre o rochie Chanel reală la bugetul pe care îl are Lucy și rareori am purtat roșu în bar, cum nu se potrivește cu pompele de bere, dar cred că în scena potrivită chiar m-ar face să strălucesc...

Sheena, stând la masa ei preferată în restaurantul Palm Court al somptuosului hotel Langham din centrul Londrei, le aștepta pe cele două cliente ale ei cu care avea întâlnire. Afară orașul își continua agitația și graba; înăuntru, totuși, putea să rămână singură cu gândurile ei în cea mai tipică experiență engleză.

John, excelentul pianist, cânta, într-un colț, melodii din filme. Se lansa în tema Bond din *Diamante pentru eternitate* ori de câte ori intra Sheena, iar ea nu înceta niciodată să se bucure de asta. Calmul, discuții purtate în șoaptă la mese, clinchetul tacâmurilor pe farfurii, lingurița cu care se amesteca într-o ceașcă de porțelan... erau singurele zgomote permise în Palm Court, pentru că manierele la hotelul Langham erau esențiale și toți cei needucați erau ținuti la distanță.

Iar dacă ar fi existat cel mai nesemnificativ semn că o discuție devine mai aprinsă, șeful de sală care veghea atent i-ar fi condus politicos afară pe necivilizații care luau cina, cu minimum de zgomot și maximum de eficacitate. Din acest motiv îi plăcea Sheenei să cineze aici. Ți se garanta o experiență calmă. Era ca și cum, în afară de aparatul de climatizare cu termostat care ținea temperatura răcoroasă și perfectă – un lucru necesar pentru femeile trecute de 40 de ani –, ar exista și un dispozitiv de reglare a emoțiilor care să facă același lucru pentru stările oamenilor. Toți erau liniștiți la Langham, iar asta îi plăcea Sheenei.

O agitație la intrare îi dădu de înțeles că sosise prima sa clientă.

Sheena o urmări pe Lydia Chambers intrând. Lydia nu era neapărat înaltă, dar cu pantofii ei cu toc subțire de la Gucci – de un roz intens –, cu costumul alb mulat Stella McCartney și cu părul strâns în ceea ce ar fi trebuit să fie un coc neglijent, dar pe care, de fapt, îl aranjase cel puțin o oră, arăta extrem de bine.

Oamenii își întoarseră privirile spre Tom, garderobierul care se apropiase de ea. Vorbiră în șoaptă, încercând să nu arate prea tare că aveau o discuție veselă și familiară. Dar pe Lydia nu o deranja să fie privită, de fapt, pur și simplu trăia pentru asta. Atenția pe care o stârnise venirea ei o umplea cu o însuflețire proaspătă pentru o viață selectă, dar nu ar fi permis niciodată ca publicul să știe cât de mult conta asta pentru ea – ar fi distrus iluzia că era deosebită față de ei. După cum trecea agale printre privirile insistente, lăsa impresia că nu le sesizează și evita să se uite în ochii celor din jur. Nu trebuia să le vadă chipurile pentru a ști că fusese observată, iar când simțea că impresionase, atunci strălucea.

Lydia nu mai fusese de mult la Langham, așa că și cei care lucrau acolo se arătau excesiv de amabili față de ea. Nu din cauza prețurilor nu mai frecventase locația fabuloasă, ci din pricina întrebărilor: *Ce faceți acum și când reveniți pe ecrane?* Dumnezeule, cât de mult ura întrebările acestea atunci când nu avea un răspuns pentru ele.

Dar prin presă începuseră să apară fotografii ale tuturor actrițelor despre care se zvonea că ar putea să joace în telenovela *Golful șoimului*, iar chipul ei apăruse recent cam peste tot, inclusiv pe coperta câtorva tabloide internaționale. Ba chiar câștigase un bonus de cinzeci de mii de urmăritori pe Instagram, nu că ar fi știut ce

înseamnă Instagram. Wayne, unul dintre vechii ei fani gay, se ocupa de toate chestiile online pentru ea. Nu îl plătea – el spunea că este un privilegiu să fie vocea ei digitală – și era extrem de fericit să-i spună că figura „la căutări” pe Twitter (ceea ce se pare era un lucru bun).

Daytime TV pomenise, de asemenea, despre semnarea unui contract avantajos de către noua vedetă ce urma să apară în serial, așa că multe dintre videoclipurile sale cele mai bune fuseseră redifuzate. Din fericire, nimeni nu prezentase clipul cu vaca, dar probabil că era un material filmat cu tehnică veche și de aceea nu îl dăduseră. Și, judecând după felul în care fusese primită, toate acestea o readuseseră în conștiința publicului.

Când Tammo olandezul, superbul șef de sală olandez, o conduse spre masa Sheenei, nici el nu se putu abține să nu pună întrebarea care era pe buzele tuturor.

— Am auzit că vă vom vedea din nou chipul frumos pe ecrane, domnișoară Chambers, spuse el cu un accent care îi dădea furnicături Lydiei, senzație pe care, mai nou, rareori o mai avea.

Privindu-i ochii de un verde strălucitor și buzele cărnoase, se simți ispitită pentru o nanosecundă să se lipească de el, să-l sărute apăsător pe gură și să-și plimbe mâinile în voie pe trupul lui.

Cândva, un astfel de comportament ar fi fost acceptabil, iar ea îl folosisese pentru a profita cât mai mult de pe urma lui. Mulțumită fanilor ei care îi trimiteau scrisori, își dădu repede seama că bărbaților tineri le plac femeile bătrâne – majoritatea scrisorilor erau de la tineri de vreo 20 și ceva de ani dornici de sex cu ea. Încă păstra o grămadă dintre scrisorile acelea obscene pentru nopțile în care, singură fiind, dorea să se stârnească, dar mișcarea #MeToo – de care chiar era nevoie, deși se exagerase un pic – putea să aducă prejudicii oricărei activități picante cu fanii în zilele noastre.

Așa că rosti câteva cuvinte cu cochetărie:

— Ei bine, nu știi de la mine, dar să te uiți la episodul *Petrecerea ticăloasei* de miercuri seară. Sper că nu vei fi dezamăgit de cum voi fi îmbrăcată...

Făcu cu ochiul și continuă să meargă, unduindu-se cu toată priceperea de care era în stare.

Spre deosebire de ea, când Stacey Stonebrook intră în holul hotelului Langham, de-abia putea fi recunoscută ca fiind cea care odinioară era pe copertele revistelor sau apărea la TV. Sub pălăria mare și neglijentă pe care și-o punea mereu când trebuia să fie în public, era încântată să remarce dorința Lydiei de a fi observată mergând unduit prin restaurantul imens, întrucât însemna că, la rândul ei, putea să se ferească și să treacă neobservată pe lângă mesele pline.

Intrând prin partea opusă a sălii, se îndreptă spre masa Sheenei fără ca cineva să o vadă – ceea ce era exact ce își dorea. Conversațiile cu fanii de acum o epuizau. Fie râdeau de ea – amintindu-și cum cariera ei intrase în cădere liberă, urmată de o ieșire din lumea telenovelelor –, fie o compătimeau în legătură cu maniera în care lucrurile evoluaseră. Ambele atitudini erau greu de suportat. Se gândea nostalgic la zilele în care oamenii erau încântați doar să o vadă și să-i spună cât de mult le plăcea munca ei; poate făceau o poză împreună, apoi le dădea un autograf și plecau. Totdeauna asta fusese de ajuns pentru ea.

Deși Stacey și Lydia erau dintr-o eră apusă, se raportau foarte diferit la ea. Lydiei îi plăcea să radieze și, credea Stacey, ar fi mers la o festivitate de decernare de premii, pe când Stacey obișnuia să stea în apartamentul ei de cele mai multe ori pândind ușa ca să înșface ceea ce îi aduceau curierii de livrări de la Deliveroo sau Uber Eats, fără să-i întâmpine măcar. Știa că, devenind

invizibilă, nu-i era de folos pentru profilul său public, dar i se potrivea perfect încrederii de sine șifonate.

Din cel mai avantajos loc pe care îl putea avea în restaurant, Sheena le studie pe cele două actrițe care se îndreptau spre ea. Nu era încântată de apariția niciuneia dintre ele. Lydia era mult prea stridentă – aproape vulgară –, iar Stacey, ei bine, Stacey fusese un dezastru – Sheena ar fi văzut mai multă viață într-o fantomă. *Unde îi este prestața de vedetă*, se întreba în gând, studiindu-i limbajul corpului și alura șleampătă. Era ridicol, pentru că arăta bine.

Nu, nu vor face față. Sheena exagerase pentru fiecare dintre ele ca să nu rateze această ultimă șansă. Își răsuci inelul cu diamante multicolore în jurul degetului – un cadou din partea uneia dintre iubirile sale, o nemțoaică, tipă de afaceri din IT, care după trei luni minunate împreună decisese din păcate să se întoarcă la soțul ei –, analizând în gând cum să se ocupe de situația aceea dificilă. Răsucind încă o dată inelul, se gândi că fusese drăguță când le pusese pe listă, așa că astăzi aveau să-i vadă și cealaltă față. Asta însemna că, în momentul în care Lydia și Stacey ajunseră în dreptul ei, le lăsă să priceapă că era nemulțumită, comandând pentru ambele fără prea mare încântare.

— Ca de obicei, Alicia, spuse ea chelneriței care aștepta în apropiere.

Ochii i se prelinseră peste trupul athletic și suplu al Aliciei. Avuseseră o aventură, o singură noapte petrecută împreună, cu câteva luni în urmă, și se întreba dacă nu cumva ar putea să continue de unde rămăseseră. Își reveni și, înainte ca Alicia să le întrebe pe Lydia și Stacey ce doresc, Sheena vorbi în locul lor:

— Este în regulă dacă le aduci apă, anunță și îi făcu semn să plece, înainte ca Alicia să apuce să rostească vreun cuvânt.

Lydia se uită la Sheena cu îngrijorare.

— Doar apă? De ce? M-am îngrășat? Nu ar trebui, fac exerciții în fiecare zi și nu am consumat carbohidrați de săptămâni bune.

Brusc se simți imensă în costumul alb care mai devreme o făcuse să se simtă de parcă ar fi fost Sharon Stone.

Sheena rămase pe scaun impasibilă.

— Nu, arăți grozav, ca de obicei.

Un zâmbet fericit apăru pe fața Lydiei.

Sheena adăugă:

— Dar ai gura mare, așa-i?

Colțurile buzelor Lydiei se pleoștiră, iar Stacey o privi atent, îngrijorată și puțin înfricoșată.

Impresara explică:

— Ai semnat un contract de confidențialitate, Lydia, care îți interzice să menționezi telenovela *Golful șoimului* cuiva sau să faci aluzie la ea. „Ei bine, nu știi de la mine, dar să te uiți la «Petrecerea ticăloasei» de miercuri-seară”, o imită ea, iar asta o făcu pe Lydia să se înfioare. Înseamnă că nu i-ai văzut pe cei doi care aveau telefoanele pregătite și filmau când ai pomenit despre *Petrecerea ticăloasei* ca să încerci să flirtezi cu olandezul?

Când înțelese implicația celor spuse de Sheena, Lydia păli.

Încântată că mesajul ei clar și răspicat fusese receptat, Sheena continuă:

— Dacă asta ajunge în mediul online, nici nu se mai pune problema să devii noua vedetă a C.I.TV înainte de a te prezenta la audiere.

Lydia se așează mai bine la locul ei, timp în care Stacey se foia pe scaun, trăgând de o șuviță de păr.

— Nu ar face-o, nu-i așa... cu siguranță, nu aici? întrebă Lydia cu glas răgușit, ducându-și mâinile la gât de parcă ar fi strâns niște perle imagine.

Sheena nu răspunse. Dorea să fie bine înțeleasă gravitatea faptului. În schimb, se uita după Alicia, mirându-se că nu-i adusese cocktailul mimosa comandat.

Tăcerea Sheenei o făcu pe Lydia să intre în panică. Creierul îi intrase în vrie. Avea nevoie de rolul ăsta, avea nevoie de această ultimă șansă. Așa că, vorbind din nou, aproape că implora:

— Sheena, îmi pare rău, nu m-am gândit. Trebuie să faci ceva... Te rog!

Nici nu terminase bine ce avea de spus, că Alicia apăru să prepare băutura pentru Sheena. Aceasta urmări cu atenție cum Alicia toarnă șampanie Cristal în paharul înalt, cu picior – cam trei sferturi din el –, apoi completează cu suc de portocale proaspăt. De când scăpase din ghearele diabolice ale lui Ed Nichols cu ani buni în urmă, întotdeauna insista să știe ce este în paharul ei. Luă o înghițitură și, mulțumită fiind, o făcu pe Alicia să înțeleagă să lase sticla.

— Să aduc mai multe pahare, domnișoară McQueen? întrebă Alicia cu glasul ei delicios de sexy.

— Nu astăzi, Alicia, răspunse Sheena pe un ton neutru și profesionist.

De îndată ce chelnerița se îndepărtă, se întoarse spre Lydia:

— Norocul tău că mulțumită spiritului meu de observație le-am trimis un mesaj celor de la serviciile de securitate ale hotelului și vor șterge înregistrările.

Lydia mai avea puțin și leșina peste masă când auzi vestea și bău apa din paharul ei, de parcă ar fi fost cel mai rafinat vin din lume.

— Oh, Doamne! spuse ea aproape fără suflare. Mulțumesc, mulțumesc.

Sheena se întoarse spre Stacey care era mulțumită că nu suflase nimănui vreo vorbă despre telenovelă (pentru că nu avea cui să spună), se relaxase și începuse să ronțăie o grisină.

— Cât despre tine... încep Sheena.

Lydia o privi sperând că orice făcuse Stacey putea transforma eroarea ei în ceva nesemnificativ. Oricum, Stacey se concentra pe ronțăitul gisinei, fără să bage de seamă că Sheena i se adresa ei. Lydia îi dădu un ghiont, iar Stacey își îndreptă privirea spre ochii violeti strălucitori ca niște faruri ai Sheenei.

Impresara o luă la rost:

— Ai luat Xanax înainte să vii? Să nu minți.

— Doar o jumătate, ca să-mi calmez nervii, spuse Stacey încet.

Lydia ridică o sprânceană, încercând să intre în grațiile Sheenei, dar aceasta nu-i luă în considerare efortul și se aplecă mai aproape de Stacey.

— Ei bine, trebuie să încetezi chiar de azi. Săptămâna viitoare vei fi în fața a milioane de oameni, iar dacă *eu* m-am prins că ești drogată – fie și doar cu jumătate de pastilă, iar pe cap cu pălăria asta idioată aco-perindu-ți aproape toată fața –, atunci se vor prinde și ei!

Stacey se îndreptă în scaun și șopti spre Sheena.

— Iau numai ca să nu am trac când sunt în public, știi că asta mă îngrozește. Nu se întâmplă asta într-un studio sau pe un platou de filmare. Nu sunt proastă, Sheena. Nu iau în timpul filmărilor.

Era aproape mândră de ea că se apăraseră, dar era aproape sigură că va urma o replică.

Sheena le privi pe amândouă, apoi mai luă o înghițitură din mimosa.

— Acum ascultați-mă cu mare atenție. Miercurea viitoare veți fi anunțate oficial, împreună cu alte patru actrițe, ca propuneri pentru noul rol de ticăloasă din *Golful șoimului*. Până acum sunt doar speculații, dar, de îndată ce este oficial, orice veți face va fi monitorizat de presă. Iar în zilele noastre nu sunt doar profesioniștii cei care vă pot face rău; fiecare derbedeu cu o conexiune la internet poate deveni un posibil coșmar pentru voi. Publicul își va da cu părerea despre orice, de la mărimea pentru rochii la cicatricile intervențiilor de chirurgie estetică.

Chiar și Stacey, care era cam amețită, sorbea fiecare cuvânt al Sheenei, care mai bău o înghițitură din mimosa ei, făcu o pauză, apoi puse întrebarea de o mie de puncte:

— Dacă nu sunteți în stare să faceți asta, trebuie să-mi spuneți imediat, ca să pot găsi o înlocuitoare pentru voi pe lista aia.

Lydia se temea că va fi scoasă din joc și făcută pulbere.

— Sigur că pot. Am făcut azi o greșală prostească, dar am făcut-o pentru rolul ăsta și sunt hotărâtă să-l obțin.

Se ridică în picioare și nu ținu seama deloc de Stacey. Asta produse un declic în rivala ei.

— Și eu, replică Stacey entuziasmată, dar mai puțin convingătoare.

Dându-și seama că nu putea egala pasiunea Lydiei, adăugă:

— Știu că trebuie să muncesc pentru a-mi recâștiga încrederea în mine, dar ca actriță, nu te voi dezamăgi. Rolul mi se potrivește și nu am să dau greș.

Sheena zâmbi pentru prima oară de când venise, convinsă în cele din urmă de hotărârea lor.

— Mă bucur să aud asta, pentru că mai este ceva ce nu v-am spus. Adevăratul motiv pentru care v-am rugat să veniți astăzi aici este că vreau să vă spun un mic secret.

Amândouă ridicară privirea spre ea. Sheena adora să le aibă la picioare acum, că le pusese la punct. Îi făcu semn Aliciei să mai aducă niște pahare.

Anunță:

— Știu din sursă sigură că, deși va fi făcut public un grup de actrițe pentru *Petrecerea ticăloasei*, eveniment prezentat în direct săptămâna viitoare, doar voi aveți șanse să câștigați.

Alicia sosi și le umplu paharele cu șampanie, în timp ce Lydia și Stacey o priveau pe Sheena ca să continue vestea bombă.

Aceasta reluă:

— Una dintre voi, și într-adevăr nu știu care dintre voi, va lua rolul pentru noua ticăloasă. Așa că, în loc să aveți șanse de la 1 la 10, aveți șanse 50–50 între voi două.

— Ești sigură? De unde știi? întrebă Lydia, străduindu-se să nu țipe pentru a evita o altă săpuneală, deși entuziasmul o făcea să-și piardă controlul.

Sheena confirmă din cap, apoi își atinse nasul sculptat printr-o intervenție estetică.

— Crede-mă, chiar știu.

Nu voia să strice totul și să le spună că Helen Gold trădase prietenia lor și îi permisesese lui Honey Hunter – Honey Hunter dintre atâtea! – să fie pe listă, stricându-i planurile puse la punct cu minuțiozitate. Mai avea timp ca să se ocupe de Helen, trebuia doar să aleagă strategia.

Lydia și Stacey se priviră, dându-și seama că situația se schimbase complet.

— Dar asta nu înseamnă că aveți o scuză ca să vă lăsați pe tînjală. Dimpotrivă. Acum lupta este mai strînsă ca niciodată, pentru că vă știți amîndouă cît de aproape sunteți de finiș. Eu am făcut maximum, restul vă revine vouă. În acel show în direct trebuie să le arătați cît de ticăloase sunteți; este esențial să le eclipsați pe celelalte și să atrageți publicul de partea voastră.

Insistă asupra acestor lucruri pentru că era extrem de important. Trebuiau să iasă în evidență față de oricine altcineva sau nu aveau să primească niciodată votul publicului.

— Cea dintre voi care va primi cel mai mare punctaj din partea publicului va câștiga în noaptea aceea.

Încheie oferindu-le paharele de șampanie deja pline.

Lui Stacey îi tremură ușor mîna cînd îl ridică pe-al ei și luă o înghițitură. Aflase că este atît de aproape de a fi iubită, că putea fi dorită și admirată din nou. Chiar dacă se detesta, publicul va completa acel gol pentru ea. Nu va mai dormi toată ziua – avea un țel, avea din nou o carieră. Xanaxul și șampania se amestecau în creierul ei, dar chiar și jumătate de pastilă împreună cu alcoolul nu puteau s-o adoarmă astăzi, nu cînd primise cea mai frumoasă veste după mulți ani și care-i vibra în minte. Se trezi că zâmbește de-adevăratelea pentru prima oară după atîta vreme așa cum își amintea.

Și mîinile Lydiei tremurau ușor. Dar nu din cauza emoției: simți cum o traversează un fior de electricitate cînd ridică paharul cu șampanie Cristal și își îngădui să viseze. Gata cu audierile de tot rahatul, gata cu joburi de prost gust, gata cu fețele care cereau milă. Revenea, și o făcea grandios; rolul acesta era o parte din existența ei chiar mai important decît cel care făcuse din ea o vedetă. Era tot ceea ce își dorea și, știind că femeia cu care trebuia să concureze era șoarecele dependent de droguri

de alături, ei bine, deja primise ce-și dorea și savura tot. Nu avea niciun dubiu: Stacey era deja terminată și sigur câștiga ea.

— Acum, doamnelor, mai vreau să adaug un singur lucru înainte de a sărbători împreună veștile minunate, spuse Sheena cu ochii scânteind. Vă reprezintă pe amândouă și nu vreau trucuri murdare. Țineți minte că reprezentați Agenția Sheena McQueen și pe voi înșivă.

Lydia și Stacey confirmară din cap.

Impresara continuă:

— Este limpede că veți face tot ce doriți ca să străluciți mai mult decât celelalte. Nu sunt impresara lor, așa că, sincer, nici nu-mi pasă. Dar vreau, aici și acum, să vă dați mâna și să cădeți de acord că va fi o luptă corectă. Și oricine va învinge, cealaltă să promită că-i va ura tot binele și că o va susține în public.

Stacey și Lydia se întoarseră una spre cealaltă. Lydia întinse mâna și Stacey i-o strânse.

— Așa va fi! mințiră ele la unison.

Sheena zâmbi și le invită să ridice paharele.

— Noroc! toastă ea și le privi pe Lydia și pe Stacey ciocnind paharele atât de tare, încât crezu că se vor sparge.

21

Ședința de dimineață era despre episodul de Crăciun în direct și, mai important, despre cine ar fi trebuit să regizeze, după arestarea lui Aiden Andersen. Cu *Petrecerea ticăloasei* conturându-se, Madeline dorea să anunțe cine urma să fie noul regizor și să continue cu campania din presă. Se făcuseră o sumedenie de speculații în interior cu privire la cine avea să preia rolul. Cu toții așteptau să afle cine avea să câștige premiul.

Jake se sprijinea de ușa Sălii de ședință nr. 6. Ronțăia cea de-a doua prăjitură cu foitaj luată de la un vânzător ambulant, așa că nu-i observă pe Amanda și pe Dan intrând împreună și părând foarte prietenoși. Întârziaseră. Iar asta nu îi scăpă lui Helen, care-i făcu cu ochiul lui Dan, iar el se înroși.

— Bine, cum toată lumea este aici, hai să ducem pe calea cea bună serialul, spuse Madeline care stătea în capul mesei din sala de ședințe. Privi cu mirare spre Dan și Amanda care, împreună cu Jake, stăteau pe ultimele trei scaune.

Amanda pricepuse că întârzierea ei fusese observată, dar pentru prima oară în viața ei profesională

nu-i păsa. Oricum întârziase doar câteva minute și nu-i stătea în fire. Se luase cu vorba cu Dan, venind spre sala de ședințe, și pierduseră noțiunea timpului. Nici nu încerca să surprindă privirea lui Jake, deși observase firimiturile de foitaj de pe cămașă și știa că era mai nervos ca de obicei. Imediat își găsi o ocupație studiind documentele scenariului care se aflau în fața fiecărui loc la masă.

Madeline continuă:

— Mi s-a comunicat că vor fi finalizate în curând detaliile despre acuzațiile aduse lui Aiden. Comitetul dorește să avem o decizie promptă în legătură cu încheierea contractului său, dar cred că ar fi mai bine să așteptăm să avem mai multe informații. Cum nu a fost oficial acuzat sau eliberat, este dificil să decizi.

E mult mai pricepută și mai optimistă decât de obicei, gândi Amanda. Era o abordare eficace și liniștitoare pentru toată lumea.

— Judecătorii lui Aiden m-au întrebat dacă C.I.TV este dispus să asigure un martor și vă informez că, dacă doriți, să o faceți, nu vă vom opri.

— Voi fi fericită să spun poliției ce cred despre el dacă este de ajutor, zise Helen, rânjind răutăcios.

— Sunt de acord cu Madeline, spuse Amanda, fără să țină seama de intervenția lui Helen. Aiden poate fi un individ imprevizibil, dar chiar a fost un regizor important al acestei telenovele ani de-a lungul și știm cu toții că tabloidele adoră să înflorească lucrurile. Așa că hai să vedem care sunt noile acuzații de dimineață și acesta să fie punctul de pornire.

— Mie mi se pare lucrul ăsta foarte corect și practic, interveni Dan. Iar dacă este nevoie să plătim cauțiune pentru el, pot organiza ceva în mai puțin de o oră, acceptă el, susținând-o pe Amanda.

Helen zâmbi, căutând mereu semne că Amanda și Dan s-ar hotărî să fie în cele din urmă împreună. Totuși, Jake se încruntă la Dan, băgăciosul băiat cu bani, care părea mereu că apare pe neașteptate unde era dorit mai puțin și susținând-o pe Amanda.

Jake era hotărât să reia frâiele și să-i arate lui Madeline cine era șeful.

— Cred că este al naibii de ridicol! țipă el spre Amanda. I-am dat lui Aiden șansa carierei sale, comentă el melodramatic, arătând cu degetul spre sine. Să regizeze episodul în direct – și așa mă răsplătește el? Și totuși, ce făcea cu arma de la recuzită? Așa că putem adăuga pe listă și furtul pe lângă afaceri cu droguri!

Toți ceilalți din încăpere erau acum atenți la el, așa că Jake se ridică și făcu un pas îndărăt față de ei.

— Care este ideea ca să așteptăm până mâine? Dezastrul s-a produs. În ceea ce mă privește, sper să-l trimită pe Aiden la închisoare și să fie pasat de colo colo ca un ursuleț de pluș într-un orfelinat.

Cei de la masă păreau uimiți, chiar și Helen, care nu obișnuia să exagereze cu mimica din cauza pasiunii pentru botox. Toți știau că Jake și Aiden erau prieteni vechi.

— Nu fi atât de drastic, Jake, spuse Amanda. Nu a mai avut probleme cu legea înainte. Și voi vă știți de mult, era cel mai bun om al tău.

— Ei bine, nu va mai fi, mârâi Jake.

— Ai de gând să te recăsătorești? replică Amanda fără să ezite.

Apoi, amintindu-și cine mai era în sala de ședințe și dându-și seama ce voia Jake să spună, se concentră rapid asupra documentelor, ignorând lacrimile care îi înțepau ochii.

Jake, incapabil să se gândească la ceva pentru a depăși replica Amandei, hotărî că trebuie să iasă din încăperea câștigător.

— Farrah Adams va regiza episodul în direct de Crăciun, iar Aiden Andersen nu va mai sta o secundă în studio sau în platou. A terminat-o cu *Golful șoimului*.

Toți se uitară la el în tăcere cum ieși vijelios din sala de ședințe, trântind ușa în urma lui.

Madeline rămase complet nemișcată, observând totul.

PARTEA A TREIA

Birourile redactorilor telenovelei *Golful șoimului* erau unul dintre rarele locuri pline de calm și concentrare. Lumina blândă, izolația fonică și lipsa ferestrelor permiteau unui redactor să aibă o liniște desăvârșită și să stea ore întregi redactând episoadele până erau ceea ce trebuia. Scaunul unui redactor era confortabil, dar ferm, susținându-i spatele, dar nu atât de rigid cât să-i provoace dureri după scurt timp.

Regizorii puteau veni în birourile redactorilor când prima corectură era gata și împreună rafinau episodul până era potrivit să fie transmis în lumea întreagă milioanele de fani nerăbdători să le ofere cea mai bună versiune a serialului lor favorit. Farrah era în biroul redactorilor nr. 9. Îi plăcea anume acest birou, pentru că era mai mare decât celelalte și pentru că avea o canapea pe care se putea întinde să se uite la ecrane în timp ce redactorul stătea pe scaun. Încercau să găsească o soluție ca să taie din ultimele scene cu Lucien, care improvizase după capul lui – ceea ce fusese scris ca un dialog clar suna acum ca un dezastru verbal. Singura parte bună pentru Farrah era că, fiind aici, ratase întâlnirea care îi decidea soarta lui Aiden.

De când fusese arestat Aiden, Farrah rămăsese foarte calmă. Când el o sunase din arest, se pregătise pentru a face față unor acuzații numeroase și era gata să nege și să spună că se pitise în baie pentru că se speriasse de vocile pe care le auzise. Dar, în loc de asta, Aiden o întrebase cum se simte *ea*. Asta o făcuse să se simtă prost. Atunci Aiden începu să vorbească foarte atent și codat, în caz că telefonul era ascultat, și, prin intermediul conversației lor haotice, o făcuse să înțeleagă limpede că avea grijă să nu fie implicată.

Tot nu-i venea să creadă că era atât de drăguț după ceea ce se întâmplase. Era posibil să-l fi judecat greșit, dar, aducându-și aminte de mesajele cu conținut obscen și de videourile perverse – ieșise la iveală unul nou, în care folosea arma falsă drept o jucărie pentru sex –, asta o ajuta să îndepărteze orice vinovăție pe care ar fi resimțit-o. Posibilitatea ca el să ajungă la închisoare era reală și o apăsa. Nu intenționase deloc asta. Așa că îi luă apărarea la studiouri, condamându-l pentru alegerile pe care le făcuse în existența lui, dar clarificând că, în opinia ei, închisoarea era o pedeapsă mult prea mare pentru că „se comportase excesiv”

Când era întrebată dacă îi plăcea să regizeze episodul special de Crăciun, replica ei era: „Dacă este disponibil și dacă îmi cer să o fac, atunci mi-ar plăcea, dar acum mă concentrez asupra a ceea ce am de făcut.” Dar, în spatele ușilor, Farrah număra secunde. Așteptase acea recunoaștere încă din momentul arestării lui Aiden. O termina că trebuia să se poarte atât de nonșalant. Își dorea cu ardoare să dea buzna în biroul lui Madeline, să-i spună că avusese dreptate să afirme că Aiden era alegerea greșită pentru episodul în direct și să-i ceară să i se dea posibilitatea de a arăta ce poate. Dar nu, trebuia să joace scena așteptării. Nu-și imagina că avea să fie

prea lungă, deși, mai ales cu toate comentariile fanilor și după discuția despre un premiu Emmy pentru episodul independent, era nominalizată pentru scena cu cele două personaje.

Alesese să decupeze dublele cu zgomotul valurilor, pentru a acoperi replicile care nu se auzeau, când ușa se deschise violent și lumina pătrunse deodată în încăperea întunecată.

De obicei se rățoia la oricine o întrerupea când semnul de afară spunea clar „Nu deranjați”, dar se opri când văzu că era Jake care venea de la *ședința importantă*.

— La mine în birou. Acum! anunță el zâmbind. Nu vei fi dezamăgită.

Fetița din Farrah dorea să țipe.

23

În Sala de ședințe nr. 6 rămăseseră doar Helen, Amanda și Madeline. Stăteau în linie dreaptă în capul mesei, dar niciuna nu vorbea.

Amanda se uită la Madeline, gândindu-se ce să spună după ieșirea dramatică a lui Jake. Madeline o aștepta și Helen era conștientă de asta, așa că rămase și ea tăcută. Afară, pescărușii zburau în rotocoale ca într-un loc de joacă pentru copii curioși întrebându-se dacă avea să se lase cu bătaie. În cele din urmă Madeline rupse tăcerea.

— Se poartă aici cum se poartă acasă? întrebă Madeline.

Pe Amanda o miră întrebarea pusă în timpul unei ședințe atât de importante pentru serial și faptul că Madeline dorea să continue într-o direcție personală. Era stânjenitor. Oftă.

— Ăăăă... se poate. Da. Au mai fost momente asemănătoare nu de mult. Din acest motiv am avut acea reacție față de tine la Claude...

Helen își trase scaunul câțiva centimetri mai în spate și astfel nu mai era exact între ele.

— Hai să uităm prostia aia... zise Madeline pe un ton din care se dovedea a fi mult mai rațională decât la prima întâlnire.

Helen își îndepărtă încetișor mai mult scaunul.

— Am avut motivele mele pentru prostia aceea, așa cum i-ai spus, continuă Amanda pe un ton tăios. După cum bănuiesc, acum înțelegi.

O privi pe Madeline drept în față cu dârzenie și adăugă:

— L-ai promovat pe Jake fără să ții măcar cont de mine; sper că acum ai înțeles că a fost o decizie greșită. După cum vezi, avem abilități diferite pentru acea funcție. Nu este cunoscut ca unul care își păstrează calmul într-un moment de criză. Și este faimos pentru lipsa lui de tact și egoism când lucrează cu actorii și cei din departamentul de creație.

Nu mai voia să-i găsească scuze lui Jake, nu după îngrozitorul comentariu apropo de recăsătorire.

Auzind aceste cuvinte care îi puneau la îndoială decizia, Madeline se îndreptă în scaun.

— Erai în concediu de maternitate, răspunse cu răceală. A fost un moment nepotrivit. Toți cei care au spus că te poți descurca și cu serviciul, și cu bebelușul mint, oricare femeie știe asta, continuă, paralizând-o pe Amanda cu o privire fixă de șarpe-cu-clopoței gata să atace.

Helen nu mai suporta să se tot retragă.

— Jake a fost mereu un coșmar. Aici toți știu că Amanda este talentul.

Se lăsă din nou tăcere.

Madeline se întoarce ca să-și toarne apă plată din sticla Fiji din fața ei. Nu se grăbi. Apoi reveni spre ele.

— Investitorii, sunt convinsă că știi, sunt aproape toți bărbați. Greșit sau nu, ei nu au dorit o femeie care nici măcar nu era la serviciu.

Amanda și Helen se uitară la Madeline care își umplea din nou paharul cu apă.

— În următorul an sau poate chiar peste doi ani, voi avea de purtat niște bătălii, spuse ea cu accentul specific sudist care o făcea să semene cu un personaj din Tennessee Williams. Am avut nevoie de cineva care să se ocupe de asta, astfel încât membrii comitetului să nu mi se mai opună niciodată.

— Mi se pare că ai dorit pe cineva pe care să-l poți manipula, comentă Amanda cu o brutalitate nespecifică.

Buzele perfecte ale lui Madeline se strânseseră într-un zâmbet strâmb, iar asta o făcu pe Amanda să înțeleagă imediat și cu amărăciune că avusese dreptate. În mintea ei, Amanda auzea vocea lui Farrah vorbind despre sistemul misogin, despre nedreptățile de tot felul. Oftă. Era extrem de clar pentru ea că, atâta vreme cât Madeline era șefa trustului de televiziune, avea să fie totdeauna foarte mândră la *Golful șoimului*.

— Presupunând că ai fi fost în locul lui Jake, ce ai fi făcut în cazul lui Aiden Anderson? întrebă Madeline provocatoare.

Amanda își alese cuvintele cu grijă. Întrebarea putea fi doar ipotetică, dar voia să-i arate lui Madeline că nu era nimic personal, ci totul era profesional. Ținea mult la telenovelă și ar fi permis ca egoul ei sau prietenii ei să-i influențeze judecata sau ceea ce era corect pentru serial. Ceea ce decisese să spună era să dovedească măcar faptul că, dacă nu primise avansarea meritată, știa exact ce făcea.

— Personal, nu sunt de acord cu intenția lui Jake de a-l concedia pe Aiden astăzi. Cum ziceai la începutul ședinței, nimeni dintre noi nu știe dacă vor fi formulate mâine acuzații reale. Ar putea fi doar exagerările presei. În industria de divertisment drogurile pun rareori capăt unei cariere atâta vreme cât a consumat, și nu a vândut.

Se întoarse spre Helen ca s-o susțină, iar aceasta confirmă.

— Este Aiden un consumator de cocaină? Da, este. Este el un dealer? Nu, spuse Helen.

Madeline asculta în tăcere.

— Atunci putem să-l eliminăm din telenovelă, fără să încercăm să-l ajutăm în ceea ce privește dependența sa, iar asta, să fim cinstiți, nu i-a afectat niciodată munca aici... până acum, afirmă Amanda, susținându-i privirea lui Madeline. Până la urmă, avem o datorie de îndeplinit, iar Jake vrea să o distrugă. Dacă erai îngrijorată că o femeie gravidă ar fi o pacoste în concepția conducerii, atunci așteaptă până explodează chestia asta. Dacă Aiden este concediat și înlocuit cu Farrah – așa cum intenționează Jake –, iar Aiden nici măcar nu va fi acuzat de poliție, atunci chiar ai o problemă.

Amanda așteaptă puțin înainte să continue. Să facă ceea ce era drept față de Aiden, față de ea însăși ca producător executiv al telenovelei, însemna să facă ceva greșit față de prietena ei Farrah. Greșit din motive corecte.

Continuă cu sinceritate:

— În mare parte, erorile lui sunt erorile noastre. Lumea showbizului este una dintre cele mai stranii. Să trăiești într-o bulă a fanteziei poate să lase urme în mintea oamenilor; nu toți sunt suficient de puternici ca să lupte cu asta.

Madeline mai luă o gură de apă din pahar, în timp ce Helen preluă ștafeta de la Amanda.

— Are dreptate. Nimeni nu iese nevătămat din televiziune și, din nefericire, pentru unii e prea puțin spus. Îți aduci aminte de Sheena McQueen, care a fost cu noi la Paris, și de scandalul în care a fost implicată pe vremuri?

— Da, spuse Madeline.

— A fost dată afară din serialul în care juca — *A doua șansă* —, deși nu a fost niciodată acuzată de nimic.

— Nu prea a fost un bun exemplu pentru rețeaua de televiziune! i-o retează Madeline. Nu cred că multe show-uri TV ar tolera ca staruri rock moarte să se regăsească printre talentele lor. Pare să și fi ieșit bine din tot scandalul cu Ed Nichols, așa că nu cred că asta este relevant pentru problema noastră.

— Ideea este că mai târziu a dat rețeaua în judecată pentru a nu-și fi respectat obligația de diligență față de ea, spuse Amanda.

Apoi se uită la Helen, care dădu din cap aprobând cele spuse.

— A fost un risc al naibii de mare, dar — așa cum ne amintește ea deseori, de obicei după trei sau patru pahare de votcă și apă tonică — minunata clădire unde funcționează Agenția McQueen trebuia plătită cumva. A dat în judecată compania de producție a serialului *A doua șansă* pentru eșecurile ei în ceea ce privește protecția și nu s-a lăsat până ce nu au fost scrise mai multe zerouri pe cecul ei compensatoriu. Atât de multe, că nu după multă vreme serialul a fost suspendat.

— Da, zise Amanda. A făcut reclamă negativă rețelei TV, dar, dacă ei ar fi procedat corect, ar fi putut să transforme asta în avantajul lor.

Pe fața lui Madeline nu se mișcase niciun mușchi din momentul în care discuția deviasse spre bani. Amanda continuă:

— Mâine, dacă vom afla că Aiden nu a fost inculpat decât pentru consum și posesie de droguri – iar asta, să recunoaștem, este, din păcate, o chestie standard în domeniul nostru –, putem să îl tratăm ca pe o victimă și să-i dăm public ajutorul de care are nevoie pentru a se pune pe picioare. Vom folosi redresarea lui ca pe o modalitate de a-i atenționa pe ceilalți să nu procedeze astfel. Presa va înghiți asta și vom fi văzuți ca o rețea TV care se îngrijește de angajați și vom fi lăudați pentru atitudinea noastră de responsabilitate socială. Și îl vom lăsa să regizeze episodul în direct, ceea ce va asigura că totul este de mare clasă. Toată lumea iese în câștig.

Mai puțin biata Farrah, gândi Amanda. Pentru ea este o pierdere. Din nou. Stomacul i se strânse la gândul că-i făcea asta prietenei sale, deși era decizia corectă. Trebuia să aleagă momentul, să-l mai amâne puțin. Își turnă apă într-un pahar și altul pentru Helen, care își trăsesese scaunul la loc și era de acord cu ea, vizibil impresionată.

Cele două femei se uitară la Madeline, al cărei chip perfect nu exprima nimic altceva decât că se gândea la ceea ce expusese Amanda.

Când Jake deschise ușa ca să intre Farrah în biroul lui, simți mirosul aparte al parfumului ei exotic. De obicei erau despărțiți de o masă de trei metri în sălile de ședințe, iar Amanda își făcea evaluările, așa că rareori era suficient de aproape ca să-i simtă parfumul.

În timp ce Farrah stătea aplecată peste birou, lumina soarelui care pătrundea pe fereastră făcea vizibilă silueta ei frumoasă pe sub rochia albă. Brusc, trupul lui Jake reacționează și se trezi că încerca disperat să se concentreze. Se rugă ca Farrah să nu observe cum i se întărise penisul în blugii mulați. Niciodată nu se mai uitase la ea astfel, iar acum mai avea puțin și exploda. Sperând că, dacă vor discuta afaceri, i se va mai atenua starea de excitație, se îndreaptă încet spre unul dintre scaunele din piele, ceea ce însemna că putea evita să se apropie mai mult de ea.

— În primul rând, și asta este cel mai important, spuse el, așezându-se pe scaun și punând picior peste picior, poziție care nu-i oferea niciun confort, cred că ești scenaristul și regizorul nostru cel mai bun. Fără îndoială. Serios vorbind!

Farrah era conștientă de efectul pe care îl produsese asupra lui. Se așezase special între el și fereastră și purta rochia aia atunci în mod intenționat. Era ziua Z pentru alegerea privind episodul în direct și avea să fie o zi a victoriei ei – dorea nu numai să primească jobul râvnit din partea lui, ci și să se joace cu mintea lui. Rochia și hotărârea de a nu purta nimic pe dedesubt păreau să fie cu siguranță calea de a-și atinge scopul.

— Mulțumesc spuse ea.

Era sigură că „Serios vorbind!” însemna exact asta, dar dorise de atâta vreme să audă aceste cuvinte, că nu-i mai păsa ce le motiva.

— Vreau și să știi că, înainte ca povestea cu Aiden să ajungă la public, deja susținusem în fața lui Madeline să regizezi tu prestigiosul nostru episod în direct, vorbi el recăpătându-și calmul odată instalat pe scaunul din piele.

Farrah era cu adevărat șocată. *Nu poate fi adevărat!*

Se îndreptă spre scaunul de lângă scaunul lui și se așează pe brațul acestuia, în timp ce el continuă:

— Madeline îl dorea pe Aiden, deoarece pe hârtie regizase mai multe episoade decât oricine altcineva. Asta însemna pentru ea că era cel mai experimentat. Dar m-am bătut pentru tine de la bun început. I-am spus că ești deosebită. Oamenii spun despre Catherine că este inima telenovelei. Ei bine, eu cred că tu ești sângele lui. Aduci în telenovelă o infuzie de oxigen și de energie. Ne convingi să fim mai buni, pe noi toți. Sunt fericit că episodul în direct de Crăciun este al tău; îl meriți cu adevărat.

Farrah intrase în biroul lui Jake ferm hotărâtă să aibă confirmarea că urma să regizeze episodul în direct,

să îl tachineze cu rochia ei, încingându-l și lăsându-l dezamăgit că niciodată nu avea să se apropie de ea –, apoi să dispară de acolo. Dar acum își dădea seama că fremăta la fiecare cuvânt laudativ.

— Asta înseamnă atât de mult pentru mine, Jake! spuse ea punându-și mâna pe umărul lui.

Datorită planului ei meticulos, era sigură că urma să fie regizorul episodului în direct, dar să primească în sfârșit acea decizie, dinaintea ochilor ei, plutind în aer... o lua cu ameteală. Tot ce trebuise să facă ca să ajungă acolo meritase din plin.

Deodată se simți cuprinsă de furtive și își pierdu simțul realității. Nici nu își dădu seama când îi veni să-l sărute, dar se bucura că se întâmpla. Limba lui o atinse ușor pe a ei, timid, sugerându-i că-și dorea mai mult, dar că aștepta să fie invitat. Farrah o trase în gură cu buzele și deodată nu se mai simți ca un sărut, ci ca un preludiu. Mai ales în felul în care mâinile lor mângâiau trupul celuilalt.

Ce fac? gândi ea când în sfârșit mintea i se relaxă, tocmai când îi dădea jos pantalonii lui Jake. Dar era prea târziu, trupul ei preluase controlul și nu se putu abține să nu se urce peste penisul lui erect chiar acolo, pe scaunul de piele pe care stătea el. După ce își scoase pe cap rochia – eliberând sânii perfecți pe care gura înfometată a lui Jake îi acapără –, el pocni din palme ca să se coboare storurile electrice pentru ca partida lor secretă de sex să se piardă în întuneric.

La sute de mile de Golful șoimului o altă femeie se dezbrăca în grabă, în compania unui bărbat afemeiat. Honey Hunter se afla într-unul dintre cele mai rafinate magazine de cumpărături cu rezervare și probase ținute toată dimineața, disperată să găsească ceva în care să arate perfect pentru *Petrecerea ticăloasei*. Locul nu dezvăluia prea mult din afară, căci ferestrele vopsite în gri permiteau doar luminii să intre, nu și privirilor. Nu puteai să-ți dai seama ce fel de magazin era, pentru că nu era nicio siglă; doar numărul său, 77, îl făcea reperabil pe celebrul King's Road din Chelsea. Particularitatea magazinului Jani Collective era că, dacă nu auziseși deja de el, atunci nu erai genul de persoană care să cumpere ceva de aici.

Înăuntru era la fel de auster ca și în afară. Nu existau scaune pentru prieteni sau cupluri pe care aceștia să se așeze sau să aștepte, ci doar un spațiu gol, toate rochiile fiind ascunse vederii. Nu le alegeai și nici măcar nu vedeai dacă era vreuna disponibilă. În schimb, domnișoara Jani te întreba ce anume îți doreai de la acea rochie și apoi dispărea îndărătul uneia dintre multele uși albe. Câteva minute mai târziu, apărea flancată de două asistente tăcute, cărând cele mai rafinate modele

haute couture care, oarecum magic, se apropiau de celor descrise de cumpărător.

Problema lui Honey era că imaginația ei era prea bogată și ca atare petrecuse aproape două ore încercând haine, iar acum nu prea mai avea timp. Jani Collective aloca doar nouăzeci de minute per rezervare, pentru că doar unei cliente i se permitea să pătrundă în clădire în acel interval. Aceasta asigura o intimitate perfectă.

În momentul în care o asistentă trase fermoarul ultimei rochii dintre cele selectate, Honey se întoarse, se privi în oglindă și zâmbi.

— Asta e! exclamă și o îmbrățișă pe asistentă, care nu-i întoarse gestul.

Era un noroc că Honey găsisese ceea ce căuta pentru că exact în acel moment domnișoara Jani apărură în ușa cabinei de probă și pocni din degete pentru ca asistentele să plece. Asta însemna că timpul petrecut de Honey în magazin expirase.

Nu era numai impresia ei, ci Honey chiar arăta splendid în rochia de seară din tul brodat de la Valentino. Țesătura diafană de culoarea smaraldului se mula pe trupul ei ca o a doua piele, iar corsajul care îi puneă în evidență rotunjimile. Deschise ușa cabinei de probă, pentru ca Mickey să poată vedea.

— Nu-i așa că este minunată? întrebă ea făcând o mică piruetă.

Mickey Taylor, editor, furnizor de biografii ale celebrităților și de curând agentul grijuliu al lui Honey, zâmbi:

— Super, scumpe! Dacă te îmbraci așa la petrecere, toate camerele vor fi ațintite doar asupra ta întreaga noapte. E aproape la fel de frumoasă ca tine, comentă el și-și întări spusele ridicând degetele mari.

Lui Honey îi plăcu fața radioasă a lui Mickey. Încercase atâtea rochii și era îngrijorată că ar putea pierde simțul măsurii.

Chiar dacă îi simți ezitarea, plusă:

— Fără îndoială că asta este! exclamă el. Dar cum vei fi foarte ocupată de-acum încolo și cum probabil că nu vom mai avea șansa să mergem la cumpărături pentru o vreme, de ce să nu le luăm și pe celelalte care ți-au plăcut?

Honey zâmbi larg de parcă era o fetiță în ziua de Crăciun văzând sub brad o sumedenie de cadouri pentru ea.

— Serios? întrebă ea privindu-l de sus. Nu ca să fie arogantă — era cu vreo zece centimetri mai înaltă decât el, care se născuse foarte scund.

— Absolut! Avem nevoie de ele pentru ședințele foto prin care vom sărbători că ești noua actriță într-un rol principal din *Golful șoimului*, spuse el făcându-i cu ochiul.

Era așa de drăguț cu ea, încât lui Honey îi venea să-l îmbrățișeze, dar nu era în stare să se aplece atât de mult în rochia aceea extrem de mulată, așa că îi mângâie obrazii dolofani singurului bărbat care părea, după zeci de ani, că avea într-adevăr grijă de ea, care credea că era talentată și că merita o a doua șansă.

— Numai dacă ești sigur că vrei, zise fericită.

— Sigur că sunt, dragă. Acum fii atentă, un prieten care le-a spus câtorva paparazzi că vei fi aici. Vor vrea să facă niște poze. Vei ieși îmbrăcată în prima rochie pe care ai probat-o, cea roșie, scurtă. Paparazzilor totdeauna le place o pată de culoare, iar asta nu o va dezvălui pe cea cu care te vei îmbrăca pentru petrecere. Du-te și arată-le de ce ești în stare, apoi ia un taxi până la hotel. Vor face o sumedenie de poze cu tine urcând pe bancheta din spate,

care vor deveni obsesii cu picioarele tale! Rezolv cu plata și ne vedem la hotel.

Se uită la rochia roșie de pe stativ. Nu era ce trebuia pentru *Petrecerea ticăloasei*, dar el avea dreptate: ar fi arătat bine pe pagina celebrităților îmbrăcată cu rochia asta.

— Mickey, ți-a spus cineva vreodată că ești o bijuterie de om?

— Scumpete, tu ești diamantul. Fiecare bănuț investit ca să te întorci în lumina reflectoarelor mi se întoarce înmiit. Când cartea ta va fi în topul vânzărilor, o să fii numărul unu de pe lista bestsellerurilor și numărul unu pe lista ticăloaselor din telenovele. Iar asta înseamnă un câștig dublu pentru noi.

Mickey râse și-și frecă palmele, apoi o sărută pe obraz, un sărut platonice care o făcu să se simtă bine așa cum se simțea când i se acorda o grijă părintească, apoi plecă să se schimbe.

Odată îmbrăcată în rochia roșie, își strânse celelalte haine pe care le păstrase și Chanelul, apoi se uită în oglindă ca să-și aranjeze părul și să se machieze pentru paparazzi. Se îndreptă spre ieșirea din magazin gândindu-se cât de norocoasă fusese să îl aibă pe Mickey care să se îngrijească de ea așa cum o făcea.

Cum ieși pe ușa vopsită, o orbiră cele o sută de blițuri ale aparatelor de filmat. Paparazzii erau afară, dar nu *câtiva* cum spusese Mickey. Din ce putea vedea prin lumina de jur împrejur erau mai mult de douăzeci. Merse să-l salute pe unul pe care îl recunoscuse și care se afla mai în spate, când se auzi ceva ca un vaiet și începu să pâlpaie o lumină deasupra tocului ușii. *Fir-ar, am ieșit cu eticheta pe rochie*. Vru să se întoarcă, dar doi paznici voinici se grăbiră și îi prinseră brațele când era încă pe trotuar.

— Doamnă, vă rugăm să vă întoarceți în magazin, spuse cel mai puternic, în timp ce o conducea spre intrarea în magazin.

Auzea cum aparatele de fotografiat țâcăneau și mai frenetic, iar unii trecători se îngămădiseră pe stradă, ca să o filmeze cu telefoanele mobile.

— Nu este ceea ce pare! protestă ea, întorcându-și capul spre fotografi și vorbind tare pentru ca fanii care o filmau să o și audă. Impresarul meu este înăuntru. El a plătit pentru tot... este doar o confuzie..., mai apucă să spună în timp ce era trasă înapoi prin ușa de la Numărul 77.

Dar nimeni nu dorea să o asculte, iar dezastrul se produsese deja, la fel ca înainte.

Când avea să se sfârșească mariajul dintre Amanda și Jake devenise pariul neoficial al grupului de prietene. Sheena făcuse un prognostic după episodul în direct, Catherine spusese că nu avea să mai dureze atât de mult, iar Helen mersese pe mâna Sheenei. Aducându-și aminte de ceea ce se întâmplase în biroul lui Jake Monroe, Farrah înțelesese că poate tocmai o ajutase pe Catherine să câștige.

Cum de-i trecuse prin minte ideea pariului era un mister, căci în minte i se tot repetau acum cuvintele: *La naiba, la naiba, fir-ar dracu' al dracului!*

Privindu-l pe Jake îmbrăcându-se, lui Farrah nu-i venea să creadă ce făcuse. Da, era limpede că Amanda era profund nefericită în căsnicie și trebuia să se care naibii odată cât mai repede cu putință, dar Farrah tocmai făcuse sex cu soțul uneia dintre cele mai bune prietene ale ei și, mai rău, cu un bărbat pe care îl disprețuia sincer.

Zăcea în mijlocul biroului său, echilibrată pe pernele pe care le trăsese de pe sofa, și cu adevărat nu știa să se fi simțit vreodată atât de nenorocită. Nu doar că încălcase codul fetelor, ceea ce, surprinzător, nu mai făcuse înainte. Cel mai important motiv pentru care Farrah se simțea oribil era că de acum toată lumea în

C.I.TV avea să creadă că se culcase cu Jake pentru a regiza episodul în direct. De îndată ce ieșea din biroul lui Jake și anunța că urma să regizeze episodul de Crăciun, ei aveau să presupună că l-a implorat. Mai ales pentru că fuseseră văzuți.

Toate planurile ei geniale ca să-l îndepărteze pe Aiden se risipiseră în favoarea unei partide de sex submediocră. Pentru că asta fusese. Avusese câteva mișcări interesante, inclusiv o rotire circulară din șolduri care o făcuse să aibă orgasm, dar odată ce ea își dădu seama că era singurul lui truc, totul se simți repetat și repetitiv. Simțind că nu era impresionată de talentele lui, Jake încercase s-o răsucescă și începu s-o plesnească peste fund. Farrah nu era una care să prefere s-o facă dur, însă, sperând că ar putea grăbi situația oribilă, se arătase entuziastă, iar asta fusese o greșeală, pentru că loviturile încasate nu doar că o dureau, ci răsunau atât de zgomotos, încât era sigură că auzise tot biroul.

Și avea dreptate în legătură cu asta.

În afara biroului lui Jake, era ultima zi de lucru a Larei Collins. Cea mai mare parte a timpului încercase să se amestece prea mult în programele de lucru ale oamenilor și mai ales fusese fericită să stea pe margine și să se bucure de atmosferă. Văzând graba oamenilor cu un scop anume, unii dintre ei doar cu câțiva ani mai mare decât ea, avusese o revelație. Se minuna de cât de încrezători și de mulțumiți de munca lor erau cu toții. Cei de la producție fuseseră cu adevărat amabili și învățase multe de la ei, dar apogeul fusese discuția cu Farrah din bucătăria lui Lucy Dean.

Lara era în biroul de producție și fotocopia foile zilnice de apel când auzi zgomotul produs de o palmă grea. Căută să vadă de unde venea în aceeași clipă în care storurile activate de sunet din biroul lui Jake Monroe răspunseră zgomotului și se deschiseră mecanic.

Intrigată, Lara privi din dreptul copiatorului spre birou. Câteva secunde mai târziu își dădu seama că se uita la Farrah Adams, goală, în patru labe, cu Jake Monroe în spatele ei.

Privirea i-o întâlni pe cea a lui Farrah. Pe chipurile lor se citea groaza. Atunci, fără ca Lara să priceapă din ce motiv, Farrah începu să aplaude.

Îndărătul ferestrelor de la biroul lui Jake, Farrah bătea frenetic din palme, încercând să coboare storurile automate.

— Am știut că sunt bun... hohoti Jake, pe când pulsa în Farrah, dar aceasta se smuci, rostogolindu-se pe podea, și încercă să se ascundă în spatele biroului.

— Storurile! strigă de sub birou panicată.

Jake ridică ochii și o văzu pe puștoaica cu părul roz de lângă fotocopiator privindu-i. O panică enormă îl cuprinse când realizează că fusese văzut de o adolescentă la locul de muncă. Se rostogoli pe podea fără zgomot, se târî până la birou, înșfăcă telecomanda și coborî storurile într-o clipă.

Lui Farrah îi venea să urle. Nu numai că se înjosise, dar devenise și motivul unei dezamăgiri a unei adolescente care o lua drept model. Se dusese cu *femeia puternică într-o lume a bărbaților, croind un drum pentru generațiile viitoare*. Nu exista un mesaj mai catastrofal pentru o fată ca Lara decât culcatul cu șeful.

Și mai era și prietena ei, Amanda... Ce naiba fusese în mintea ei?

Îmbracă rochia, devenită dintr-odată nepotrivită cu locul de muncă, și se îndreptă spre ușă în momentul în care Jake își trăgea blugii.

— A fost o greșeală, zise ea cu mâna pe clanță, rugându-se ca Lara să nu mai fie la copiator când va deschide ușa.

Aiden Anderson zăcea într-o celulă care se afla la doar câteva minute distanță de locul unde fusese arestat cu cinci zile mai înainte. Old Police House era un loc de care majoritatea londonezilor nu știau, chiar dacă se afla în centrul Hyde Park-ului. Turiștii însă știau tot despre el și postau selfie-uri zâmbitoare cu ei și clădirea pitorească în stilul reginei Anna a Marii Britanii, clădire care, din 1902, adăpostise criminali. Încă existau felinarele de atunci și avea o atmosferă aparte mai ales noaptea, când parcă îl simțai pe adevăratul Jake Spintecătorul.

În prima zi a arestării sale, în timpul interogațiilor obositoare și pe când încă era plin de cocaină, Aiden fusese mânios. A doua zi preferase să nege, iar în a treia zi încercase să se apere. Niciuna dintre opțiuni nu funcționa, așa că reîncepu să lovească în ușă, zi și noapte, cu cana de metal, cerând ca cineva mai mare în grad decât un polițist să vină la el. Nu veni nimeni cu excepția avocatului său, care sublinie grav că, deși circumstanțele arestării lui Aiden erau serioase, faptul că nu fusese încă acuzat era un semn bun. Aiden mai prinse curaj și își transformă, previzibil, furia într-o politețe strepezită. Persista în povestea lui că drogurile fuseseră pentru recreere, iar pe durata celei de-a doua

serii de interogatorii insistă că poate făcuse niște alegeri personale proaste, dar nu era un criminal.

În a cincea zi o voce îl trezi din somnul lui profund. Era uimit cât de repede se obișnuise cu salteaua foarte tare și deja se hotărâse, dacă avea să fie eliberat, să înlocuiască toate saltelele de acasă cu una similară.

— Andersen! tună vocea solemnă a sergentului printre zăbrele. Vino cu mine.

Și acesta începu să descuie ușa.

Aiden se ridică încet din pat. Avocatul îl atenționase că asta urma să se întâmple. Poliția avea limite în ceea ce privea perioada de reținere a cuiva, iar cinci zile erau maximum. După asta putea fi eliberat sau acuzat. Și cu ceea ce găsiseră în camera de hotel era o minune dacă urma să se întâmple cea de-a doua variantă.

Cu vorbele avocatului răsunându-i în urechi și cu imagini din filmul *Culoarul morții* în minte, îl urmă pe polițist pe holurile instituției, încercând să nu privească pe nimeni în timp ce se îndreptau spre o ușă de la capătul lungului culoar. Când ofițerul o deschise împingând-o, își dădu seama nu numai că fusese condus la recepție, dar și că acolo era Helen Gold.

— Ce faci aici? întrebă el, incapabil să-și ascundă uimirea și dezamăgirea.

Presupuse că era acolo trimisă oficial ca să-i rezilieze contractul față-n față, un semn sigur că urma să fie acuzat.

Helen îl privi de sus până jos cu dispreț. Făcu o pauză ca să se bucure de panica lui înainte să răspundă.

— Sunt aici ca să te iau acasă.

Arată spre un plic de pe birou și adăugă:

— Ia-ți lucrurile și hai să mergem.

Aiden rămase cu gura căscată, ca în desenele animate, atât de mult îl șocaseră cuvintele ei.

— Ce? spuse el, privind spre polițist ca să-i confirme că ea nu glumea.

Polițistul dădu calm din cap.

— Vrei să spui că... sunt liber?

Helen miji ochii.

— Da și nu.

Aiden o privi speriat.

Helen tăcu iar, savurând sperietura lui.

Întrebă iar:

— Ce vrei să spui?

— Avocații noștri au pledat pentru o înțelegere, spuse ea serioasă. Așa că, în loc să fii închis – ceea ce sincer vorbind chiar meriți –, va trebui să urmezi un program obligatoriu de scuze publice.

Helen lăsa ca vorbele ei să plutească în timp ce privea de jur împrejur. Era convinsă că cele câteva perechi de ochi admirativi se plimbau pe trupul ei bine făcut, arătând perfect în blugi albi, tricou asimetric și un blazer roz intens de la Chloé, care îi puneau în evidență talia. Își dăduse seama că necioplitul de inspector între două vârste, din spatele biroului, o dorea și fu uimită să constate că era reciproc. Arareori se uita de două ori la bărbați cam de vârsta ei, dar chiar era o chimie între ei. Reținu numele de pe ecuson și-și propuse să-l caute pe rețelele de socializare mai târziu.

— Așa că da, ești liber, *dar* trebuie să faci o reabilitare activă, să mergi la dezintoxicare și să te vezi săptămânal cu un terapeut ales de C.I.TV. Și vei face voluntariat, vreme de doi ani, în programul de realizare de filme adresat tinerilor delincvenți. Sper ca niciunul dintre proastele tale obiceiuri să nu fie preluate de ei.

Se întoarse spre inspectorul de poliție care, acum era sigură, o dorea la fel de mult cum îl dorea ea.

Încă șocat, Aiden nici nu asculta. Dăduse atenție numai cuvântului *liber* și, după cum suna, nu urma să fie dat afară, iar asta era o veste al naibii de bună.

Helen îi arată ușa de la ieșire și, în timp ce Aiden mergea, hotărî să nu se mai deranjeze să-l contacteze online pe polițistul cel chipeș, ci doar să meargă mai departe și să se asigure că știe cum s-o găsească.

Întorcându-se spre birou, îl abordă:

— Inspectore...

Acesta se ridică, iar fața lui ascuțită se luminează.

— Iată cartea mea de vizită, spuse Helen și o lăsă pe biroul de la recepție. Dacă mai este ceva de făcut în legătură cu eliberarea domnului Andersen – poate o donație pentru poliția care a avut grijă de el atât de atent sau dacă vă pot fi de folos cu altceva –, luați legătura cu mine *personal* și spuneți-mi.

Își încheie micul discurs cu un zâmbet mărunț care explica foarte clar pentru ce dăduse atâtea detalii.

Apoi păși mândră pe lângă Aiden – care de-abia se târa –, trecu prin ușile deschise și-l împinse printre ele. Aiden se lovi imediat cu palma peste frunte într-un gest melodramatic, ferindu-și ochii sensibili de orbitoarea lumină a zilei.

Odată ieșiți la aer, Helen se dezlănțui:

— Ascultă, rahat cu ochi! S-au făcut o grămadă de favoruri ca să ieși din bucluc. Am vrut să te las să putrezești, dar șefii au decis să-ți mai dea o altă șansă, așa că te sfătuiesc să nu o ratezi.

— Am știut că Jake nu mă va lăsa baltă, spuse Aiden, prea bucuros ca să perceapă tonul lui Helen.

— Chiar ești idiot, așa-i? râse Helen. Nu-i datorezi asta lui Jake, zise ea zâmbind, aplecată spre el. *El a vrut să te dea afară!*

Citi pe chipul lui Aiden că era cu adevărat afectat de veste, dar nu-i păsa. Din moment ce el primea ceea ce ar fi trebuit să fie jobul lui Farrah – iar asta avea să-i zdrobească inima prietenei sale –, măcar putea să distrugă prietenia celor doi bărbați.

Aiden se feri de lumina prea puternică a soarelui, privind-o cu ochii mijiți de neîncredere. Jake era cel mai bun prieten al său și singurul aliat în televiziune pe care îl știa.

— Atunci cine m-a ajutat?

— O, ai să afli, spuse Helen, întreprându-se spre taxiul pe care îl chemase și lăsându-l pe Aiden printre turiștii care trâncăneau și care își făceau selfie-uri în fața clădirii vechiului sediu de poliție.

Întâlnirea din biroul lui Dan din după-amiaza următoare fusese perfect inocentă. Deși chimia dintre ei era de netăgăduit, Amanda era hotărâtă să se comporte ca o profesionistă. Nu era o sarcină ușoară și, de când Dan o ajutase în biroul lui Jake, avea non-stop fantezii cu el. Se simțea vinovată din cauza asta – cu toate greșelile sale, Jake era încă soțul ei –, dar nu atât de vinovată câtă vreme nu căuta scuze ca să fie împreună cu Dan când putea. Își făcea un obicei să meargă în biroul lui pentru ceai, dar se asigura că lasă ușa deschisă în urma ei, ca să nu fie ispitită de cine știe ce.

În după-amiaza aceea discutau ultimele detalii pentru *Petrecerea ticăloasei*, un adevărat teren minat, dat fiind că era în direct, cu public, și pe un platou exterior, când Jake apăru în ușa deschisă:

— Ce surpriză! Ba nu, spuse el disprețuitor.

Se uita la ei cu o expresie mai potrivită pentru a exprima surpriza de a-i vedea făcând dragoste pe birou decât pentru a studia atent un grafic.

Dan se grăbi să apere onoarea Amandei și încercă să explice că lucrau, dar Jake nu era interesat.

— Las-o baltă, am intrat doar o clipă, ca să-ți spun să te bucuri de nevastă-mea, amice.

Amanda, șocată, se holba la Jake. Dar acesta nu terminase ce avea de spus. Se trase un pas îndărăt ca să fie sigur că va fi auzit și de alții.

— Da, aici la C.I.TV avem sex cu dus și-ntors, rânji el mulțumit. Și probabil intuiția te-a lămurit deja... mi-am tras-o cu Farrah... și dă-mi voie să-ți spun... știu cine se pricepe mai bine.

Jake izbucni într-un hohot de râs care semăna mai mult cu un lătrat, se răsuci pe călcâie și dispăru.

Amanda era îngrozită și în același timp nu-i venea să creadă. Auzise bine? Era o nouă josnicie. Chiar și din partea lui. Dar da, zâmbetul lui triumfător întipărit pe față era dovada că spunea adevărul. Cum de fusese posibil ca Farrah să-i facă una ca asta?

Dan încercă s-o liniștească, dar cu inima btându-i nebunește, ieși plângând din clădire, alergă acasă, se încuie în dormitor și se holbă la marea cenușie, încercând să proceseze ceea ce tocmai aflate. Despre infidelitatea lui Jake mai că nu-i păsa. O mai înșelase și înainte. Era asta picătura care umplea paharul? Poate. Cel mai tare o durea trădarea lui Farrah. Toate rahaturile pe care le susținea despre solidaritatea feminină și cum Amanda nu ar trebui să-i suporte lui Jake toate defectele. Ce prietenă se mai dovedise!

Rămase acolo clocotind până la apus, neluând seama la mesajele și apelurile primite. Cochetă cu ideea de a merge la apartamentul lui Farrah și de a-i arunca adevărul în față în genul serialului *Dinasty*, dar nu era genul ei. Însă hotărî altceva, un lucru care i-ar fi adus mult dorita bucurie decât să se cufunde în nefericire. În loc să aterizeze furtunos în apartamentului prietenei sale, aranjă să vină o dădacă pentru Olivia și se îndreptă spre celălalt capăt al plajei. Înainte să iasă din casă, îi trimise un mesaj lui Dan.

Cabana ascunsă de un pâlț de palmieri din cel mai îndepărtat capăt al plajei era, fără excepție, locul preferat al Amandei. Era o cabană de plajă demodată, suficient de mare ca să adăpostească un pat, un fotoliu și un bar cu o terasă mică în față și o baie cu duș. O decorase într-un stil săracăcios, dar șic, care nu-i plăcuse lui Helen, fiind *prea hippie, scumpo*, dar era confortabilă, boemă – și a ei.

Amanda potrivea flacăra felinarului cu parafină, își umplu paharul cu vin și rămase nemișcată pe terasa din fața cabanei, privind cerul întunecat al nopții. Trecuseră mai bine de patru ore de când Jake se dăduse în spectacol și se simțea neașteptat de calmă. Vremea se răcorise și se anunțase ploaie, dar își pusese o pătură în jurul umerilor.

O figură longilină se îndrepta încet spre ea prin întuneric. Ochii i se obișnuiseră cu obscuritatea și se bucură să vadă silueta frumoasă a lui Dan devenind din ce în ce mai clară, înaintând cu pași mari pe nisip, ocolind stâncile ușor și apropiindu-se.

Se ridică, lăsă pătura să cadă și simți cu plăcere briza răcoroasă pe pielea goală, sfârcurile întărindu-i-se pe sub cămașa de noapte din mătase neagră, iar interiorul pulpelor zvâcnind a anticipare. Sâni i se ridicară instinctiv și sări de pe scările cabanei direct în brațele lui. Dan o ridică, o sărută adânc, apoi trecu pragul și o purtă prin cabană până la pat.

Nu rostiră niciun cuvânt și începură frenetic să se exploreze, gâfâind și gemând, atingându-se, sărutându-se cu limba. Amanda închise ochii, se lăsă pradă întunericului și îl trase mai adânc în ea.

— Nu te opri, îi șopti ea în ureche și îl sărută pătimaș.

Își plimba mâinile pe spatele lui, simțindu-i netezimea care dovedea exercițiile făcute, apoi își puse

ambele mâini pe fundul lui bombat și puternic și îl împinse mai tare, nerăbdătoare să continue ritmul care o făcea să se simtă pe dinăuntru ca o cutie cu artificii. Ajunseră la orgasm în același timp, gemând și gâfâiând dezinhibați și fericiți.

Amanda lăsase ușa cabanei deschisă și acum era luminată de lună, care făcea să-i strălucească pomeții lui Dan și părul cărunt, tuns scurt. Lui îi scânteiară și i se încrețiră ochii când ea își trecu vârful degetelor peste bicepsii lui. Își zâmbeau unul celuilalt, nu mai era nevoie de niciun cuvânt. Amanda nu-și mai amintea de când trupul ei se simțise atât de viu sau atât de dorit.

Se mai sărutară pățimaș încă o dată și brusc simți cum penisul lui, care rămăsese în ea, se întări. Și reîncepură. Nu mai ținea minte de când dorise fizic un bărbat atât de mult pe cum îl dorea pe Dan. Avusese parte de sex grozav și în trecut – Jake chiar era bun la pat cândva –, dar cel de acum era la un alt nivel. Era de parcă vaginul ei îl așteptase pe Dan la fel de mult ca și ea, de parcă trupurile lor erau făcute să se potrivească.

Își înfipse încă o dată în fundul lui unghiile tăiate îngrijit și date cu oja roz-deschis, iar Dan răspunse imediat, împingând-o pe mormanul de perne și desfăcându-i larg picioarele cu fiecare mișcare. Își intensifică ritmul în timp ce-i ridică unul dintre sânii mari la gură și îi linse sfârcul într-un fel care o făcea să se simtă la ani-lumină distanță de mașinăria de lapte pentru copil cu care începuse să se identifice în ultima vreme. Din nou era aproape de orgasm.

Când Dan o mușcă de gât, iar limba lui îi ajunsese la ureche, se întâmplă iarăși – mai multe artificii, mai multe stele, mai mult din orice! Țipă în extaz, simțind cum îl inunda cu umezeala ei. Dan, observând că ea era aproape de orgasm, se lansă din nou. Se mișcau împreună, cu

picioarele moi, râzând și suspinând și zâmbind într-o îmbrățișare tandră.

Furtuna amenințătoare începu în cele din urmă, iar ploaia bătea în ferestrele cabanei. Amanda stătea cu capul pe pieptul tonifiat al lui Dan, ascultându-i bătăile grele și liniștitoare ale inimii. Ploaia cu stropi calmi, pătura groasă care le acoperea trupurile... era fericită cum nu mai fusese de ani de zile.

Era ziua transmiterii în direct a *Petrecerii ticăloasei*. La Golful șoimului marea era liniștită de parcă adormise știind că noaptea avea să fie lungă.

Alei largi fuseseră croite de cealaltă parte a plajei aurii, iar luminile atârnavă de schele temporare. Tehnicienii de sunet amplasau boxe în locuri strategice și celebrul fond sonor al telenovelei se auzea discret. Responsabilii cu monitorizarea locației alergau verificând diferite locuri din platou, încercând cu disperare să fie gata pentru spectacolul din culise transmis în direct. Radiatoare deghezate în palmieri fuseseră răspândite peste tot, dar vremea era neobișnuit de caldă pentru jumătatea lunii noiembrie și nu erau semne că era nevoie de ele.

Emoția datorată evenimentului era palpabilă. Care de transmisie ale posturilor internaționale de știri pentru același interval orar erau amplasate în zona C.I.TV pentru mass-media, gata să transmită de îndată ce începea spectacolul, iar reporteri de la alte rețele își petrecuseră întreaga zi strângând material pentru propriile transmisii de mai târziu. Rareori cei din conducerea executivă a trustului dădeau interviuri, iar actori mai puțin importanți fuseseră trimiși să se amestece printre membrii echipei de știri. Până și cei

care preluau mașinile pentru a le parca și reprezentații serviciilor de pază, de obicei cei mai irascibili oameni de pe platou, păreau entuziasmați, veghindu-i pe toți cei care soseau.

Rețelele de socializare zbârnâiau de fanii care făceau schimb de zvonuri și își descriau planurile pentru acea seară. Multe dintre grupurile de fani gay ai telenovelei aranjaseră să se uite la show în barurile lor preferate, iar mesajele de pe Twitter abundau în update-uri de la travestiți, dintre care mulți se îmbrăcaseră ca Lucy Dean pentru această ocazie și dădeau pe gât cocktailuri, așteptând să vadă care erau cele șapte actrițe care concureau pentru noul rol principal.

Toată lumea nu numai că vorbea despre *Golful șoimului*, ci se și uita din nou la serial. Vizualizările rămăseseră la un nivel înalt de la episodul cu Lucy și Emily, iar cota de audiență și popularitatea erau cele mai bune din ultimii zece ani. Comunicatele informau că oameni din alte țări stăteau până noaptea târziu sau nu se duceau la serviciu tocmai pentru a le vedea pe pretendente. Emisiunea fusese anunțată la fiecare nouă serie de știri, la fiecare talk show și în fiecare ziar, iar hashtagurile despre evenimentul în sine, telenovelă sau personaje erau la un nivel record. Pentru prima oară, serialul clasic, al cărui public fidel nu fusese chiar generația online, făcea valuri pe rețele de socializare la fel de mari precum cele care se frângeau la țarm. #GolfulșoimuluiPetrecereaticăloasei era numărul 1 în trend.

În apartamentul ei de pe plajă, nu departe de platou, Catherine Belle ieși de sub duș, plină de stropi, răcorită și pe dinafară și pe dinăuntru. Cei de la producție anunțaseră *stop filmărilor* dimineața devreme, așa încât fiecare putea să fie pregătit pentru petrecere, iar Catherine își folosisese timpul foarte eficient.

Mai întâi sunase la Jacinta, cosmeticiana ei preferată, unde avusese parte de cel mai scump tratament facial, cel cu celule stem. La două mii, nu era ieftin, dar pentru ocazii speciale, cum era aceasta, Catherine nu ezită. În timp ce Jacinta aplică ingrediente magice pentru pielea ei, folosind o baghetă care făcea mici găuri pe chipul ei faimos, permițând poțiunii să pătrundă adânc în locurile conturate, Catherine își imaginează celulele primind acest „fertilizator” și generând collagen natural. Acest elixir al tinereții era pentru femeile trecute de 40 de ani la fel de rar ca și inorogul, iar pentru Catherine niciun preț nu era prea mare ca să arate mai bine ca niciodată la acest show în direct. Întrucât în platou avea un cuvânt de spus în privința luminii și putea și merge în biroul unde se prelucrau imaginile și selecta fotografiile care nu-i plăceau, în seara aceea nu avea cum să controleze lucrurile, așa că nu trebuia să riște.

După ce tratamentul se încheie și se privi în oglindă, Catherine și Jacinta zâmbiră la unison văzând cât de netedă, tânără și proaspătă arăta pielea ei. Dar Catherine nu se opri aici. Următoarea vizită o făcu la apartamentul din hotel al doctorului Pascal Beaulieu, cel mai bun hematolog francez, unde, pentru un preț extravagant, avu parte de o transfuzie de sânge foarte specială.

Ședințele la doctorul Beaulieu erau un secret bine ținut printre cei bogați și celebri. Se zvonea că avea grijă de Tina Turner, vedeta incontestabilă fără vârstă, care făcuse public faptul că își schimba anual sângele pentru a-l stimula să se regenereze. Ceea ce nu spusese era dacă făcea și ea parte din clubul celor care își schimbau sângele, ai cărui membri – femei celebre și câțiva bărbați – primeau transfuzii cu litri întregi de sânge tânăr. Plin de oxigen, tinerețe și – îi plăcea lui Catherine să creadă – speranță. Sângele provenea de la modele care erau

plătite pentru donațiile lor; *industria frumuseții* căpăta astfel o conotație nouă.

În timp ce își zvânta trupul gol pe balcon – privind marea desăvârșit de calmă –, Catherine nu numai că părea cu douăzeci de ani mai tânără, ci și se simțea astfel. *O nouă actriță în rol principal va încerca să mă eclipseze, disperată să impresioneze publicul, dar nu se pune problema să-mi ia coroana*, mormăi ea, în timp ce își turna șampanie Cristal într-un pahar.

Ridică paharul și toastă în tăcere cu marea.

În altă parte a golfului, Amanda era gata să meargă la petrecere. Era în vestibulul casei familiale și își făcea ultimele retușuri în fața oglinzii, surprinsă că, de fapt, îi plăcea ceea ce vedea. Nu prea mai avea o părere bună despre ea de când rămăsese însărcinată, iar Jake o tachina în legătură cu „corpul ei de bebeluș”, iar asta chiar își pusese amprenta asupra încrederii ei în sine, dar de când intrase Dan în joc, începuse să se simtă ca odinioară.

Oglinda îi arăta aproape aceeași înfățișare ca dinainte de naștere, dar pentru că alăpta, sânii îi erau considerabil mai voluptuoși. Nu o deranja decolteul rochiei fără umeri, marca Chloé Bardot, de culoarea safirului; se simțea feminină, extraordinară și sexy.

Unul dintre rarele momente ale aprecierii de sine îi fu întrerupt de apariția lui Jake, enervant de frumos în costumul negru și cravata aferentă. Ducea ceva ce semăna cu o pungă de cadouri și părea preocupat de ceva.

Ah, am ajuns și aici, gândi Amanda. Cu siguranță că Jake găsisese vreun motiv ca ea să nu meargă. Se certau zilnic, dormeau separat, dar căzuseră de acord să meargă împreună la *Petrecerea ticăloasei*.

— A trebuit să renunț la babysitter în seara asta, spuse el, apoi așteptă să primească răspuns.

Amanda nu răspunse, așa că el continuă:

— I-a fost rău toată ziua, se pare că hotărâse să vină, dar nu vrem s-o îmbolnăvească pe Olivia, așa că i-am spus să stea acasă și să se facă bine, zise zâmbind.

La naiba! gândi Amanda. Să se folosească de sănătatea fiicei sale era o strategie inteligentă și ea nu avea replică, așa că se pregăti pentru inevitabil. Nu mai era vreme să găsească altă dădacă, prin urmare trebuia să rămână acasă. Nu mai avea puterea să se lupte cu el. Își scoase unul dintre pantofii bej, cu toc subțire, marca Stella McCartney, și se resemnă că avea să rateze petrecerea pentru care se pregătise atât de mult. Tocmai se pregătea să-l scoată și pe celălalt când Jake se aplecă îngenunchind, luă pantoful pe care îl scosese cu o mână și cu cealaltă îi prinse glezna și i-l puse în piciorul gol.

— Ce faci? întrebă ea, neînțelegând ce se întâmplă.

— Nu te teme, o liniști el, aranjându-i pantoful, apoi ridicându-se și luând punga de cadouri cu care venise. Cenușăreasa poate merge la bal, spuse el făcându-i cu ochiul și scoțând un portbebe din pungă.

Amanda era pe punctul de a nu mai putea scoate o vorbă, dar în cele din urmă reuși să întrebe:

— Glumești?

— Deloc, anunță el zâmbind. Suntem o familie.

Inima Amandei începu să bată cu putere. În fața ei se afla vechiul Jake, bărbatul cu care se căsătorise, cel căruia îi spusese „Da” la altar, cel alături de care își dorea să-și petreacă restul vieții. Exagerase în legătură cu chestia cu Farrah? Ar fi trebuit să se despartă delicat de Dan, să rămână cu Jake și să-i dea căsnicieii sale tot ce mai rămăsese în ea ca să reușească?

Doar că, în timp ce se pregătea să-și răspundă, vorbele triumfătoare ale lui Jake o aduseră la realitate:

— Adică, imaginează-ți titlurile de pe prima pagină a ziarelor și fotografiile paparazzilor când voi ajunge acolo..., ca să nu mai spun dacă o voi lua pe platou cu mine. Tăticul cu bebelușul la piept? Publicul o să fie înnebunit – un bărbat atât de modern. Avem niște paracetamol? Aș vrea să-i dau unul ca să doarmă. Nu vrem să plângă în fața aparatelor de fotografiat.

Și spunând acestea, se îndreptă sigur pe el spre scări, ca s-o recupereze și s-o drogheze pe copila lor adormită.

Pe Helen n-o mai despărteau decât câteva secunde de orgasm când un pachet de plicuri îi căzu în cap. Aproape fără suflare le dădu la o parte și-l trase pe frumosul inspector de poliție – întâlnit când îl luase pe Aiden de la arest – mai adânc în ea.

— Nu te opri, spuse ea gemând, apoi îl sărută pătimaș. Își înfipse unghiile în coapsele lui puternice, încordate și desfăcu picioarele astfel încât el să poată să se miște din ce în ce mai repede.

— Ești aproape? șopti el, trecându-și limba pe gâtul ei și ciupindu-i sfârcul cu degetele.

— Da, răspunse Helen gâfâind, în extaz, și-l sărută din nou.

Când limba ei se mișcă rapid în gura lui, acesta scoase un mormăit și cu o ultimă mișcare ejaculă în ea. Helen își dădu drumul, udându-l cu orgasmul ei, care era atât de intens, încât fu nevoită să-și muște buzele ca să se liniștească și să evite să alerteze pe cineva care ar fi putut trece pe lângă debaraua în care se aflau. Obișnuia să-și păstreze controlul, dar uitase cum este să te potrivești din punct de vedere sexual. Și îi plăcuse.

În mod normal Helen nu s-ar fi gândit niciodată să facă sex sălbatic într-o debara, și nu în biroul ei

frumos și, încă și mai important, izolat fonic. Dar când inspectorul Matthew – *spune-mi Matt* – Rutland venise neanunțat doar cu câteva ore înainte de *Petrecerea ticăloasei* în direct, fusese atentă să nu gafeze în cazul în care interpretase greșit semnele. Nu era cazul – și era sigură de asta –, dar de când lucrurile deveniseră atât de tensionate la serviciu după întâmplarea cu Jude, ultimul lucru de care avea nevoie era să fie acuzată de comportament nepotrivit cu un inspector de poliție.

Pretextând un tur rapid înainte să se schimbe pentru film, îi arătase cam ce era prin jur și, când ajunseră la etajul al treilea, fără nimeni prin preajmă, Matt trecu direct la atac. Practic, o excită cu un sărut adânc și mâini fremătânde, făcând-o să caute disperată din ochi cel mai apropiat loc pe care îl putea găsi.

Împinsă pe peretele plin de grămezi de obiecte și de fotografii ale actorilor, aliniată gata să fie trimise fanilor (observă că cea a lui Catherine Belle avea cel mai mare număr de cereri, iar asta o bucură), cu greu putea fi ăsta cel mai confortabil loc din lume – dar avusese deja trei orgasme care îi înmuiaseră genunchii. Acest bărbat ar fi putut avea oricare femeie mai tânără decât ea și fu surprinsă să afle cât de excitată era de experiența și autoritatea lui.

— Am știut că mă dorești în ziua în care ne-am întâlnit, spuse el, înainte să o sărute pățimaș.

Se mișca în ea atât de puternic, încât vaginul ei exultă. De data asta nu-și găsea cuvintele. Nu mai ținea minte de când nu se mai bucurase fizic de un bărbat atât de mult cum se bucura cu inspectorul Rutland, ceea ce însemna ceva, cu sutele ei de cuceriri.

Cum el continua în același ritm care o ducea periculos de aproape de orgasmul cu numărul patru, ea hotărî să inverseze rolurile. Dacă asta însemna să-și piardă controlul, atunci ar fi trebuit s-o facă mai des,

gândi, înfigându-și încă o dată unghiile impecabile în roz-pal în coapsele lui puternice. El reacționează împingând-o în rafturi și desfăcându-i picioarele și mai mult.

Slavă Domnului că nu sunt camere de luat vederi aici!, își spuse în gând Helen, în vreme ce Matt își intensifica ritmul în timp ce îi lungea gâtul și urechea – punctele ei erogene secrete. De obicei ea comanda, spunând cum îi plăcea, dar băiatul ăsta făcea lucrurile în felul lui și ea adora asta.

Stătea transpirată cu capul pe pieptul lui și voia să se ridice. Dacă ar fi avut timp, ar fi făcut amor cu el pe loc și s-ar fi servit cu orgasmul cu numărul cinci. Dar știa că trebuie să se grăbească dacă voia să fie gata să-i întâmpine pe invitați la *Petrecerea ticăloasei*.

În timp ce Helen dădea să se ridice, brațul lui îi apucă un picior și o trase din nou spre el.

— Nu va fi doar o singură dată, nu-i așa? o întrebă, ochii lui verzi privind-o cu poftă și încruntându-se ușor.

Pentru prima oară în viața ei, Helen spera foarte mult să nu fie doar o singură dată. Era ceva în bărbatul ăsta care o făcea să se gândească la mese luate împreună și flori, și la înotat goi în golf. Dar, înainte să poată răspunde, îi bipăi telefonul, semn că primise un mesaj, iar strălucirea de după sex fu înlocuită de panică.

— Oh, fir-ar! mă caută pentru filmare, exclamă ea sărind în picioare și punându-și hainele. Aștepți aici și ieși după zece minute, îl instrui, dându-i o invitație.

Îndreptându-se spre ieșire, el o strigă din nou:

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el, ridicând dintr-o sprânceană.

Doamne, cât de sigur pe el este! gândi ea, simțind brusc cum se îmbujorează.

— Ținem legătura, fu tot ce putu să spună, în timp ce ieși în grabă, cu gândurile vraiste. Ceea ce simțea era doar pentru că avusese patru orgasme sau pentru că se gândea serios să-l invite la cină? Mai avea cam jumătate de oră să facă un duș, să se machieze și să se îmbrace, așa că abandonă aceste gânduri și se concentră asupra a ceea ce avea de făcut.

În camera ei din The Grove, cel mai apropiat hotel de studiourile telenovelei *Golful șoimului*, Stacey Stonebrook își trăgea în sus fermoarul rochiei alese pentru eveniment, o rochie roz-auriu Donatella Versace, vapoasă și fabuloasă, exact cum se simțea ea în acele momente. În pofida ordinului primit de la Sheena de a nu mai lua antidepresive, înghiți o pastilă, ca să-și potolească anxietatea care urcase la cote maxime când se cazase.

Recepționarul, conștient de motivul prezenței ei acolo, îi șoptise în timp ce-i strecura în mână cheia camerei:

— Noroc în seara asta! Sper că veți reuși, domnișoară Stonebrok.

Stacey era mișcată îl răsplăti cu un bacșiș generos, ceea ce era bizar din partea cuiva care de-abia sosise. Dar, odată ajunsă în cameră, o cuprinseseră din nou spaima și un val de emoție.

Oare chiar sunt suficient de bună pentru asta? Vocea din mintea ei, care o făcea să se îndoiască de sine însăși, era mai puternică ca de obicei. *Ți-a trecut vremea, Stacey, auzea în mintea ei. Nu vei impresiona pe nimeni, o batjocorea aceasta.*

Deschise minibarul și își pregăti un pahar mare de votcă și tonic, apoi își căută pastilele miraculoase și mai luă una.

Xanaxul își făcu efectul în zece minute și vocile din mintea ei fură înlocuite de „Rush Hour” a lui Jane Wiedlin, care se auzea tare din telefonul ei mobil.

Începu să danseze prin cameră fredonând, folosind versurile cântecului drept mantra ei pentru seara aceea.

În cele din urmă, după alte două pahare mari de votcă și tonic, era gata pentru petrecere, pregătită să răspundă întrebărilor, gata pentru afecțiunea arătată de necunoscuți, gata să fie din nou în prim-plan.

În mașina trimisă de studiouri ca să o ducă la eveniment, începu să se vadă pe sine așa cum o văzuse recepționarul. Era o vedetă. Era timpul ei. Nici măcar pantofii aurii Alexander McQueen care o făceau să se poticnească în drum spre lift nu putură să-i alunge impresia că plutea.

Farrah cu siguranță nu plutea. În apartamentul ei din clădirea construită anume pentru actori și membrii echipei telenovelei *Golful șoimului*, la cinci minute de studiouri, ea era în genunchi, în baie, vomitând.

Își verificase în oglindă vestimentația provocatoare – smochingul alb impecabil stil James Bond care îi pune perfect în evidență pielea strălucitoare și trupul tonifiat –, ascultând la nivel maxim *Work It* a lui Missy Elliot pe telefonul mobil, și deodată îi intrase un mesaj. Își luase telefonul și văzuse că era de la Amanda.

Trebuie să vorbim înainte să înceapă emisiunea.

Deodată simțise că trebuie să vomite urgent. Nu mâncase nimic toată ziua, ca să fie sigură că arăta perfect în timpul emisiunii, așa că nu putea fi vorba despre o toxiinfecție. Cum își ținea fața machiată perfect aplecată peste vasul de toaletă, se gândi din nou la mesajul transmis de Amanda. Nu era niciun pupic în mesaj, lucru nefiresc pentru Amanda, care de obicei adăuga cel puțin trei pupici și adesea un emoji.

Aflase.

Se aplecă din nou, vomitând fiere din stomacul ei gol, își clăti gura și se reîntoarse în hol.

— La naiba! spuse cu voce tare, apoi dădu pe gât paharul cu șampanie pe care îl pusese alături și se mai privi o dată în oglinda înaltă. De data asta din oglindă o privi un personaj negativ marca James Bond.

Când șoferului de la studiouri i se spusese că urma s-o ia pe Lydia Chambers de la hotelul St. Agnes, acesta trebuise să-i caute numele pe Google. Având 26 de ani, nu auzise niciodată de ea. După ce se uitase la niște imagini online și aruncase o privire și pe Wikipedia, și-o aminti vag dintr-una din telenovelele la care se uita mama lui când era puști, dar când coborî geamurile fumurii în fața hotelului ca să o ia pe Lydia, care stătea la umbra unui palmier uriaș și vorbea la telefon, ceea ce văzu era diferit de ceea ce își amintea. Cum semnaliză, semn că sosise, farurile îi luminară rochia albă cu o periculoasă crăpătură într-o parte, care îi dezvăluia complet picioarele tonifiate. *Băga-mi-aș!* gândi el. Nu știa câți ani avea, dar arăta al naibii de sexy. Trebuia să deschidă portiera din spate clienților din cauza coronavirusului, dar în noaptea aceea știa că va face o excepție.

Pantofii aurii ai Lydiei scârțâiau pe pietriș în drum spre mașina cu portiera deschisă de șofer, iar ea simți un

tremur între picioare, așa cum nu mai simțise de multă vreme. Ajunsesse de mult la menopauză și, în pofida terapiei hormonale de substituție, apetitul ei sexual era precar de cele mai multe ori. Și totuși, în seara asta, șoferul vânjos, cu capul ras și un tatuaj pe gât, îi trimitea semnale fix în direcția la care se gândea și ea.

Apropiindu-se mai mult, nu pricepea de ce trupul ei reacționa astfel față de cineva atât de grosolan. Pe vremea când avea întâlniri, îi prefera pe cei care arătau ca Jude Law tânăr, or, șoferul acesta ar fi putut fi apărea într-un episod din *Breaking Bad* sau chiar la o paradă a suspectilor dintr-o secție de poliție. Dar avea ceva hipnotic, iar asta îi ridica sfârcurile și le întărea ca pe niște gloanțe, lucru care nu putea trece neobservat prin acea rochie. Când ajunsse la el, își spuse că era ridicolă; se vedea clar că avea mai puțin de jumătate din vârsta ei și că nu îl interesa, așa că, evitându-i privirea, luă loc pe bancheta din spate fără să spună ceva.

Când trecu pe lângă el, șoferul o observă mai bine. Lydia arăta bestial. Și mirosea extraordinar de bine. Iar o pală de parfum se revărsă asupra lui îmbătându-l. Ar fi putut să jure că, purtând o asemenea rochie, nu avea chiloți pe ea, iar asta îi întări penisul, care deveni proeminent prin pantalonii gri-deschis. Lydia, care se pregătea să-i mulțumească, observă brusc asta.

Pentru o clipă, niciunul nu vorbi sau se mișcă, doar se priviră, resimțind chimia dintre ei.

Surprinzându-se pe sine însăși, Lydia întinse un picior lung, neted, strecurându-se înăuntru și lăsând portiera deschisă. După felul în care materialul alunecase șoferul fu sigur că nu avea nimic pe dedesubt.

Poate că din pricina emoției de a fi despărțită doar de câteva ore de momentul în care milioane de oameni aveau s-o vadă revenind, expunându-se în lumina reflectoarelor, acolo unde îi era locul, sau pentru că în urmă cu

doar câteva zile dublase doza de hormoni, brusc trupul ei se învioră și deveni flămând. Îl dorea pe acest șofer și îl dorea în clipa aceea.

Ca și când ar fi fost în transă, iar sufletul ar fi plutit deasupra ei, Lydia se auzi vorbind senzual către tânăr. Era aceeași voce pe care o folosisese cândva într-o serie de reclame faimoase la cafea, ale căror cadre finale o arătau flirtând cu vecinul ei, înainte de a închide timid ușa pentru ca el să poată face ce dorește cu ea.

— Asta este pentru mine? întrebă ea mișcându-și pantoful pe abdomenul lui și mai jos și atingând cu vârful pantofului umflătura din pantaloni.

— Este, dacă..., răspunse șoferul privind-o drept în ochi.

Până să mai spună ceva, se întinse spre el și îi desfăcu fermoarul. Cu mâna ei cu unghii perfect îngrijite îi prinse sexul tare, catifelat și neted, iar cu cealaltă îi desfăcu nasturele și îi trase pantalonii în jos. Chiar în fața ei se dezveli cel mai mare penis erect pe care îl văzuse în viața ei. Îl trase în mașină de penisul lui perfect, își ridică rochia într-o parte și își desfăcu picioarele. Când simți că vârful penisului intră în adâncul ei umed și gura lui îi suge lacom sfârcurile roz, începu să gâfâie în extaz. Reuși să închidă ușa cu tocul pantofului în timp ce el alunecă cu totul în ea.

În apartamentul ei luxos de deasupra platoului de filmare al telenovelei *Golful șoimului*, Madeline Kane se privea goală în oglinda înaltă cât peretele. Îi plăcea să se privească astfel și să își plimbe privirea pe fiecare parte a trupului ei desăvârșit. După ce se admiră câteva momente, luă telefonul și îl sună pe Chad. Era într-o călătorie de afaceri în Australia, așa încât știa că, din

cauza diferenței de fus orar, avea să intre mesageria vocală.

— Iubi, te-am sunat să-ți spun cât de mult te iubesc, spuse ea cu cel mai mătăsos și sexy accent, apoi respiră seducător în telefon. Scumpule, vreau să-ți fac un mic dar. Sper să îți placă...

Așeză telefonul pe măsuta de toaletă, îmbracă halatul de mătase roșie, potrive oglinda cu trei fețe și apăsă pe butonul de înregistrare al camerei de pe telefonul mobil.

Era un obicei al ei ca, ori de câte ori erau departe unul de celălalt, să-l surprindă cu ceva sexy, ca să-i aducă aminte ce-i lipsea. În seara aceasta se hotărî să repete ceea ce făcuse pentru el când fuseseră împreună pentru prima oară.

Din clipa în care Madeline și Chad își aruncaseră priviri într-o piață stradală din Louisiana, ea știuse că el era *alesul*. De copilă fusese obsedată de mitologia greacă și, dacă un bărbat semăna cu un zeu, atunci acela era Chad: înalt și vânjos, cu bucle blonde care îi luminau chipul frumos și ochii de culoarea alunei. Nu mai văzuse niciodată pe cineva ca el.

Atracția era reciprocă. Fiu al unui drept-credincios al Bisericii Baptiste din Sud, care își făcuse milioanele prin intermediul comerțului etic, Chad era unul dintre cei mai căutați burlaci din SUA, dar, după ce o văzuse pe Madeline, cu trupul ei de supermodel, înalt și de o frumusețe felină, fu dragoste la prima vedere. O invitase să ia prânzul împreună, dar nu ajunseseră nici măcar la aperitiv. Rezervaseră o cameră la cel mai apropiat hotel de cinci stele, abia reușind să-și țină hainele pe ei în lift, și nu mai părăsiseră camera timp de trei zile.

Una dintre cele mai fericite descoperiri făcute în acele zile și nopți de extaz de la începutul relației lor

fusesse să se privească masturbându-se. Și în cei cinci-sprezece ani de căsnicie nu obosiseră niciodată s-o facă. Văzând cum Madeline își provoca singură un orgasm îl înnebunea pe Chad de fiecare dată, iar gândul la răspunsul său inevitabil, urgent și frenetic o făcea pe Madeline să se excite imediat.

Se așeză la măsuța ei de toaletă, lăsă halatul să cadă și-și dezvălui sânul drept; îl cuprinse cu mâna stângă și începu să-și mângâie sfârcul. În timp ce gâtul i se arcuia de plăcere, se bosumflă provocator în fața camerei, își puse două degete în gură, le umezi, apoi își coborî mâna între picioare.

Faleza de deasupra golfului era traversată de mii de luminițe scânteietoare care făceau marea să strălucească de parcă ar fi fost plină de diamante. Era o întâlnire magică între televiziune și natură, iar rezultatul era splendid. Zona dedicată *Petrecerii ticăloasei* urma să aibă loc în Golfuleț, scandalosul bar de pe plajă al lui Lucy Dean. Pe nisip fuseseră trasate alei în formă de U, creând o insulă în insulă, iar camerele de luat vederi erau peste tot: pe cabluri foarte subțiri, pe turnuri ridicate anume pentru asta. Dronele de presă pluteau la înălțime deasupra platoului, pe cerul senin.

Ross Owen fusese unul dintre primii jurnaliști care primiseră invitație la petrecere. Era răsplata lui, pentru că, în ultima vreme, făcuse emisiunii atât de multă promovare pozitivă. Refuzase șampania care i se oferise la sosire, pentru că, oricât de mult îi plăcea să petreacă, știa că îmbătarea lui făcea parte din planurile trustului TV de a da serii o notă mai relaxată, iar Ross era hotărât să nu rateze nimic. De asemenea, trebuia să ia interviuri cu membrii distribuției și ai echipei pentru emisiunea TV și urma să scrie totul pentru *Herald* dimineața, iar să facă toate astea mahmur ar fi fost, sincer, mai multă bătaie de cap decât merita.

Pe scena principală, pe un podium acoperit de paie, se afla Jake Monroe, gata să deschidă emisiunea, cu microfonul în mână, și cu Olivia, la pieptul său, adormită în portbebe. Fusese surprins când Madeline îl rugase să prezinte singur. Se așteptase ca ea să dorească să fie cel puțin coprezentatoare, pentru că nu era cu siguranță o persoană sfioasă, dar se bucură să preia comanda.

În timp ce responsabilul studioului începu numărătoarea inversă, făcându-i semn că mai erau cinci secunde până la intrarea în direct, cameramanii se învârtiră în jurul publicului înghesuit, urmați de cei care mânuiau cablurile, pentru ca nimeni să nu se împiedice de firele lungi și negre care duceau la transmisia din galerie. Un asistent cameraman se agită și el, scoțându-i pe oameni din cadru, în timp ce macaraua se învârtea deasupra capetelor lor, captând cadre largi.

Semnalul de emisie *On Air* se aprinse roșu, primele măsuri ale șlagărului care constituia fondul sonor al telenovelei *Golful șoimului* răsunară, iar Jake începu să vorbească la Camera 1.

— Bună ziua și bine ați venit la *În culisele serialului Golful șoimului*! Sunt Jake Monroe, directorul serialului, iar aceasta este fetița mea...

Gesticulă spre Olivia, ceea ce făcu ca mulțimea să suspine *Aaahhh!*, apoi, cu brațele deschise și un zâmbet larg, adăugă:

— Iar acesta este celălalt copil al meu – *Golful șoimului* –, dar serialul este mult mai puțin somnoros!

Gluma lui aparent drăguță atrase după sine aplauze și râsete.

— Pe parcursul episodului exclusiv din această seară, vom privi în urmă, în istoria serialului nostru, vă vom arăta oameni și locuri pe care nu le-ați mai văzut

până acum și vă vom prezenta cele șapte actrițe pe care le-am selectat pentru a o alege pe noua ticăloasă a telenovelei noastre!

O altă rundă de aplauze răsună, de data aceasta însoțite și de câteva fluierături.

— Așa că, pentru a da startul acestei petreceri, haideți să pornim pe calea amintirilor și să ne reamintim cât de fabuloși au fost ultimii treizeci și nouă de ani ai telenovelei *Golful șoimului*.

În timp ce camera de luat vederi instalată pe macara se deplasă în jurul golfului, toți își ridicară paharul cu șampanie.

Jake zâmbi:

— Noroc!

Transmisia în direct se întrerupse.

Coborî rapid de pe podium și îi făcu semn unui tehnician să îi dezlege portbebeul în care se afla Olivia. Lăsând-o în brațele acestuia, se îndreptă spre Ross și bătură cuba.

Privindu-l pe Jake cu Olivia de la biroul de sunet, Amanda dădu peste cap paharul cu șampanie, iar când mai trecu un chelner, luă din nou două pahare și le bău și pe acelea.

Doamne, ce succes! își spuse în sinea ei.

Prin mulțime, îl văzu pe Dan făcându-și drum spre ea și aducând două pahare cu un lichid efervescent în ele. Nu mai semăna deloc cu contabilul prostuț pe care-l văzuse Amanda la început în el și își lăsă privirea să zăbovească pe pieptul lui tonifiat, ale cărui contururi se vedeau clar pe sub cămașa la modă, mulată. Doar văzându-l, simți cum ceva palpită în ea; sincer vorbind, nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva.

Veni și stătu cu ea la biroul de sunet și, în timp ce priveau clipurile de față cu toți, el își strecură foarte încet mâna stângă în jurul taliei Amandei și începu să o mângâie și să-i atingă delicat fesele prin țesătura mătăsoasă a rochiei. Deveni extrem de tensionată când degetele lui se strecurară pe spatele coapsei și începură să-i ridice rochia. Își trecu încet vârful degetelor pe ciorapii ei până la carnea de deasupra chiloților, iar ea inspiră adânc, făcând tot posibilul să își păstreze o expresie profesională pe față. Pe dinăuntru, se topea. Mișcările blânde și insistente ale degetelor lui o cercetau, o încercau și o tachinau până când, în cele din urmă, ea nu mai putu să se abțină. Se agăț de pupitrul de sunet în timp ce ajunse la orgasm, fiecare senzație fiind amplificată în timp ce își mușca buzele și gâfâia cât de încet putea. El se așeză în spatele ei și se lipi de ea, cu penisul tare, ținând încă paharul de șampanie în mână, cum amândoi se prefăceau că urmăreau emisiunea.

De jos, din mijlocul mulțimii, de departe, Farrah îi zări. Pe ecran se prezenta scena de final, de acum treizeci și cinci de ani, cu ea, fiica lui Lucy Dean care urma să moară înecată. Interpretarea era sfâșietoare, iar Dan își ridică paharul către ea și șopti *Bravo!* Amanda zâmbi doar pe jumătate. Încă nu discutase cu Farrah despre episodul neplăcut cu Jake, iar acum era prea târziu. Dar, înainte să apuce să-și facă reproșuri în legătură cu asta, simți respirația fierbinte a lui Dan în urechea ei.

— Va trebui să mă descurc singur, îi șopti el.

Iisuse! Doar auzindu-i vocea și își pierde controlul.

El continuă în șoaptă:

— Simplul fapt că sunt aproape de tine mă face să fiu pe punctul de a exploda.

Lipindu-și trupul de ea, o făcu să priceapă că ceea ce îi spusese era adevărat.

În timp ce buzele lui îi atingeau ușor ceafa, își dorea cu disperare să se furișeze cu el undeva, să-l simtă înăuntrul ei, să-i miroasă trupul, dar nu avea cum să se fofileze, nu avea cum să dispară în mijlocul acestei emisiunii, așa că se forță să facă un pas în lateral pentru a nu ceda iarăși tentației.

— Ne vedem mai târziu, răspunse ea cu un zâmbet crispat, în timp ce Dan se pierdea prin mulțime, încercând să-și ascundă sexul întărit. Amanda spera ca roșeața pe care o simțea urcându-i-se pe gât să nu se vadă.

După ce montajul se încheie, Jake, fără Olivia, se reîntoarce pe podium, urmat de Ross de data asta. Lumina *On Air* era din nou roșie.

— Nu-i așa că a fost extraordinar? Începu Jake. Ce călătorie în ceea ce a însemnat serialul nostru în ultimele patru decenii... și asta a fost doar încălzirea! Pe parcursul emisiunii din această seară, vom sta de vorbă cu actorii noștri actuali și le vom cunoaște pe femeile care concurează pentru a se asigura că aniversarea noastră de patruzeci de ani va fi cu adevărat un succes! Și pentru a sărbători împlinirea a patruzeci de ani în decembrie, în această seară vă pot dezvălui în exclusivitate că episodul de Crăciun al serialului *Golful șoimului* va fi în direct!

Urmară mai multe urale, inclusiv cele foarte vocale din partea lui Farrah. Doar auzind aceste cuvinte și știind că era momentul ei, inima îi bătu de încântare. Avea să vorbească cu Amanda mai târziu, să discute despre teribila greșeală pe care o făcuse și s-o roage s-o ierte, dar înainte de asta, despre care știa că va fi neplăcut, dorea să se bucure de momentul ei de glorie – muncise mult pentru a ajunge aici.

— Un episod special are nevoie de un regizor special, continuă Jake.

Asta e, gândi Farrah și începu să pășească spre scenă, gata să fie în fața camerelor de luat vederi când avea să i se rostească numele.

— ...iar regizorul pe care l-am ales pentru serialul de Crăciun vă este foarte cunoscut. De fapt, în ultima săptămână, mulțumită lui Ross, puțin cam prea bine cunoscut.

Ross părea mulțumit de sine. Farrah nu înțelegea ce se petrece.

— Dar, dacă există ceva specific în existența personajelor din serialul nostru, ei bine acest lucru este că a doua șansă este vitală.

Farrah simți un fior rece pe șira spinării.

— Toate poveștile din serialul nostru au în centrul lor o singură idee. Sunt povești despre oameni buni care fac uneori lucruri rele. Așa că vrem ca lumea să știe că, dacă îți pare rău și dacă ești dispus să te schimbi, atunci și ție ți se oferă o a doua șansă. Așa că îmi face plăcere să-l anunț pe regizorul episodului special de Crăciun care nu este altul decât regizorul numărul 1 al serialului *Golful șoimului*: Aiden Anderson!

Mulțimea salută numele acestuia și se dădu la o parte ca să-i facă loc lui Aiden care, pășind în lumina reflectoarelor, i se alătură lui Jake pe podium. Camerele de luat vederi se concentrară pe cei doi bărbați care se îmbrățișară într-o nouă rundă de aplauze, inițiate de cel ales anume să facă asta, conform instrucțiunilor primite de la Jake.

Farrah, încremenită pe loc, clocoti când Aiden luă microfonul de la Jake și se pregăti să vorbească. Smulse o sticlă plină de șampanie de pe tava unui chelner care trecea și trase o dușcă.

— Mulțumesc, încep Aiden în cel mai bun stil Hugh Grant. Tocmai am fost prins cu o prostituată, dar tot sunt un tip de treabă. A fost o săptămână grea.

Ross își ridică mâinile.

— Scuze, frate, spuse el, jucând evident un rol.

Publicul râse văzând cum cei trei bărbați tratau cu ușurință ceea ce în mod normal ar fi însemnat sfârșitul carierei cuiva, și nu lauda acestuia în fața a milioane de telespectatori. După o scurtă pauză care să marcheze o schimbare de ton, Aiden continuă:

— Serios, aveam nevoie să mă trezească cineva. Am făcut ceva rău, am făcut alegeri greșite, dar sunt un băiat de treabă și, mulțumită sprijinului C.I.TV și fanilor noștri minunați, am primit o a doua șansă, și nu doar pentru munca mea – care este extrem de importantă pentru mine –, ci și pentru existența mea. Am fost ieri la prima întâlnire a Narcoticilor Anonimi și sunt mândru s-o spun că acum primesc ajutorul de care am nevoie.

Izbucni un nou ropot de aplauze în timp ce Jake îi luă mâna lui Aiden și o scutură într-un mod bărbătesc, plin de respect. Era ca și cum erau într-un ring de box și Jake anunța câștigătorul.

Farrah se uită în altă parte. Nu mai putea suporta nicio secundă. Voia să plece, când brusc o văzu pe Madeline Kane pe platforma VIP din spatele publicului. Se repezi la ea, cu sticla în mână.

— E o porcărie! strigă în timp ce urca cele două trepte până acolo unde Madeline, într-o salopetă neagră foarte mulată, împodobită cu cristale, o întâmpină cu un calm perfect.

— Totuși, face treabă bună în televiziune și asta este scopul acestei seri, îi răspunse Madeline cu răceală, fără să-și ia privirea de la scena unde Aiden continua să vorbească.

— Sunt mândru să anunț că voi preda arta cinematografiei tinerilor delincvenți și celor lipsiți de drepturi, iar unul dintre ei va primi un stagiu aici, la *Golful șoimului*, ca parte a Programului propus de noii administratori. Vă mulțumesc din suflet pentru că mi-ați oferit această șansă prin care să-mi pot răscumpăra greșeala.

După ce își isprăvi discursul, Jake îl mângâie pe spate. Mulțimea ovaționează, iar Jake luă microfonul.

— Vom lua o pauză, dar vom reveni ca să ne întâlnim cu niște ticăloase!

În timp ce luminile roșii de pe cameră se stingeau, Farrah făcu un pas spre Madeline, care, conștientă de cât de aproape era acum, se întoarse cu fața la ea și privi spre sticla de șampanie din mâna lui Farrah.

— Chiar crezi rahatul ăsta debitat de Aiden? șuieră Farrah înainte să mai tragă o dușcă.

— Nu contează dacă eu cred sau nu, contează că emisiunea câștigă, pentru că i-am dat o a doua șansă. Trebuie să spun că sunt surprinsă să te văd atât de șocată de veste, spuse Madeline, schițând un zâmbet. Ținând cont de cât de apropiate sunteți tu și Amanda, am presupus că ea ți-a spus deja. Revenirea lui Aiden și penitența publică au fost ideea ei.

Farrah simți deodată că nu mai putea respira – ca și cum ar fi fost lovită în stomac –, apoi își aminti de mesajul transmis pe telefonul mobil – *asta* era ceea ce voia să-i spună Amanda!

Madeline îi atinse brațul, anunțând-o:

— Vreau să știi că, atunci când Jake ți-a dat episodul live de Crăciun, a vorbit serios. Aiden era mort pentru el. Dar Amanda mi-a reamintit despre cazul Sheena McQueen de la tribunal și că – fie că ne place, fie că nu – avem datoria să-l sprijinim pe Aiden.

Farrah făcu un pas în spate, uimită de ceea ce auzea.

Madeline părea hotărâtă să răsucească pumnalul în rană:

— Nu eram prea convinsă, dar când Helen Gold a susținut-o, a fost suficient ca să mă convingă că aceasta era calea pe care trebuia s-o urmă.

Lui Farrah i se părea că nu aude bine. Mai întâi Amanda, iar acum Helen și niciuna nu catadicsise să o anunțe. Mai trase o dușcă din sticla de șampanie aproape goală.

Madeline punctă:

— Prin urmare, nu știm sigur dacă nu o va da în bară din nou, dar în acest moment este aur pentru televiziune.

Luă un pahar de șampanie gol de pe o masă de băuturi și i-l întinse lui Farrah:

— Folosește-l, te rog. Nu vrem ca lumea să creadă că acest loc e plin de angajați care nu știu cum să se poarte, nu-i așa?

Și, spunând acestea, Madeline se îndepărtă, chiar în clipa în care Jake reveni pe podium.

— Bine ați revenit! urlă Jake de pe scenă. Este momentul să v-o prezint pe prima concurentă pentru rolul feminin negativ din *Golful șoimului*. Domnișoara Honey Hunter!

La capătul îndepărtat al falezei, cortina strălucitoare se deschise și Honey, care arăta desăvârșit, își făcu apariția în timp ce mulțimea era înnebunită, iar tema muzicală a spectacolului se auzi din nou. Arăta magnific, era în centrul atenției și, în timp ce drona o înconjură, le făcu cu mâna tuturor telespectatorilor de acasă, oferindu-le cel mai mare și mai cald zâmbet al ei.

Mulțimea aplaudă din nou, iar Ross Owen, care se afla în propria zonă de interviu (parte a înțelegerii pe care o încheiase cu Jake atunci când acesta fusese de acord să facă o revenire de o sută optzeci de grade și să revină la Aiden), o aștepta.

— Honey dragă, este o mișcare inspirată să intri după Aiden. Și tu ai avut o săptămână pe cinste, spuse el, schimonosindu-se în fața camerei și folosindu-se de faptul că erau în direct pentru a se lăuda. Încep să mă întreb dacă *Golful șoimului* este o dramă sau un serial polițist!

Râse, apoi îndreptă microfonul spre Honey, care era acum așezată pe scaunul din fața lui.

— Ross, așa cum știe deja toată lumea, începu ea cu glas lin, am fost nevinovată în acel incident mărunț — Ross o privi cu neîncredere —, dar *sunt* vinovată, continuă ea. Vinovată că sunt femeia potrivită pentru acest serial.

Se întoarse, căutând singura cameră dintre cele trei care îi filmau, cu lumina roșie deasupra ei. Vorbind spre ea, știa că se uită direct la telespectatorii de acasă.

— Telespectatori ai serialului *Golful șoimului*, eu sunt ticăloasa, așa că votați o *păcătoasă* ca să ies *victorioasă*!

Le oferi telespectatorilor cel mai izbutit zâmbet de ticăloasă de care era în stare și încheie făcând cu ochiul.

Publicul din studio și milioanele de fani de acasă izbucniră în fluierături și aplauze furtunoase.

Catherine i se alăturase Amandei în balcon și priveau la ceea ce se întâmplă pe scenă: Honey făcea selfie-uri cu fanii, iar pe ecrane rulau videoclipuri din filmele sale, inclusiv noaptea în care câștigase Oscarul.

— Scena cu decernarea premiului Oscar este o mișcare deșteaptă, spuse Catherine.

Amanda confirmă din cap.

Sorbind din paharul cu băutură, Catherine continuă:

— Și arată bine. Aș spune că are șanse mari.

— Dacă va câștiga, ai să poți lucra cu ea?

— Sunt o profesionistă, scumpo. Pot lucra cu oricine. Chiar și cu tine, ridică din umeri Catherine.

Amanda era surprinsă de replică, dar, înainte s-o întrebe pe Catherine care era problema ei, amândouă o văzură pe Madeline apropiindu-se.

Catherine ridică glasul, astfel încât Madeline să poată auzi.

— A fost o greșeală să-l includeți pe Aiden în acest dezastru.

— De ce? întrebă Amanda, cu adevărat surprinsă. Nu știa că prietena ei avea o părere fermă despre Aiden.

— Sunt cu totul de acord ca să-i dai cuiva o a doua șansă, dar asta nu funcționează când este vorba despre droguri. Oamenii vor să renunțe, dar nu pot. Când este vorba despre așa ceva, tot ce le trebuie este un șoc scurt, intens și dureros.

Madeline li se alătură, luă un pahar cu șampanie și îl ridică mijind ochii. Amanda era fascinată de machiajul ei: genele dese și negre erau minunat completate de o codiță ca la ochii felinei, iar fardul verde smarald sclipitor se potrivea perfect cu nuanța irisului ei. Arăta superb.

— Sună de parcă ai vorbi dintr-o experiență personală, spuse Madeline. Te referi la Sheena?

— Nu. Deși ea ar fi prima care ți-ar spune că faptul că a fost îndepărtată din lumina reflectoarelor i-a salvat viața. Este singurul lucru care funcționează cu cei sălbatici și care au luat-o pe căi greșite.

Amanda o privi intens pe Catherine, sperând că se va opri, dar Madeline o încurajă să continue gesticulând cu paharul.

— Am avut aici o situație similară, cu mulți ani în urmă. Un tânăr care juca în rolul fiului meu.

— Calvin Butler! completă Madeline.

Amanda și Catherine erau amândouă uimite să vadă că știa numele unui membru al distribuției de mult uitat.

— Da, confirmă Catherine. Tânărul Cal era dependent de droguri și se îndrepta spre dezastru. Așa cum a fost și Sheena.

Madeline era numai urechi, uitase să soarbă din șampanie și era foarte atentă la Catherine. Lucru care o irita pe Amanda. Era limpede: Catherine se pregătea să o mai înțepe, și chiar de față cu șefa ei. Și nu avea nevoie de asta.

Pe scenă, următoarea actriță care dădea probe pentru rolul de ticăloasă se plimba pe alee și făcea schimb de glume cu Ross, în timp ce camerele de filmat înregistrau.

— Era un copil cu suflet bun, dar nu a știut cum să se descurce odată devenit faimos. Părinții săi au murit când era mic și și-a petrecut primii ani din viață în orfelinat. A câștigat o bursă la o școală de teatru; așa l-am descoperit pentru *Golful șoimului*, dar, neavând cine să-l țină din scurt acasă, a luat-o repede razna. Am încercat să-i fiu mamă uneori, cât am putut, dar avea nevoie de o mână de fier. Nu toată lumea este potrivită pentru această meserie, televiziunea poate ucide oameni.

— Tu te-ai descurcat, replică Madeline ironică.

Catherine confirmă din cap.

— Da, pentru că am fost făcută pentru asta... și am ajuns aici destul de târziu. Dar nu toți sunt la fel de puternici. Trebuie să fii de oțel ca să supraviețuiești cronicilor negative din presă, controlului neîncetat. Presiunea de a fi în permanență în ochii lumii îți dezvăluie toate nesiguranțele și le amplifică, astfel încât sunt văzute de toată lumea. Cei care nu pot face față încearcă să umple golurile cu ceva. Unii preferă o partidă sex la nesfârșit... cu actorii și echipa, cu oricine și orice. Alții se îndreaptă în altă direcție... se țin în formă,

aleargă la maratoane, se obosesc, își găsesc o religie. Iar unii se îndreaptă spre droguri.

Arată cu paharul spre Aiden care flirta cu Honey.

Apoi, făcând o grimasă, spuse:

— Dar nu voiam ca tânărul Calvin să ajungă ca el. Știam doar că trebuie să plece din televiziune. Era atât de tânăr și atât de fragil! Eram sigură că-l va nimici. Ar fi murit, așa cum Sheena era cât pe ce. Iar acum, datorită acestei a doua șanse, Aiden Anderson va sfârși la fel, vă garantez asta amândurora.

Amanda reflectă o clipă. Oare semnaseră condamnarea la moarte a lui Aiden dându-i a doua șansă de a continua?

Catherine enunță cu siguranță în glas:

— I-am salvat viața lui Calvin!

Madeline ridică brusc privirea spre ea.

— Cum? o întrebă arcuindu-și sprâncenele îngrijite.

— Am făcut în așa fel încât să fie dat afară din serial.

Madeline inspiră brusc, iar Amanda zâmbi în sinea ei. Oare Madeline își găsise, în sfârșit, perechea în femela alfa din *Golful șoimului*?

Catherine, care nu mai putea fi oprită, reluă:

— A fost spre binele lui. Pricepusem cum va sfârși și am știut că trebuie să fac ceva. Nu ajunsese încă în paginile tabloidelor asemenea Sheenei, așa încât mai era timp să fie salvat înainte ca toți ceilalți să știe ce dezastru urma. Am mers la producători și le-am spus că pleacă el sau plec eu. Și *am știut* că l-am salvat, pentru că nu am mai auzit nimic despre el de atunci. Nu a lucrat pentru alt serial, nu a fost sfâșiat de presă și nu a mai lucrat niciodată în televiziune. Ceea ce înseamnă că *a ieșit* din

sistem. Probabil că a întâlnit pe cineva, cineva care l-a iubit pentru el, și nu pentru că e celebru. Pun pariu că a avut o familie, a dus o viață normală. Și așa îi ajuți pe oameni ca Aiden Anderson, îndepărtându-i de ceea ce îi va ucide. Sheena este dovada vie a acestui lucru, la fel ca și faptul că nimeni nu a mai auzit vreodată de Calvin. Tot ce ați făcut aici a fost să-l puneți pe Aiden alături de demonii lui.

Madeline o privi fix pe Catherine.

— Asta a fost de mult, Catherine. Înainte ca sprijinul să fie conștientizat, spuse Amanda, rupând, în sfârșit, ceea ce părea a fi o tăcere de moarte. Aiden se duce la Narcoticii Anonimi și îi ajută pe tinerii infractori. Este hotărât să schimbe lucrurile și cred că o va face.

Catherine sorbi din paharul ei, apoi făcu ochii mari.

— Atunci bănuiesc că nu poate fi el cel pe care l-am văzut prizând cocaină în rulota de machiaj acum o oră, spuse ea, înainte de a pleca, știind că a câștigat disputa.

Amanda era uimită până la tăcere. Se uită la Madeline, care avea o expresie îngrozitor de sumbră pe față.

— Ce facem? întrebă Amanda, dar Madeline se îndepărtase deja.

În culise, înconjurată de asistenți de machiaj și de voluntari, Stacey era la locul ei, așteptându-și intrarea și urmărind monitoarele. Le văzuse deja pe Honey și pe celelalte două candidate la audiere primind îmbrățișări și urări de bine în sala de presă. Mai fuseseră anunțate două ticăloase potențiale și, deși aveau o carieră, niciuna nu era de aceeași clasă cu Honey; ea era cu siguranță singura concurentă a lui Stacey până acum.

În timp ce își retușa rujul și își aranja părul, Stacey se uită încă o dată în jur după Lydia. Sheena se pregătise

ca ele două să fie ultimele care să intre în scenă, pentru a le oferi un timp de emisie suplimentar, dar Stacey nu primise încă niciun semn de la Lydia, ceea ce era ciudat. Nu-i stătea deloc în fire să întârzie, mai ales pentru ceva atât de important ca asta. Scană zona din culise încă o dată și se simți brusc încurajată. Dacă Lydia, care era cel puțin la fel de bună ca Honey, lipsea, atunci asta însemna că totul depindea de ea. Asta o făcu să se simtă mult mai bine. Mai caută o pastilă de Xanax, apoi luă șampania de lângă ea ca s-o înghită.

În spatele studiourilor, pe malul apei, Helen, cu un clipboard în mână, aștepta. Era superbă în rochia ei Stella McCartney de un galben intens, cu umerii goi, și atât de strălucitoare, încât ai fi crezut că cineva luase soarele de pe cer și îl transformase în materialul care i se mula pe silueta ei perfectă. Pielea ei bronzată se potrivea de minune cu rochia, iar în lumina blândă de deasupra falezei părea că strălucește la propriu, ceea ce chiar se întâmpla, dar nu din motivele pe care și le-ar fi imaginat oricine ar fi privit-o.

Nebunia transiterii în direct era pretutindeni în jurul ei. Muncise atât de mult ca să fie sigură că totul se desfășoară conform planului pentru Sheena, împărțind timpul de filmare al camerelor de luat vederi și potrivind ordinea, astfel încât să le plaseze pe actrițele ei între pauzele publicitare, ca să le ofere două minute în plus față de rivalele lor. O văzuse pe Stacey, Lydia în schimb nu apăruse; iar Sheena nu răspundea la telefon, furioasă cu siguranță, pentru că Madeline le interzisese impresarilor să participe la eveniment. După ce făcuse rost de numărul de telefon al Lydiei de la compania care se ocupa de transferul invitatelor, vorbise cu șoferul, care îi spusese că întârziaseră, dar că tocmai o lăsase pe Lydia la studiouri.

În mod normal, i-ar fi scos ochii șoferului, pentru că o adusese pe actriță la o transmisiune în direct atât de aproape de final, dar, în realitate, era mulțumită că evenimentul era aproape gata și că în curând aveau să iasă din emisie. Și

Tocmai se gândea cum de o făcuse Matt deja să răspundă la mesajele lui, când observă o umbră apropiindu-se de ea. Ridicându-și privirea, îl văzu pe Jude Roscoe beat împiedicându-se spre ea.

— Ce faci aici? îl întreabă, căutând cu privirea pe cineva de la serviciul de pază, dar era conștientă că, aflându-se la capătul aleii, nu era nimeni.

— Am venit aici, mormăi el, pentru că ești o târfă șantajistă cu două fețe, care mi-a distrus viața, și am decis că astă-seară o să afle toată lumea.

Și apoi se îndreaptă, împleticindu-se, spre platoul de filmare.

— Rahat! Înjură ca pentru sine Helen, cu adevărat panicată, și începu să alerge după el.

Privind de la înălțimea podiumului, lui Jake nu-i venea să creadă că fusese o seară plină de succes. Mărturisirea lui Aiden făcuse furori, clipurile de montaj fuseseră deja postate pe Twitter în toată lumea, iar toate cele cinci actrițe pentru rolul ticăloasei pe care le prezentase până acum fuseseră un succes pentru public.

Honey Hunter era de departe lideră. Altele fuseseră mai sexy sau prețuiseră cum se cuvine nostalgia, dar le lipsise acel *ceva* nemaipomenit. Verificând lista, observă că urma Stacey Stonebrook. Se uită spre locul ei din culise și fu surprins să vadă cât de incredibil de bine arăta, dar îi lipseau vitalitatea și strălucirea lui Honey, iar dacă Lydia Chambers, a cărei sosire în cele din urmă în studiouri îi fusese anunțată în microfonul din ureche,

avea ceva neașteptat, atunci Honey, câștigătoarea unui premiu Oscar, avea să fie aleasă ticăloasa cea nouă a telenovelei *Golful șoimului*.

Rânji la gândul că de acum înainte era sigur: Catherine Belle nu avea să mai fie *frumoasa* telenovelei. Era o diferență de douăzeci de ani între ea și Honey și, deși Catherine arăta bine – surprinzător, părea mai vioaie decât ultima dată când o văzuse –, știa că, dacă ar fi auzit-o pe Honey spunându-i mamă, cuvântul i-ar fi rămas în gât ca un smoothie cu sârmă ghimpată cerut la bar.

Era straniu că Helen nu se zărea pe nicăieri. Lăsase foarte bine să se vadă că ar fi preferat să câștige fie Lydia, fie Stacey, iar faptul că le programase la sfârșitul emisiunii nu trecuse neobservat. Iar Helen argumentase, salvându-le până la urmă, că astfel emisiunea avea, garantat, un final reușit; promisese că ambele urmau să facă o impresie foarte bună și să dovedească că ea avea dreptate, așa că o ținuse pe-a ei.

Din studioul producătorului începu numărătoarea inversă tăcută a reintrării în direct, iar Jake merse la microfon și o anunță pe Stacey.

În timp ce Stacey pășea pe alee și se îndrepta spre locul unde Ross lua interviuri, se împiedică. Părea că se împiedicase de tivul rochiei și, în timp ce se clătina, încercând să stea pe picioare, publicul râse și aplaudă. Se întinse ca să apuce balustrada din stânga ei, dar nu reuși și, înainte să se poată opri, căzu peste margine chiar printre cei din public.

Se auzi un oftat prelung în rândul publicului. Ross se îndreptă spre capătul scenei, iar camerele de luat vederi se concentrară spre Stacey întinsă pe nisip, cu rochia boțită și sfâșiată într-o parte. Jake se panică și dădu fuga spre Ross, rugându-se, de dragul asigurării lor, ca trupul lui Stacey să nu fie la fel de tare rănit precum

îi fusese mândria. Dar, înainte să ajungă la fața locului, Stacey se ridicase în picioare tremurând și făcea cu mâna din mulțime.

— Sunt bine! spuse ea, deși arăta contrariul celor afirmate.

— Ei bine, oameni buni, aceasta a fost Stacey Stonebrook! zise Jake, recăpătându-și sângele-rece.

Cu toții păreau stânjeniți, iar în cască i se transmise lui Jake dinspre galeria plină de agitație că trebuia să o cheme pe Lydia, altminteri avea cinci minute de completat. Camerele arătau cum Stacey era ajutată să plece.

Disperat să treacă peste incident, Jake mai duse microfonul la buze o dată:

— Doamnelor și domnilor, este vremea să o salutăm pe ultima concurentă a serii! O știți și o iubiți din anii petrecuți la televiziune, dar o veți alege ca fiind cea mai diabolică dintre ticăloase! Haide să aflăm... Lydia Chambers!

Lydia apăru radiantă, profitând de intrarea ei, plimbându-se încet pe alee și aplecându-se spre fani, atingându-și mâinile în stilul Mariah Carey. Era singura care făcuse asta, așa că mulțimea era înnebunită. Jake era impresionat. Era ceva diferit la Lydia, poate că Helen avusese dreptate.

Era o apariție de nota 100, în rochia ei care îi dezvăluia picioarele, și nu numai. După ce atinse și ultimele mâini ale fanilor și făcu gesturi de mulțumire către public — așa cum face o vedetă de Broadway în fața publicului în picioare —, Lydia luă loc pe scaunul din fața lui Ross, încrucișându-și picioarele ca în *Basic Instinct*, dezvăluind periculos de mult camerelor de luat vederi. Luând un pahar de șampanie, îl ridică, privind spre public.

— E clar că au păstrat cea mai bună ticăloasă pentru final, așa că hai să începem petrecerea! strigă ea.

Publicul era în extaz – multe strigăte, interjecții și un minut de aplauze și urale.

În zona interzisă din culise, Helen încerca disperată să-l calmeze pe Jude, care nici nu voia să audă de așa ceva. Din fericire era prea beat și o luă în direcția opusă studioului, așa că măcar erau departe de camerele de luat vederi, dar când îl văzu călcând într-o gaură în nisip și apoi căzând pe brânci, lui Helen i se făcu brusc milă de el.

— Jude, spuse ea încet, întinzându-și mâna ca să-l ajute.

— N-am nevoie de ajutorul tău, refuză Jude, îndepărtându-i mâna.

— Pot vorbi cu șefii să-ți găsești un rol într-un alt serial. Știu că ești furios și ar fi trebuit să-ți spun, dar chiar nu am știut, minți ea, gândind cu disperare vorbe pe care să i le spună ca să-l calmeze, în timp ce încerca să-l ridice. Erau față-n față, iar Jude putea a whisky.

— Ar fi trebuit să o faci! rosti el cu chipul pe care se citea deznădejdea.

— Da, sigur că ar fi trebuit, minți ea din nou, sprinându-l și târându-l spre ieșire, apropiindu-se de locul unde știa că cei de la serviciul de pază ar scăpa-o de el.

— Serios? se opri el brusc și își îndreptă spre ea privirea de bețiv.

— Da, serios. Vom găsi ceva cu totul special la un alt post TV deținut de Madeline, spuse ea ferindu-și privirea și uitându-se la ceas.

Mai rămăseseră cinci minute și trebuia să facă orice ca să-l țină departe de camerele de luat vederi până când se termina transmisia în direct.

Era beat, dar observă că se uita la ceas și pricepu imediat ce punea la cale.

— Iar minți! urlă el.

Scoase un pachet de țigări din buzunar, trase una cu buzele și își aprinse bricheta Zippo.

Flacăra pâlpâi în briza mării în timp ce încerca să-și aprindă țigara. Cum se întoarse ca să încerce iar să o aprindă, zări o ladă cu artificii.

Îndreptându-se nesigur pe picioare spre lada cu artificii, cu bricheta Zippo aprinsă în mână, mârâi în timp ce Helen îi striga să se oprească.

— O să-te fac să explodezi, nenorocita dracului!

Jos, în locul unde era petrecerea, oamenii agitau sticle de șampanie și stropeau împruscând în jur. Muzica era ca la o petrecere în toată regula. Toți dansau și țipau. Atmosfera era electrizantă.

Stacey, deznădăjduită, flancată de doi medici, se afla pe terasă observând cum Lydia și Honey se întreceau la dans pe nisip. Nu era rănită, dar era zdrobită. Nu doar că se făcuse de râs în fața a milioane de telespectatori – iar numărul urma să se dubleze când imaginea avea să ajungă virală –, dar o și ajutase pe Lydia să câștige.

Pe podium, Jake luă microfonul și se pregăti să citească discursul de rămas-bun de pe teleprompter. Pe chipul lui se putea citi orgoliu; seara fusese un succes. Pe când citea cuvintele de pe ecran, o văzu pe Farrah care se îndrepta spre Amanda pe platoul de filmare de pe plajă. Așteptase asta toată noaptea. Spera doar că nu vor

fi auzite pe cameră când luminile roșii se vor aprinde din nou pentru discursul de încheiere.

Cu dinții încleștați și cu privirea plină de furie, Farrah ajunsese la Amanda și se îndreptă direct spre ea.

Ross, care își încheiase rolul de interviewer și văzu că se întâmplă ceva, gesticulă pentru ca echipa de filmare în direct a ziarului *Herald* să se îndrepte spre ele.

Farrah se repezi la Amanda:

— Cum ai putut să-mi faci asta? Și pe la spate! Episodul în direct era spectacolul meu. Jake mi l-a dat! țipă ea.

Erau atât de aproape, încât Amanda simțea în obraz răsuflarea lui Farrah.

— Ai mai primit și altceva de la soțul meu, replică aceasta.

Farrah se trase îndărăt, îngrozită că Amanda știa într-adevăr despre ceea ce se întâmplase între ea și Jake.

— Oh, da! Nu s-a putut abține să nu-mi spună.

Farrah căuta un răspuns pe măsură când, grăbindu-se către locul unde avea loc petrecerea, apăru Helen Gold țipând către toți cei de acolo:

— Plecați de-aici cu toții! urlă ea. O să declanșeze...

Cea de-a doua jumătate a propoziției fu acoperită de bubuitul și pocnetul artificiilor care se aprinseseră brusc. Jake, surprins de zgomot, încercă să continue discursul de încheiere, dar în sinea lui turba de furie. Trebuia să fie finalul spectaculos al emisiunii, mai erau nouăzeci de secunde și, de la înălțimea podiumului, văzu că publicul nu depășise zona de siguranță. Mai devreme, în aceeași zi, avusese loc o ședință scorțoasă și foarte plictisitoare pe care fusese obligat să o suporte, așa că era la curent cu intenția de a-i îndepărta pe toți din zona periculoasă, pentru a putea urmări în siguranță un foc de

artificii spectaculos la sfârșitul petrecerii. Nu înțelegea de ce se aprindeau acum.

În timp ce Helen împingea cât putea de mulți oameni înapoi printre bariere, exploziile se țineau lanț. Se auzea de parcă erai într-o zonă de război. Conștient că ceva mergea foarte prost în privința emisiunii, publicul începu să alerge departe de artificiile care se înălțau, încercând să le evite în timp ce cădeau din cer. Părea mai degrabă o scenă din *Salvați-l soldatul Ryan* decât imaginea țărnelor strălucitoare din *Golful șoimului*.

Helen alergă spre Catherine și o trase de braț cât să o împingă din calea unei rachete uriașe care se izbi de difuzor. Privi deasupra ei și îl văzu pe Dan făcându-și loc prin mulțimea fanilor care țipau pe alee, dar îi pierdu urma în fumul și haosul declanșate. Amanda și Farrah nu se vedeau.

Exploziile răsunară peste tot în zona plajei cu terase, iar perdelele sclipitoare din capătul aleii luară foc. Lui Jake i se spuse în cască să plece de pe podium și să intre imediat în clădire. Ca într-o scenă suprarealistă, peste toată nebunia, se auzea în difuzoare melodia telenovelei, iar pe ecrane se derulau titlurile. Oamenii alergau spre mare, înfricoșați pentru viețile lor, în timp ce artificii explodau în toate direcțiile, iar scena ardea.

Madeline, care se întorsese în clădire în ultima parte a emisiunii, privea calm nebunia care se derula prin ferestrele panoramice. Când Jake intră panicat, îi întrerupse spusele incoerente.

— După toată *drama* din seara asta, publicul are nevoie să vadă ceva mai interesant decât moartea lui Jude Roscoe în cel de-al patruzecilea episod, spuse ea, concentrată încă asupra haosului de dedesubt.

Jake pricepu mai târziu și se întreba dacă auzise bine. De ce nu țipa, de ce nu se plimba în sus și-n jos sau măcar să transpire? Scena care se vedea prin fereastră era apocaliptică și se întreba deodată dacă nu era un soi de publicitate bizară pe care ea i-o ascunsese dinadins.

— Nu aveai cum să plănuiești asta, dar cu siguranță a fost un succes, spuse ea, de parcă i-ar fi citit gândurile, răspunzându-i curiozității.

Știind că nu fusese implicat, inspiră adânc, se calmă și se uită la ea cum stătea acolo, neimpresionată și neutră ca întotdeauna, în timp ce privea o duzină de pompieri care încercau să oprească focul ce ajunsese până la barul de pe plajă al lui Lucy Dean. Dacă Madeline nu era speriată de haos și, mai important, aparent nu-l învinovăța pentru orice ar fi cauzat haosul, atunci nu avea de gând să încerce să o determine să se răzgândească.

— Ăăă... bine, mormăi el. Prin urmare, cel de-al patruzecilea...

Era ireal că discutau despre chestii cotidiene în timp ce flăcările se dezlănțuiau sub ei.

— Să pun echipa să găsească împreună câteva idei despre...?

Cum se întoarse către el, flăcările se reflectau în ochii ei frumoși.

— Nu este nevoie. Deja am hotărât ce trebuie făcut, spuse ea cu un zâmbet abia schițat. Lucy Dean va muri. Așa că mâine, după ce rezolvi problemele referitoare la toată această încurcătură, vreau să informezi echipa și pe Catherine Belle că vom filma scenele morții ei – în direct – în ziua de Crăciun.

Până a doua zi dimineată orice urmă referitoare la incendiul de la *Petrecerea ticăloasei* dispăruse.

Zugravii studioului reparaseră colțul ars al barului, iar echipa de la curățenie lucrase toată noaptea ca să elibereze studioul și să strângă resturile artificierelor rătăcite care împânziseră tot golful până în larg, iar nisipul fusese greblat. Locul revenise, în totalitate, la trecutul lui idilic, din nou liniștit, cu excepția mișcării bărcilor legate care împingeau ușor pluta de ancorare din lemn atunci când valurile se loveau de țărm.

În Sala de ședințe nr. 6 scenariștii, producătorii, cei din executiv și directorii de departamente erau într-o stare mult mai proastă decât golful, dar se agitau, povestind cele mai bune momente din noaptea precedentă, în timp ce priveau ecranele mari de pe perete, conectate la diverse emisiuni matinale. Și toate vorbeau despre *Golful șoimului*. Candy răsfoia statisticile interactive, care erau deschise pe un alt ecran. Spectacolul de seara trecută fusese apreciat la nivel global. Toate cele șapte actrițe avuseseră propriile hashtaguri și meme, dar de departe cel mai comentat moment – din păcate din motive neplăcute – fusese spectaculoasa cădere a lui Stacey Stonebrook de pe platformă.

Pe când se uitau la căderea lui Stacey reluată cu încetinitorul din diferite unghiuri, ușa de la sala de ședințe se deschise și intrară Jake și Madeline. Candy se ridică și începu să aplaude, apoi întreaga echipă, inclusiv Helen, se ridicăși i se alătură.

De data asta aplauzele lui Helen nu erau sarcastice. Seara trecută se bucurase de succes și chiar și erorile fuseseră în favoarea telenovelei. Faptul că trebuise să joace și rolul de corespondent de presă al emisiunii se dovedise, în cele din urmă, un lucru bun, deoarece era de datoria ei să îl liniștească pe onctuosul Ross Owen, lucru pe care îl făcuse cu ușurință. După ce îl invitasese în cortul pentru oaspeți, în timp ce artificiile încă mai pocneau, și după ce îl îmbrobodise cu ajutorul șampaniei, propuse un discurs despre focul reprezentând metafora provocării pentru noua conducere a telenovelei. Totul era cusut cu ață albă, dar Ross crezuse, pentru că îi promisese că, dacă informația era postată imediat pe site-ul lui *Herald*, avea să facă amor cu el drept recunoștință. Era felul lui Helen de a face penitență pentru tot eșecul cu Jude Roscoe. Din fericire, Ross era deja prea supărat ca să mai poată face ceva, și asta era o binecuvântare după noaptea pe care ea o avusese. Povestea apărută în *Herald* fusese preluată de toate agențiile de presă, iar ceea ce făcuse Helen funcționase. Sau asta era impresia ei.

Tot numai zâmbet, Jake făcu o plecăciune teatrală, aplecându-se, cu brațul peste talie.

— Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult, spuse el, cu vocea unuia care îl imita pe Elvis.

Madeline privea la fel de indiferentă, iar Jake, amintindu-și cine era, se îndreptă de șale și se dădu un pas în spate, așa că îi putea vedea pe toți din încăpere.

— Felicitări tuturor! spuse Madeline. După cum vedeți, continuă ea, fluturând o mână cu o manichiură impecabilă spre ecranele TV, noaptea trecută am realizat

tot ceea ce ne-am dorit.

Helen oftă ușurată, dar când Madeline se întoarse spre ea, oftatul îi rămase în gât.

— A fost desigur o sincronizare nefericită cu incidentul incendiului, mai adăugă ea.

Jake îi urmări privirea și amândoi făcură o pauză uitându-se către Helen, o pauză suficient de lungă pentru ca Helen să priceapă fără niciun dubiu că Jude îi informase cu privire la cearta lor. După ce înțelese că Helen simțise împunsătura, Madeline se întoarse spre ceilalți și, ca o umbră, Jake făcu la fel.

— Dar toată lumea vorbește despre noi! exclamă Madeline scâncind, evident încântată. De fapt, episodul de după *Petrecerea ticăloasei* a fost cel mai vizionat din ultimii optsprezece ani. Ceea ce înseamnă că, adunând ratingul pentru cele două evenimente, am devenit numărul 1 în telenovele la nivel mondial. Din nou!

Toți se bucurară, mai puțin Helen care stătea stânjenită pe scaunul ei.

— Tot ceea ce ne-am propus funcționează. Suntem din nou importanți. Și, mai mult decât orice, telespectatorii spun că abia așteaptă episodul de Crăciun, interveni Jake.

— Dar o noapte nu înseamnă o renaștere, spuse Madeline, mai serioasă. Trebuie să ne respectăm promisiunea și să facem ca episodul live de Crăciun să fie de neratat. Iar Jude Roscoe – își aruncă din nou privirea în direcția lui Helen – chiar nu este un personaj suficient de important ca să-l sacrificăm pentru a satisface așteptările publicului nostru. Moartea lui, oricât de bună ar fi cascadoria, pur și simplu nu va aduce profunzimea emoțională de care avem nevoie.

Lui Helen îi îngheță sângele în vene. Avea un sentiment oribil legat de ceea ce va urma.

— De aceea am hotărât să amânăm momentul morții lui Jude și să-i oferim publicului prilejul să plângă după un personaj mult mai important.

Îi aruncă din nou o privire lui Helen și probabil și un rânjel.

Cei din cameră începură să șușotească. Era o veste mare. Madeline acceptă ca mormăielile să continue o vreme, permițând ca tensiunea să se evapore.

Helen își învârti ceasul Cartier în jurul încheieturii, așa cum făcea întotdeauna când simțea că ceva teribil era pe cale să se întâmple.

— De aceea, de Crăciun, când va fi prezentată noua noastră vedetă — am să vă spun într-o clipă pe cine am ales —, primul ei gest pe ecran va fi să-l ucidă pe unul dintre cele mai dragi personaje.

Șoaptele deveneau tot mai intense, iar Jake rânji ca un adolescent emoționat în *Noaptea Focurilor de Tabără*⁵, care fusese ales să-l arunce pe tip în flăcări.

— Uciderea unuia dintre cele mai importante personaje ale serialului nu doar că asigură noii noastre fete rele un loc în istoria telenovelei, ci va însufleți viitorul serialului *Golful șoimului*, un loc în care se poate întâmpla orice, și se va întâmpla.

Madeline făcu o pauză lungă pentru a savura drama pe care o declanșase.

— Așa că în episodul special care va marca cea de-a patruzecă aniversare a telenovelei ne vom despărți de Lucy Dean.

Toată încăperea răsună de oftaturi prelungi.

5 Cunoscută și ca *Noaptea Guy Fawkes* — eveniment celebrat anual mai ales în Marea Britanie. La data de 5 noiembrie 1605, catolicii englezi conduși de Robert Catesby, însoțit de Guy Fawkes și alții unsprezece conspiratori, încearcă să arunce în aer clădirea Parlamentului, pentru a înlătura guvernarea protestantă (n. red.).

Helen pocni cureaua de la ceas în timp ce procesa informația. *După patruzeci de ani de servicii loiale, o vor lichida pe cea mai populară actriță a telenovelei. În direct și în ziua de Crăciun, se gândi ea. Era de neconceput; fără milă, dar îngrozitor de genial.*

Și îi vor frânge inima lui Catherine.

După ce rumoarea din încăpere se mai potoli, Jake rosti cu un zâmbet sălbatic:

— Deci acum trebuie să ne ocupăm să vedem cum noua vedetă o va uide pe Lucy Dean.

— Am căutat în arhivă, reluă Madeline. Noua ticăloasă va interpreta un *alt* copil al lui Lucy Dean, abandonat de ea pe când era adolescent. Această fiică dispărută face parte din trecutul lui Lucy și vă oferă punctul de plecare perfect. Cel mai important, vreau o cascadorie care nu a mai fost văzută la TV. Vreau calitate cinematografică, așa că nu-mi veniți cu accidente de mașină sau incendii. Vreau ceva care să fie specific serialului *Golful șoimului*. Ceva ce nu s-ar putea întâmpla nicăieri altundeva, ceva nemaipomenit.

Helen știa că risca atunci când ieșea în față, conștientă fiind că era o pradă bună. Dar rămăsese prea mult timp tăcută în calitatea ei de director de distribuție și se gândea că ar fi bine să pună măcar întrebarea pe care toți cei din sala de ședințe – și, de aseară, milioane de oameni din întreaga lume – trebuiau s-o pună acum.

— Și care dintre actrițe este favorita? Scenariștii trebuie să știe, de vreme ce vor scrie despre ea.

Candy profită de ocazie și interveni:

— Sondajele de pe Twitter o plasează pe Lydia Chambers cu mult înaintea celorlalte, spuse ea plină de voieșie.

Helen zâmbi. Exista și un lucru bun în această încurcătură teribilă. O va suna imediat pe Sheena.

Madeline scutură din cap.

— Honey Hunter este noua noastră vedetă, anunță ea, pe un ton care lăsa să se înțeleagă că decizia fusese luată, indiferent de votul telespectatorilor. Să avem ca nouă protagonistă a serialului *Golful șoimului* o laureată a Oscarului este un lucru grozav pentru distribuția noastră în SUA. În plus, fiind englezoaică, este grozav și pentru Europa. Un dublu avantaj.

Candy se îmbujoră și începu să își bâlbâie obiecțiile. Foarte neobișnuit pentru cineva care lucra în televiziune, Candy ura în egală măsură necinstea și înjurăturile.

— Dar publicul a votat pentru Ly...

Înainte să poată termina ce avea de spus, Madeline îi zâmbi, dezvelindu-și dinții ei perfecți, și o întrerupse:

— Este doar rezultatul celor de pe Twitter, spuse ea rostind clar fiecare cuvânt.

Toți din încăpere știau că minte, dar niciunul nu îndrăznea să o corecteze.

— Deja toate voturile sunt în favoarea lui Honey și, cu toate că a fost o idee bună să prelungim votarea cu încă o lună, pentru a profita de publicitate, după seara trecută pur și simplu nu mai avem nevoie de ea. Așadar, deși sunt de acord că Lydia Chambers a fost în cea mai bună formă aseară, i-am oferit deja rolul lui Honey și ea a acceptat.

Toate privirile se îndreptară spre Helen care, în calitate de responsabilă cu distribuția, fusese fără niciun dubiu umilită prin informația transmisă public. În schimb Helen, disperată să nu lase impresia că fusese înfrântă, zâmbi și încercă să recâștige din terenul pierdut.

— Sunt foarte fericită că am fost în stare să ofer o listă scurtă de propuneri atât de bune, mai putu ea să spună înainte de a se apleca să-și ridice ceasul de pe podea.

Fără să bage în seamă comentariul lui Helen, Madeline se pregăti să plece urmată de Jake. Când ajunse la ușă se întoarse și ordonă:

— Vreau ca scenariul cu motivele pentru care ticăloasa o ucide pe Lucy Dean și felul în care o ucide să-i fie trimis lui Jake până la sfârșitul zilei.

Nici Farrah, nici Amanda nu doriseră să meargă la Urgențe, dar echipa de la Asigurări de Sănătate a C.I.TV insistase. Amândouă se aleseseră cu răni minore și zgârieturi când mulțimea trecuse pe lângă ele încercând să scape de artificii, aruncându-le de pe ponton, chiar în momentul în care debutase cearta lor.

Spitalul St. George era unul mic, aflat la trei mile depărtare de studiouri. Încă de la sosirea lor, Matron Jones insistase ca amândouă să rămână spitalizate peste noapte de teama apariției unor complicații. Le internă pe amândouă în același salon minuscul, în paturi alăturate.

Amanda se decise să rupă tăcerea care persista de când sosiseră. Una dintre ele trebuia să se hotărască să se comporte ca un adult și hotărî că este mai bine să fie ea.

— Ce noapte de pomină! exclamă.

— Da, ca din filme, replică Farrah.

— Ar fi trebuit să te anunț în legătură cu Aiden, începu Amanda.

— Pentru Dumnezeu, Amanda, normal că trebuia să-mi spui! Ar fi trebuit să mă aperi de la început, să fii de partea mea. Suntem prietene de multă vreme!

Amanda încercă să intervină, dar Farrah nu terminase ce avea de spus.

— Dintre toți, tu știi cel mai bine cât de mult am muncit ca să obțin asta. Cât de greu este să pătrunzi în nenorocitul lor cerc select! Ți-a plăcut acel episod cu două personaje pe care l-am regizat. Tuturor le-a plăcut. Aș fi făcut o treabă strălucită în episodul live de Crăciun, știi asta. Toată lumea știe asta. Dar nu, afurisitul de Aiden Anderson primește o a doua șansă. La naiba!

Tremura de furie, incapabilă să-și stăpânească lacrimile de frustrare care i se prelingeau pe față.

Amanda aprobă din cap, înghițind în sec de câteva ori văzându-și prietena atât de supărată. Respiră adânc și începu să turuie:

— Știu, Farrah. Și îmi pare foarte rău că ai fost tu contra Aiden. Dar nu îmi pare rău că i-am mai dat o șansă. Nu este nimic personal. M-am gândit doar la ceea ce este mai bine pentru serial și am crezut că ce fac are efect bun asupra trustului TV.

Suspină și clătină din cap.

— Dar, după ce Catherine mi-a spus că l-a văzut că ia droguri în studio, aseară, mi-am dat seama că am luat o decizie greșită. Chiar dacă am făcut-o cu cele mai bune intenții. Ar fi trebuit să vin la tine, să-ți explic punctul meu de vedere și să îți acord răgazul să te exprimi. Pentru asta îmi pare foarte, foarte rău.

Farrah nu putea să-și privească prietena în ochi, dar sesizase sinceritatea din vocea ei. Și nu era în situația de a insista asupra moralității alegerii după cele întâmplare între ea și Jake. Așa că doar dădu din cap și continuă să lărgască o gaură în pătura de spital.

Amanda consideră că îi acceptase explicația, apoi tăcură din nou, dar Farrah știa ce urma să se întâmple.

— Sper că nu ți-ai tras-o cu Jake ca să-i mulțumești.

Farrah își ridică privirea spre Amanda, iar aceasta i-o susținu. Fără să clipească.

Dar Farrah nu rezistă prea mult. Îi era prea rușine. Simțea profund eșecul de a-și fi dezamăgit prietena.

— Nu a fost ca să-i mulțumesc, spuse ea încet.

Trebuia clarificat acest lucru.

— Nici măcar nu mi-am dat seama cum am ajuns să o fac. Eram atât de fericită să primesc episodul în direct...

— Atât de entuziasmată, încât ți-au căzut chiloții! i-o tăie Amanda.

Farrah se uită la pacienții din celelalte paturi. Într-un spațiu atât de mic, nu aveai cum să nu auzi ce își spun ceilalți.

— Îmi pare rău. Nici măcar nu pot explica de ce am făcut-o. Știi cât de mult îl detest! Jur că a fost doar o singură dată, că a fost cea mai mare greșală pe care am făcut-o vreodată și că totul s-a terminat în câteva minute.

— Nu-i nicio noutate, comentă Amanda.

Farrah remarcă tonul mai deschis al prietenei ei.

— Chiar și atunci, am știut că am comis-o rău de tot.

Întinse mâna spre cea a prietenei sale.

— Nu știu ce să spun altceva decât că îmi pare foarte, foarte rău!

Amanda o cunoștea destul de bine pe Farrah ca să știe că scuzele ei erau sincere. Hotărî să i le accepte. Îi luă mâna lui Farrah într-a ei.

— Norocul tău este că, în urmă cu câteva zile, am decis să-l părăsesc.

— Cu adevărat?

— Da. S-a isprăvit. Așa că, dacă ne uităm înapoi la date, cred că putem să ne prefacem că s-a întâmplat după ce o terminasem cu el.

— Mulțumesc, suspină Farrah.

— Încă nu l-am anunțat. Să nu spui nimănui, continuă Amanda. Trebuie să-mi rezolv mai întâi problemele financiare. Știi ce șmecher este. Deși este limpede că nu-i pasă deloc de mine sau de Olivia, în momentul în care marele Jake va fi abandonat, va ascunde fiecare bănuț și îmi va face viața un iad la serviciu, așa că vreau să fiu pregătită. Iar Dan a fost atât de bun cu mine... mi-a reamintit cum este să trăiești.

— Prin urmare, asta este direcția înspre care se îndreaptă *lucrurile*, zâmbi Farrah. Fetele au suspectat ceva, dar cu nebunia de la studiouri, nu am avut timp să ieșim undeva toate, deși ar fi fost cel mai bun moment pentru a aduce vorba despre asta.

Deodată Amanda își coborî glasul și vorbi mai încet, ca să nu fie auzită.

— Oh, Farrah, este așa de deosebit... Ieri... începu ea, dar nu mai dădu alte detalii, fiindcă ușa salonului se deschise și intră doctorul Grant.

— Bună dimineața, doamnelor! salută el din fața paturilor, dar cu ochii la fișa medicală pe care o citea.

— Totul este în ordine? întrebă Amanda, făcându-l să-și ridice privirea.

— Da, puteți pleca acasă. Nu există niciun motiv de îngrijorare.

— Super! spuse Farrah și amândouă se dădură jos din pat și începură să-și strângă lucrurile.

— V-am văzut la televizor, doamnelor, zise doctorul Grant zâmbind. Ce petrecere grozavă!

Farrah și Amanda erau prea stânjenite ca să dea un răspuns, așa că își luară gențile și-l urmară pe doctor spre ușă.

Doctorul Grant se aplecă spre Farrah și-i șopti:

— Nu-mi place să fiu eu cel care strică bucuria cuiva, comentă el, impasibil, dar alcoolul nu este bun pentru copil.

Tot ce-și dorea Stacey când intră în marele hol al hotelului Langham era să ajungă în locul discret din colțul ales de Sheena, fără ca cineva să o recunoască. Dar, în ciuda combinației dintre pălărie și eșarfa Valentino, imediat ce trecu de șeful de sală, mai multe perechi de ochi se întoarseră spre ea. Noroc că oamenii care frecventau Langham erau de cea mai bună calitate și mult prea eleganți ca să admită că urmăriseră la televizor, săptămâna trecută, *Petrecerea ticăloasei* și să facă vreun comentariu la adresa ei.

După ce i se păru că parcurge mii de kilometri distanță, Stacey ajunse în cele din urmă la masa la care era Sheena. Lydia sosise deja îmbrăcată într-un costum Escada de un roz țipător și, spre deosebire de Stacey, chiar voia să atragă atenția.

Lydia îi făcu o bezea, apoi se așeză.

— Cum te simți după, știi... spuse Lydia mimând căderea lui Stacey pe alee.

Sheena o bătu ușor pe mână pe Stacey.

— Mulțumesc că ai venit, răspunse ea pe un ton liniștitor pe care Stacey îl consideră la fel de jignitor ca și încercarea Lydiei de a-i imita căderea. Știu că lucrurile nu au ieșit așa cum planificaserăm – continuă ea luând sticla

de șampanie Cristal din frapieră și umplând paharele –, dar vreau să știți cât de mândră sunt de amândouă.

Ridică paharul și propuse un toast.

Dar Lydia, nemulțumită că apariția ei la *Petrecerea ticăloasei* fusese pusă pe același plan cu căderea fabuloasă a lui Stacey, nu-și ridică paharul.

— Treci direct la subiect, Sheena, și apoi să închinăm pentru câștigătoare, propuse ea cu un zâmbet. Amândouă suntem oameni mari.

Lydia atinse brațul lui Stacey cu o simpatie evidentă, absolut sigură că victoria era a ei.

— Deci, care dintre noi e câștigătoare? întrebă ea, ridicându-și paharul în așteptare.

Sheena le privi pe amândouă, apoi sorbi puțină șampanie, în timp ce Stacey și Lydia așteptau.

Stacey era protejată de o pălărie care îi acoperea pe jumătate ochii și era plină de Xanax, dar deodată înțelese.

— Nu ne vor pe niciuna dintre noi, așa-i? conchise ea.

Lydia o privi fix pe Sheena, forțând-o să vorbească.

Era vorba despre afaceri, iar Sheena trebuia să treacă la treabă, oricât de deranjant ar fi fost pentru Stacey.

Preț de câteva secunde singurul zgomot din încăpere fu cel provocat de tacâmurile de argint care atingeau farfuriile de porțelan. În cele din urmă faimoasa sferă de calm generată de Langham explodează din cauza Lydiei.

— Ce naiba! exclamă ea. În afară de faptul că am fost absolut grozavă în seara respectivă și că știu că am o poziție foarte bună în sondaje, ai spus că era garantat că una dintre noi va fi va fi aleasă.

— Așa e, răspunse Sheena. Dar Madeline s-a folosit de faptul că deține controlul asupra trustului și a trecut peste clauzele contractuale...

— Cine a primit rolul? strigă Lydia, cu fața roșie de furie. Persoanele care cinau la mesele din apropiere se întoarseră să se uite la ele.

— Honey Hunter, răspunse Sheena încet.

— S-a zis cu faptul că avem o lună de zile la dispoziție pentru a face campanie și a convinge publicul să voteze! șuieră Lydia.

— Da, interveni Stacey. Este imoral.

— Așa este dar, din păcate, asta este televiziunea, spuse Sheena umplându-și paharul din nou.

Știa că întâlnirea nu va fi grozavă și, în ritmul ăsta, ar fi vrut să bea toată sticla, dar stabilise că va bea doar două pahare în public.

— Uitați ce este, știu că sunteți îngrozitor de dezamăgite, iar promisiunea făcută a fost de bună credință, continuă ea, căutându-și agenda, dar pe de altă parte, prestația a fost extraordinară pentru amândouă.

Cele două actrițe se uitau la ea cum deschide agenda.

— Lydia, am pentru tine un contract fabulos cu o casă de modă.

Lydia o privi cu speranță.

— Este vorba despre un catalog-ghid al unei companii pentru persoane trecute de 50 de ani, dar suma este incredibilă. Și, Stacey..., toate emisiunile de scheciuri din lume vor să te invite.

Lydia luase foc.

— Ce naiba, chiar vorbești serios? Încerci să ne propui rahatul ăsta după ce am fost folosite și aruncate ca niște rebuturi! șuieră ea, conștientă că oamenii o

priveau și poate chiar o înregistrau, așa cum voiseră să facă și data trecută.

Sheena încercă s-o întrerupă.

— Dacă aveți încredere în mine, voi scoate din *Petrecerea ticăloasei* mai mulți bani pentru fiecare dintre voi decât dacă ați fi câștigat rolul pentru *Golful șoimului*, spuse ea ridicând în aer agenda. Aici am un program care vă va ține ocupate pe amândouă pentru cel puțin următorii doi ani, și asta este numai începutul...

Poate că Stacey o dăduse complet în bară cu apariția ei la *Petrecerea ticăloasei*, dar Lydia chiar făcuse o impresie excelentă, iar Sheena se simțea foarte vinovată că nu-și putuse onora promisiunea ca cea mai bună să câștige. Era oribil să vadă cum visurile lor se destrămau chiar în fața propriilor ochi. Și totul era din pricina nenorocitei de yankee Madeline Kane. Ce intenții avea Madeline, se întrebase Sheena de sute de ori. Nu-i înțelegea comportamentul; nu mai văzuse niciodată un director de trust TV să se comporte astfel, și îi știa pe toți.

— Deci, asta e, spuse Lydia cu amărăciune.

— Din păcate, pentru *Golful șoimului*, da, confirmă Sheena. Decizia a fost luată, dar încă pot să mă folosesc de toată publicitatea ca să vă restartez carierele.

— O carieră făcută din apariții în calitate de invitată, dar ca subiect de glume pentru alții! Nu, mulțumesc, spuse Stacey.

— Și poți să-ți păstrezi rahatu' ăla de catalog pentru persoane trecute de 50 de ani, răspunse Lydia, lăsându-se pe spate pe scaunul ei capitonat.

Asta era realitatea.

— Ți-am spus când te-am sunat, în ziua audiiției ăleia de tot rahatu', că vreau doar roluri.

— Și eu la fel, completă Stacey, trăgându-și scaunul mai aproape de Lydia. Acum erau două contra una, fără niciun dubiu.

Nu asta își propusese Sheena la întâlnirea cu ele. Nu-i plăcea turnura pe care o luaseră lucrurile.

— Fetelor, fetelor... Am înțeles, vorbi ea pe tonul celui mai bun negociator. Supărarea voastră este de înțeles. Haideți să luăm o pauză, să vedem ce se mai întâmplă...

Făcu semn chelnerului să-i aducă nota de plată. Trebuia să plece de-acolo înainte ca lucrurile să degenereze.

Dar ele nu voiau să asculte. Vorbeau atât de încet, încât Sheena nu putea auzi nimic. Se aplecă mai mult spre ele, dar îi întoarseră spatele.

Lydia, cu ochii strălucind ca niște smaralde de gheață, preluă controlul.

— Cred că ne vom opri aici, anunță ea.

— Ce vrei să spui? întrebă deodată Sheena cu glas stins.

Ochii lui Stacey nu erau reci sau triști, dar erau la fel de hotărâți ca și ai Lydiei.

— Sheena, ai fost bună cu noi în toți acești ani și îți mulțumim pentru asta, dar nu mai avem nevoie de tine.

Ceva cu adevărat îngrozitor se întâmpla. Sheena venise cu vești proaste, asta era sigur. Dar în trecut avusese de-a face cu altele și mai rele. Își petrecuse ultimele douăzeci și patru de ore umplându-le agendele cu toate tipurile de compensații pe care le putuse găsi. Poate că *Golful șoimului* le refuzase, dar ea, Sheena McQueen, le dorea binele. Furia i se concentrase ca un nod în gât.

— Stați puțin. Cred că voi...

Lydia și Stacey se ridicară în același timp, își strânsură lucrurile și se îndreptară spre ieșire. După doar câțiva pași Lydia se întoarse spre ea și rosti cât de tare putu, astfel încât să o audă toți cei prezenți:

— Și, ca să nu existe nicio îndoială, ești concediată.

Înăuntrul unuia dintre faimoasele magazine ale lumii, Harrods, din Knightsbridge, cartierul londonez ultraexclusivist, Mickey Taylor îi privea pe oamenii așezați la coadă. Șirul se întindea de jur împrejurul clădirii și cobora trei etaje de scări: mult mai lungă decât orice coadă pentru autografe de care își putea aminti. Fiecare persoană reprezenta un *ding* al casei de marcat imagine din mintea lui, iar Mickey zâmbea larg numai gândindu-se.

Memoriile lui Honey Hunter erau acum bestseller, după ce vânduse mai mult de un milion de cărți prin precomandă. Când le prezentase librarilor pentru prima dată cartea, cei mai mulți dintre ei fuseseră reticenți, acceptând să facă stoc cu o comandă mică. Dar acum chipul lui Honey era lipit pe toate vitrinele fiecărei librării pe lângă care trecea.

Mulțumită numirii sale ca noua actriță principală a serialului *Golful șoimului*, în urma apariției sale senzaționale de la *Petrecerea ticăloasei* și a contractului exclusiv cu *Herald*, prin amabilitatea lui Ross Owen, secretele vieții lui Honey fuseseră dezvăluite zi de zi de tabloide și preluate la nivel internațional. Asta o adusesese din nou în prim-plan. Și toate se datorau jocului său inteligent. Mickey se lăsă străbătut de acest gând. Bătrânul său tată

ar fi fost mândru; încă o dată, transformase un vechi bolid în Porsche.

Din spatele mesei de autografe la care stătea de ore întregi, Honey se uită la coada din fața ei și, la fel ca Mickey, nu-și putu stăpâni zâmbetul. Oare visa? Un rol căzut din Ceruri, numărul unu în topuri și, cu fiecare autograf pe care îl dădea, creștea numărul fanilor care îi spuneau că o votaseră pentru concursul de titulară a personajului negativ din *Golful șoimului*. Chiar se simțea iubită.

Era destul de amuzant să vezi cum cele mai picante episoade din viața ei erau dezvăluite pretutindeni de tabloide. O mare parte din povestea ei părea a fi viața altcuiva: multe detalii se pierduseră în aburul alcoolului care o cuprinseseră pe la 20–30 de ani. Un întreg capitol fusese dedicat perioadei în care, la 35 de ani, cu trei căsnicii eșuate în spate, fusese angajată ca *soția cea bună* într-una dintre cele mai populare telenovele americane, unde îi surprinsese pe toți, chiar și pe ea însăși, fiind foarte, foarte bună. Criticii o îndrăgiseră până când, din nou, revenise pe prima pagină a ziarelor după ce începuse o aventură cu soțul unei colege actrițe, care aștepta un copil.

Privind acum fotografiile acelui bărbat, scos din nou la iveală în ziarele naționale pentru vânzarea cărții, nu pricepu ce văzuse la el. Dar asta fusese atunci – alte timpuri, o altă Honey. Primise și un premiu pentru cel mai bun debutant pentru acel rol, și asta era o ironie, având în vedere că era actriță de douăzeci de ani. Dar acest lucru nu o putuse salva, deoarece publicitatea negativă îi determinase pe producători să nu-i reînnoiască așadar contractul.

Disperată să revină în articole de presă pozitive, pozase goală pentru coperta *Playboy*. Lui Honey încă îi plăceau acele fotografii. Le considera unele dintre cele

mai reușite din câte făcuse. Erau pentru numărul de Crăciun, care totdeauna se vindea cel mai bine dintre toate numerele publicate, cu siguranță pentru că bărbații erau obligați să stea acasă cu familia, așa că probabil fiecare avea ascuns pe undeva un exemplar, ca să se relaxeze în liniște. Fotografiile din revistă erau uimitoare, ea așa credea. Mai întâi în Alpii elvețieni, la schi, goală; apoi o puseseră să se rostogolească în zăpadă cu o haină de blană deschisă și cercei de smarald de șaizeci de carate, frigul gheții făcându-i sfârcurile să arate ca niște rujuri. Pentru copertă fusese împachetată ca un cadou într-o panglică roșie imensă, iar marginile fundiței îi atingeau doar sânii. Lui Hugh Hefner îi plăcuse atât de mult, încât atârnase o versiune înrămată în biroul său.

La sfârșitul anilor 1990, *Playboy* era încă un succes uriaș, iar o jumătate de milion de dolari onorariu îi aduseseră câteva investiții bune și casa din Elveția. Până acum.

Tocmai semna un exemplar al cărții sale pentru o fată tocilară, cu ochelari, care avea un nume abia pronunțabil, ca să nu mai vorbim de redat în scris, când Mickey veni cu un paparazzo. Îi urma un chelner care ducea o sticlă de șampanie și două pahare.

— Iubi, doar un toast rapid în cinstea succesului tău, spuse Mickey, făcându-i semn chelnerului să îi toarne un pahar și să i-l dea. Și ai grijă să faci fotografii cuprinzătoare, să prinzi toată coada, îi spuse el fotografului care deja prindea câteva cadre.

— Mickey, știi că nu beau, răspunse Honey.

— Doar ridică-l la buze pentru fotografie, zise el. Sărbătorim. Trebuie să fie ceva spumos în fotografie. Și pe urmă, una n-o să-ți facă rău.

Când ridică paharul de șampanie și poză, simți bulele de șampanie explodându-i sub nas, apoi simți

mirosul lor. Oh, miroseau atât de bine! Își dorea atât de mult să guste șampania!

Tot pozând, de data aceasta alături de fata cu față de tocilar, mintea îi zbârnâia. Sinele ei interior, partea ei bună, cea care o ținuse trează în toți acești ani, îi spunea să nu se atingă de șampanie. Dar, gândi ea, dacă i se cuvenea o băutură, doar una, atunci acesta era momentul. Duse paharul la gură și-l bău dintr-o singură înghițitură, apoi îi făcu un semn chelnerului, să îi toarne încă un pahar.

Prin fereastra biroului său, Jake o privea pe Catherine Belle în rolul lui Lucy Dean filmând o ceartă în toată regula cu personajul lui Jude Roscoe pe platoul barului de pe plajă. Suspectase că se *mai* îngrijise după felul în care arăta atunci când se prezentase la *Petrecerea ticăloasei* părând cu zece ani mai tânără și, văzând-o zburdând pe platou în rochia ei vaporosă, trebui să recunoască faptul că se ținea bine pentru o femeie bătrână.

O clipă se simți vinovat. Nu pentru că urma să fie concediată – avusese o carieră bună, iar la 70 de ani era cazul să se retragă –, ci pentru că trecuseră câteva săptămâni de când Madeline le ceruse să o ucidă pe Lucy Dean, și el știa că lui Catherine încă nu i se comunicase oficial acest lucru. Helen refuzase chiar să-i spună impresarei ei, ceea ce lui Jake i se părea cu totul neprofesionist. De câteva zile, intenționa să se ducă în cabina lui Catherine și să-i spună, dar încă nu apucase să o facă.

De pe scaunul ei din biroul de producție, Amanda îl zări pe Jake la fereastra biroului său și se neliniști. Zilele astea nici nu trebuia să fie în aceeași cameră cu el ca să se enerveze. Lăsa lumina soarelui să o orbească pe moment ca să nu-l mai poată privi pe bărbatul cu care trăise. Jake nu observase, dar cu cinci zile mai înainte își luase câteva

lucruri și pe Olivia și se mutase într-una dintre casele de pe plajă. Oricum trăiau în camere separate de luni bune, iar pe Olivia o lua cu ea; în plus, Jake dormea deseori la birou (sau cel puțin așa susținea). Faptul că nici măcar nu-și dăduse seama de absența ei a funcționase destul de bine, dându-i un avans să strângă bani pentru noua ei viață, folosind contul lor comun. Deodată își dădu seama că Jake era în biroul ei.

— Ies să mă văd cu Honey Hunter, spuse el.

— Și de ce îmi spui mie? replică ea privindu-l.

— Cât timp lipsesc, anunț-o pe Catherine că nu îi reînnoim contractul.

O spuse pe un ton neutru, de parcă îi cerea să hrănească pisica, așa că Amanda avu nevoie de câteva secunde pentru a înțelege ce vrea să zică de fapt. Jake era la jumătatea drumului spre ușă când Amanda se auzi spunând:

— Doar nu vorbești serios că te aștepti să fac *eu* asta?

Membrii echipei de la celelalte birouri priveau acum ceea ce se contura limpede a fi un alt Război al celor două Roze.

— Ce nu este serios în a-ți cere să-ți faci treaba? replică el ridicând tonul.

Amanda, mânioasă, se postă în fața lui.

— Este prietena mea. Iar asta nu înseamnă nimic pentru tine, dar pentru mine contează.

Chiar era picătura care făcuse umplea paharul.

— Eu nu sunt ca tine, Jake.

Tremura de furie înțelegând grozăvia a ceea ce urma să i se facă lui Catherine. Își încleștă mâinile pe spătarul scaunului pentru a se împiedica să-l lovească.

— Să vorbești, respectuos, cu Catherine este

meseria *ta*, Jake! Dacă tot ești marele șef de aici, cel despre care nenorocita de Madeline Kane crede că are calitatea de a ne conduce pe noi, simplele slugi.

Gesticula nestăpânită în birou, cu vocea la volum maxim, iar rândurile de fețe hipnotizate își îndepărtară repede privirea de la ea, ca niște popice care cad pe o pistă de bowling.

— Atunci de ce mă obligi din nou să îți fac eu treaba murdară?

Înainte ca Jake să poată continua, Amanda se aprinse iarăși:

— Concediind-o, ți-e teamă ca nu cumva Catherine să ți se opună. Asta este problema, domnule *Mare Șef*?

Era foarte aproape de Jake, putea să-l pălmuiască, dar se abținu.

— După toți anii în care Catherine a muncit pentru *Golful șoimului*, ai tupeul, neobrăzarea, aroganța pură și afurisită nu numai să accepți decizia ridicolă a lui Madeline de a o elimina, ci și să îi ceri altcuiva să-i spună că cei patruzeci de ani de serviciu în cadrul serialului au luat sfârșit, când știu sigur că Madeline ți-a spus ție să o faci.

Jake, care până acum nu reacționase la ceea ce considerase colapsul emoțional al soției sale, păru surprins să afle că Amanda poate vorbise cu Madeline pe la spatele lui.

Amanda se opri ca să respire. Lacrimi îi curgeau pe obraji. Ajunsese în punctul în care nu mai putea controla ce spunea. Oful ei se revărsase în cele din urmă.

— Mulțumită ție și *ei*, *Golful șoimului* nu mai seamănă cu telenovela pentru care am muncit din răspuțeri. Telenovela pe care am iubit-o. Pentru care am simțit că este un privilegiu să lucrez. Ei bine, nu mai este la fel. Voi doi ați stricat totul. Și chiar nu înțeleg de ce.

Izbucni în plâns, iar Jake profită de asta.

— Tocmai pentru că tu și Catherine sunteți *prietene bune*, zise el tăios, și este clar că ții atât de mult la ea – arată disprețuitor spre fața ei plină de lacrimi și pieptul scuturat de suspine –, evident va fi mult mai bine să o anunți tu.

Privi în încăpere să se asigure că toată lumea îl aude, apoi adăugă:

— M-am gândit că ar fi evident o soluție bună.

— Rahat! Nu vreau s-o fac! țipă Amanda.

Jake tresări și-și întoarse capul pentru a o privi în față. Era surprinzător și jenant. Nici nu se punea problema să o lase să continue astfel în fața întregii echipe. Candy, care era pe undeva prin apropiere, părea că e gata să leșine când Amanda rosti cu voce tare cuvântul cu „R”. Chiar dacă erau soți, trebuia să pună piciorul în prag.

— Vei face ce ți s-a spus ori îți poți elibera biroul! rosti el tăios.

Toți cei prezenți, inclusiv Jake, își ținură respirația cât dură pauza lungă în care Amanda și Jake stăteau față-n față privindu-se în ochi.

Inima Amandei bătea nebunește, iar mintea îi bubuia la gândul a ce urma să spună, dar dintr-odată deveni foarte calmă. Decizia aceasta era cea corectă. Își consacrase viața telenovelei *Golful șoimului*. Se isprăvisse. Gata.

— Bine, spuse ea, aruncând laptopul în geantă și strângând câteva fotografii înrămate. Plec în mod oficial. Te părăsesc. Și părăsesc și telenovela. Așa că-ți vei face singur treaba murdară. Îmi va lua mult mai puțin timp să plec de aici decât atunci când mi-am făcut bagajele și am părăsit casa noastră.

— Ce sspuuui? se bâlbâi Jake.

— M-am mutat luni cu Olivia și – surprize, surprize! – a trecut deja o săptămână, iar tu nici nu ai observat măcar! râse ironic Amanda.

Jake fusese redus la tăcere încă o dată.

În timp ce își împingea scaunul și își azvârlea cheile din sertar pe birou, se aplecă din nou spre el spunând:

— Și, deși mă îndoiesc că ai fi îngrijorat că nu vei mai putea să o vezi pe Olivia, poate că poți umple golul lăsat de ea cu afina lui Farrah.

— Farrah...? întrebă Jake buimac.

— Da, mai există un copil pe care ești gata să-l ignori.

Jake era paralizat de surplusul de informații. Părea că va exploda. Cei de lângă el lărgiră zona interzisă, în timp ce Candy se sprijini de un birou.

— Luni vei primi vești de la avocatul meu. Vreau să divorțez.

Și, spunând acestea, Amanda trecu pe lângă el, părăsindu-l pe bărbatul pe care nu-l mai iubea și telenovela pe care o iubea.

Pe platforma studioului, deasupra platoului de filmare din interiorul barului Golfulețul, Farrah și Helen îi priveau pe Catherine și pe Jude filmând scena diferită de cea pe care Jake o urmărise din camera lui înainte de a se dezlănțui iadul cu Amanda. Echipa trebuia în jur în timp ce Catherine își aranja din nou părul răvășit de vânt.

Helen primi un mesaj. Era de la Amanda.

Nu pot vorbi acum, dar trebuia să te anunț – am plecat și acum ies din clădire. Cineva trebuie să-i spună lui Catherine ce se întâmplă cu personajul ei înainte să audă bârfe despre asta. Așa că vă rog să ajungeți voi la ea înaintea altcuiva. Voi reveni cu un telefon curând. Amanda

— Rahat! înjură Helen, citind mesajul, apoi i-l arată lui Farrah.

Un mesaj îi fusese transmis și lui Farrah, tot de la Amanda. Îl citi împreună cu Helen.

Îmi pare atât de rău! Am explodat în fața lui Jake în biroul de producție (mi-am dat demisia, dar o să vă povestesc despre asta mai târziu)

și am vrut doar să vă avertizez (și să-mi cer scuze) că i-am spus despre copil (scuze, scuze, scuze). Nu a fost intenționat, pur și simplu mi-a scăpat. Te voi suna mai târziu. Amanda

Niciuna nu vorbi o vreme, uitându-se la cele două mesaje năucitoare.

— Este adevărat? întrebă Helen încet.

— Aș fi vrut să nu-i fi spus. Am scăpat deja de sarcină, răspunse Farrah fără menajamente. Știu că sună dur, dar în niciun caz nu aveam de gând să fiu legată de el pentru totdeauna din cauza unei greșeli de un minut și jumătate.

Helen îi dădu dreptate. Chipul ei arăta că nu o judecă pe Farrah.

— Nu pot să cred că a plecat, spuse Farrah.

— Sunt mândră de ea, replică Helen. Merită ceva mai bun decât felul în care a fost tratată de Jake și Madeline. Și, deși nu am idee ce te-a apucat să-l lași pe monstrul ăla să facă sex cu tine și nici măcar nu vreau detalii – ochii lui Farrah se aprinseseră de groază la gândul amintirii aceluia eveniment –, dacă a ajutat-o pe Amanda să o rupă cu nemernicul ăla, atunci i-ai dat o mână de ajutor.

Amândouă își îndreptară privirea spre Catherine care acum era pregătită să filmeze o nouă scenă alături de Lucien Horsefall.

— Bine, cât privește mesajul-bombă, ar fi mai bine să ajungem la Catherine înainte să afle de la altcineva, spuse Farrah, clătinând din cap deznădăjduită.

Lucrurile arătau brusc foarte diferit pentru *Golful soimului*.

— Simțeam că asta se va termina astăzi, zise Helen. Măine vor reconstrui platoul și ea ar fi început

să pună întrebări. Chiar era treaba lui Jake, în calitate de director executiv, să o anunțe, știi bine. Dar când am văzut de dimineață că nu aflate nimic, i-am trimis un mesaj Sheenei să vină astăzi pe platou.

Luă telefonul și o sună pe Sheena.

— Sheena, cât de departe ești de platou? Perfect, vino direct aici. Am vrut să ți-o spun față-n față, dar va trebui să te informez prin telefon până vii încoace...

Farrah nu-și lua privirea de la Catherine știind că întreaga ei lume urma să se prăbușească.

Ușa de la biroul lui Madeline de la studiourile *Golful șoimului* era încuiată. Ea și Chad făceau dragoste pe sofaua mare care ocupa lungimea unui perete. Erau în poziția 99, iar Chad, fără nicio îndoială, era fără îndoială în avantaj. Corpul său impresionant de musculos o făcea pe Madeline, care era foarte înaltă și frumoasă, să pară micuță în strânsoarea lui. La fiecare penetrare, el îi săruta gâtul în timp ce ea gemea de plăcere.

— Mi-a fost atât de dor de tine! spuse el, răsturnând-o astfel încât ea să fie acum deasupra lui, sărutând-o adânc, un sărut care lui Madeline îi dădu fiori pe șira spinării.

În timp ce o penetra, îi apăsa șoldurile cu o mână, iar cu degetul mare al celeilalte mâini îi mângâia ușor și ritmic clitorisul.

Madeline gemu și avu un orgasm câteva clipe mai târziu. Privindu-și soția juisând, Chad termină și el. Se îmbrățișară strâns, strălucind amândoi de transpirație.

Madeline își îngropă fața în gâtul lui gros și îi respiră sudoarea masculină.

— Te iubesc, spuse ea și-l sărută din nou. Nu voi putea niciodată să ți arăt cât de mult te iubesc.

— Și eu te iubesc, răspunse Chad, apoi o trase spre el atât de strâns, încât trupurile lor păreau unul singur. Oh, iubito, cred că mi-ai arătat-o în cadoul pe care mi l-ai făcut, șopti el. Chiar a fost un cadou fierbinte, șuieră el și o îmbrățișă strâns încă o dată. Mi-a fost alături în multe nopți de singurătate.

Sheena McQueen deschise ușa roșie dublă a studioului și o îmbrânci pe asistenta care îi arăta disperată lumina roșie pornită de *Înregistrare*. Era atât de furioasă, încât nu mai ținea cont de procedura studioului.

Îmbrăcată în haine de piele neagră și cu o pereche de cizme cu tocuri ascuțite, trecu pe lângă Aiden, intră în platoul lui Lucy Dean și se apropie de Catherine.

— Ce naiba! țipă Aiden care era regizorul. Taie!

— Sheena, ce faci? oftă Catherine, oripilată de lipsa ei de profesionalism.

— Vreau să ieși din acest studio acum! spuse Sheena, oferindu-și brațul ca s-o conducă pe Catherine spre ieșire.

Aiden coborâse de pe scaun și se îndrepta spre ei.

— Îmi spune și mie cineva ce naiba se întâmplă? urlă el.

Catherine se întoarse uimită spre impresara ei.

— Ce se întâmplă?

Sheena îi aruncă lui Aiden o privire, care sugera că, dacă s-ar fi apropiat mai mult, ar fi simțit foarte neplăcut undeva vârful tocurilor cizmelor ei Prada, și ridică o mână.

— Clienta mea pleacă. Nicio replică din dialogul din *Golful șoimului* nu va mai fi filmată cu ea până când nu vom sta de vorbă cu Madeline Kane.

O târî de mână pe Catherine prin studioul plin de oameni.

Jude Roscoe le urmări și se opri în calea lor, blocându-le ieșirea.

— Ești bine, Cat? întrebă el, încercând să pară cât mai voinic și mai eroic posibil.

Știa că Sheena McQueen era cel mai bun impresar din branșă – încercase de mai multe ori să obțină o întâlnire cu ea, dar nu primise nici măcar un răspuns –, așa că profita de ocazie și încerca să-i atragă atenția.

Sheena trebui să se oprească.

Catherine profită de ocazie ca să o întrebe palidă, cu vocea plină de îngrijorare:

— Sheena, ce se întâmplă?

— Îți spun pe coridor, replică Sheena, încercând să-l împingă pe Jude.

Catherine nu se clinti.

— Nu, spune-mi acum! replică ea ferm.

Jude îi zâmbi Sheenei – care se încruntă –, apoi se întoarse spre Catherine.

— Nu te-ai întrebat cum a reușit acest idiot lipsit de talent să nu fie concediat? spuse ea, arătând spre Jude.

Jude încercă să se apere împotriva afirmației despre lipsa de talent, dar, văzând furia din privirea Sheenei, consideră că era mai bine să nu-i stea în cale.

Sheena continua s-o împingă pe Catherine spre ieșire.

— Se pare că au decis că ieșirea personajului său din telenovelă în episodul de Crăciun nu este suficient de atractivă. Așa că au ales ceva mai mare, au ales pe cineva care este aici de mai multă vreme.

Fața lui Catherine se înroși. Prinse brațul Sheenei și ieșiră pe coridor, oprindu-se la lift.

— Și n-au avut curajul să mă anunțe, ca să-ți pot spune și eu, dar toți de aici știu, explică Sheena. Să mergem, zise și apăsă pe buton.

Pieptul lui Catherine se ridica și cobora cu o viteză îngrijorătoare. Începuse să gâfâie. Sheena înțelese ce urma să se întâmple și puse un braț în jurul ei, în timp ce liftul urca.

Înainte de a ajunge la etajul lui Madeline, Catherine începu să plângă. Trupul ei se cutremură, apoi scoase ceea ce Sheena considera a fi un soi de țipăt pe care l-ar face un animal rănit și prins în capcana unui braconier.

Sheena o trase aproape și o prinse strâns în brațe.

— O să fie bine. Sunt lângă tine și îi vom face pe ticăloși să plătească, spuse ea în timp ce ușile liftului se deschideau în fața biroului lui Madeline Kane.

În timp ce se îndrepta spre apartamentul lui Honey Hunter de la Savoy, din centrul Londrei, Jake încerca să nu se mai gândească la stresul acumulat în ultimele ore. Deși îi plăcea gândul că era superpotent, descoperind că o lăsase gravidă pe Farrah în același moment în care află că soția îl părăsise și luase și copilul, asta îl făcea să se simtă ca un personaj din *Golful șoimului*.

Anunțându-și demisia în fața tuturor celor din birou, Amanda îi șifonase mândria, dar, dacă ar fi să fie sincer până la capăt, nu se apropiase niciodată de Olivia. Toate fertilizările in vitro și toate avorturile spontane îl făcuseră să-și piardă încrederea că avea să fie tată vreodată, iar când în cele din urmă lucrul ăsta se întâmplă, nu știu cum să se apropie de ea. Nu îl ajută nici faptul că, atunci când se întorcea de la birou, o găsea totdeauna dormind. Și, chiar dacă nu-i plăcea să

recunoască, Amanda avusese dreptate în legătură cu faptul că era influențat de propria-i copilărie. Pe atunci îi fusese frică de tatăl său și nu avea nicio idee despre cum ar trebui să se comporte un tată iubitor și normal; de aceea, când Farrah îi trimise un mesaj în care îi spunea că deja avortase copilul, se simți, de fapt, ușurat.

Clătinându-și capul de parcă ar fi vrut să alunge toate necazurile din ziua aceea din mintea lui, apăsă pe butonul soneriei apartamentului lui Honey.

Dorea să facă o impresie asupra noii vedete a telenovelei și, ca aceasta să nu își dea seama de ziua de rahat pe care o avusese, intenționează să reintre în atmosfera de sărbătoare de seara trecută. La urma urmei, era un moment important pentru amândoi.

Așteptă cam un minut până să i se deschidă. Apăru o Honey binișor amețită, semiîmbrăcată cu un neglijeu de mătase neagră transparentă, strâns lejer în jurul taliei, expunându-i decolteul generos. Își întinse brațele pentru a-l îmbrățișa.

— Bună, șefule! chicoti ea și îl îmbrățișă.

Îi simțea sânii pe piept. Credea că îi va da drumul, dar ea se lipi de el astfel încât îi simți respirația pe gât. Fu surprins să simtă mirosul de alcool tocmai la ea, care, conform tabloidelor, în care apărea zilnic, *nu mai bea de mulți ani*.

— Vă sunt atât de recunoscătoare pentru că m-ați ales pe mine dintre toate celelalte, îi șopti ea, prinzându-i urechea între buze, apoi se trase câțiva pași îndărăt și se postă în fața lui. De fapt, dă-mi voie să-ți arăt cât de recunoscătoare sunt.

Se clătină și lăasă să-i cadă halatul, ca să-și arate sânii, iar acum era complet goală, pe tocurile înalte ale pantofilor aurii, cu toc cui.

Jake ezită. Nu se mai culcase niciodată cu o vedetă. Cu femeile din executiv și de la serviciu, da, dar niciodată cu o vedetă. Era o regulă nescrisă. În timp ce o privea, Honey își trecea mâinile peste sânii desăvârșiți și își ciupea sfârcurile. Așa că Jake închise ușa și o lăsă să-l dezbrace.

Fără să se obosească să bată la ușă, Sheena apăsă cu furie pe mânerul ușii biroului lui Madeline Kane. Ușa era încuiată. Auzea muzică dinăuntru, așa că bătut cu putere cu degetele în ușă, inelele de pe degete făcând ca sunetul să aibă ecou pe coridorul lung.

Înăuntru, Madeline și Chad zăceau pe sofa goi, ținându-se de mână și privind marea.

— Nu-i lua în seamă, vor pleca, șopti Madeline, care nu dorea ca momentele paradizice alături de soțul ei să-i fie perturbate. Nu-i nimic mai important decât faptul că suntem împreună chiar acum.

Chad zâmbi, apoi clătină ușor din cap.

— E drăguț din partea ta, iubito, dar pare foarte urgent...

Se ridică și merse să se îmbrace. Madeline îl sărută cu tandrețe și apoi își căută soutienul.

Nu se grăbea să deschidă, dar cum ciocănitul era din ce în ce mai puternic, își trase rochia pe ea, își aranjă părul și se pregăti să descuie.

De îndată ce Sheena auzi încuietoarea rotindu-se, apăsă pe mâner și deschise ușa. Gata s-o lovească pe Madeline dacă nu s-ar fi ferit. Chad se repezi lângă ea, cu cămașa doar parțial încheiată.

— Ce naiba crezi că faci? răcni Madeline.

Sheena trecu pe lângă ea, aproape târând după ea o Catherine Bell cu figura răvășită.

— Ce naiba crezi că faci *tu*, asta este întrebarea, replică furioasă, în timp ce o așeza pe Catherine pe canapeaua unde, cu câteva minute mai devreme, Madeline și Chad Kane se bucuraseră de momentul lor perfect. Se întoarse cu fața spre ei.

— Să nu-i vorbești astfel soției mele! spuse Chad făcând un pas înainte.

Dar Madeline îi puse o mână pe bicepsul puternic și-l opri.

— E în regulă, iubitule. Știu despre ce este vorba și mă descurc, zise ea zâmbindu-i. Ce-ar fi să te duci pe barcă, iar eu te voi însoți la cină după ce lămuresc lucrurile.

— Sigur? întrebă el, ca și cum nu ar fi vrut să o lase singură.

Apoi se întoarse spre Sheena, care îi susținu privirea arcuindu-și sprânceana stângă. Evident că ea observase că el se îmbrăcase în grabă.

— Sunt sigură, vorbi Madeline alintat ca o pisică, păstrând felina din ea pentru Sheena.

Luându-și geaca și telefonul, Chad se uită la Catherine, care privea spre mare.

— Domnișoară Belle! salută el respectuos.

Îi mai aruncă Sheenei o privire de avertisment și ieși din cameră.

Transpirația îi umezise fruntea injectată cu botox a Sheenei, care se dezlănțui:

— Femeia asta s-a consacrat telenovelei vreme de patru decenii, spuse ea, arătând-o pe Catherine, care se uita în altă parte, sperând că, din clipă în clipă, se va trezi și va înțelege că nu era decât un coșmar înfricoșător.

— Concret sunt doar treizeci și nouă de ani, dar te rog să continui, zise Madeline zâmbind, iar asta o înfurie pe Sheena și mai mult.

— În acești *aproximativ* patruzeci de ani, nu a întârziat niciodată, nu a fost niciodată nepregătită sau lipsită de profesionalism. A dat totul pentru această telenovelă și a contribuit la succesul ei.

— A fost odată, o corectă Madeline, în timp ce se așeza la birou. Da, este adevărat: clienta ta a contribuit la creșterea audienței în istoria acestei telenovele, dar zilele acelea s-au dus. Domnișoara Belle nu mai are niciun merit pentru recenta noastră ascensiune. Asta, veți vedea, mi se datorează numai mie.

Sheena făcu un pas mai aproape, fără să se lase intimidată.

— Când a pierdut copilul la cinci luni, s-a prezentat la serviciu a doua zi, pentru a nu perturba programul de filmare al telenovelei. Și-a îngropat părinții la câteva luni distanță unul de celălalt, și totuși nu s-a plâns niciodată. De zeci de ani pune acest spectacol pe primul loc în viața ei și niciodată nu s-a văitat.

— Ei bine, o dată a făcut-o, în legătură cu un coleg de care voia să scape, interveni din nou Madeline, întrerupând-o pe Sheena pentru a doua oară.

Catherine, care începuse să asculte în timp ce Sheena o descria, se întoarse și spuse:

— Nu-mi răstălmăci vorbele. Am făcut-o pentru a-l ajuta pe Calvin Butler.

Madeleine își dădu ochii peste cap.

— Asta e un fel de a spune, reluă ea chicotind.

Numele lui Calvin o aduse pe Sheena cu zeci de ani în urmă. Amintirile îi inundară mintea asemenea cocainei pe care obișnuia să o tragă pe nas și care i se

urcase cândva la creier. Ed Nichols îi conducea pe ea și pe Calvin în dormitorul lui plin de bărbați mai în vârstă, dezbrăcați, și încuia ușa. Atât de multe amintiri...

— Sheena, aș spune mai degrabă că *a cere* ca un membru al distribuției să fie concediat este în contradicție cu imaginea angelică pe care încerci să o zugrăvești, rosti Madeline cu răceală, privind pe fereastră la un cal sălbatic care galopa pe faleză.

În timp ce Sheena rămăsese temporar fără cuvinte din cauza răscolirii grosolane a trecutului, Catherine începu să își regăsească siguranța de sine. Se ridică în picioare și se apropie de Sheena.

— Ți-am povestit asta cu bună credință, zise ea încet. Încetează să-mi mai răstălmăcești vorbele, spuse și scutură obosită din cap. Pur și simplu nu înțeleg decizia atâta vreme cât telenovela *gravitează* în jurul personajului meu. Cu siguranță asta este important pentru alții care nu au istoria mea cu publicul! Lucy Dean este inima telenovelei *Golful șoimului*.

— Iar inimile se mai și opresc, Catherine. Adevăr sau ficțiune, asta-i viața, zise Madeline cu răceală, în timp ce se uita la ea. Și, deși trustul îți este recunoscătoare pentru serviciile tale îndelungate, este o decizie potrivită pentru telenovela noastră. După cum știm cu toții, oricât de popular *poate fi* un personaj, vedeta este serialul. Așa că, dacă ai spus ce aveai de spus — zâmbi —, soțul meu mă așteaptă.

Sheena și Catherine se priviră una pe cealaltă, șocate de răceala lui Madeline.

Dar Sheena, care, de-a lungul anilor, avusese de-a face cu mulți oameni puternici, nu se dădu bătută.

— Dacă telenovela *Golful șoimului* i-ar fi fost cu adevărat recunoscătoare, cineva dintre voi i-ar fi transmis lui Catherine. Nici măcar eu, impresara ei, nu

am primit un telefon oficial, ceea ce, dincolo de faptul că nu este profesionist, este o încălcare a clauzelor ei contractuale.

Madeline se aplecă spre Catherine.

— Pentru asta, în numele C.I.TV, vreau să-ți cer scuze în mod oficial, spuse ea cu sinceritate. Până să *dați buzna* aici, habar nu aveam că nu ai fost informată. L-am mandatat pe Jake să-ți spună personal... cu *săptămâni* în urmă, punctă ea, aruncând o privire spre Sheena. Așa că te asigur că voi discuta cu el despre asta.

— Lăsând la o parte maniera în care am aflat, reluă Catherine, încercând cu disperare să găsească o cale de a salva situația, poți să-mi spui măcar de ce am fost aleasă pentru a dispărea?

— Pentru că *moartea* ta contează, zise Madeline, ținându-i privirea.

Picioarele lui Catherine începură să tremure, așa că se apucă de spătarul canapelei ca să nu-și piardă echilibrul.

— O *omori* pe Lucy Dean?..., se bâlbâi Catherine cu vocea plină de emoție.

Singura marjă de siguranță a lui Catherine fusese acum redusă drastic. Încercase să se convingă în sinea ei că probabil nu avea să treacă mult timp până când trustul avea să fie vândut din nou, iar noul proprietar avea să-i readucă personajul în serial, așa cum se întâmpla adesea în telenovele. Dar, dacă Lucy Dean era acum ucisă, atunci acesta era cu adevărat sfârșitul.

Madeline se întinse să bea puțină apă, apoi împinse o cutie cu batiste de hârtie spre Catherine.

— Reacția ta la vestea dispariției lui Lucy Dean este doar o picătură în ocean, în comparație cu cât de profund va fi afectată audiența noastră globală. Inimile a o sută de milioane de telespectatori se vor frânge în acel

moment așa cum s-a frânt și inima ta, ceea ce este dovada absolută că am luat decizia corectă. Oricât de dureros ar fi pentru voi, moartea niciunui alt personaj nu ne-ar oferi audiența de care avem nevoie. Este alegerea corectă pentru *Golful șoimului* și chiar și tu, Sheena, trebuie să înțelegi că serialul este pe primul loc.

Nici Sheena, nici Catherine nu răspunseră.

— Uite ce e... Madeline se aplecă peste birou și o surprinse pe Catherine luând-o de mână și spunându-i: În calitate de telespectator al acestui serial, simt că Lucy Dean este familia mea. Și, după cum știm cu toții, *aceasta* este dovadă că telenovela este remarcabilă. Oamenii te vor plânge așa cum o fac atunci când moare cineva pe care îl cunosc de-o viață. Faptul că telespectatorii au aceste sentimente este exact lucrul pe care se bazează un serial de succes: investiția publicului nostru și nevoia lui de a continua să ne urmărească.

Catherine nu se putu stăpâni: o lacrimă mică i se prelingea pe obraz. Discursul pasionat al lui Madeline o emoționase, dar, mai presus de toate, era cu adevărat devastată de faptul că Lucy Dean, un personaj în care se implicase atât de mult, în care pusese atât de mult din ea, era pe cale să ajungă la capătul drumului.

— Înțeleg, spuse ea, apoi se întoarse spre Sheena și aprobă din cap, dându-i binecuvântarea vechii ei prietene și impresare.

— Ei bine, spuse Sheena, chiar dacă a fost gestionat cumplit, acum, că am auzit motivele tale, nu mai avem obiecții. Catherine va fi ceea ce a fost întotdeauna: o profesionistă desăvârșită. Îți va da tot ce are mai bun.

— Mulțumesc, zise Madeline. Și când, în ziua de Crăciun, vom avea cel mai mare număr de telespectatori înregistrat vreodată, garantez că moartea ta va intra în istoria televiziunii.

— Cum va muri Lucy? întrebă Catherine.

— Asta nu pot să vă spun deocamdată, pentru că încă lucrăm la detalii, dar va fi o ieșire demnă de femeia care ești. Publicul din întreaga lume nu va uita niciodată ultimul tău episod din *Golful șoimului*. Jur pe roșu!

În timp ce Madeline își căuta ceva roșu pe care să poată jura, în creierul Sheenei începură să revină crâmpeie multe din amintiri urâte și amestecate.

40

Jake și Honey Hunter, care era adormită și posibil leșinată, fură duși de șofer de la hotelul ei până la o casă construită pe plajă, la sute de mile de Londra, și pe care CI.TV o închiriasse pentru ea la mică distanță de platoul telenovelei. În timp ce mașina rula pe drumurile din sudul Angliei până la portul Sf. Augustin, Jake o privea și spera ca, atunci când vor ajunge, să fie pregătită pentru o a doua rundă de sex.

O câștigătoare a unui Oscar pe care s-o scrii în carnetel alături de cele care îți trecuseră prin pat era ceva, iar Honey îi oferise ceea ce el decise că era probabil cel mai bun sex din viața lui. Era uimitor, medită el cu un zâmbet pe față, cum o zi putea să înceapă atât de prost, dar să se termine atât de bine.

Honey trebuia să rămână ascunsă în casa de pe plajă – suficient de aproape pentru probe de costume, reclame și multe alte partide de sex monumentale – până în ziua de Crăciun, când urma să filmeze prima ei scenă.

Tresări când o alarmă sună pe telefonul lui mobil. După ce își puse căștile, Jake se logă la aplicația pentru conferințe a echipei de producție.

Din cauza plecării bruște a Amandei, fuseseră obligați să-i promoveze pe Candy și pe Dustin în funcția

de producători executivi până urmau să găsească pe altcineva. Numai gândul că amețita de Candy conducea teleconferința era suficient pentru a-l scoate pe Jake din sărite; nici ea și nici Dustin nu avuseseră vreodată o idee decentă. Oricât de enervantă ar fi fost Amanda, ea era singura persoană în care avea încredere să nu scape lucrurile din mână.

Farrah era și ea la telefon, ceea ce părea un pic ciudat, dat fiind că nu se mai văzuseră de la vestea năucitoare a avortului, dar toți scenariștii erau conectați, așa că nu putea să aducă vorba despre asta. Madeline, care se logase separat, pentru a nu i se vedea numele, asculta în secret. Îi spusese clar lui Jake, cu care comunica în același timp prin SMS, că nu dorea să știe cineva că ea participă.

— Bine, spuse Jake, suntem toți, așa că hai să începem. Ce chestie supertare ați găsit pentru moartea lui Lucy Dean în episodul de Crăciun?

Pe bancheta din spate, Honey se trezise și era confuză, neștiind unde se află. Jake se uită la ea și-și duse degetul la buze, așa încât nimeni să nu audă că era cu el. Ea ridică din umeri și căută în geantă o sticlută neagră, pe care o scoase și o duse la gură. *Doamne, e atât de sexy!* gândi Jake; îi venise cheful de amor doar stând lângă ea. Telespectatorii aveau s-o adore.

— Așadar, iată lista... începu Farrah, iar el se concentra asupra telefonului.

— Spune-mi-le doar pe primele cinci, o întrerupse el.

Doar auzindu-i vocea înțelese că făcuse ce trebuie în legătură cu sarcina. Dacă ar fi putut să uite de oribila întâlnire din biroul lui, ar fi reușit poate să-și regăsească respectul de sine. Farrah își dresе vocea gata să se comporte ca o profesionistă. Deja știa ce credea Jake despre listă pentru că și ea avea aceeași părere: era groaznic. Candy

și Dustin fuseseră îngrozitori în teleconferința pentru scenariu, ale cărei rezultate urma să le prezinte.

— Așadar, avem o explozie în barul Golfulețul, începu ea. Mai avem un atac în care Lucy se oferă ca unic ostatic în schimbul eliberării celorlalți, dar este prinsă în focul încrucișat dintre agresor și poliție.

Își imagina deja cum din urechile lui Jake ies aburi, așa că pe celelalte trei le povesti și mai rapid.

— Sau Lucy este ucisă accidental în lupta cu noul ei prieten după ce a aflat că a ipotecat barul pe furiș. Sau un tâlhar înarmat, pe fugă, se împiedică în barul de pe plajă și ea este împușcată. Sau...

— Destul! o întrerupse Jake.

Lăsa să treacă cel puțin zece secunde înainte să vorbească.

— Ca să înțeleg bine. Asediul și jaful armat sunt cam același lucru și ambele au fost deja folosite până la moartea personajului. Violența domestică se întâmplă în *Inima provinciei* chiar acum, așa că nu va funcționa. Mai rămâne explozia din bar, dar asta a fost anul trecut când a supraviețuit.

— Explozia poate fi un incendiu pus de noua barmaniță drept răzbunare împotriva lui Lucy care a dat-o afară de Crăciun, interveni Candy.

Farrah se uită la listă. Candy nu sugerase asta la teleconferință, ce escroacă șireată era! Clar, nu era atât de proastă pe cât lăsa impresia. De fapt, nu era o idee rea.

Jake nu păru încântat.

— O să vă concediez pe toți pentru că aveți asemenea idei de rahat! tună el.

Madeline îi trimise un mesaj.

Jake, concentrează-te! Fii calm, spune-le asta...

Transmise apoi o sumedenie de mesaje care îl făcură să priceapă foarte clar care îi era planul.

— Au rămas mai puțin de patru săptămâni până la episodul live...

Jake începu cât se poate de echilibrat, apoi citi calm cuvânt cu cuvânt ceea ce scrisese Madeline în mesajele sale.

— Vreau o cascadorie care nu ar putea să apară în nicio altă telenovelă. Vreau ceva care să arate că este vorba despre *Golful șoimului*. Oamenii din toată lumea ne privesc, iar o parte dintre cele mai mari ratinguri pe care le-a avut vreodată telenovela au fost episoadele filmate pe plajă sau pe mare. Așa că vreau ca femeia pe care toți o asociază cu numele telenovelei *Golful șoimului* să moară ucisă chiar de celebrul nostru golf.

După ce termină de citit, se simți de parcă ar fi fost Regina citind mesajul de Crăciun adresat națiunii.

— Bine, spuse Farrah. E clar acum. Mulțumim.

Și vorbea serios. Nu avusese loc niciuna dintre obișnuitele ieșiri nervoase ale lui Jake. Poate că putea lucra cu el dacă rămânea așa.

— Ce spuneți despre un accident de barcă? sugeră Candy.

Nu, trimise Madeline în mesaj.

Așa că Jake o reduse la tăcere.

— Ceva mai tare, sugeră el.

— Înec? întrebă Farrah.

Madeline trimise din nou mesaj, iar el repetă întocmai mesajul ei:

— Vreau să fie ucisă de natură, dar trebuie să fie ceva personal.

Chiar și el refuza categoric asta. Își dori ca Honey să nu fie în mașină; nu asta era impresia pe care voia ca ea să

o aibă despre el, deloc. Nimic din toate astea nu semănau cu ce ar fi spus el. Poate că ar fi trebuit să nu mai citească textele și să încerce să le parafrazeze, dar problema era că nu putea să le integreze prea repede în tipul lui de discurs ca să țină ritmul cu mesaje trimise de Madeline.

Farrah se întreba ce naiba se întâmpla cu el.

— Așadar, vrei ca ea să fie ucisă, dar prin intermediul naturii? întrebă Farrah.

Până să dea Jake propriul răspuns, Madeline trimise un mesaj. Trebui să-l citească de două ori ca să fie sigur că înțelesese corect. Chiar nu voia să o spună cu voce tare.

— Deci? insistă Farrah.

Madeline trimise iar un mesaj.

Spune-o, acum!

Deși nu dorea, el se conformă.

— Da, să fie ucisă de un rechin, spuse el.

Se auziră râsete, iar Honey făcu ochii mari.

Dar Madeline era de neclintit.

Convinge-i! Asta vreau! Asta vom face.

— Sunt foarte serios, zise Jake.

— E tare, râse Farrah.

— Nu glumesc, o repezi Jake.

— Rechinii nu trăiesc, oare, în ape calde? spuse Candy ezitând. Ale noastre sunt prea reci.

— Am putea construi un bazin care să regleze temperatura apei, interveni Dustin, dorind să-l susțină pe Jake.

— Vor fi efecte vizuale, Dustin, completă Jake, încercând să reia controlul asupra discuției. Și ne vom ocupa și de problema temperaturii cumva. Toate chestiile

despre climă ale Gretei Thunberg ne vor ajuta, vom da vina pe mediu.

Asta seamănă mai bine cu tipul meu de discurs, gândi Jake, zâmbind ca pentru sine că reușise să se descurce.

— Haide, Jake, obiectă Farrah. Nu poți vorbi serios. Dacă Amanda ar fi aici...

Intrase și mesajul final transmis de Madeline.

Fă-o să tacă. În momentul ăsta. Spune-le că asta au de făcut.

Jake simți că-i stă inima. În realitate, credea că atacul unui rechin, iarna, era o idee ridicolă, dar își pierduse deja soția și copilul, așa că nu avea de gând să își piardă și slujba. Și, dacă se gândea bine, un rechin ar fi dat destul de bine. La urma urmei, telenovelele nu erau întotdeauna despre realitate. Continuă să se justifice în mintea lui, încercând să se pună în spatele mișcărilor celei care făcea jocurile.

— Da, Amanda nu este aici, Farrah. Iar eu sunt șeful. Lucy Dean va fi mâncată de un rechin, *în direct*, de Crăciun, iar publicul nostru va vorbi despre asta decenii.

— Dar nu de bine, replică Farrah sec.

— Decizia a fost luată, iar mâine vom discuta cum va fi implicată noua noastră vedetă fabuloasă în acea scenă, spuse el și închise.

În biroul de producție echipa se uita în tăcere la Candy și la Dustin.

Farrah se ridică de pe scaun.

— Ei bine, mă bucur pentru Aiden că va regiza acest episod, punctă ea.

Și nu glumea.

Pe coastă, la douăzeci de mile de studiouri, într-un hamac întins sub acoperișul unei vaste clădiri cu pereți de sticlă, Olivia dormea în brațele mamei sale. În timp ce o briză blândă pătrundea prin ușile de la terasă, Amanda recunoștea în sinea ei cât de relaxată și fericită era.

Casa cu pereții de sticlă era o dependență nouă la cafeneaua de pe faleză, unde mămicile obosite, cu copii în brațe, mâncau ceva delicios din meniul nepretențios, apoi așteptau ascultând valurile care se spărgeau de țarm. De când demisionase și îl părăsise pe Jake, Amanda venea la cafenea în fiecare zi. Devenise oaza ei de liniște, dar, legănând hamacul cu piciorul în timp ce fiica ei sforăia încetișor, știa că fericirea asta neîntreruptă nu putea dura.

Așa cum se așteptase, Jake era foarte viclean în privința banilor amândurora. Echipa ei de avocați bănuia că el deja ascunsese fonduri în conturi offshore, astfel încât ea să nu pună niciodată mâna pe ele.

— Nu mă interesează banii. Vreau doar să plec, îi spusese ea avocatului, dorind din răspuțeri să scape de Jake, cu orice preț.

— Asta o spui acum, dar gândește-te la Olivia.

— Mă gândesc.

Era hotărâtă. Voia să termine cu el și găsisese o modalitate de a o face.

— Spuneți-i că plec fără să pretind nimic în schimbul deplinei custodii asupra copilului. Ne putem înțelege să o vadă în weekenduri și în vacanțe, deși mă îndoiesc să vrea asta, continuase ea.

Folosise banii pe care îi putuse pune de-o parte ca să închirieze pe termen scurt o căsuță aproape de unul dintre porturile ei favorite. Știa că era în stare să muncească. Era bună la ceea ce făcea și deja lansase niște anunțuri că este disponibilă.

Totuși, îi era greu să fie departe de *Golful șoimului*. Telenovela îi consumase viața zeci de ani și în fiecare oră a zilei de lucru își putea imagina exact cine unde se afla și ce făcea. Era îngrijorată pentru Catherine și pentru modul în care avea să se descurce în ultimele ei săptămâni de filmări și îi era dor de Helen și Farrah. WhatsApp-ul nu le putea înlocui. Dar, deși o parte din ea și-ar fi dorit să fie încă acolo, ajutând-o să găsească idei pentru episodul în direct, o altă parte din ea era bucuroasă că se afla la kilometri distanță de coșmarul Madeline și de monstrul de Jake.

În timp ce se gândea cât de bine se potriveau cei doi, îi sună telefonul. Uitase să-l pună pe silențios, dar din fericire Olivia nu se trezi. Îl scoase cu grijă din buzunarul de la spate.

Să gătesc pentru trei persoane diseară?

Piure de morcovi pentru una și vită bourguignon pentru celelalte două?

Râse. Ca și cum Dan era legat de ea fizic: de fiecare dată când ceva părea șubred în viitorul ei sau când se confrunta cu o problemă grea, el era acolo, gândindu-se

la ea și la Olivia, asigurându-se că știa că nu era singură.

Amanda știa că se îndrăgostea de el, dar încerca să-și înăbușe acest gând. Nu era sigură că putea să mai aibă încredere în sentimentele cuiva din nou, chiar dacă își dorea acest lucru.

Tocmai se pregătea să-i răspundă, când îi sună telefonul și o făcu să tresară. Era un număr necunoscut, așa că deveni atentă când răspunse.

— Amanda? auzi o voce elegantă, dar prietenoasă pe care nu o recunoștea. Sunt Lucia Brady de la *Inima provinciei*.

Amanda era cât pe ce să sară în picioare, dar își aminti la timp că o avea pe Olivia la piept, așa că se forță să rămână calmă. Lucia Brady era director al Graystone Productions, care realiza *Inima provinciei*, cea mai mare rivală a telenovelei *Golful șoimului*. Cu câțiva ani în urmă, Lucia insistase șase luni încercând să o ia pe Amanda la ea. Fusesse ispitită. Telenovela se afla în cădere liberă, iar vechii proprietari aruncau vina pe toți din jur, de parcă ar fi fost praf toxic, îl aruncau în ochii tuturor, cu excepția ochilor lor. Îi plăcea ideea să fie doar ea responsabilă decât să continue să fie coproducător executiv și să fie nevoită să se lupte pentru tot. Apoi rămăsese însărcinată; iar când reușise, în sfârșit, să treacă de perioada periculoasă a celor douăsprezece săptămâni, după atâtea avorturi spontane, Jake o convinsese să nu ia decizii pripite, care să-i schimbe viața. Dar când aflase, după concediul de maternitate, că soțul ei devenise șeful ei, ar fi trebuit, fără nicio ezitare, să plece.

— Deci, oficial ești liberă, spuse Lucia. Ce-ar fi dacă am relua discuția de unde *am lăsat-o*?

Zece minute mai târziu, Amanda King era numită director de programe pentru Graystone Productions,

cu efect imediat. Buna realizare a serialului *Inima provinciei* urma să fie prioritatea ei. Pachetul financiar însemna că noua ei viață putea începe cu adevărat.

Inima provinciei era o telenovelă care se desfășura la sute de mile distanță, în Anglia rurală, așa că într-adevăr era un nou început. Amanda privi în zare marea și admiră apa strălucitoare și stâncile disimulând golfulețele minunate care îi cuceriseră inima de îndată ce ajunsese acolo plină de speranță cu atâția ani în urmă. Avea să-i lipsească frumoasa insulă, dar, cum spunea răposata ei mamă, *nimic nu este mai bun decât un nou început* și chiar asta avea să fie.

Se mai uită o dată la mesajul lui Dan și se întrebă cum putea să-i spună că pleca.

După ce Jake alergă o oră pe bandă, își întinse mușchii și se răcori făcând o baie în mare, se întoarse în biroul de producție. Norii erau joși, se simțea că sunt aducători de ploaie și, în curând, se lăsa noaptea. Cei care nu se îndârjiseră să rămână la serviciu erau deja acasă, lângă cei dragi. Ceilalți care mai rămăseseră erau fie adevărați profesioniști, care puneau spectacolul mai presus de viețile lor private, fie se aflau acolo pentru că Jake insistase să rămână după orele de program, pentru ca el să poată alerga 16 kilometri.

În drum spre sala de vizionări, Jake încerca să și-o scoată pe Honey din minte. De când se mutase la Sf. Augustin, făceau sex zilnic, dar ea nu-și putea permite să stea mai mult și totdeauna părea beată. Începuse să aibă presimțiri rele despre toate astea. Se știa foarte bine că ani de zile nu băuse nimic, dar nega că ar avea o problemă și îl liniștea cu cele mai bune felații pe care le primise vreodată. Dar, de îndată ce se îndepărta de prezența ei ametoitoare, era cuprins de îngrijorare, pentru că putea fi prea fragilă ca să suporte presiunea programului care i se pregătea; părea o păpușă de porțelan gata să se spargă.

Avea încredere că putea face față episodului în direct și că sosirea ei va fi apreciată, dar după aceea... Nu era sigur cât de mult putea rezista în sistemul lor și nici cât de mult putea rezista să fie din nou în atenția publicului. Fiecare mișcare avea să-i fie urmărită de presă, fiecare declarație a ei să fie analizată cu atenție, fiecare întâlnire să fie filmată cu iPhone-urile din apropiere.

Dacă era sincer cu el însuși, știa că Honey era o criză de nervi pe punctul să izbucnească, dar spera că mai avea timp să o oprească.

Madeline, ca și când ar fi putut să-i citească gândurile, îl întrebă în timp ce se îndrepta spre sala de vizionări:

— Ce mai face Honey a noastră?

Sala era ca un minicinematograf, izolat fonic și cu locuri pentru aproximativ douăzeci de persoane. Ecranul era de două ori mai mic decât cel al unui cinematograf, dar rezoluția era de primă clasă. Boxele Bose asigurau sunetul surround. Lui Jake îi plăcea locul, îl folosea deseori împreună cu Aiden ca să se îmbete, să se uite la filme porno și să angajeze câteva fete care să le ofere un spectacol live.

— De-abia așteaptă să înceapă, răspunse Jake.

Nu era onest. Nu-i stătea în caracter.

Madeline era îmbrăcată într-o rochie portocalie cu decolteu generos și crăpătură laterală, care îi accentua fiecare dintre curbele ei frumoase; era clar că mergea undeva după aceea. Jake se trezi că o evalua. Își imagina cât de sălbatică trebuie să fie la pat, când ea îi surprinse privirea și ridică o sprânceană pregătind o replică menită să-l doboare.

— Am auzit că soția ta lucrează la o televiziune rivală, spuse ea, vădit nemulțumită.

— Nu va mai fi soția mea pentru multă vreme, răspunse Jake, turnându-și un Jake Daniels și o Coca-Cola, simțind mirosul parfumului ei, care-i plăcea.

— Crezi că ne va putea face rău la *Inima provinciei*? Toate planurile noastre sunt condiționate de recăștigarea locului întâi de Crăciun, iar ea știe exact ce avem de gând.

Tonul ei sugera că îl învinovățea pe Jake de plecarea Amandei.

— Mai sunt doar trei săptămâni înaintea episodului în direct. Nu mai are timp.

— Sper să ai dreptate, comentă Madeline, ridicând dintr-o sprânceană.

Candy, Dustin, Farrah, Helen și scenariștii luară loc în sala de vizionări, iar echipa de tehnicieni de la efecte speciale din spate, de lângă pupitrul de mixaj, începea să fie încântată. Aiden ajunsese și el și se așeză între Jake și Madeline, arătând fără niciun dubiu cui îi era loial.

— Acum, că suntem cu toții, spuse Madeline dinadins observând că Aiden întârziase, putem începe!

Jake, încurajat de gândurile despre cât de uimitor va arăta acest lucru, se adresează echipei de efecte speciale:

— Bine, băieți, arătați-ne varianta noastră de *Fălci*!

Luminile se stinseră în timp ce o lume atrăgătoare, în tonuri de albastru și verde, umplu ecranul, purtându-i direct în adâncuri. Camera de filmat șerpuia printre bancuri de pești strălucitori în culorile curcubeului și printr-o mulțime de plante marine ciudate. Totul părea frumos până când începu să se audă un sunet liniștit și rău-prevestitor, ca de

violoncel, iar, în cele din urmă, apăru rechinul. Era magnific: imens și greoi, cu o piele cenușie și zbârcită și cu dinți galbeni, ascuțiți. Toți cei din public își ținură răsuflarea în timp ce se deplasa cu viteză prin apă, învârtindu-se în jurul golfului în rotocoale din ce în ce mai strânse, apropiindu-se tot mai mult și ajungând la docurile de lângă Golfuleț.

Oau, asta chiar o să funcționeze! gândi Jake. Luminile se aprinseră și în sală izbucniră aplauze. Echipa de la efecte speciale făcu o mică plecăciune și Aiden urlă admirativ, ca un lup. Uitându-se în jur și văzând cât de unită era echipa lui, Jake radia de mândrie. O singură persoană nu aplauda: Madeline.

— Doamne, pare adevărat, te sperie! spuse Candy celor din jur.

Ceilalți erau gata să-i dea dreptate când Madeline interveni.

— Pe mine nu mă sperie, spuse ea risipind încântarea. E un fals.

Helen, care, asemenea lui Farrah, fusese surprinsă cât de impresionant era totul, se trezi vorbind.

— Păi chiar este un fals, nu-i așa? Dar asta nu înseamnă că nu este fabulos. Vreau să spun că toată lumea știe că *Jurassic Park* este plin de efecte speciale și nimeni nu spune că sunt falsuri, nu?

— Dacă îmi spuneți unde anume vi se pare fals, doamnă Kane, atunci pot să corectez, vorbi cineva din echipa de efecte speciale.

— Nu pentru că *pare* fals, ci pentru că știu că *este* fals și din acest motiv nu m-a speriat.

Helen, diplomata neînfricăată, vrând să-l ajute pe tehnician, cu care se culcase de mai multe ori, remarcă:

— E cât se poate de realist, comentă ea în timp ce el îi zâmbea.

— Dar nu suficient ca să fim din nou numărul 1 cu episodul de Crăciun, spuse Madeline cu dispreț.

Apoi le zâmbi cât putu mai bine celor din echipa de efecte speciale:

— Nu este o jignire la adresa muncii voastre excelente, ci pentru că este clar bazat pe efecte speciale. Ceea ce înseamnă că știu că Lucy Dean nu este cu adevărat în pericol, iar *pericolul* este ceea ce avem nevoie pentru audiență.

— Ce vrei să spui? întrebă Jake, încercând să preia controlul. Să folosim un rechin adevărat?

— Asta este o idee foarte bună, Jake! spuse Madeline mângâindu-i mâna.

Farrah știa cum să-l enerveze pe Jake, așa că merse la sigur.

— Și ia spune, David Attenborough, cum vom pune un rechin de apă caldă în apă rece?

— Păi... începu Jake.

Dar Aiden, care dorea să-i reîntre în grații lui Madeline pentru că întârziase, vorbi înaintea lui:

-- Construim un bazin transparent, îi încălzim apa la o temperatură în care poate trăi un rechin și îl amplasăm în golf. Pentru telespectatori, rechinul va fi real, deoarece va înota până la faleză.

Madeline se întoarse spre el zâmbind.

— Vezi, Helen, totul este cu puțință atunci când mințile creative se adună laolaltă.

Helen își mușcă buzele adânc.

Jake, și asta nu-l caracteriza, începuse să se panicheze gândindu-se la un rechin adevărat care este

imprevizibil, plus o filmare în direct care ar fi putut fi un dezastru total.

— Deci chiar vrei un rechin în direct? o întrebă pe Madeline, sperând că avea să-i râdă în nas și să-i răspundă *Nu fi ridicol!*, după care să se întoarcă la efectul special, suficient de realist și, încă și mai important, fezabil.

— Da, vreau să realizez ceea ce ai imaginat, Jake, spuse ea cu sinceritate. Și sunt de acord că un rechin adevărat îi va captiva pe telespectatori în episodul de Crăciun.

Creierul lui Jake era piftie. Efectele speciale fuseseră geniale; de ce naiba voia un rechin adevărat?

Simțind că era neliniștit, Madeline continuă.

— Acum, eu nu sunt specialistă, reluă ea cu accentul din Sud, mai pronunțat ca de obicei, dar îmi închipui că putem construi un bazin din sticlă protectoare și incasabilă, în care să înoate Catherine, și unul exterior, pentru rechin. Cele două animale vor părea ca și când ar înota în aceleași ape, dar, desigur, Catherine va fi perfect apărată.

Animale? Farrah scutură din cap dezgustată. Ce naiba voia să spună Madeline când o numea pe Catherine animal? Era gata să o oprească, dar în aceeași clipă Aiden pocni din degete încântat:

— Perfect! Un amic de-al meu a regizat *Din adâncuri* și ei au folosit rechini adevărați. Catherine trebuie doar să se asigure că sare în bazinul ei și rechinul va veni la ea. Tare de tot!

— Și cum va sări ea într-un spațiu transparent, prin urmare invizibil? întrebă Farrah.

Era cea mai smintită ședință la care participase vreodată, ceea ce nu era puțin lucru pentru lumea telenovelelor.

— Oh, se va descurca, spuse Aiden. Cei de la cascadorie se vor ocupa de toate.

Pe Jake ideea începea să-l intereseze.

— Un rechin viu, Catherine în apă cu el... Adică vorbim despre un spectacol pe cinste, ceva ce nicio altă telenovelă nu ar putea face. Ne va fi garantat numărul 1 de audiență. Cum ai putea să nu te uiți? comentă el, revendicând ceea ce tocmai se hotărâse și admitând că era o idee minunată până la urmă.

Madeline zâmbi.

Lui Helen îi venea să urle.

— Așadar, s-a stabilit. Acesta este noul nostru plan: un rechin adevărat pentru Crăciun, spuse Jake ridicându-se în picioare.

Se ridică în picioare și Madeline.

— Și informați presa. Asta o să-i înnebunească de-a binelea.

— Mai degrabă vor crede că noi *am înnebunit de-a binelea*, îi șopti Farrah lui Helen, care își dădea ochii peste cap.

În avanpremiera episodului de Crăciun transmis în direct, Jake participă la talk-show-uri pentru a stârni interesul pentru noile planuri interesante referitoare la telenovela *Golful șoimului*. Afirmă că aveau să-și ia, din păcate, rămas-bun de la unul dintre cele mai iubite personaje, dar nu dezvălui identitatea noului personaj negativ feminin. Datorită unor postări amare scrise de Lydia Chambers pe Twitter, toată lumea cam știa că Honey Hunter primise rolul, dar el refuză să confirme sau să nege. Când dezvălui că în telenovelă urma să apară un rechin adevărat, internetul o luă razna. La fel și presa. Echipe de știri au fost trimise pentru a filma transportul rechinului dintr-un parc acvatic la bazinul special construit de studiouri și timp de două zile nu se vorbi decât despre asta; imaginile ajunseră chiar și la CNN.

Având propriile instincte de ucigaș, Amanda își programă primul interviu în calitate de nou director al serialului *Inima provinciei* pentru a-i scoate pe Jake și pe rechinul său de pe prima pagină a ziarelor.

La o conferință de presă, ea ironiză scenariul telenovelei *Golful șoimului*, spunând că acest gen de absurditate fusese ceea ce o determinase să se alăture celui mai mare concurent al lor și că planul de a ucide

unul dintre personajele preferate ale publicului era un semn că pierduseră cu desăvârșire controlul asupra subiectului. Dar recunosc că intrarea în direct în ziua de Crăciun era o mișcare curajoasă și ceva ce publicul avea să savureze în această lume în continuă schimbare a divertismentului. În acest sens, anunță că *Inima provinciei* decisesse să își învingă rivalul, intrând și el în direct, în același interval orar.

— Nu vor fi rechini în spectacolul nostru, răsce ea în fața camerelor de luat vederi, doar o dramă de neratat care va atinge chiar și cele mai reci inimi.

Își alesese cu grijă cuvintele.

Din acel moment, începu războiul presei.

Titlurile sunau cam așa: „Supertelenovelele TV se înfruntă umăr la urmă.”

#FalconVHeartlands La-care-vă-veți-uita era în trend la nivel global, cu o mulțime de fani în fiecare tabără. Chiar și în cadrul aceleiași familii, oamenii se certau pe tema asta, iar cum ambele emisiuni erau transmise în direct, trebuia să alegi una dintre ele pentru a trăi experiența unică. Toată lumea vorbea despre asta.

Amanda realizase o lovitură de maestru. Având doar câteva zile la dispoziție, nu putea concura cu celălalt serial, dar, folosindu-se de episodul lor în direct, asigurase că serialul *Inima provinciei* avea să fie menționat de fiecare dată când avea să se aducă vorba despre *Golful șoimului*. Știa că Jake va fi furios.

Era mijlocul după-amiezii în Ajun de Crăciun, iar actorii și echipa mai aveau doar o zi la dispoziție ca să finalizeze totul pentru transmisia în direct. Toți se adunaseră în golf pentru repetiția tehnică a cascadoriei cu rechinul. Pentru ca luminile și efectele speciale să iasă bine, era important să facă proba cam în același timp, deoarece episodul urma să fie filmat a doua zi. După-amiaza era rece și mohorâtă: cerul era acoperit de nori și dinspre apă sufla un vânt tăios. Între duble, actorii erau înveliți în păături și haine; unii aveau chiar și sticle cu apă caldă. Pe platou era, de asemenea, prezentă noua echipă de filmare din spatele scenei, care filmă construcția acvariului și transportul rechinului. Tensiunea nervoasă era palpabilă, toată lumea era la limită; întregul episod depindea de calitatea acestei cascadorii.

De-a lungul anilor, Catherine Belle împărțise camera de luat vederi cu mulți prădători. Actori care considerau că era potrivit să o pipăie puțin într-o scenă de sărut; actrițe care își scăpau pantofii, ceea ce o făcea să se uite în jos și astfel să apară cu gușă; producători care credeau că era acceptabil să intre în vestiarul ei și să o privească în timp ce făcea duș. Dar

de data asta era pentru prima dată când avea de-a face un rechin.

Golful fusese izolat, iar steagurile care fluturau pe balize înconjurau bazinul încălzit. Camerele subacvatice filmau rechinul care înota de colo colo în incinta lui. Era o priveliște cu adevărat înfiorătoare: un monstru de doi metri și jumătate, de o grosime amenințătoare, cu ochi întunecați și inexpresivi și fălcii pline de dinți gata să sfâșie. Lui Catherine i se făcea greață doar privindu-l. Cu cât se rotea mai mult, cu atât părea mai furios. Faptul că era un rechin femelă îl făcea în mod ciudat și mai sinistru.

Sheena, care participa rareori la filmări, dar dorea să fie acolo pentru Catherine, stătea alături de ea pe pontonul special construit în exteriorul barului lui Lucy Dean. Acum prioritatea ei era Catherine. Dacă prostia aia cu Stacey și Lydia o învățase ceva era că vedeta ei de top avea nevoie de toată atenția și că nu voia să lase lucrurile să-i scape din mână. Se simțea din nou puternică și dinamică, plină de energia ei legendară. Când apăreau probleme, umerii ei erau puternici.

— Cum ești? o întrebă pe Catherine care era înfrigurată – și asta era explicabil –, dar neobișnuit de tăcută.

— Cred că sunt încă sub șocul că asta chiar se întâmplă, răspunse Catherine. Patruzeci de ani de telenovelă, patruzeci de ani din viața mea ca să ajung la un sfârșit ca ăsta! Cu Lucy murind în fălcile deschise ale acelei... chestii! zise ea îndreptându-și mâna tremurândă spre monitor.

Sheena îi înconjură umerii cu brațul, simțind că era gata să plângă.

— Nu-ți irosi lacrimile pentru ei. Oricât de mult am urî acest lucru, episodul acesta va rămâne în istorie ca fiind cel mai vizionat episod de telenovelă din toate timpurile și nimeni nu va putea să îți ia asta.

— Sau oamenii vor râde de mine decenii întregi, iar Lydia va avea, în sfârșit, pe cineva care să înlocuiască clipul ei în care era călcată în picioare de vaci în toate acele emisiuni *TV jenante*. Acolo a fost rău, dar acum e și mai rău!

Sheena nu o putea contrazice, dar sub nicio formă nu trebuia să o lase pe Catherine să priceapă așa ceva. Biata femeie ar fi fost terminată. Așa că nu spuse nimic.

— Va fi moștenirea mea, continuă Catherine. Orice voi face de-acum înainte, voi fi mereu întrebată despre rechin.

Sheena se întoarse spre ea și-și puse mâinile pe umerii lui Catherine.

— Nu voi permite așa ceva și știi și de ce.

Catherine își ridică privirea spre ea, căutând cu disperare un dram de speranță.

— Ești actrița numărul 1 a telenovelelor și așa vei părăsi această telenovelă, nu altfel. Când oamenii vor privi în urmă la cariera ta din *Golful șoimului*, vor avea patruzeci de ani de amintiri, nu doar cortina finală. Și nu ai terminat încă. Cel mai bun rol al tău urmează.

La vârsta ei, Catherine nu era sigură de acest ultim aspect, dar îi era recunoscătoare Sheenei pentru eforturile sale. Cele două femei se îmbrățișară. Apoi Catherine merse la locul ei și stătu în frig, așteptând ca dublura lui Honey să o plesnească atât de tare, încât să se prăbușească în marea întunecată și respingătoare. Catherine se gândea că, dacă Honey Hunter nu

se deranja nici măcar să facă o repetiție tehnică, asta spunea multe despre ea. *Stai să vadă ea cum e când va lucra patruzeci de ani aici*, gândi ea, uitându-se tremurând la rechinul care se învârtea în cerc. *Să vedem cum se va descurca.*

— Ești bine, Cat? strigă Aiden de pe terasa unde instalaseră tabăra pentru a privi repetiția. De obicei foloseau walkie talkie-uri din studioul dinăuntru, dar totul era diferit în legătură cu acest episod.

— Catherine e bine, bombăni Sheena de pe margine. Te așteaptă doar pe tine. Ca noi toți de altfel.

Fără să fie câtuși de puțin impresionat, Aiden întoarse spre Sheena unul dintre zâmbetele sale fermecătoare și șirete.

— Super! Nu mai durează mult.

Arată teribil astăzi, gândi Catherine. Echipa tehnică îi spusese că petrecuse toată noaptea. *Cam atât contase o a doua șansă primită.* Auzise că în vestiarul lui era un morman de cocaină pe o oglindă. Se uită din nou la el. *Cel puțin nu va mai trebui să mă amestec cu gunoaie ca el*, își zise în sinea ei, încercând cu disperare să se stăpânească. Tot negativismul ăsta nu-i făcea deloc bine.

Briza înghețată care venea dinspre apă o pătrundea până în măduva oaselor. Ar fi înghețat dacă ar mai fi stat. Când totul avea să se termine, avea să-și ofere timp și pentru ea. Întotdeauna își dorise să vadă lumea, să viziteze Asia de Sud și Noua Zeelandă, să meargă într-un safari în Africa de Sud. Avea destui bani ca să nu se grăbească să-și găsească de lucru. După episodul în direct, avea să-i spună Sheenei că voia să coboare pentru o vreme din caruselul actoresc. Perspectiva o înveseli. Și poate... poate că avea să se îndrăgostească din nou.

— Cat! strigă Aiden, trezind-o din gândurile sale. Când ești gata...

— Sunt gata, răspunse Catherine, în timp ce garderobiera veni și-i luă jacheta calduroasă, expunând-o la vremea friguroasă în ținuta de petrecere de Crăciun.

— Bine, atunci hai să-i dăm drumul! La locurile voastre, băieți. Repetiție generală pentru atacul rechinului!

Catherine aflase ce trebuia să facă ceva mai devreme, de dimineață, atunci când fusese prezentată cascadoarei. Îi trebuiseră câteva minute ca să înțeleagă ce i se cerea să facă.

— Vrei să sar cu adevărat în bazinul cu rechinul? întrebuse ea cu adevărat șocată.

Nimeni nu precizase asta înainte. Aflase de la știri că era vorba despre un rechin adevărat, nu despre efecte speciale. Știa că nimănui de la *Golful șoimului* nu-i mai păsa de ea acum, că tot pleca, dar presupusese că cel puțin ea se va afla pe un dig și apoi urma o cascadorie în mare cu o cascadoare îmbrăcată ca Lucy.

Sheena merse imediat la Jake pentru lămuriri.

— Va cădea în bazinul interior, care o va ține perfect în siguranță, argumentă el, ca și când problema sănătății și a siguranței lui Catherine era un fleac enervant.

— Spui tu asta, mârâi Sheena.

— Spun producătorii care vor fi dați în judecată pentru milioane dacă ceva merge prost, replică Jake.

Catherine privea fix în apă, tremurând din cap până în picioare și încercând să localizeze bazinul despre care vorbea Aiden. Simțindu-i confuzia,

cascadoarea i-l arată. Catherine văzu marginile bazinului.

Jake, îmbrăcat în geacă și căciulă neagră, merse pe malul golfului până la locul unde se afla ea.

— Știu că este extrem de dificil, dar îți promit că va merita, spuse el, cu tot șarmul de care era în stare. Avem camere de luat vederi înăuntru, în bazin. Acestea vor fi focalizate simultan pe tine și pe rechin și, deși peretele de sticlă de protecție este între voi, pe ecran va arăta uimitor de real, îți promit.

Catherine auzi ce spusese. O promisiune din partea lui Jake era la fel de rezistentă ca un ceainic din ciocolată.

— Și cum voi juca sub apă?

— Nu trebuie să joci – vei fi cu adevărat înspăimântată. Vom vedea frica. Și rechinul. Îndreptându-se spre tine...

Deodată, Catherine deveni foarte agitată.

— Nu cred că pot să o fac, zise ea încet.

Jake îi făcu semn cascadoarei să vină.

— Domnișoară Belle, sunteți în deplină siguranță, spuse ea cu un zâmbet profesional larg pe față. Acum uitați-vă la mine.

Merse până la capătul digului.

— Acesta este semnul dumneavoastră de pe ponton. Este foarte clar. Îl vedeți.

Se întoarse apoi spre Aiden.

— Porniți camerele de filmat. Îi voi arăta.

Aiden ridică brațul și oamenii se puseră pe treabă.

Cascadoarea se întoarse spre Catherine radiind încredere.

— Așadar, atunci când ajungeți la locul dumneavoastră, nu săriți, cădeți numai. Atâta timp cât vă aruncați în bazin exact unde v-am arătat, totul va fi în regulă, vă promit. Va fi ca și cum ați cădea într-o piscină caldă. Priviți!

Tânăra curajoasă întinse brațele. Ultimele raze de soare încercau să străpungă norii cenușii și mici pete de lumină ricoșau în marea agitată. Uitându-se la Catherine, cascadoarea își lăsă corpul să se relaxeze, apoi căzu în apă, în timp ce în apropiere se vedea înotătoarea rechinului.

Catherine se repezi la monitoarele pe care Sheena le urmărea. Toți erau lipiți de ecrane, urmărind-o pe cascadoare în timp ce cădea prin apă. La zgomotul produs, rechinul își schimbă imediat direcția. Toți văzură ce se întâmplă: rechinul se învârtea în cerc. Catherine era cu sufletul la gură. Cascadoarea se zbătu, încercând să dea din mâini, iar rechinul porni în linie dreaptă spre ea.

În timp ce rechinul se îndrepta cu viteză, Catherine conștientiză că aceasta își ținea respirația.

— Rahat! E rapid, spuse Jake, de parcă abia acum pricepea că avea de-a face cu un ucigaș.

— Da, și arată formidabil, încuviință Aiden.

Rechinul era aproape de cascadoare, cu ochii reci, fără să clipească, cu gura deschisă, cu dinții săi de coșmar. Mai erau doar câțiva metri...

— Tăiați... Camera 3! strigă Aiden și dintr-odată, din interiorul bazinului de protecție, Catherine putu vedea ferocitatea atacului, intercalată cu prim-planuri ale dublurii care țipa și sângele fals care ieșea din costumul ei.

Pe un al doilea monitor, Catherine privi cu groază cum rechinul se lovea în mod repetat de bazinul

de sticlă invizibil în care se afla cascadoarea și care se cutremura în timp ce aceasta țipa.

— Tăiați! strigă Aiden.

Toată lumea din studio o aplaudă pe cascadoare în timp ce era ajutată să revină pe faleză.

— Ai priceput, Catherine? strigă Jake în timp ce Sheena privea.

Catherine se uita la Aiden, apoi la echipă, care se holba la ea. Dintr-odată, finalitatea păru prea greu de suportat.

— Îmi pare rău, nu pot, atât mai putu să spună.

În timp ce lacrimile începeau să-i curgă pe față, fugi de pe țarm și o luă la goană pe faleză spre studio.

— Unde naiba se duce? strigă Jake la Sheena, care deja alerga după ea.

Sheena o ținea în brațe pe Catherine care plângea, avându-le pe Farrah și Helen de o parte și de alta, toate trei înconjurând-o cu dragoste, acolo, în cabina ei. Ghirlandele de staniol și felicitările de Crăciun constituiau un fundal emoționant, dar nu era nimic vesel în această imagine.

— Încearcă să respiri profund, îi propuse Helen, dar Catherine continua să plângă.

Cele trei femei se uitau una la cealaltă neajutorate. Era sfâșietor să își vadă prietena atât de necăjită. Farrah își dorea ca Amanda să fie alături de ele – ea ar fi știut ce-i de făcut.

Fără ca cineva să fi bătut, ușa cabinei se deschise și intră Madeline Kane, purtând o haină roșie lungă, din blană artificială. Femeile putură zări o mulțime de oameni care se adunaseră în spatele ei pe coridor, dar Madeline închise ușa cu fermitate în fața ochilor lor sclipitori.

— Când am auzit că avem o problemă, m-am gândit că cel mai bine ar fi să vin chiar eu, spuse ea, ignorând starea în care se afla Catherine și adoptând același ton pe care l-ar putea folosi cineva dacă ar constata că nu mai sunt pliculețe de ceai.

Le privi pe Farrah și pe Helen autoritar.

— Voi rezolva *eu*. Așa că vă rog să vă întoarceți la locurile voastre, spuse și le arătă ușa ca să plece, dar nici Farrah, nici Helen nu se clintiră.

Madeleine ridică dintr-o sprânceană în fața sfidării lor, apoi se întoarse spre Sheena.

— Domnișoară McQueen, după cum știți, clienta dumneavoastră trebuie să meargă la repetiția tehnică. Așa că, *oricare* ar fi problema – arătă condescendentă spre Catherine care plângea în continuare –, te rog s-o rezolvi ca să putem continua.

Farrah decise că venise vremea să vorbească răspicat.

— Puțin respect! Nu vezi că mai are puțin și clachează! Nu mai poate..., totul a mers prea departe.

Madeline o privi cu răceală.

— Nu, de fapt lucrurile nu au mers prea departe, mârâi cu accentul ei din Sud. Am fi fost gata până acum, dacă nu ar fi fost momentul lacrimogen.

— Madeline! interveni Helen. Nu putem vorbi despre Catherine, este prea supărată.

— Și eu sunt supărată, replică Madeline. Am o întreagă echipă, plus un rechin și expertul în fauna sălbatică – pe toți îi plătim pentru ore suplimentare – care așteaptă afară pentru a repeta, dar, din cauza comportamentului domnișoarei Belle, episodul nostru *în direct* – care va fi urmărit mâine de milioane de oameni – *încă* nu este gata.

Helen, Farrah și Sheena se priviră, încercând să hotărască ce era de făcut.

— Catherine, ți-ai făcut deja moftul de divă, *scumpo*, așa că hai să isprăvim și să mergem cu toții acasă, continuă Madeline.

Apoi începu să-și privească unghiile fără nicio strângere de inimă, întrebându-se dacă alesese culoarea potrivită sau nu.

— Uite care-i treaba, vorbi Farrah, apropiindu-se mai mult de Catherine, se află în această stare nu doar din cauza problemei cu rechinul – care este o idee nebunească –, ci și pentru că a fost anapoda gestionată.

Madeline se uită la ea de parcă ar fi fost o muscă enervantă care îi dădea târcoale în jurul capului, gata să fie lovită, dar Farrah continuă.

— A primit lovitură după lovitură, dar a continuat să reziste, iar acum... ei bine, este evident că totul a năucit-o. Catherine a fost întotdeauna imaginea profesionalismului și nu ar fi lăsat niciodată echipa s-o aștepte, dacă nu ar fi fost profund traumatizată.

Hohotul de plâns al lui Catherine se intensifică atunci când conștientiză adevărul spuselor lui Farrah.

— Dacă Amanda ar fi fost aici, toate astea nu s-ar fi întâmplat, ea ar fi știut să facă lucrurile așa cum trebuie, continuă Farrah.

Nu trebuia ratată nicio ocazie să-l atace pe Jake.

— Hai să ne aducem aminte că Amanda v-a părăsit pe toate, reveni Madeline batjocoritoare, dându-și jos haina de blană, ceea ce însemna că urma să stea o vreme acolo.

Catherine se ridică.

— Numai pentru că nu a vrut să fiu concediată, spuse ea, tamponându-și ochii, hotărâtă să nu mai plângă și să nu se mai gândească cât de groaznic era totul.

Cu siguranță nu așa se așteptase să-și petreacă ultimele douăzeci și patru de ore în serialul căruia îi consacrase viața.

— Dar a plecat, interveni Madeline, și direct la rivalii noștri, care au ca scop să ne eclipseze telenovela, dar și pe tine, Catherine, *prietena dragă* pe care *nu a putut să o concedieze*. Și totuși, mâine, ea este foarte fericită să se confrunte cu episodul tău de adio, la care noi, toți, lucrăm din greu ca să facem o despărțire extraordinară *pentru tine*. Cam stranie prietenie, dacă mă întrebi pe mine.

Madeline se îndreaptă spre fereastră de unde văzu cum acvariul pentru rechin, luminat puternic, făcea să strălucească întregul golf. Lumina reflectată îi evidenția corpul puternic și senzual, accentuându-i șoldurile înguste și trunchiul subțire, evidențiind prin rochia vaporosă fiecare curbă a bustului. Sheenei nu-i venea să creadă că tocmai acum se gândea la corpul lui Madeline, dar era ceva la ea care o atrăgea. *Oare îmi place de ea – asta e?* se întreba. Nu, nu era vorba despre atracție; Madeline nu era genul ei. Dar avea ceva care îi făcea mintea Sheenei să zvâcnească.

Madeline, ignorând că era privită intens, continuă să vorbească:

— Trebuie să spun că sunt dezamăgită să vă văd pe amândouă, Farrah și Helen, asociate acestui circ jalnic, zise fără să se întoarcă spre ele. Mi-ați dat de înțeles fără niciun dubiu că nu vă place cum conduc *eu* derularea telenovelei. Așa că, dacă nu vă convine cum manageriez telenovela, sunteți libere să plecați mâine împreună cu Catherine, spuse ea întorcându-se.

O vreme toate tăcură. Catherine, simțind că situația ei dezastruoasă periclita jobul prietenelor ei, începu să-și ștergă lacrimile, gata să se ridice. Farrah îi aruncă o privire care însemna să stea liniștită.

Madeline, extrem de calmă, le fixă pe Helen și pe Farrah cu privirea ei impenetrabilă.

Oare le spunea că merg la cacealma? Farrah tremura la gândul că ar fi putut părăsi *Golful șoimului*. Ca și Catherine, lucrase aici aproape toată viața. Dar totul era foarte diferit acum. Telenovela o schimbase în rău; nu ar fi făcut niciodată lucrurile îngrozitoare pe care le făcuse – îi înscenase lui Aiden totul și o trădase pe Amanda culcându-se cu Jake – dacă Madeline nu ar fi fost la conducerea trustului. Toxicitatea realizării serialului o transformase, și nu în ceva bun. Cu siguranță că putea mai mult. Era limpede că implicarea ei în telenovelă se apropia de sfârșit.

— De fapt, oricum am de gând să plec după ultimul episod în care joacă Catherine, anunță ea, privind-o pe Helen și impulsionând-o astfel să spună ceva.

— Sigur, poți să-ți spui asta oricât vei dori. Dar când vei vrea să încerci să găsești altceva de lucru, îi voi informa pe acei angajatori că ți s-a cerut să pleci.

Farrah se holba la Madeline – chiar era o nenorocită rece și împietrită. Dar Madeline nu isprăvisese, acum își întorsese privirea spre Helen.

— Dacă rămâi, domnișoară Helen, te rog să îți faci treaba și să o conduci pe actriță înapoi la locul de filmare, spuse ea privind-o fix.

Lui Helen i se învârtea capul. Iubea *Golful șoimului* și, asemenea celorlalte, era aici de mult timp. Dar Farrah avea dreptate; era timpul să plece.

— Nu voi face asta, pentru că voi pleca împreună cu Farrah, zise ea, surprinzându-se pe sine.

— Ce pierdere! chicoti Madeline. Chiar te rog să vii la mine pentru o recomandare. Voi fi bucuroasă să povestesc toate incidentele în care ai profitat de actori.

După ce voi vorbi cu cei de la *Herald*, iar Jude va povesti pe prima pagină cum l-ai abuzat – cu lacrimi și fără sutien, desigur –, vei fi femeia Weinstein. Am putea chiar să facem un serial pentru Netflix despre tine. Deja mi-l imaginez: *Supraviețuindu-i lui Helen*.

Acum râdea de-a binelea.

Helen era împietrită.

Catherine nu mai putu rezista și se ridică de pe scaun ca să i se împotrivească lui Madeline. Își îndreptă privirea spre Sheena, care părea să fie pierdută în propriile ei gânduri.

— Sheena, spune ceva! o imploră.

— Nu are ce să spună, interveni Madeline zâmbind. Aceasta este telenovela *mea* și acesta este trustul *meu*. Eu sunt proprietara sa și a tuturor celor care lucrează aici.

— Ei bine, nu voi filma! răbufni Catherine. Îmi pare rău că am dezamăgit actorii și echipa, dar ești o femeie *hidoasă*. Plec chiar acum și nu mă voi mai întoarce. Succes cu episodul ridicol cu *Fălci*, pentru că eu nu voi fi acolo.

Se privi în oglindă, ștergându-și machiajul întins pe pleoape, apoi se uită din nou la Sheena, dorind să o susțină. Dar Sheena părea să fie încă în transă.

— Chiar așa? întrebă Madeline calmă.

— Chiar așa, răspunse Catherine, imitându-i accentul din Sudul american.

— Ei bine, scumpo, aș sfătui-o pe impresara ta năucă, care, apropo, arată de parcă s-a apucat din nou de droguri – îndreptă o privire evaluatoare spre Sheena –, să verifice contractul. Astfel vei afla că, dacă nu apari în episodul de mâine, vei fi răspunzătoare nu numai pentru că nu s-a filmat episodul – pentru că îl

voi retrage –, ci și pentru costurile și daunele solicitate împotriva ta pentru pierderea de venituri globale. Această clauză se aplică, de asemenea, la reproducția episodului în direct, cu toate costurile sale exorbitante – arată cu un gest pe fereastră spre bazinul unde se afla rechinul – și toate consecințele, inclusiv toate cheltuielile de publicitate pe care le-am investit.

Catherine deveni lividă.

— Iar tu, Helen, în calitate de responsabilă cu distribuția, poți să-i confirmi domnișoarei Belle că întreruperea contractului în acest moment o va costa mai mult decât a câștigat în toți cei treizeci și nouă de ani de când lucrează pentru *Golful șoimului*.

Catherine îi aruncă o privire neliniștită lui Helen, încercând să se asigure că Madeline nu făcea decât să o irite.

Dar ochii lui Helen îi spuneau că Madeline nu glumea.

— Îmi pare rău, spuse Helen. Are dreptate: prin contract devii răspunzătoare.

Abia putea să o privească în ochi pe Catherine, rușinată de faptul că, fiind atât de bună în meseria ei, acum își lovise teribil prietena.

Catherine se clătină și se așează din nou pe scaun. Se simțea ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Se uita cu atenție la Sheena, vrând ca ea să intervină, dar din nou Sheena nu spunea nimic.

— Cățea! șuieră Farrah.

Madeline dădu din cap, considerând afirmația drept un compliment, apoi își luă haina de blană, își refăcu machiajul în oglindă și spuse:

— Deci, în zece minute ne vedem la bazin, domnișoară Belle.

Se îndreaptă spre ușa cabinei, apoi se întoarce.

— Oh, și acum, că am rezolvat asta, pot să vă spun că suntem pe cale să achiziționăm alte trei rețele, inclusiv pe cea care produce *Inima provinciei*.

Farrah, Helen și Catherine știau ce urma. Sheena părea că era tot în lumea ei.

— Și, după tot circul din seara asta, vă garantez că niciuna dintre voi nu va mai lucra vreodată în televiziune. Sunteți terminate. Inclusiv tu, Sheena! strigă spre aceasta.

Auzindu-și numele, păru că iese din transă.

— Eu? întrebă ea derutată.

— Da, tu! zâmbi Madeline. Niciuna dintre rețelele mele de televiziune nu va mai folosi vreun client de-al tău, așa că și tu faci parte din grămada asta de fier vechi. Sunteți terminate, *toate!*

Câștigase și, în timp ce-și încheia haina, se pregătea să le dea lovitura de grație:

— Și niciuna dintre voi nu poate face absolut nimic ca să schimbe lucrurile, spuse ea, zâmbind larg.

Farrah, Helen și Catherine erau fără glas, dar Sheena țâșni de la locul ei și, ca un fulger, se grăbi s-o ajungă pe Madeline.

— Mai stai puțin..., zise ea închizând ușa și ajungând atât de aproape de Madeline, față-n față, încât hainele li se atingeau.

De luni întregi Sheena încerca să priceapă ce anume i se părea atât de familiar la Madeline și, doar cu câteva clipe înainte, când o văzuse pe Madeline stând la fereastră din profil, avusese o revelație – un coșmar, o altă amintire pe care o blocase de ani buni. Deodată se întorsese în camera *aceea*, înconjurată de bărbați care o violau, iar în lumină, într-un colț,

stătea un băiat care trecea și el prin iadul declanșat de acei monștri. În timp ce Ed Nichols îl ținea aplecat pe băiat, ca ei să-l poată viola, adolescența Sheena îi putuse vedea goliciunea –forma torsului și șoldurile înguste.

— Știu cine ești, spuse Sheena, privind-o fix în ochi pe Madeline.

Celelalte se uitau la ea nedumerite. Oare Sheena se reapucase de droguri?

Sheena le simți îngrijorarea și se întoarse cu fața pe jumătate spre ele și apoi spre Madeline.

— Poți să renunți la accent, nenorocito, sau ar trebui să spun: nenorocitul, zise ea trăgându-se la o parte ca și când ar fi scos cuiul unei grenade și ar fi aruncat-o.

Helen făcu o strâmbătură spre Farrah, convinsă că de data asta Sheena chiar luase ceva.

— Catherine..., vorbi Sheena, dând pompos din brațe asemenea unei asistente sclipicioase care dezvăluia secretele trucurilor unui magician. Privește-l pe iubitul tău fiu pierdut de multă vreme.

— Ce? spuse Catherine clătinând din cap, îngrijorată de comportamentul tot mai ciudat al Sheenei.

— Scuze. Ar fi trebuit să spun „fiul lui Lucy Dean”, continuă Sheena într-un hohot de râs. Și se spune că telenovelele sunt departe de viața reală! Doamnelor, vi-l prezint pe *Calvin Butler* reîncarnat, anunță ea triumfătoare.

Frumoșii ochi de felină ai lui Madeline se măriră a șoc.

SFÂRȘIT?

În vila închiriată de studio, în portul de agrement aflat la câțiva kilometri de platouri, Honey se plimba pe terasa imensă de piatră, privind spre marea întunecată și adâncă. În depărtare, putea vedea luminile studioului, departe de-a lungul coastei; priveștea o umplu de groază. Noaptea trecută de-abia dormise știind că mai erau mai puțin de două zile până la episodul în direct.

Ceea ce ar fi trebuit să fie un singur pahar de sărbătoare la lansarea cărții sale se transformase într-o beție de o lună, despre care știa din experiență că nu se putea termina decât într-un singur fel: rău. După un deceniu în care nu băuse nimic, în care nici măcar nu mâncase alimente gătite cu alcool, ceea ce nu era ușor în Elveția, spera că, și după această greșală, ar fi putut să se oprească din nou. Încercase, dar rezistase doar douăsprezece ore.

Cu mâinile tremurând și cu inima bătând ca o tobă de conga, clacase și golise una din sticlele de șampanie Cristal pe care Jake le lăsase la bar. După aceea își mai revenise și-și petrecuse noaptea răsfoind imaginile înfricoșătoare ale rechinului care era transportat spre bazinul său.

Răsfoind comentariile nesfârșite despre cum

avea să fie în noul rol de vedetă, simți cum presiunea o sufocă. Milioane, miliarde de oameni se pare că așteptau acum momentul în care noul personaj negativ feminin ieșea din umbră. Și nu erau interesați numai de rolul ei în telenovelă, ci discutau deja și despre viața ei reală. Fiecare greșeală pe care o făcuse era deja postată din nou pentru ca lumea să vadă. Își aruncă privirea spre studiouri și dintr-odată i se făcu rău.

În timp ce vomita și împrășca podeaua cu bourbon, își dori să se poată întoarce în timp și să-i spună „nu” lui Mickey și acelei nenorocite de cărți, „nu” părăsirii sanctuarului ei elvețian unde stătuse fără să bea, „nu” întoarcerii în lumina reflectoarelor unei presupuse faime și aclamații globale. Era deja un dezastru. Era o epavă beată, din nou la un pas de o cădere nervoasă și nici măcar nu filmase prima scenă.

Încercă să se liniștească în timp ce totul se învârtea în creierul ei îmbibat de alcool. Chiar dacă, printr-un miracol, reușea să treacă de episodul în direct, cum urma să se descurce cu programul? Fișa arăta că filma șase zile pe săptămână; nu ar fi reușit niciodată să se reapuce de băut, iar acum nu mai avea timp să se dezmeticească. Vântul îi sufla halatul de mătase de pe umeri, în timp ce se clătina pe marginea terasei, abia ținându-se pe picioare în timp ce privea prăpastia adâncă de sub ea.

— Ce am făcut! izbucni, în timp ce începu să arunce sticlele din căruciorul ei de cocktailuri în mare. Dacă Oscarul ei ar fi fost la îndemână, l-ar fi aruncat și pe acela.

Nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată. Presiunea asta îi ruinasе viața înainte. Abia supraviețuise prima dată, și atunci fusese tânără și stupid de neînfricăta.

Privind marea dezolantă, știa că era timpul să pună capăt acestei situații.

Pe tocuri, Madeline nu alerga propriu-zis – nu le-ar fi oferit niciodată plăcerea de a face asta –, dar cu siguranță mergea foarte repede. Ieșise ca din pușcă din cabina lui Catherine Belle, iar celelalte femei o urmăreau pe coridorul lung care ducea spre studio și spre lifturile pentru etajele superioare.

Grăbi pasul, sperând să ajungă la liftul care avea s-o ducă la biroul ei înainte ca ele să se apropie foarte mult. Acolo cel puțin putea fi câteva minute singură și se putea gândi la ce urma. În momentul în care ușa liftului se deschise, se grăbi înăuntru, apăsând frenetic pe buton. Simți o ușurare când ușa se închise și liftul începu să urce la etajul executiv.

— Rahat! spuse Sheena.

— Hai s-o luăm pe scări, sugeră Farrah, arătând spre numerele luminate de pe lift.

— Se duce la biroul ei.

Helen le ajunse din urmă, împreună cu Catherine, care era încă foarte tulburată.

— Ești sigură, Sheena? întrebă Helen, ale cărei tocuri de metal loveau cu sunet ascuțit treptele. I-am oferit un rol lui Calvin cândva. Aș ști sigur...

— La asta mă gândesc și eu, pufni Catherine, aproape fără suflare, spre deosebire de celelalte, când ajunseră la etajul unde se aflau birourile celor din executiv.

Sheena alerga deja spre ușa biroului lui Madeline.

— Credeți-mă! strigă ea, fără să se uite înapoi.

Prietenele ei se priviră șocate, atunci când începură să înțeleagă.

Sheena își încleștă degetele pe mânerul ușii biroului.

— Pregătiți-vă, doamnelor, pentru că va urma ceva urât, spuse ea, răsucind mânerul.

Madeline, încă îmbrăcată în haina ei de blană lungă și roșie, cu un pahar de vin în mână, stătea pe balcon și privea platoul de filmare al serialului *Golful soimului* pe care îl iubea atât de mult, când dădura buzna în biroul ei. Nu se deranjase să încuie ușa; nu avea rost. Și, deși știa că erau acolo, nu se întoarce.

— Dacă vrei să sari, fă-o repede. Altminteri, vrem niște răspunsuri, spuse Sheena sarcastic.

Cele patru femei o priveau pe Madeline cu alți ochi, încercând să vadă dincolo de strălucirea, prestața și frumusețea vizibile și să pătrundă în trecutul ei.

— Cal? șopti Catherine încetișor, ieșind din rând și îndreptându-se spre ea.

Privi profilul lui Madeline. Părul ei strălucea în bătaia luminilor de pe plajă, care o făceau să pară mai frumoasă ca niciodată.

Madeline nu-și lua privirea de la mare.

— Ești sigură de asta? o întrebă în șoaptă Farrah pe Sheena.

În tăcerea camerei fiecare putu să o audă.

— Oh, nu există nicio îndoială cu privire la cine este aici! tună Sheena, care nu avea chef să vorbească în șoaptă, dorind ca Madeline să audă fiecare cuvânt. Jur pe roșu! spuse ea, repetând fraza lui Madeline care o alertase pentru prima dată pe Sheena, întrucât avea ceva familiar.

Madeline luă o înghițitură de vin și se întoarse spre ele. Privirile li se întâlneau, iar în cameră se lăsa tăcerea.

Călătoria pe care o parcursese Madeline pentru a ajunge acolo îi trecu prin minte în timp ce se pregătea să vorbească. După ce își construise o viață plină de succes și o identitate nouă în Sudul tradițional al Americii, alături de un soț sănătos care o adora, știuse că întoarcerea la Sf. Augustin era un risc. Dar, asemenea unui fluture atras de lumina lămpii, când studiourile telenovelei *Golful șoimului* fuseseră scoase din nou la vânzare, nu se putuse abține să nu le cumpere.

Odată revenită pe platou, familiaritatea reconfortantă pe care o simțea îi confirmase că luase decizia corectă, dar, când o văzuse pe Sheena la Paris, se declanșase în ea o adevărată nebunie. Flashbackuri oribile cu ce se întâmplase cu persoana care nu mai era îi invadaseră mintea de îndată ce o văzuse.

Reușise să blocheze cu succes răul teribil pe care Ed Nichols îl provocase lor și multor altora, gândindu-se că trupul pe care Ed și prietenii lui îl violaseră era un trup pe care voia și ea să-l distrugă, și o făcuse. O îngropase pe *victima* lor mulțumită unor serii de proceduri dureroase și dificile înainte

de a se ridica precum proverbiala pasăre Phoenix din flăcări – renăscută, ca femeia care ar fi trebuit să fie întotdeauna, gata să o ia de la capăt.

În cele din urmă, vorbi, adresându-i-se Sheenei.

— Ed Nichols a fost un monstru, spuse ea, în timp ce se înfruntau din priviri.

Sheena încremeni, știind exact despre ce vorbea, timp în care celelalte urmăreau schimbul lor de replici.

Aceste șase cuvinte le făcură pe celelalte femei să priceapă că Sheena avea dreptate.

Catherine privi adânc în ochii lui Madeline, încercând să-l descopere pe adolescentul pe care îl concediasse.

— Chiar tu ești...?

— Da și nu, răspunse Madeline, înlocuind accentul ei sud-american cu cel englezesc.

— Nu am știut niciodată că ai fost una dintre victimele lui, spuse Catherine, încercând să stabilească o legătură cu ea.

Madeline ridică dintr-o sprânceană, iar asta însemna că nu credea ce afirmase Catherine.

— Este adevărat. Nu știa. Nu am spus niciodată nimănui ce ți-au făcut, zise Sheena pe un ton blând.

Farrah și Helen priveau cum cele trei femei își dezvăluiau trecutul.

Catherine se apropie de Madeline încet.

— Îți jur, dacă aș fi știut, nu aș fi procedat astfel. Am crezut că sunt...

Dar Madeline o întrerupse:

— Oh, știu ce ai crezut. Ai râs de mine la *Petrecerea ticăloasei*, nu-i așa? mârâi ea. Ai spus că

m-ai salvat. Dar nici măcar nu ai întrebat sau nu ai încercat să afli ce s-a întâmplat atunci, așa-i? replică Madeline pe un ton acuzator. Nu ți-a trecut niciodată prin cap că băutura, drogurile, comportamentul erau un strigăt de ajutor? Mă tratam astfel, ca să pot suporta durerea. Nu numai că am fost abuzată, dar nici nu aveți idee cum este să te naști într-un corp greșit și cu ce consecințe. Eram vulnerabilă, eram disperată, eram pierdută.

Catherine părea plină de remușcări.

— Și cum ai ales să mă ajuți? M-ai îndepărtat de *singurul* lucru pe care îl aveam, *singurul* lucru care îmi plăcea. *Telenovela asta*.

Madeline arunca vorbele asemenea unei cobre închise într-un coș care își scuipă veninul.

— Chiar dacă nu mă pot iubi pe mine însămi, încă iubesc *Golful șoimului*. Știai că nu am familie. Că nu aveam casă. *Golful șoimului* era totul pentru mine, până când m-ai îndepărtat de aici. Da, Nichols mi-a distrus inocența, dar el este mort, așa încât consider chestiunea încheiată. Dar tu... M-ai alungat când aveam nevoie de ajutor. Nu vei ști niciodată ce a trebuit să fac pentru a supraviețui din cauza ta. Catherine, mi-ai distrus visurile, iar acum le distrug și eu pe ale tale.

Madeline dădu vinul pe gât.

Femeile priviră cum Madeline și Catherine se apropiau una de alta.

— Prin urmare, toate astea – moartea personajului meu mâine – înseamnă că te răzbuni pe mine? întrebă Catherine care nu credea prea mult ceea ce auzise.

— Nu așa am plănuț la început, spuse Madeline zâmbind. Intenționam să rezolv problemele telenovelei la care țineam atât de mult și, da, poate că la un moment dat te-aș fi trimis la plimbare, întrucât ai trecut de mult de prima tinerețe pentru televiziune.

Își îndreptă privirea vicleană spre Catherine.

— Dar apoi mi-ai spus la *Petrecerea ticăloasei* că din cauza *ta* rețeaua am fost dată afară. Atunci ai devenit centrul atenției mele. Înainte de asta, mai că nu mă interesai.

Toate femeile se uitau șocate la Madeline, care continuă:

— Așa că, după cum observi, ți-ai făcut-o cu mâna ta.

— Dar ți-am spus că *nu am știut!* țipă Catherine.

— Iar eu ți-am arătat că *nu te cred*, replică Madeline zâmbind. Am fost slabă când m-ai îndepărtat, dar acum nu mai sunt, acum te alung eu pe tine. În showbiz e vorba doar despre un joc de „Nu te supăra, frate”, nu-i așa, Catherine?! Iar tu ai pierdut, așa că te duci în jos, până la fundul apei, sau până în adâncul mării, în acest caz! râse ea.

— Asta nu e showbiz, asta e corupție și răzbu-nare prost gândită, iar ăsta nu e un joc, e viața ei!

Sheena simți că Catherine nu mai putea lupta prea mult.

— Chiar nu a știut, sincer, ce ți se întâmpla și a făcut ceea ce a considerat că este mai bine. Ți-a spus adevărul, iar eu sunt de partea ei, ceea ce, având în vedere istoria noastră, ar trebui să conteze. Și totuși, vrei să o faci să plătească! Arăți ca o femeie, Madeline, dar te porți ca o fetiță prostuță, spuse Sheena mânioasă.

— Ei bine, *fetița* asta conduce trustul.

Madeline se îmbracă cu haina de blană roșie, apoi își verifică machiajul în oglindă.

— Și ceea ce spun eu se concretizează.

Zâmbi, apoi scoase un walkie-talkie din buzunar și sună la producție:

— Problemă rezolvată, spuse cu accentul ei din Sud regăsit. Vă rog să reîncepeți. Domnișoara Belle va veni în cinci minute. Terminat.

Închise, puse walkie-talkie-ul în buzunar, apoi le privi pe celelalte femei:

— Așa că, în ciuda faptului că voi, toate, mi-ați aflat trecutul — care este exact ceea ce este: trecut —, fie că vă place, fie că nu, tot ceea ce am spus în cabina lui Catherine rămâne valabil.

Helen, Farrah și Catherine se priviră înfrânte.

Avea dreptate; cu toate că știau că era vorba despre o răzbunare personală împotriva lui Catherine, nu le folosea la nimic. Ca proprietară a trustului, Madeline era șefa.

— Catherine, dacă te mândrești în continuare că ești o profesionistă și nu vrei să ajungi pe drumuri, îți sugerez să te întorci pe platou și să termini repetiția.

Madeline își ciufuli părul și-și puse geanta Chanel pe umăr.

— Eu am câștigat, voi ați pierdut. Asta este. Dar, ca să vă demonstrez că nu sunt *total* fără inimă, spuse ea, întorcându-se spre Helen și Farrah, puteți pleca amândouă imediat și vă voi plăti inclusiv pentru mâine; la urma urmei, este Crăciunul.

Catherine, cu ochii în podea, epuizată de tot acest conflict și de faptul că soarta prietenelor sale era

acum la fel de cruntă ca și a ei, se pregătea să plece. Farrah și Helen, neștiind ce să spună, o urmară afară din cameră, cu capul sus, dar cu mândria șifonată.

Când Catherine, Farrah și Helen ajunseră în hol, Madeline îi făcu semn impresarei să le urmeze, dar aceasta trase ostentativ un scaun de lângă biroul lui Madeline, se așeză și își deschise geanta.

— Nu te grăbi, zise ea zâmbind.

Madeline își dădu ochii peste cap în timp ce Catherine, Farrah și Helen așteptau la ușă.

— Bine, începe să devină plictisitor. Miss Marple, acum ce-ai mai descoperit? Sper că nu ai în poșetă o fotografie veche cu mine, ar fi genul *Femeie albă singură*.

— Nu-ți face iluzii, replică Sheena ocolind capcana întinsă de Madeline, apoi își scoase telefonul mobil din poșetă și începu să formeze un număr.

Madeline o privi, zâmbind încrezătoare.

— Dacă suni presa ca să încerci să le spui povestea mea, nu te obosi: este ilegal și nimeni nu va o publica.

Avea dreptate. Cu câțiva ani înainte, o poveste asemănătoare ar fi fost pe prima pagină a ziarului *Herald* de dimineață, iar Ross Owens și-ar fi frecat mâinile de bucurie, dar acum existau noi legi referitoare la confidențialitate care o protejau. Toate urmele vechii vieți a lui Madeline fuseseră înlocuite cu cea nouă și nicio organizație media nu ar fi avut voie să relateze despre trecutul ei medical, chiar dacă Sheena le-ar fi spus.

— Madeline, s-ar putea să te plictisească discuția, dar știu pe cine nu va plictisi, replică Sheena surâzând. Îl sun pe socrul tău.

Fațada rece a lui Madeline se schimonosi și miji ochii frumoși de felină, așa cum o făcuse mai devreme în cabina lui Catherine. Sheena știa că o prinsese din nou pe picior greșit.

— Pe când nu izbuteam să înțeleg ce anume îmi plăcea la tine, am făcut multe cercetări referitoare la familia bogată din care faci parte.

Madeline tăcea.

— Sunt foarte religioși cei din Sud, nu-i așa? continuă Sheena. Iar tatăl lui Chad este mai degrabă *conservator*, dacă ne putem exprima astfel, și crede cu fermitate în vechile valori familiale, pe care, desigur, le-a insuflat superbului său fiu. O adevărată partidă, Madeline.

Madeline se holba la Sheena în timp ce aceasta își continua expozeul ucigaș.

— Prin urmare, chiar dacă i-ai povestit soțului trecutul tău, lucru asupra căruia, apropo, am mari îndoieli, știu sigur că acest *scump tătic* – spuse ea, imitând cu iscusință accentul din Sud pe care Madeline nu-l mai folosea – nu și-ar băga banii în capriciile complicate ale soției lui Chad dacă ar ști că ea a fost bărbat.

— Nu am fost niciodată bărbat, zise Madeline încet.

— Spune-i asta lui, reluă Sheena făcând cu ochiul. Oricum, așa cum ai spus și tu mai înainte, hai să isprăvim odată. Ai putea foarte bine să te întorci pe platou cât dau un telefon, cred că va dura destul de mult.

Madeline tăcu, dar privirea i se asprise. Sheena știa că era într-o poziție avantajoasă, dar simțea și compasiune pentru Madeline. Oricât de năbădăioasă ar fi fost, reîncarnarea ei era, cu siguranță, impresionantă. Și Sheena înțelesese, pentru că și ea se reinventase; nu în același mod, dar fusese destul de greu. Înțelegea că deciziile necruțătoare făceau parte din procesul acestei reinventări. Odată ce ai fost o victimă, așa cum fuseseră ele, ceva ți-a fost inoculat și te-a făcut să pui interesele tale pe primul loc. Dar răzbunarea neîntemeiată a lui Madeline depășea toate limitele; era un lucru pe care Sheena nu ar fi putut niciodată să-l ierte. Mai ales când era vorba despre prietena și clienta ei, Catherine Belle.

— Poate vrei să știi că, în calitate de impresar, am avut clienți cu un trecut foarte asemănător cu al tău. Și ai dreptate, ești protejată de lege aici, în Europa. Dar amândouă știm că Vestul Sălbatic care este presa americană nu ține la aceste reguli. Așa că, după ce-l voi anunța pe *tati*, voi merge direct la *National Enquirer*.

Madeline se făcu lividă în timp ce Sheena forma numărul, apăsând rar pe fiecare tastă. Părea o numărătoare inversă a unei bombe ce urma să explodeze, o bombă care putea să facă țandări viața lui Madeline.

— E multă vreme de când nu ai mai fost pe copertă, așa-i? Dar, ca să-ți demonstrez că nu sunt *fără* inimă, continuă Sheena imitând spusele lui Madeline de mai devreme, nu îți iau comision, e din partea casei.

Era pe punctul de a forma ultima cifră, când Madeline, în sfârșit, vorbi.

— Așteaptă...

Sheena zâmbi auzind tonul vocii lui Madeline. Era unul pe care îl recunoștea, un ton care admitea că acela cu care negocia pierduse și că puterea se schimbase. Figura în toate negocierile, mari și mici, indiferent de accentul sau statutul individului. Și-ar fi dorit ca celelalte trei să fie încă în cameră, pentru a savura momentul.

Nu-și luă nici măcar o clipă ochii de la Madeline. Era momentul să lămurească lucrurile.

— Sper să merite osteneala, o tachină.

Madeline își trosni degetele, pocnetul răsunând puternic în jurul biroului ei tăcut și făcându-le să tresară pe celelalte, care urmăreau acest ping-pong verbal din ușa.

— Da, dacă faci asta, ai toate șansele să-mi distrugi căsnicia. Chad s-ar putea să mă ierte, nu știu... spuse pe un ton neutru, în timp ce se îndrepta spre biroul ei, așezându-se pe scaun și pregătindu-se să negocieze.

— Și ce vrei să spui tu este că... începu Sheena.

— Vreau să spun, răspunse Madeline, privind din spatele biroului ei și încercând să pară că este stăpână pe situație, că, deși voi suferi, pot supraviețui acestui lucru. Am supraviețuit unor lucruri mult mai rele.

Făcu o pauză înainte să continue.

— Chiar dacă Chad și familia lui mă vor renega, acest trust este în continuare pe numele meu, iar asta înseamnă că, deși *aș putea* să pierd dragostea vieții mele, la *Golful șoimului* nu se va schimba nimic.

Femeile se uitară una la alta, apoi la Madeline și la Sheena. Încă o dată, Madeline era într-o situație favorabilă, deși mai puțin strălucitoare.

— Doar dacă, reluă Madeline, nu putem ajunge la un fel de *înțelegere*.

Sheena și Madeline își încrucișară privirile suficient de mult timp pentru ca amândouă să înțeleagă că ajunseseră într-un impas.

După o pauză, Sheena puse încet telefonul jos. Se afla din nou în zona ei de confort ca impresară.

— Doamnelor, anunță ea, arătând spre Catherine, Farrah și Helen, întoarceți-vă pe platou. Vă voi urma după ce ne vom încheia treburile.

Madeline le evită privirile când părăsiră în cele din urmă holul, apoi își mai turnă un pahar de vin. Începură negocierile.

După ce parcă în fața ascunzătorii lui Honey, Jake urcă aleea cu pietriș. Luna părea foarte aproape de țarm, aruncând o strălucire magică peste fațada elegantă din calcar. Era într-adevăr o proprietate magnifică. *Poate că ar trebui să o cumpăr*, se gândi Jake în timp ce se apropia de intrarea impresionantă, cu cei doi lei de piatră de o parte și de alta a porții. *Olivia ar vrea, cine știe, să vină să locuiască aici într-o zi.*

Abia aștepta să o vadă pe Honey. Atât de mult, încât chiuli de la repetiția tehnică pe la jumătatea ei. Nevoia lui de a face sex cu Honey era al naibii de imperioasă, așa că renunță să aștepte în frig să vadă la ce oră avea să se deranjeze Catherine să apară și să termine repetiția. Își zise în sinea lui că i-ar fi prins bine să cadă în acvariul ăla pentru modul neprofesionist în care se comporta.

Da, era o relație nesofisticată cu Honey, iar ea avea unele probleme, dar ce actriță nu era nebună într-un fel sau altul? Intră în holul mare. Dacă ar fi rămas împreună – realizatorul și vedeta emisiunii –, ar fi fost un adevărat cuplu puternic. Fără îndoială că ar fi apărut împreună în toate revistele glossy și această casă ar fi fost perfectă pentru așa ceva. Își privi

chipul în oglinda cu ramă aurită de pe perete, își dădu părul la o parte de pe față și își desfăcu gulerul. Ar fi arătat bine în acea situație și asta chiar ar fi enervat-o pe Amanda. Zâmbi.

— Honey? strigă el când ajunse în salonul vast care dădea spre terasă.

Nu primi niciun răspuns. Poate că era la duș sau, și mai bine, în pat, așteptându-l. Da, exact de asta avea nevoie pentru a elimina ultimele douăzeci și patru de ore de stres: o partidă de sex ucigător în Ajun de Crăciun cu Honey. Penisul i se întări numai gândindu-se.

Își dădu jos jacheta și se îndreptă spre dormitor.

— Sper că ești pregătită pentru mine! strigă el seducător. Pentru că eu sunt pregătit pentru tine.

Își desfăcu pantalonii și-și mângâie penisul palpitând, în timp ce deschidea ușa dormitorului.

Dar patul era gol. Își dădu jos restul hainelor și coborî înapoi spre sufragerie, gândindu-se că ea trebuia să fie pe terasă. Casa era atât de mare, încât nu era de mirare că nu-l auzise. Își imaginează că i-o trăgea pe șezlong, sub stele; îi plăcea sexul în aer liber, chiar și iarna. Nimic nu se compară cu o noapte rece pentru a face sfârcurile unei femei să fie foarte tari.

Era deja gol când ajunse pe terasă și observă că pe fereastră un post-it flutura în bătaia vântului. Îl cuprinse un sentiment neplăcut. Îi ludă doar o singură secundă să citească scrisul nesigur, dar mai multe pentru a-l înțelege.

Îmi pare rău. Nu pot. Să nu mă urăști. Honey

— La naiba! răcni Jake spre cer, ca un vârcolac sub lună.

Pe ecranul televizorului din colțul cabinei lui Catherine Belle rula trailer-ul episodului special în direct. Catherine se uita în oglindă în timp ce își machia ochii cu măiestrie. Azi voise să se aranjeze singură, nu se simțea în stare să stea în sala de machiaj zgomotoasă, unde toată lumea ar fi văzut că avea ochii roșii din cauza plânsului. Totuși, ca o profesionistă, era acum în costum pentru prima scenă, o rochie de petrecere cu buline, fără umeri. În timp ce privea pentru a suta oară în acea zi reclama a ceea ce urma, își aranjă cu măiestrie părul lung în coc.

Unul dintre membrii echipei de recuzită pusese un minibrad de Crăciun cu luminițe și cadouri în cabina lui Catherine, ca o surpriză. Gestul o făcuse să plângă din nou.

După repetiția tehnică de ieri, în urma confruntării cu Madeline, Catherine se întorsese în cabina ei de probă udă până la piele, dar întreagă. În ciuda faptului că era buimacă, reușise cumva să aterizeze la locul potrivit în apă. Nici măcar nu se uitase la rechin, avea un alt prădător în minte.

Tocmai își terminase de uscat părul și era pe cale să se îndrepte spre casă, când Sheena sună,

chemându-le pe Farrah și Helen înapoi în biroul lui Madeline. Aceasta rămase tăcută în timp ce Sheena expunea ceea ce hotărâseră cele două.

— În schimbul tăcerii noastre în legătură cu trecutul lui Madeline, începui Sheena, dând din cap cu răceală în direcția lui Madeline, vor exista o serie de schimbări semnificative în ceea ce privește nu numai episodul în direct de mâine, ci și managementul viitor al trustului.

Ochii îi sclipiră cu răutate în timp ce se uita la fețele pline de așteptări ale celor trei prietene ale ei.

Catherine era gata să se arunce de gâtul impresarei, dar Sheena nu isprăvisese.

— Jake este eliminat, cu efect imediat.

Helen făcu ochii mari, iar Farrah zâmbi larg la aflarea veștii. Catherine zâmbi, așteptând să audă rolul ei în noile planuri.

— Amanda se întoarce și îl înlocuiește pe Jake ca director. Vom vorbi cu ea la telefon într-un minut. Deoarece Madeline cumpără *Inima provinciei*, nu există o problemă contractuală, așa că Amanda este director de acum înainte și va fi responsabilă pentru episodul de mâine.

Femeile se priviră, bucuroase să știe că în curând urmau să se reunească. Fața lui Madeline rămase împietrită în timp ce Sheena continuă să le spună că Aiden avea să fie concediat, Farrah, promovată pe postul său, iar Helen rămânea și ea. Aproape toate zâmbeau – acesta era cel mai frumos cadou de Crăciun pe care și l-ar fi putut dori oricare dintre ele. Doar Catherine, conștientă că nu fusese menționată, părea încă îngrijorată.

— Asta e tot ce ați rezolvat? întrebă Catherine, încântată sincer că Amanda se întorcea, dar îngrozitor

de neliniștită că nimeni nu pomenise de viitorul ei. Dar eu? Ce se va întâmpla cu Lucy?

Se făcu liniște, iar Sheena părea stânjenită. Catherine văzu ceea ce credea că era o urmă de zâmbet pe buzele lui Madeline și observă că Farrah și Helen îi evită privirea.

Înainte ca Sheena să poată vorbi, telefonul din mâna ei sună puternic. Îl puseră pe difuzor și în încăperea răsună vocea Amandei:

— Fetelor, mâine vom fi din nou împreună și nu pot să nu mă bucur pentru asta, mi-a fost atât de dor de voi toate! Dar ceasul ticăie și avem o mizerie de rezolvat, așa că trebuie să trecem direct la subiect. Farrah, ți-am trimis prin e-mail o descriere, ca să poți începe imediat să rescrii episodul de mâine.

Ochii lui Catherine se umplură de speranță. Poate că, până la urmă, Lucy Dean avea să fie salvată.

— După cum am discutat, Farrah, îi vei da lui Lucy câteva monologuri care să-i susțină personajul, înainte ca Honey Hunter să sosească după ultima pauză publicitară, continuă Amanda.

— Și ce se va întâmpla cu mine după ce va sosi Honey? O mai împinge Tanya Dean pe Lucy în apă sau nu? se aprinse Catherine.

— Catherine... răsună vocea Amandei. Oricât de mult m-ar dura să spun, continuă ea ezitând, la această oră târzie, după ce i-am promis publicului că Lucy Dean va muri în ziua de Crăciun, nu putem abandona pur și simplu această poveste. Dacă o facem, telespectatorii nu se vor mai uita la telenovelă și vom rămâne fără audiență.

Catherine făcu ochii mari de furie.

— Oh, grozav! Așa că toți veți trăi fericiți până la adânci bătrâneți, în timp ce eu voi fi mâncată de un afurisit de rechin. Mulțumesc foarte mult!

Era pentru prima dată când își ieșea cu adevărat din fire.

— Mă așteptam la mai mult de la tine! strigă, întorcându-se către Sheena.

Sheena ridică mâna, încercând cu disperare să o împiedice pe Catherine să spună ceva care i-ar fi putut strica planurile.

— Calmează-te, Catherine, te rog! Nu ai auzit ce mai are Amanda de spus.

Catherine înghiți în sec și, confruntată cu trădarea celor mai apropiate prietene ale sale, privi spre tavan, încercând să oprească lacrimile să nu i se prelingă pe față.

— Dar... se auzi din nou vocea Amandei. Am găsit cea mai bună soluție posibilă pentru a evita acest lucru.

Madeline nu-și lua ochii de la Catherine, care o privea acum pe Sheena cu suspiciune.

Amanda spuse:

— Vom lăsa publicul să decidă soarta lui Lucy.

— Ce înseamnă asta? întrebă imediat Catherine, nepricepând nimic.

— Am rescris ultimele cinci minute ale episodului, așa că acum avem două finaluri alternative. Telespectatorii vor decide care dintre ele va fi ales, cu ajutorul unui vot live prin mesaje, care se va închide abia în ultima pauză publicitară.

Catherine se întoarse spre Sheena.

— Și tu ai fost de acord cu asta? spuse ea, cu vocea tremurând.

Sheena făcu un pas spre ea și-i puse o mână pe umăr.

— Ascultă, ești în stare de șoc acum, dar ideea este grozavă.

Farrah și Helen erau de acord.

— Gândește-te, interveni Farrah. Telespectatorii te iubesc pe tine și pe Lucy, în niciun caz nu vor vota să vă ucidă, nu acum că e în mâinile lor soarta voastră.

Catherine se uită la Sheena ca să se liniștească, în timp ce Madeline continua să-și păstreze calmul.

— Și cu acest episod rescris, care îți pune în valoare toate atuurile, continuă Amanda, publicul va fi de partea ta. Suntem sigure de asta.

Oricât de mult ar fi vrut Helen să nu lase impresia că era de partea lui Madeline, era de acord.

— Dacă am putea să ne întoarcem în timp, spuse ea, uitându-se fix la Madeline, apoi întorcându-se la Catherine, nu te-am fi văzut niciodată pusă în această situație. Dar Amanda are dreptate, întreaga lume este atentă să vadă dacă Lucy Dean va fi într-adevăr ucisă de un rechin. Nu putem elimina în totalitate pericolul, altfel toată telenovela se va prăbuși, dar așa le putem da posibilitatea de a alege. Astfel, atunci când ei se vor hotărî că rămâi – ceea ce știm că vor face –, nu va exista o reacție negativă și totul va putea reveni la normal.

Catherine avea ochii plini de lacrimi.

— Dar dacă publicul va alege să nu mă salveze? întrebă ea încet.

Înainte ca Sheena să răspundă, Madeline, care nu rostise niciun cuvânt până acum, rupse tăcerea.

— E foarte simplu. Ne tot spui că ești cel mai apreciat personaj din acest serial. Dacă ai dreptate și publicul este de partea ta, vor vota să te salveze. Și dacă te înșeli, nu o vor face, spuse ea cu o urmă de zâmbet pe buzele roșii și cărnoase.

Catherine se simți ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Asta chiar devenea ceva personal prin totala lipsă de empatie a lui Madeline, iar felul în care savura momentul era diabolic.

Sheena o privi pe Madeline, întrebându-se dacă era cazul să o pună din nou la punct, dar decise să își folosească energia pentru a o convinge pe Catherine.

— Va funcționa, Catherine. Ești aici de patruzeci de ani. Vor vota pentru tine.

Se uită la Farrah și la Helen, care dădură amândouă din cap aprobator. Dar Catherine nu era atât de sigură.

Și acum, iat-o aici, la doar cu oră înainte de momentul adevărului, neputându-și dezlipi ochii de la reclama televizată pentru emisiune, chiar dacă îi venea să vomite.

Pe ecran, o imagine aeriană cuprinzătoare arăta golful în toată splendoarea lui, cu umbra unui rechin înotând în marea sa rece și un voice-over anunțând melodramatic: „Va fi un Crăciun fericit pentru Lucy? Peste doar o oră vom difuza episodul istoric al celei de-a 40-a aniversări a telenovelei *Golful șoimului*, transmis în direct din platou. Și voi *veți* putea decide dacă *Lucy Dean trăiește sau moare* cu ajutorul votului interactiv prin SMS. Soarta ei este în mâinile voastre!”

Apucând telecomanda, Catherine opri sonorul și respiră adânc. Își reaminti că fusese o vedetă de telenovelă moartă când pășise în biroul lui Madeline;

cel puțin acum avea o șansă. Și dacă publicul se hotăra să o salveze, atunci nu putea exista o răzbunare mai mare.

Își termină machiajul adăugând o tușă de fard de obraz Dior pe pomeți, nuanța arămiu-deschis, denumită Sugar and Spice, și porni sonorul televizorului.

Se difuză o altă reclamă, în care crainicul explica regulile votului în timp ce numerele apăreau pe ecran. *Trimiteți un mesaj cu textul Lucy trăiește pentru a o păstra pe Lucy Dean în telenovelă. Scrieți Lucy moare pentru a lăsa rechinul să facă ce știe mai bine,* spunea voice-over-ul, provocându-i un alt fior pe șira spinării.

În patul în care cu doar câteva zile în urmă se simțise ca un rege zăcea jalnicul Jake Monroe. Așternuturile de mătase păstrau mirosul parfumului lui Honey și urme de alcool. Nu fusese în stare să meargă acasă, erau prea multe lucruri care îi aminteau de Amanda și era ultima persoană la care voia să se gândească. Ca o cățea uneltise împotriva lui.

Văzuse postarea lui Ross Owen pe Twitter de dimineată *despre despărțirea de Golful șoimului*, precizând foarte clar, prin folosirea punctuației, că Jake nu plecase, ci fusese concediat. Își spuse să îl adauge pe Ross pe lista lui de răzbunări. Când totul avea să se termine, avea să aibă grijă de el. Avea să le-o plătească tuturor. Mai ales Amandei.

Încă nu era sigur cum o făcuse, dar presupunea că ea și grupul de vrăjitoare găsiseră ceva ca să-l pună într-o postură greșită față de Madeline, forțându-i mâna. Nu o scuza în niciun caz pe Madeline – și ea avea un loc pe lista lui –, dar știa că le disprețuia pe toate, așa că era clar că fusese manipulată. În niciun caz nu ar fi vrut să-i dea lui Catherine o șansă de supraviețuire.

Un telefon de la Aiden, care fusese la rândul lui scos din joc, îl făcu să se simtă mai bine. Hotărâse să-i spună că Farrah îi înscenase totul ca să fie arestat și să

fie exclus din spectacol. Fusesse surprins că Aiden nu făcuse niciodată legătura dintre Farrah și incidentul de la hotel; după ce Aiden îi spusese că *ea a reușit să se ascundă în baie*, lui Jake îi era limpede ce făcuse Farrah. Poate că Aiden fusese prea prost sau poate prea drogat ca să observe atunci răzbunarea ei, dar, când Jake închise telefonul, fu sigur că Aiden își începuse și el propria listă, în frunte, fără nicio îndoială, cu numele lui Farrah.

Jake se lăsă pe spate pe pat, încercând cu disperare să înțeleagă ce descoperiseră vrăjitoarele atât de negativ încât să le ajute să preia controlul. Dacă ar fi gândit limpede când Madeline îl chemase în biroul ei seara trecută – pe punctul de a-i da lumea peste cap –, ar fi încercat să afle singur. Dar, ca un miel la abator, sosise îngrijorat că o va dezamăgi. Simți iar o urmă din parfumul lui Honey, închise ochii și reluă în minte întâlnirea lor.

Ajunsesese acolo chiar înainte de miezul nopții. Madeline, care stătea în bătaia brizei pe balconul de deasupra mării furioase, părea că băuse destul de mult, după felul în care corpul ei se legăna ușor, și asta nu i se potrivea deloc. Valurile care se izbeau de faleză erau atât de puternice, încât nu-l auzise intrând.

Se apropie de ea cu bilețelul lui Honey în mână.

— Avem o problemă, o anunță când ajunse la balcon.

— Mai multe decât îți închipui, răspunse Madeline, întorcându-se spre el, cu fața cenușie și totuși, cumva, încă superbă.

Hotărât să scape de veștile proaste înainte de izbucnirea unei crize cu care Madeline avea de gând să-l pună la punct, continuă înmânându-i lui Madeline biletul:

— Honey a plecat.

În loc să fie șocată, așa cum se aștepta, Madeline mototoli pur și simplu biletul și îl aruncă în mare.

— Ai mai spus cuiva?

— Bineînțeles că nu.

— Ei bine, să nu spui nimănui nimic. Nici măcar producătorilor.

Chiar că era beată, gândi el.

Întrebându-se dacă ea înțelegea ceea ce spusese, decise să insiste din nou asupra problemei.

— Dar cei de la distribuție trebuie să o înlocuiască, altfel nu vom avea pe nimeni pentru final, spuse el. Dumnezeu știe pe cine ar putea găsi Helen la ora asta târzie și care să nu dezamăgească publicul. Toată lumea o așteaptă pe Honey.

— Nu-ți face griji, nu e problema ta, spuse ea cu un calm neliniștitor.

— Bineînțeles că e problema mea, răbufni el, dintr-odată foarte obosit. Tot ceea ce se întâmplă aici este problema mea.

Madeline întinse mâna spre paharul de lângă ea și luă o înghițitură.

— Îmi pare rău, Jake, am vrut să spun că *nu mai este problema ta*.

Jake se holba la ea, uimit. Voia să spună cumva...?

— Nu pot să vorbesc despre asta acum, pentru că, sincer, nu avem timp, spuse ea în timp ce își sorbea vinul și privea marea, iar vântul îi flutura părul. Lucrurile nu merg bine cu tine la conducere. Oamenii sunt nemulțumiți, iar într-o telenovelă care se filmează la mare nu avem nevoie de o navă cu echipajul nefericit.

Pe măsură ce cuvintele ei se întipăreau în minte, Jake era atât de uimit, încât nu reuși să rostească decât

câteva cuvinte, suficient de tare ca ea să le poată auzi peste zgomotul produs de valuri.

— De ce? De ce?

— Să spunem doar că am ales jumătatea greșită a echipei soț și soție și să lăsăm lucrurile așa, spuse Madeline nonșalant. După cum te aștepți, în conformitate cu protocolul, biroul tău a fost deja golit, iar obiectele personale au fost trimise la domiciliu. Cei de la pază te așteaptă jos ca să-ți depui permisul de intrare și să te conducă în afara incintei.

Jake aproape că se sufoca. Inima îi bătea atât de repede, încât credea că o să facă un atac cerebral.

Madeline se întoarse spre el și îi mângâie destul de apăsător obrazul rece.

— Nu-ți face griji, Jake, vei primi o indemnizație de plecare consistentă, iar în mod public o numim *despărțire*.

În sfârșit, lui Jack îi ieșiră din gură câteva cuvinte.

— Dar... Nu vreau... să ne despărțim.

Dar Madeline doar ridică din umeri și se întoarse spre mare.

Aici ajunsese. Ceea ce le făcuse atâtor angajați tocmai i se întâmplase și lui.

Câteva clipe mai târziu, Jake fu obligat să iasă din clădire.

O altă adiere a parfumului lui Honey din așternuturile de mătase îl readuse în prezent. „Jake”, își spuse cu voce tare – întotdeauna îi plăcuse să vorbească despre el însuși la persoana a treia –, „nu vei lăsa aceste femei nemiloase să te învingă. Habar n-au cu cine au de-a face, dar în curând vor ști.”

Sări din pat, își trase hainele pe el și se îndreptă afară spre mașină.

Farrah avea mai puțin de o oră înainte să strige *Motor!* pentru primul ei episod în direct. În televiziune, era momentul suprem. Amanda se îndreptă spre locul unde stătea lângă cameră. Nu mai era nevoie de cuvinte; fiecare înțelegea exact ce simțea cealaltă. Era timpul să se urce în *montagne russe*, fără ca vreunul dintre ele să știe cum avea să se termine această călătorie.

Deasupra lor, în difuzoare, răsunau colinde de Crăciun, dar atmosfera de pe platou era departe de a fi una de sărbătoare; toată lumea era extrem de tensionată.

Sus, pe o platformă VIP special construită, presa din întreaga lume, inclusiv Ross Owen, privea, așteptând să fie martoră la un eveniment istoric pentru televiziune, în timp ce Farrah făcea scurtul drum de la camera de filmat la scaunul de regizor.

Amanda o privi cum își ocupa locul. Nici nervii de a fi în direct, nici incertitudinea cu privire la soarta lui Catherine și nici vântul rece care sufla în rafale dinspre marea mohorâtă nu puteau să diminueze sentimentul călduros de mândrie pe care îl simțea știind că prietena ei era la butoane. Fuseseră douăzeci și patru de ore furtunoase, dar Amanda și Olivia ajunseseră la Sf.

Augustin de la platoul telenovelei *Inima provinciei* fără să privească o clipă în urmă. Uitându-se în jur la decorul barului de pe plajă al lui Lucy Dean și la toată distribuția și echipa de filmare împrăștiate pe punte și pe plajă, Amanda se întorsese fără îndoială acolo unde îi era locul.

După tot ce se întâmplase, crezuse că nu avea să mai vadă niciodată aceste locuri. În timpul scurtei sale perioade petrecute la *Inima provinciei*, pusese tot ce avea la dispoziție pentru a-i ajuta să pregătească episodul în direct, care urma să fie difuzat atunci. Se simțea incredibil de vinovată pentru că îi părăsise în cel mai tensionat moment al lor, dar când primise telefonul de la Madeline seara trecută, nu ezitase. Familia ei din telenovelă avea nevoie de ea, iar talentul îi fusese, în sfârșit, recunoscut la cel mai înalt nivel. *Golful șoimului* era locul unde îi era inima. Așa cum Dorothy îi spusese odată lui Toto, nicăieri nu era ca acasă.

Dintr-odată, brațe puternice îi înconjurară talia și buze moi îi sărutară obrazul.

— Ce mai face fata mea? întrebă Dan încet, în timp ce o ținea în brațe, iar trupul lui cald se lipi de pielea ei rece și bătută de vânt.

Se întoarse cu fața la el, conștientă că întregul platou se agita, la fel și presa. Nu numai că era încă oficial căsătorită cu Jake, dar fusese și teleportată înapoi în postul din care el tocmai fusese concediat.

— Se descurcă bine și tu ai jucat un rol important în asta. Doamne, mi-a fost dor de tine! Nici nu ai idee cât de mult, spuse ea zâmbindu-i larg. La fel și Olivia, dădu din cap în direcția biroului de producție, unde, la căldurică, Olivia era alintată de unul dintre angajații administrativi. Este cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-am primit amândouă.

Dan zâmbi, privind-o adânc în ochi:

— Bun, asta e OK, pentru că am curcan și vin, și o sumedenie de jucării de pluș care vă așteaptă la mine.

Amanda îl îmbrățișă, se aplecă mai aproape și îl sărută pe buze. Nu-i păsa că o vede cineva.

Catherine, din locul ei de pe platou, zâmbi în timp ce se uita la Amanda și la Dan care se sărutau. Îi plăceau finalurile fericite și, în timp ce aștepta ca Farrah să o cheme, se întrebă dacă, supraviețuind votului din acea seară, urma să aibă parte și ea de un final fericit. Fusese nevoită să muncească și mai mult decât de obicei pentru a se pregăti pentru acest episod în direct. Întotdeauna își învățase replicile cuvânt cu cuvânt, dar, pentru că scenariul avea două finaluri, trebui să își folosească tot setul de abilități pentru a le învăța. Se ruga doar să spună replicile din scena care o lăsa în viață.

Cu câteva secunde înainte ca Farrah să strige *Motor!*, Catherine își lăsă îndoiala de sine deoparte. Era o emisiune TV în direct, transmisă pe tot globul și, indiferent care ar fi fost soarta ei, fanii care o însoțeau de patru decenii meritau tot ce avea mai bun pentru ei. Era hotărâtă ca, indiferent de final, să nu-i dezamăgească.

Din poziția ei de lângă monitoare, Sheena o urmărea îndeaproape pe Catherine.

Farrah și Amanda îi căutară și ele privirea și se uitară la ea, zâmbind cu speranță.

Spre deosebire de prietenele ei, Helen nu era nici calmă, nici entuziasmată, ci panicată. Madeline Kane tocmai o informase că Honey Hunter nu mai apărea în scenele finale. În mai puțin de o oră, o actriță fără nume avea să fie prezentată ca fiind noua ticăloasă a serialului. În mod clar, Farrah și Amanda nu știau; dacă ar fi știut, ar fi fost la fel de speriate ca și ea.

— Honey lipsește; este o poveste prea lungă pentru a o povesti tuturor celorlalți când mai avem câteva secunde înainte să intrăm în emisie, spuse Madeline cu fermitate ca și cum i-ar fi citit gândurile. Mă voi ocupa de consecințe — dacă vor exista — după episod, dar între timp te rog să ai grijă să avem o actriță bună în locul ei. Spectacolul trebuie să continue.

Helen dorea cu disperare să afle cine era acea actriță, dar să smulgi informații de la Madeline era ca și cum ai scoate sânge dintr-o piatră. Cu doar câteva secunde înainte de a intra în direct, Helen încercă o altă cale.

— Nu vom fi asigurați dacă nu semnează un contract, așa că, oricine ar fi, pune-o măcar să facă asta și să mi-l aduceți. Îți voi trimite prin e-mail o versiune standard de episod pentru ea și vom rezolva restul mâine! strigă ea, pe coridor, în timp ce Madeline se îndepărta cu pași hotărâți.

— Voi sta personal lângă ea în timp ce semnează, răspunse Madeline fără să se uite înapoi.

Știind că toată lumea din branșă avea să presupună că ea distribuise pe oricine apărea pe ecran în acele scene finale, Helen nu se putu abține să nu ceară mai multe asigurări.

— Spune-mi doar că e bună! strigă ea, de data aceasta pe un ton speriat.

Madeline se opri și se întoarse spre ea.

— Helen, rosti ea, cu o încredere totală în voce, este cea mai bună. Jur pe roșu!

Apoi dispăru pe un alt coridor.

Un taxi intră pe Mulholland Drive din Los Angeles, iar Honey coborî din el purtând un costum simplu și având cel mai mic bagaj de mână. Își înclină fața frumoasă, complet lipsită de machiaj astăzi, și privi fațada familiară a vechiului ei centru de reabilitare. Acesta urma să fie casa ei până când avea să-și învingă din nou demonii; și se bucura pentru asta. Se afla la mii de kilometri de casa ei retrasă de pe malul lacului Geneva și șederea ei aici nu avea să fie plăcută – era conștientă de asta –, dar era hotărâtă să depășească momentul. Și, odată ce o va fi făcut-o, avea să se întoarcă în sanctuarul ei și să-și reia viața, o viață nealterată de haos și de alcool.

O asistentă deschise ușa și o însoți până la recepție, unde se deschise o altă ușă și apărură doctorul Andrew Durand.

– Bine ați revenit, spuse acesta.

Honey zâmbi. Trecuse mai bine de un deceniu de când nu mai fusese între acești pereți. Perioada petrecută aici fusese infernală și întotdeauna își imaginase că, dacă ar fi fost nevoită să se întoarcă vreodată, ar fi făcut-o sub presiune și cu scandal și tipete. Dar acum îl vedea ca pe un adevărat paradis.

— Sunt atât de fericită că m-am întors, spuse ea în timp ce o asistentă apăru și o conduse în camera ei. *Doar câteva luni*, se asigură Honey, în timp ce-și așeza lucrurile în spațiul restrâns și auzea cheia răsu-cindu-se în ușă, *apoi va fi din nou bine și voi fi gata să mă întorc acasă.*

Chiar și în pantaloni de trening, cu un tricou larg și fără machiaj, Honey era frumoasă; doctorul Durand nu avea nicio îndoială în această privință. Ziua în care fusese vindecată, cu atâția ani în urmă, fusese una dintre cele mai rele din câte își putea aminti, iar de atunci nu fusese zi în care să nu se fi gândit la ea. Dispăruse de atât de mult timp, încât trebuise să se mulțumească doar cu vizionarea și revederea zilnică a tuturor filmelor ei vechi, precum și cu rutina sa nocturnă de a se masturba cu poza ei de Crăciun din *Playboy*. Apoi, dintr-odată, bum!, informațiile de pe Google o luaseră razna: era peste tot.

Cum steaua ei se înălța din nou, în ciuda jurământului său ca medic de a nu face rău, spera cu ardoare ca Honey să nu facă față și să se reapece de băutură, știind că, dacă se întâmpla asta, avea să ajungă înapoi aici, unde o așteptase în toți acei ani.

Îndreptându-se spre camera în care se afla Honey, privind prin geam și văzând-o odihnindu-se pe pat, îi făgădui diavolului însuși că de data aceasta nu avea s-o mai lase să plece.

Catherine se afla pe malul apei, așteptând semnalul.

Reușise să se calmeze. Redevenise o profesionistă. Avea să dea ce-i mai bun în acea scenă și în toate care urmau; avea să lupte pentru a salva viața lui Lucy Dean cu toate armele din dotare.

Amanda se afla pe podiumul de unde putea să cuprindă cu privirea tot platoul de filmare. În timp ce urmărea dansul abil coregrafiat al camerelor de luat vederi de sub ea, se strădui să nu arate cât de tensionată era. Trebuia să rămână calmă și să dovedească tuturor cât de puternică era.

Helen intră în zona VIP pentru a lua ceva de băut. Problema distribuției o afecta foarte mult și avea nevoie de ceva care să o liniștească. Un chelner, de la care luase anterior mai mult decât un pahar de șampanie, încercă să-i atragă atenția, dar pentru prima dată nu avea chef de așa ceva. Se strecură în spatele barului, ca să-și pună singură de băut.

La câțiva metri distanță, Ross Owen o zări și zâmbi.

— Facem un pic de muncă la negru, nu-i așa?

Râse de propria glumă, în timp ce Helen ridică un pahar în cinstea lui și rosti în gândul ei: *imbecil!*

Fără să se descurajeze, se îndreptă spre ea.

— Ce părere ai! Lucy Dean... o vor ucide sau o vor salva?

Pentru el, totul făcea parte din distracția zilei: încă un personaj de telenovelă care se confruntă cu moartea. Dar pentru Helen și pentru toate fetele, dacă audiența ar fi fost împotriva lui Catherine, ziua de astăzi ar fi marcat sfârșitul unei ere. Din fericire, înainte să fie nevoită să răspundă, răsună vocea puternică și încrezătoare a lui Farrah.

— Motor!

Pe ecranele din întreaga lume, telespectatorii telenovelei *Golful șoimului* o văzură pe Lucy Dean apărând pe celebrul său țărm. Camera de filmat o urmări pe plajă, tocurile ei scrâșnind pe pasarela împodobită cu luminițe de Crăciun. Mergea calmă și asta arăta ce actriță bună era Catherine Belle, pentru că pe dinăuntru tremura ca o piftie.

Lucy Dean intră în celebrul ei bar de pe plajă, obosită, dar fericită. Barul este plin de locuitorii din Falcon Bay.

Lucy Dean îi primește în barul ei pe toți: pe vecinii ei, pe oamenii cu care a avut conflicte, pe oamenii pe care i-a iubit și i-a urât. Camera trece de la un chip la altul și se oprește asupra lui Lucy, acum în spatele barului. Lucy Dean se uită direct în obiectiv.

LUCY DEAN: Crăciun fericit tuturor!

Pentru publicul de acasă, se simțea ca și cum li s-a adresat personal și mulți ținură să închine un toast în cinstea ei. În timp ce camerele de luat vederi se retraseră ca să-i dezvăluie pe toți cei prezenți în barul Golfulețul aplaudând, ronțăind biscuiți și închinând un pahar, Lucy așteptă ca agitația să se liniștească, apoi își termină discursul de deschidere.

LUCY DEAN: Nu putem ști niciodată câte zile de Crăciun ne-au mai rămas, așa că haideți să facem să fie unul bun.

Transmisiunea în direct trecu de la barul plin la câteva scene exterioare preînregistrate.

Mesajele „Lucy trăiește” și „Lucy moare” erau afișate, cu numere de telefon pentru alegători. Începuse numărătoarea inversă.

Pe ecran, Lucy Dean vorbea cu mecanicul local Tyson.

Tyson a fost soțul lui Lucy pentru o scurtă perioadă – acum zece ani –, până când a înșelat-o cu cea mai bună prietenă a ei. Nimeni nu l-a mai văzut de câteva săptămâni. Lucy Dean tocmai l-a găsit singur pe plajă.

LUCY DEAN: Odată, cu mult timp în urmă, mi-ai frânt inima. Dar nimeni nu ar trebui să fie singur de Crăciun.

Îi strânge umărul cu simpatie și îl duce înapoi la bar.

TYSON: Lucy, ești un înger! Dumnezeu te va răsplăti când te va vedea.

Tyson are lacrimi în ochi. Lucy Dean zâmbește cu tristețe.

LUCY DEAN: Sper că nu-l voi vedea pe Dumnezeu prea curând.

Pe tot parcursul acestei scene, numerele de telefon cu „Lucy trăiește” și „Lucy moare” rămaseră pe ecran.

Farrah trecu la o imagine de ansamblu a camerei de filmat din macara, surprinzând panoramic golful și arătând cum înota un rechin spre docuri. Se auzi tema muzicală, camerele de filmat se opriră și Farrah strigă:

— Tăiați!

Era momentul pentru publicitate. Farrah, fără să își dea seama, oftă profund.

Catherine ieși din bar și începu să se îndrepte pe plajă spre docuri. Știind că se aflau într-o pauză publicitară, Sheena se grăbi să ajungă la ea. În mod normal, acest lucru ar fi fost un gest de neprofesionalism suprem, dar nu erau vremuri obișnuite.

— Ești mortală! spuse Sheena cu vocea ei tonică și încurajatoare.

Dându-și seama că ar fi putut să-și aleagă mai bine cuvintele, continuă:

— Sunt atât de mândră de tine!

Catherine o apucă de mână.

— Cum arată votul?

Își jurase că nu va întreba, dar nu se putuse abține.

Sheena o privi adânc în ochi.

— Nu știm deocamdată, spuse ea, dar, la cum te porți astăzi, nu pot să cred că cineva ar vota pentru uciderea lui Lucy. Este Crăciunul, sezonul generozității, iar ei te iubesc. Sunt sigură că va fi bine.

— Catherine! strigă Farrah de la locul ei. A mai rămas un minut. Avem nevoie de tine pe puntea de lansare pentru confruntarea cu fiica ta. Mai întâi avem o scenă preînregistrată în port, dar o să folosim o filmare în direct cu tine.

Catherine dădu din cap și se mai uită o dată la impresara ei înainte de a se îndrepta spre port. *Ar fi trebuit să existe cel puțin un indiciu referitor la situația votului*, se gândi ea, în timp ce un asistent o ajuta să urce pe punte și să se așeze pe scaunul ei. Dacă ar fi avut o majoritate covârșitoare, Sheena i-ar fi dat un pont. *Votul trăiește sau moare* urma să se desfășoare în mod evident până la limită. Simțea asta în inima ei, care bătea tare ca o tobă.

Între timp, Helen conducea o grămadă de figuranți afară din bar, iar echipa se grăbea pentru scena finală.

Apăru Amanda.

— Unde este Honey, ticăloasa noastră? o întrebă pe Helen.

Helen făcu semn unui membru al echipajului să preia comanda, apoi o luă pe Amanda deoparte.

— Uite, nu am vrut să te înspăimânt, așa că nu te enerva...

Fața Amandei deveni albă.

— Honey nu vine.

— Oh, Doamne! oftă Amanda. Cum ai putut să nu îmi spui?

Helen o apucă de umeri.

— Exact din acest motiv. Fii tare! zise ea.

Amanda tremura și părea că o să leșine.

— Madeline a refăcut rolul.

Ochii Amandei se făcură și mai mari.

— Știu, nu trebuie să spui, dădu Helen din cap cu neîncredere.

— Cine este? întrebă Amanda fără suflare.

Helen era salvată de la o conversație ciudată de Farrah care strigă: *Motor!*

— Vom afla peste vreo zece minute, șopti ea, aruncându-și mâinile în aer ca să-i arate Amandei că nici măcar ea nu știa.

Amanda era ca electrocutată.

În culise, Madeline Kane se afla la garderobă, în fața oglinzii. Purta cea mai sexy rochie pe care o aveau pe stoc. Semăna remarcabil cu cea pe care o purtase la Paris și, deși nu era o rochie Chanel adevărată – ca a ei –, materialul roșu, mulat, arăta fabulos, lipindu-se de rotunjimile ei superbe.

Brad, asistentul de la garderobă, se dădu la o parte în semn de apreciere. Madeline, cu părul ei negru și pielea impecabilă ca o perlă, era cea mai fioroasă femeie care fusese vreodată acolo, iar asta nu era puțin lucru.

— Acum am nevoie doar de niște pantofi cu toc, spuse Madeline, adăugând un strat de luciu de buze Dior Addict roșu ca focul, înainte de a scruta locul unde se aflau pantofii. Aceia. Acolo... arată cu degetul spre niște pantofi roșii cu toc înalt, pe un raft.

— Dar... începu Brad.

Madeline ridică o mână pentru a-l reduce la tăcere.

— Îi vreau pe aceia, spuse ea, urcând pe scară pentru a-i lua.

Brad încercă din nou să-și exprime obiecțiile, dar Madeline îl întrerupse.

— Poți pleca acum. Sunt sigură că este nevoie de tine pe undeva, spuse ea.

Când se așează ca să se încalțe, observă că pe unul dintre ei scria *Lucy Dean* în interior.

— Perfect.

Zâmbi, apoi, pe tocurile lui Lucy, o luă la fugă pe coridor, spre platou.

Cu vântul suflându-i părul în timp ce se grăbea, se gândi la cât de departe ajunsese după anii în care mersese pentru prima dată pe aceste coridoare. Chiar și după drama de aseară, simțea că le avea pe toate, și totuși, în rochia ei superbă și pe tocurile înalte ale lui Lucy Dean, încă își dorea mai mult.

Camerele de luat vederi o urmăriră pe Lucy Dean în timp ce se plimba pe marginea terasei de pe plajă. În apropiere, câteva bărci mici ancorate se legănau ușor. Dincolo de câmpul ei vizual, dar pe cameră pentru telespectatorii de acasă, înotătoarea rechinului se apropia tot mai mult, părând că își alesese prada fără ca ea să aibă vreun indiciu despre prezența sa.

Mai devreme în timpul emisiunii, Lucy Dean primise un mesaj de la un număr necunoscut:

Ne întâlnim la docuri pentru un cadou de
Crăciun foarte special. T

Sperând că *T* era Tom – iubitul ei înstrăinat, pe care nu-l mai văzuse de la episoadele din vară, dar de care era încă îndrăgostită cu disperare –, Lucy fugise din barul plin de lume și de la sărbătoarea de Crăciun și se grăbise spre docuri.

Cum aceasta era ultima scenă înainte de pauza publicitară care urma înainte de partea finală a episodului, Catherine știa că, imediat ce Farrah avea să strige *Tăiați!*, avea să își afle soarta.

Scena finală trebuia să se deschidă în același mod, indiferent de ceea ce decisese fanii. O barcă ar fi acostat și Lucy Dean ar fi ajuns față-n față cu fiica ei

pierdută de mult timp... *T* fiind de la Tanya. Ar fi urmat un schimb de cuvinte dure între mamă și fiică și un dialog exploziv care acoperea povestea lor dificilă din trecut, iar punctul culminant ar fi fost când Tanya și-ar fi pălmuit mama, care ar fi căzut în apă. Rechinul și-ar fi simțit prada și ar fi venit după ea.

Dacă publicul vota pentru salvarea ei, Tyson, care o urmărise de la bar și care dorea să reînvie relația lor, se arunca în mare pentru a o salva. Își sacrifică viața pentru cea a lui Lucy.

Dacă publicul ar fi votat pentru uciderea lui Lucy Dean, nu ar fi existat niciun salvator eroic. Rechinul și-ar fi luat cina de Crăciun, iar Lucy Dean nu ar mai fi părăsit niciodată marea.

În timp ce Catherine repeta în minte ambele seturi de dialoguri, spera ca Honey să nu o lovească prea tare; repetase doar cu dublura și nu era niciodată la fel. În timp ce asculta țipetele pescărușilor, bătaile valurilor și privea înotătoarea amenințătoare a rechinului înconjurând bazinul ascuns, știa că nu mai putea face nimic. Din clipă în clipă urmau să apară rezultatele și, oricare ar fi fost acestea, era hotărâtă să dea totul pentru soarta pe care publicul o alesese pentru ea.

Farrah, care voise să elibereze cât mai mult din plajă și din mare pentru filmările cu drona, mută monitoarele și echipa de filmare în bar pentru scena finală, ceea ce însemna că ea și Sheena erau înăuntru cu Amanda când sosiră rezultatele pe telefonul ei.

Deschise mesajul, apoi întoarse ecranul pentru ca amândouă să-l vadă.

Ridicându-se în picioare, Sheena privi figura deznădăjduită a clienței și prietenei ei care stătea cu speranță pe marginea apei.

— Lasă-mă să-i spun, te rog.

În zona de presă cu vedere spre platou, Helen și Ross lasară telefoanele jos în timp ce cifrele de vot apăruură pe monitoare.

Lucy trăiește – 49,1%

Lucy moare – 50,9%

Un murmur de surpriză răsună în rândul presei. Nimeni nu se aștepta la asta.

Ross se întoarce spre Helen cu un reportofon în mână, dorind să obțină o declarație, dar aceasta se îndepărtă, prea șocată pentru a vorbi. Catherine stătea în picioare în briza rece a mării, pe malul docului. Când o văzu pe Sheena apropiindu-se, întrebă:

— E bine?

În timp ce-și continua mersul trist spre prietena ei, Sheena clătină din cap cu încrâncenare.

— A fost mai puțin de un procent la vot. Îmi pare foarte rău. Nimănui nu-i vine să creadă.

În adâncul sufletului, Catherine simțise că asta urma să se întâmple, dar acum, când vestea sosise, îi era greu să accepte.

Sheena o îmbrățișă strâns, având grijă să nu-i păteze machiajul, și îi șopti la ureche.

— Nu uita, am hotărât asta, spuse ea cu tot entuziasmul de care era în stare. Acesta nu este sfârșitul, ci doar un nou început.

Se retrase și o privi pe Catherine direct în ochi pentru a se asigura cu adevărat că înțelesese mesajul.

Catherine, cu ochii în lacrimi, dădu din cap.

Sheena îi strânse mâna.

— Este timpul să încheiem acest capitol. Dă-i gata, scumpo! spuse ea.

Știind că trebuia să elibereze scena în momentul în care se întorceau din pauza publicitară, îi oferî cel mai bun zâmbet al ei.

Catherine dădu din nou din cap, incapabilă să rostească un cuvânt.

Sheena fugi, în timp ce Catherine se întorcea la locul ei. Votul fusese dat, decizia fusese luată. Lucy Dean era aproape moartă. Gândul că fusese atât de aproape o sufoca, știind că doar o mână de voturi în plus ar fi salvat-o.

Peste câteva minute, urma să se afle în interiorul bazinului incasabil, în marea rece, țipând în timp ce camera de filmat arăta că rechinul o devora. Apoi, când titlurile s-ar fi rostogolit unul după altul, cei patruzeci de ani petrecuți de Catherine Belle în telenovela *Golful soimului* aveau să se încheie, iar Lucy Dean nu avea să mai figureze în istoria telenovelelor.

— Motor! strigă Farrah din ușa barului de pe plajă.

Aproape pe pilot automat acum, Catherine se legăna ușor pe chei în timp ce privea în largul mării.

Ochii tuturor telespectatorilor din întreaga lume erau ațintiți asupra ei, așteptând cu nerăbdare ultimele clipe ale lui Lucy Dean.

În depărtare, sunetul unei bărci cu motor care se îndrepta spre golf începu să se audă tot mai tare, iar Catherine putu distinge umbra ambarcațiunii care credea că o va aduce pe Honey Hunter pentru a-și începe domnia ca Tanya Dean. Fiica pierdută de mult timp a lui Lucy; noua doamnă a telenovelei.

Discuțiile online explodară, deoarece fanii din întreaga lume scriseră în direct pe Twitter în timp ce urmăreau episodul. WhatsApp, Facebook și Instagram duduiau, în timp ce publicul de pretutindeni continuă să comenteze în direct confruntarea finală a lui Lucy. Cifrele exacte de audiență urmau să fie disponibile abia după difuzare, dar în galerie, Ross, căruia biroul de știri îi spusese că cel puțin 60 de milioane de telespectatori erau în acel moment conectați la televizor, începuse deja să lucreze la prima pagină a ziarului *Herald* de a doua zi. „Ea a murit! *Golful șoimului* devine cea mai urmărită telenovelă din istoria televiziunii” urma să fie titlul său.

Ambarcațiunea cu motor era acum suficient de aproape pentru a se putea vedea silueta unei femei pe punte. Catherine încercă cu disperare să-și reprime sentimentul de respingere și să se concentreze pentru a-i oferi lui Honey cea mai bună scenă pe care o avea în ea. Nu era vina lui Honey, raționă ea și era hotărâtă să-i dea binecuvântarea ei noii regine a telenovelei, chiar dacă asta îi frângea inima.

În sufrageriile din întreaga lume, fanii erau hipnotizați de fața șocată a lui Catherine când figura din umbră din barcă ajunsese în cele din urmă la docuri.

Pentru prima dată, nu juca teatru.

Când un pantof familiar păși pe doc lângă ea, ochii ei se măriră de uimire.

În camera de control temporară din bar, Farrah strigă: *Ce naiba!*

— Oh, Doamne! exclamă Helen. S-a distribuit singură.

— La naiba! şuieră Sheena, începând să bănuiască faptul că umilirea lui Catherine de către Madeline era departe de a se fi terminat.

— Madeline Kane este noua noastră ticăloasă! strigă speriată Amanda.

— Să tai? întrebă Farrah febrilă, uitându-se în jur după alte scene pe care să le folosească, deși știa că nu avea niciuna.

— Nu avem unde să tăiem. Suntem încă în direct; trebuie să terminăm scena asta, spuse Amanda, plimbându-se pe lângă monitoare.

— Camerele 3 și 4, un cadru larg! le ordonă Farrah prin stație, ca să mai câștige câteva secunde.

— Oare va ști măcar replicile? întrebă furioasă Amanda.

— Oh, le știe, spuse Helen cu ironie. A mai făcut asta înainte, nu uitați.

Sheena privea cu atenție cum Madeline pășea resemnată spre Catherine. Oricât de mult ar fi urât-o, putea să vadă strălucirea a ceea ce făcuse Madeline asumându-și ea însăși rolul. Era o mișcare îngrozitor de impresionantă.

— Era destul de bună pe vremuri, puse Helen o mână pe umărul Amandei, încă panicată. Și Catherine este o profesionistă; se va descurca.

Amanda și Farrah se priviră una pe alta și, după o mică pauză, Farrah ceru prin radio camerelor să

schimbe poziția. Ambele actrițe urmau să ia acest lucru ca pe un semnal pentru a începe dialogul din scena finală.

Sheena își turnă un pahar de șampanie, împreună cu celelalte prietene, în timp ce priveau pe monitor zâmbetul cu luciu de buze Dior al lui Madeline.

— Trebuie să recunoaștem, spuse ea, cu o admirație reticentă în glas. Am crezut că am câștigat, când, de fapt, Madeline a câștigat. Iar acum, ca *vedetă* a spectacolului, dar și ca proprietară, nu avem cum să scăpăm de ea.

Le privi pe Amanda și pe Helen în ochi, își ridică paharul la buze și îl dădu pe gât.

— Mult noroc cu noua voastră protagonistă, fetelor! Veți avea nevoie...

Își lăasă paharul jos, gata să meargă să o ia pe Catherine când avea să se sfârșească scena.

— ...pentru că e o femeie nemiloasă, încheie ea fraza și ieși din bar.

Entuziasmul care o străbătu pe Madeline când coborî din barcă și se aruncă în ochii lumii încă o dată era de nebănuit. *La fel ca Norma Desmond*, se gândi ea, *am ajuns, în sfârșit, acasă*. Vederea expresiei îngrozite a lui Catherine era un imbold în plus; ar fi putut să dea o replică la *Țipătul* lui Munch. Deși, ca să fim corecți, Catherine nu avea cum să se aștepte la așa ceva; nici măcar Madeline nu-și închipuise că evenimentele aveau să ia această turnură extraordinară.

Setea ei de răzbunare fusese stinsă în momentul în care ajunsese din nou pe acest platou ca nouă regină a telenovelei în care jucase. Inițial, intenționase doar să readucă serialul pe prima poziție și să scape de demonii ei, știind că acum deținea chiar locul care o dăduse la o parte. Apoi ar fi vândut trustul pe profit și s-ar fi întors în Louisiana, împreună cu Chad, unde, după ce ar fi dovedit că știa ce face, ar fi cumpărat o rețea TV mai mare și ar fi creat de la zero propria telenovelă. Acela ar fi trebuit să fie al treilea și ultimul ei nou început, dar totul se schimbase când aflase că, de fapt, Catherine Belle o dăduse la o parte ca pe un câine nedorit, și nu o gașcă de directori de mult dispăruți.

Odată ce descoperise adevărul, știuse că nu avea să aibă liniște până când Catherine nu avea să înțeleagă exact cum o rănisese. O va face pe Catherine să înțeleagă ce resimțise ea; o va face să se simtă la fel de neajutorată, abandonată, respinsă și pierdută. Pentru asta, Lucy Dean trebuia să moară.

Deși lucrurile nu decurseseră *exact* așa cum plănuise, datorită Sheenei și rolului ei de Columbo, rezultatul fusese același. Chiar și cu șansa unui vot al publicului care să o salveze, Catherine Belle era acum la câteva momente distanță de dispariția din telenovelă. Cireașa neașteptată de pe vârful deliciosului tort al răzbunării lui Madeline apăruse din senin, când bețiva Honey Hunter dispăruse de pe radar în ultimul moment. Clipa de răspuns genial al lui Madeline fusese imediată și orbitoare: avea să devină noua ticăloasă a serialului. Acolo unde altădată jucase rolul fiului lui Lucy, acum avea să o joace pe fiica ei de mult pierdută, care o va pălmui până la moarte și îi va uzurpa locul, completând astfel cercul existenței telenovelei.

Era atât de genial, încât Madeline se străduia să-și abțină zâmbetul pe chipul ei fără cusur, în timp ce camerele filmau prima ei scenă, sub privirile întregii lumi.

— Bună, mamă! spuse ea. A trecut ceva vreme.

Replică perfectă.

Catherine rămase cu gura căscată.

Din momentul în care unul dintre tocurile înalte ale lui Lucy Dean, înghesuit pe piciorul lui Madeline, atinsese digul, Catherine avu nevoie de doar câteva secunde pentru a realiza cât de inteligent fusese planul ei. Lucy Dean ar fi fost moartă, iar cu Madeline ca nouă vedetă a serialului – cu viitorul serialului în mâinile ei,

atât pe ecran, cât și în afara lui —, secretul ei ar fi fost în siguranță.

Deși Catherine era desființată, Madeline învățase scenariul și intenționa să meargă până la capăt. Așadar, oricât de bizar ar fi fost acest lucru, erau în direct la televiziunile din întreaga lume, iar Catherine știa că trebuia să continue cumva.

LUCY DEAN: De ce ești aici?

TANYA DEAN: Pentru că mi-ai distrus viața și acum m-am întors să ți-o distrug și eu pe a ta. Eu sunt cea din spatele lui Tate Holdings.

Madeline rânji, savurând fiecare cuvânt.

Lucy Dean își temperă șocul în timp ce Tanya făcea referire la o poveste ce implica un misterios proprietar de afaceri care cumpăra cea mai mare parte a golfului, inclusiv terenul de sub barul de pe plajă al lui Lucy. Acum ieșea la iveală că propria ei fiică era inițiatoarea proiectului.

În timp ce își făcea rolul, Catherine se îndepărtă dramatic de Madeline, pentru a putea privi pentru ultima oară locul în care trăise atâția ani: acest frumos golf fictiv care fusese singura ei casă. Dintr-odată, ceva în ea se schimbă. Catherine nu era pregătită să plece. Da, erau în direct și în vizorul lumii întregi, dar să se agățe de tot ceea ce se întâmpla merita o ultimă încercare pentru a ajunge adânc în inima plină de cicatrici a lui Madeline, așa cum încercase noaptea trecută, când descoperise ce făcuse, fără să vrea, cu atâția ani în urmă.

LUCY DEAN: Te înșeli, întotdeauna te-am iubit.

Madeline era șocată. Asta nu figura în scenariu. Catherine o luase razna. Tulburată, continuă cu următoarea replică din scenariu.

TANYA DEAN: Poți să spui ce vrei, nu se va schimba nimic. Acum dețin totul în acest golf, inclusiv barul tău drag. S-a terminat cu tine.

Madeline se poziționează ca o zeiță malefică și se pregătește să dezlănțuie palma din scenariu, care avea să înceapă lupta lor și să culmineze cu căderea lui Lucy în apă, unde o aștepta rechinul.

De la locul lor, Farrah, Helen și Sheena se priveau neputincioase una pe alta, în timp ce cele două femei erau pe marginea punții.

— Catherine și-a pierdut mințile. Cred că ar trebui să tăiem, spuse Farrah panicată.

Amanda se uită la Sheena. Avea nevoie de ajutor.

— Ai încredere în ea, spuse Sheena, cu ochii lipiți de monitoare. Rezolvă cumva. Rămâi pe ea.

Reticentă, Amanda îi făcu semn lui Farrah să continue să filmeze. Cu toții își ținură respirația, în timp ce echipa, actorii și întreaga lume așteptau următoarele cuvinte ale lui Lucy Dean.

LUCY DEAN: Nu-mi pasă că tu deții totul. Înțeleg de ce ai vrut să te răzbuni pe mine, dar te rog să ascuți ce-ți spun... din inimă, ca singura mamă pe care ai cunoscut-o vreodată. Îmi pare rău. Te rog să mă ierți!

Un fior o străbătu pe Madeline. Acestea erau cuvintele pe care tânjea să le audă de ani de zile; cuvintele pe care își dorea să le creadă dintotdeauna. Făcu o pauză.

Camerele de filmat făcură zoom pe fața ei, dezvăluindu-i privirea ezitantă.

În întreaga lume, fanii stăteau ca pe muchie de cuțit. Chiar și rețelele de socializare, care reacționaseră negativ la înlocuirea lui Honey Hunter cu această actriță necunoscută, erau acum de partea ei. Oamenii erau entuziasmați de chimia dintre cele două femei, până într-acolo încât acum exista un val de comentatori care spuneau că nu mai doreau ca Lucy să moară, deoarece erau disperați să le vadă din nou împreună pe ecran.

În sala de conferințe, Sheena o îndemnă pe Amanda să o informeze pe Madeline despre această evoluție prin intermediul căștii sale.

— Fă apel la vanitatea ei! imploră ea. Spuneți-i cât de mult le iubește publicul pe cele două; spuneți-i că vor ca Lucy să trăiască.

Amanda vorbi în microfonul din urechea lui Madeline.

— Nu trebuie să moară, spuse ea încet. Publicul înnebunește când vă vede împreună pe ecran; nu vor să se termine. Este trustul tău, Madeline. Poți să schimbi lucrurile.

Femeile scrutară chipul lui Madeline pe ecran. Când cuvintele ajunseră la ea, ceva sclipi în ochii ei.

Catherine făcu un pas spre Madeline.

LUCY DEAN: Te rog, te implor, vreau să îndrept lucrurile!

Iar Catherine o implora cu adevărat. Da, o implora pentru viața lui Lucy, dar, de asemenea, o implora să o ierte. O implora pe Madeline să creadă că, dacă ar fi știut că fusese victimă a lui Ed Nichols, dacă ar fi știut că se născuse în corpul greșit, ar fi ajutat-o și nu ar fi făcut în așa fel să fie concediată.

Madeline continuă să se holbeze la ea. Oare era adevărat... Îi părea cu adevărat rău lui Catherine? Chiar nu-și dăduse seama? Avea Amanda dreptate... trebuia să schimbe finalul și să încerce să o ia de la capăt? Atât de multe gânduri contradictorii îi treceau prin cap în timp ce camerele de filmat se roteau în jurul lor, surprinzând înotătoarea rechinului care plutea în apă la aproximativ 30 de metri de locul în care se aflau.

Sus, de la locul lor, toate cele patru femei se uitară la ceas, apoi la monitoare.

— O să ieșim din emisie, spuse Helen, trecându-și agitată mâinile prin păr.

— Sună-i, zise Amanda. Spune-le că s-ar putea să depășim, dar că trebuie să ne țină în continuare.

Apoi se întoarse spre Farrah și luă o decizie care știa că îi putea afecta întreaga carieră.

— Continuă, ceru ea.

Pe chei se iscă o furtună. Nori grei provocară o ploaie torențială în golf, udându-le pe Madeline și pe Catherine, care rămaseră amândouă blocate la locul lor.

Catherine știa că nu mai aveau timp de emisie și decise să o implore pe Madeline pentru ultima oară.

LUCY DEAN: Hotărăște înainte să fie prea târziu!

Când auzi vorbele bine intenționate ale lui Catherine, toate gândurile de împăcare ale lui Madeline fură înlocuite de furie. Nu era nimic altceva decât încercarea lui Catherine de a-și salva slujba. Era clar că nu vorbea serios în legătură cu acele scuze; încerca doar să se agațe de viața din care o smulsese cândva pe Madeline. Ei bine, era prea târziu. Catherine își dăduse arama pe față, iar acum Madeline era gata să dea lovitura fatală.

TANYA DEAN: Ține-ți minciunile pentru tine!

Madeline scuiă cuvintele în timp ce ploaia continua să le lovească pe amândouă, lipindu-le hainele de piele și stricându-le părul aranjat cu grijă. Se pregătea să o palmuiască și să o trimită pe Catherine în bazinul de protecție, asistând astfel la dispariția lui Lucy Dean.

TANYA DEAN: Terminăm cu asta acum!

În timp ce se aruncă să o lovească pe Catherine, tocul unuia dintre pantofii împrumutați se rupse, făcând-o să își piardă echilibrul. Madeline încercă să se stabilizeze cu celălalt picior, dar alunecă pe caldarâmul îmbibat cu apă.

Într-o clipă, Madeline căzu nu în apele reci și întunecate ale mării, ci în acvariul cu rechin, înainte ca Lucy Dean să apuce să întindă mâna spre ea.

Ambele femei țipară în timp ce valurile se izbiră de doc, ploaia căzând cu furie, și Madeline se scufundă. Catherine se aruncă la pământ și întinse mâna.

În camera de control, toată lumea țipă când camerele subacvatice, aflate la mare adâncime, arătară că rochia lungă și roșie a lui Madeline era încurcată în niște cabluri. Lumea privi cu o fascinație îngrozită cum se zbătea într-o încercare frenetică de a se elibera și de a se întoarce la suprafață.

Catherine îngenunchea pe malul docului, cu brațul întins. Alertat de zgomot, rechinul se întoarse în direcția lor. Străbătu apa cu înotătoarea lui proeminentă, grăbindu-se pe măsură ce se apropia de pradă.

Madeline, îngrozită, reuși în cele din urmă să își smulgă rochia. Ieși la suprafață, căutând-o cu disperare pe Catherine.

Pe ecran, degetele celor două femei păreau să se atingă, dar era prea târziu. Rechinul își deschise dinții masivi în jurul picioarelor lui Madeline și o rupse în două.

Un vuiet însângerat răsună în jurul golfului și în căștile fiecărui membru al echipei. Telespectatorii din întreaga lume țipară când Madeline dispăru în apele roșii ca sângele. Catherine leșină și totul deveni negru.

Elicopterele de poliție și de presă coborâră în Falcon Bay în câteva minute de la ceea ce, așa cum se dorise, avea să rămână ca cel mai urmărit episod de telenovelă din istorie – din păcate, dintre cele mai macabre motive.

În spatele unei ambulante de lângă platou, Catherine Belle tremurând, înfășurată într-o pătură, era examinată de paramedici. Echipetele de știri o filmau prin ușa deschisă, în timp ce corpul ei tremura necontrolat și lacrimile îi curgeau pe față.

— Am fost atât de aproape..., bâigui ea printre dinții care îi clănțăneau.

Își întinse mâna ca și cum ar fi ajuns încă la Madeline în așteptare.

— Dar apoi... a prins-o. Doamne, țipătul acela...

Vocea ei era răgușită și abia se auzea, cuvintele ei se pierdură în hohote de plâns.

Sheena se repezi spre ambulanță, îndepărtă echipele de știri, se urcă în ea și o cuprinse pe Catherine cu un braț.

— Sunt aici, spuse ea, îndepărtând ușor fața lui Catherine de camerele de filmat indiscrete.

Apăru un polițist, ceea ce făcu ca vulturii din presă

să se împrăştie puțin. Îşi vârî capul în ambulanţă.

— Îmi pare rău, domnişoară Belle, dar trebuie să vă punem câteva întrebări... începu cu amabilitate, dar Sheena îl întrerupse.

— Nu până nu va fi la spital. Nu vedeţi că este în stare de şoc şi are nevoie urgentă de îngrijiri medicale? spuse ea cu autoritate, îndepărtându-i pe toţi ceilalţi şi întorcându-se către paramedici. Putem să plecăm, vă rog, spuse ea, ţinând-o strâns pe Catherine cu o mână şi trântind uşa cu cealaltă.

Amanda se uita lung după ambulanţă, îmbrăţişându-se, pentru a încerca să-şi oprească tremuraturul. Ploaia continua să cadă cu găleata, dar abia dacă era conştientă de cât de udă era. Poliţistul ajunsese până la ea chiar în momentul în care o a doua ambulanţă sosi şi mai mulţi paramedici umplură platoul. Brad, de la garderobă, se adăpostise sub un grilaj şi respira într-o pungă de hârtie, în timp ce Helen şi Farrah îl ţineau în picioare.

— A devenit isteric când Madeline a căzut în apă, îi explică Amanda poliţistului, care îl privea cu atenţie. Spune că a încercat să o avertizeze pe Madeline că pantofii pe care i-a luat din garderobă aveau un toc defect şi nu puteau fi purtaţi în siguranţă, dar ea i-a luat oricum.

Ofiţerul aruncă o privire suspicioasă în direcţia lui Brad, Helen şi Farrah. Amanda, simţind ce gândea, interveni rapid.

— Avem camere de supraveghere cu sunet în garderobă şi vă asigur că acestea vor confirma ceea ce a zis el. Nu a fost decât un accident tragic, spuse ea. Şi, bineînţeles, vă vom pune la dispoziţie toate înregistrările noastre de pe camerele subacvatice şi de pe docuri.

— Avem nevoie de o declaraţie de la domnişoara Belle, insistă ofiţerul.

— Mă voi asigura că toate acestea se vor întâmpla

măine-dimineață, la prima oră, zise Amanda.

În timp ce polițistul se îndepărta, aparent liniștit, Amanda îl văzu pe Ross Owen care filma un fragment la cameră și transmitea în direct, în timp ce doi scafandri scoteau rămășițele lui Madeline Kane din mare.

Stomacul i se zvârcoli și trebui să se forțeze să respire adânc de câteva ori ca să nu vomite. Distribuția și echipajul se așteptau din partea ei la calm și sprijin; trebuia să se concentreze asupra aspectelor practice și să lase problemele sufletești pentru mai târziu.

Rechinul fusese îndreptat spre colțul exterior al acvariului, de către îngrijitorii săi, și fusese tranchilizat ca să fie transportat înapoi în acvariul din care venise.

Dacă ar fi fost după voia Amandei, rechinul nu s-ar fi apropiat niciodată de Falcon Bay. Dar nu depinsese de ea. Abia acum, după ce semnase un contract prin care devenea responsabil exclusiv în cazul în care proprietarul trustului era absent, Amanda avea controlul deplin. Viitorul imediat al telenovelei era în mâinile ei și era hotărâtă să se asigure că nimic nu avea să-i mai pună vreodată în pericol serialul ei drag.

În timp ce criminaliștii sigilau zona în care Madeline fusese atacată, Amanda revăzu în minte, în buclă continuă, imaginea unei Catherine îngenunchiate de ploaie, pe doc, în timp ce țipetele asurzitoare ale lui Madeline umpleau aerul. Fusese martoră la întreaga tragedie desfășurată în prim-plan pe monitoare, văzuse fiecare lovitură disperată a picioarelor lui Madeline și fiecare întindere a degetelor ei, urmărisese fiecare nuanță de pe fața lui Catherine în timp ce reacționa la situația dificilă a rivalei ei. Văzuse, de asemenea, cum, în ultimul moment, Catherine își retrăsese foarte subtil mâna de la femeia a cărei răzbunare asupra ei deviasse atât de dezastruos de la scenariu.

Dintr-odată, un alt sunet de jale străpunse aerul. Amanda se întoarse și văzu un Chad Kane cu inima frântă, reținut de ofițerii de poliție în timp ce încerca să ajungă la ceea ce mai rămăsese din soția sa. Era dureros de privit, dar Amanda luase o decizie. Existau câteva cadre din acea înregistrare care nu trebuiau să ajungă la poliție a doua zi. Amanda nu o putea readuce la viață pe Madeline Kane, dar urma să facă tot posibilul ca să o salveze pe cea a lui Catherine Belle.

Avea să fie o noapte lungă.

Ambulanța, cu sirena pornită, se îndrepta în viteză spre micul spital St. George din Sf. Augustin. Ambii paramedici se aflau în față, iar Sheena și Catherine erau în spate, singure.

— Întrebare stupidă, dar cum te simți? se interesă Sheena cu blândețe.

— Cred că mă simt bine, spuse Catherine prudentă. Doar că îmi pare rău pentru ea.

— Chiar și după tot ce a făcut? întrebă Sheena.

— Da. Este tragic cum s-au terminat lucrurile în seara asta, spuse ea, evitând privirea Sheenei și uitându-se în altă parte.

Sheena făcu o pauză, în timp ce răspunsul formulat cu grijă de Catherine nu-i dădea pace.

— Ei bine, zise ea, căutând adânc să își regăsească vechile abilități actricești, încercând să ascundă șocul care o cuprinse când înțelese adevăratul sens al cuvintelor lui Catherine. A fost o femeie pe cinste, trebuie să recunosc asta.

— Da, a fost, spuse Catherine, privind în gol, în timp ce ambulanța înainta cu viteză.

Rămăseseră doar treizeci de minute din ziua de Crăciun, iar Amanda mai avea un ultim lucru de făcut înainte să închidă biroul de producție pe timpul nopții. Dan era deja pe drum să o ia, cu o Olivia adormită pe bancheta din spate a mașinii sale.

Se așază liniștită la birou și își roti scaunul, astfel încât să poată privi liniștită golful acum liniștit, luminat de lună. Începu să se gândească la modul în care funcționase determinarea lui Madeline de a readuce telenovela pe primul loc al audienței. Cu toate greșelile ei, era păcat că nu se afla aici ca să se bucure de asta. Își aduse aminte apoi de Catherine și revăzu imaginile subacvatice. Serialul însemna totul pentru ele, atât de mult, încât amândouă erau dispuse să ucidă pentru asta. Stând acum aici, în biroul de producție, acolo unde îi era locul și în poziția pe care și-o dorise dintotdeauna, Amanda era tulburată să realizeze că acum și ea înțelegea de ce.

În câteva minute, scrise ceea ce voia să spună presei din întreaga lume pentru a se asigura că eroina tragică din *Golful șoimului* nu avea să fie uitată niciodată.

Programă lansarea la un minut după miezul nopții, în ziua de Boxing Day⁶.

26 decembrie

Declarație de presă din partea noului director al C.I.TV, Amanda King. Pentru publicare imediată.

În urma evenimentelor tragice din ziua de Crăciun, Golful șoimului va lua o pauză de o lună.

Când va reveni, va fi în onoarea regretatei Madeline Kane.

Asta și-ar fi dorit și ea. A iubit acest serial până la moarte.

⁶ Zi celebrată pe 26 decembrie, din anul 1871, în numeroase țări anglofone. În mod tradițional, în această zi se fac gesturi de caritate, distribuindu-se cadouri persoanelor defavorizate, dar de la începutul secolului XXI a devenit echivalentă cu Black Friday-ul american, clienții vânând solduri (n. red.).